

Giới thiệu Kiếm Chồng Đại Gia

Truyện Kiếm Chồng Đại Gia, đối với giới trẻ bây giờ thì xã hội thượng lưu chính là mục đích của các cô nàng mong muốn mình có được tương lai sáng lạng và cao quý, họ muốn được đứng trên đỉnh cao của danh lợi và địa vị này và muốn đạt được mục đích đó thì họ bất chấp mọi thủ đoạn có có được nó.

Cô là một phóng viên trẻ tuổi tài ba xinh đẹp đã phải lòng một anh chàng vừa mới đi du học về ngay lần đầu tiên gặp mặt. Nhưng giữa họ không có được tình yêu thực sự có một khoảng cách khiến cả hai không thể tiến sâu tình cảm thêm nữa chính vì danh lợi đã khiến họ cách xa nhau. Bản thân cha anh là một người có tất cả danh tiếng và địa vị trong xã hội có biết bao nhiêu cô gái theo bám lấy trong số đó cũng có bạn thân của cô chỉ vì họ mong muốn giàu sang mà bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Các cô gái bây giờ chỉ dùng một vũ khí lợi hại đó chính là nhan sắc của mình mà đánh đổi tất cả lòng tự trọng để có thể đứng trên đỉnh cao nhất, đi săn những đàn ông lắm của nhiều tiền để cho họ được cuộc sống vinh hoa phú quý thì mới cảm thấy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nghe thì tưởng là nhà báo nhưng thực tế chỉ là nhân viên quảng cáo, tìm mọi cách để người ta đăng quảng cáo trên báo chí. Cho dù tâm trạng tốt hay không tốt, cho dù vẫn còn ảm ức vì vừa cãi nhau với bạn trai hay cảm xúc thay đổi thất thường thì vẫn phải tươi cười rạng rỡ gọi điện cho các đại gia, cố tỏ ra mình là một người mạnh mẽ.

1

- Cái gì? Vay tiền? Mua nhà? – Giọng nói của mẹ Tiểu Tinh to đến nỗi gần như tất cả các hàng xóm ở tầng trên tầng dưới khu nhà đều nghe thấy.

- Tang Tiểu Tinh, một đứa con gái như mày thì mua nhà cái nỗi gì chứ? Mày định cả đời không lấy chồng, làm bà cô già đấy à? Sau này chết ở đâu cũng không ai biết? À, mẹ biết rồi, hay là mày đã có đối tượng rồi? Tìm một thằng nghèo kiệt xác hay thằng lính ở quê nào? Xúi giục nhà gái chúng ta mua nhà?

Trong suốt hai mươi sáu năm, “bà ca” giáo dục con gái như thế này cứ cách ba hôm lại tái diễn một lần. Mỗi lúc như thế này, Tang Tiểu Tinh lại nhìn bố, hai bố con thay nhau điều chỉnh lại tư thế ngồi cho dễ chịu, chỉnh âm lượng tivi lên mức to hơn.

Từ khi bắt đầu biết nhận thức, Tang Tiểu Tinh đã cùng bố mẹ sống trong căn nhà cũ kĩ chưa đầy năm mươi mét vuông, hai phòng và một gian. Cái gọi là gian ấy chỉ là một hành lang, sau khi đặt chiếc máy giặt vào, người béo một chút sẽ không đi qua được.

Phòng của Tiểu Tinh chính là phòng khách, phòng ăn và phòng tập thể dục của gia đình. Lúc ăn cơm, chiếc bàn gấp chính là bàn ăn. Chiếc laptop mở ra sẽ trở thành bàn học. Bàn ngày sofa là sofa, buổi tối ngã lưng xuống trở thành giường.

Cứ đến cuối tuần hay lễ tết, bạn bè thân thiết của bố mẹ thường đến chơi mạt chược qua đêm. Đàn ông vừa hút loại thuốc “Hồng Hà” năm tẹ một bao, vừa chia bài soạt soạt, không hề bận tâm đến cô bé đang nằm ngủ bên cạnh.

- Không sao, xem nhiều sẽ quen mà!

Mẹ Tiểu Tinh đã nói như vậy. Đàn bà thì ngồi lê đôi mách, kể chuyện làng trên xóm dưới. Lúc nửa tỉnh nửa mơ, Tiểu Tinh biết cô con dâu tầng trên cặp bồ, ông lão tầng dưới lăng nhăng với con dâu, cô con gái lớn nhà bên cạnh sinh con trai không phải con của chồng mình ...

Mẹ Tiểu Tinh vô cùng tiết kiệm, thuộc loại bật đèn sợ tốn điện, tắt đèn nhiều sợ hỏng công tắc. Để tiết kiệm tiền, chỉ mùa hè bà mới cắm tủ lạnh, những lúc khác thì bày thức ăn thừa lên bàn rồi đập lại, vì thế trong không khí lúc nào cũng phảng phất mùi thức ăn giống như trong nhà ăn. Ban đêm nếu Tiểu Tinh đói bụng, không cần xuống giường, chỉ cần quay người một cái là có thể vớ được một thứ gì đó để bỏ vào miệng.

Tang Tiểu Tinh đã sống những ngày tháng như thế. Đường như tiếng mạt chược ấy lúc nào cũng vang bên tai. Đêm vẫn chưa qua đi, giấc mơ vẫn chưa hoàn toàn bừng tỉnh, vậy mà cô đã hai mươi sáu tuổi rồi.

TTT

Bố mẹ Tang Tiểu Tinh đều là nhân viên của xưởng đồng hồ. Trong cái khu tập thể của xưởng đồng hồ này, Tang Tiểu Tinh là một trong số ít những đứa trẻ học đại học chính quy, kiếm được việc dựa vào nỗ lực của chính mình. Tòa soạn - nghe vừa hãnh diện lại vừa nhiều tiền, không biết phải diễn tả thế nào.

Đến bây giờ Tiểu Tinh vẫn còn nhớ, tháng lương đầu tiên của mình là 2.480 tệ, cao gấp đôi ông bố làm việc hai mươi mấy năm. Khoảng thời gian ấy, mẹ

Tiểu Tinh gửi tiền lương của con gái vào thẻ, gặp ai cũng mang ra khoe:

- Đưa con gái của tôi đi làm kiếm tiền rồi, lương cobản 840 tệ, tiền thưởng 1.030 tệ, hỗ trợ đi lại 100 tệ, hỗ trợ dịch vụ 200 tệ ...

Nói liên thoảng không ngừng, bắt người nghe phải khen một câu:

- Haha, con gái bà giỏi thật đấy. Bà và lão Tang chítốt nghiệp cấp hai, sao có thể sinh ra cô con gái giỏi giang như vậy?

Sau đó, mẹ Tiểu Tinh nhú mày, bĩu môi, cố tình làm ra vẻ phiền não, tiếp lời:

- Ai mà biết được? Từ nhỏ chúng tôi đã không quản nó, bây giờ suốt ngày nó cứ chạy ngoài đường tìm tin tức, sắp đến tuổi lấy chồng rồi mà cũng không biết lo. Bà có biết thằng bé nào thích hợp không, giúp Tiểu Tinh nhà tôi với?

Người nghe vội vàng xua tay:

- Tiểu Tinh nhà bà thuộc tầng lớp trí thức, sao có thể để ý đến người chúng tôi giới thiệu? Không thuộc cùng một tầng lớp.

Mẹ Tiểu Tinh vô cùng hài lòng, mỉm cười nhìn người đó đi xa, cẩn thận gấp bằng tính lương của con gái lại, vui vẻ về nhà nấu bữa tối.

Tang Tiểu Tinh xuất thân từ gia đình nghèo khó nên rất biết cách tính toán cho mình. Cô không chịu an phận làm ở phòng phóng viên, suốt ngày phải chạy tin xã hội. Cái gọi là thông tin xã hội đôi khi chỉ là bên A xảy ra đám cháy, bên B có người chết, xảy ra vụ đâm nhau trên cầu vượt... Tốc độ của phóng viên phải so sánh với xe cánh sát. Tang Tiểu Tinh biết, con gái mà suốt ngày chạy rong trên đường thì sẽ không có ngày ngọc đầu lên được. Thế nên trong cuộc cạnh tranh thăng cấp cuối năm, cô đã chọn phòng quảng cáo.

Ưu điểm của phòng quảng cáo mọi người đều thấy: Hàng xe hơi đỗ trước tòa soạn, 80% là của nhân viên phòng quảng cáo. Ở đây, làm được nhiều thì được hưởng nhiều, sáng tạo lợi ích kinh tế chính là động lực. Nhưng cái khó thì cũng không khó nhận ra: Nghe thì tưởng là nhà báo nhưng thực tế chỉ là nhân viên quảng cáo, tìm mọi cách để người ta quảng vào trên báo chí. Cho dù tâm trạng tốt hay không tốt, cho dù vẫn còn ảmức vì vừa cãi nhau với bạn trai hay cảm xúc thay đổi thất thường thì vẫn phải tươi cười rạng rỡ gọi điện cho các đại gia, cố tỏ ra mình là một người mạnh mẽ.

Làm việc ở phòng quảng cáo hơn hai năm, cuối cùng Tang Tiểu Tinh cũng sở hữu được một chiếc xe Fit màu đỏ, thân xe to bất thường, nhìn từ xa trông giống con chuột máy tính.

Vì chiếc xe này, suýt nữa thì mẹ Tiểu Tinh mắng chết con gái: “Con ranh này, mày có biết tính toán không hả? Mày có đầu óc không hả? Mày có biết bây giờ tiền xăng sắp đắt hơn tiền dầu ăn rồi không? Đi tàu điện ngầm thì chết người à? Mưa không đến mặt, nắng không đến đầu, lại còn không tắc đường! Xe bus, chỉ cần một tệ là có thể đi từ vườn bách thú đến vườn bách thảo! Mua xe? Tao thấy đầu óc mày có vấn đề rồi!”

Ngày nào mẹ cũng kêu ca nhưng Tang Tiểu Tinh vẫn đương đầu với áp lực, lái “con chuột máy tính” của mình về nhà. Lúc ấy, mẹ Tiểu Tinh đang mua bánh nướng ở đầu khu phố, vừa ngoảnh đầu, phát hiện cô gái ngồi trong chiếc xe màu đỏ sao mà giống con mình thế. Bà nhìn lại, chẳng phải là Tiểu Tinh sao? Bà tức quá không thèm mua bánh nữa, hăm hăm chạy thẳng về nhà, ngọn lửa tức giận mới nhen nhóm trong lòng bỗng cháy bùng bùng.

Trên đường gặp bác Vu hàng xóm, bác ấy nhiệt tình chào hỏi:

- Con gái cô mua xe mới à? Giỏi quá! Hồi nó còn nhỏ tôi đã thấy nó không giống với những đứa trẻ ở khu chúng ta, chắc chắn có thể làm nên chuyện lớn. Tôi không nhìn nhầm chứ? - Những lời nói khách sáo của bác Vu giống như cốc trà đá khiến con giận dữ đang sục sôi trong lòng mẹ Tiểu Tinh lắng xuống.

Con gái mình bây giờ là phượng hoàng bay ra từ chuồng gà, trẻ trung xinh đẹp, công việc tốt, đãi ngộ tốt, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thân thể của bố mẹ đầy đủ cả, không có gánh nặng gia đình, bây giờ lại có ô tô... Đây chính là giá trị con người! Điều kiện của con gái càng tốt thì tiêu chuẩn tìm bạn trai sẽ càng cao. Con gái đi xe Fit rồi, vậy thì bạn trai còn không lái máy bay sao?

Mẹ Tiểu Tinh nghĩ suốt đường đi, đến khi về đến nhà thì đã hoàn toàn thông suốt, tươi cười đưa cho con gái thẻ ngân hàng: “Hết tiền rồi chứ gì? Đây, cầm lấy mà dùng, chỉ có mẹ này là thương mày thôi.”

Tiểu Tinh không hiểu mẹ mình đang nghĩ gì, chỉ biết rằng tiền thì cứ phải cho vào túi đã. Cô không nói gì, lập tức quay người đi đến ngân hàng, chuyển năm nghìn tệ trong đó sang thẻ của mình.

2

Trên thực tế, Tiểu Tinh biết tính toán hơn bất kỳ ai. Ai mà chẳng biết ô tô là thứ mua được không nuôi được? Giá xăng mỗi ngày một giá, chỉ tăng không giảm. Quán internet trước cửa màn hình máy tính toàn là màn hình tinh thể lỏng mười chín inch, lên mạng một tiếng chỉ mất hai tệ, chỗ đỗ xe không mất tiền, cẩn thận thì thuê ông lão trông xe. Nhưng trông một tiếng những bảy tệ. Tiền rửa xe đủ cho bố hai bao thuốc lá. Đánh sập một lần đủ cho mẹ mua một con gà. Có điều nói đi cũng phải nói lại, bây giờ gà cũng đắt. Một con gà không to lắm cũng phải sáu mươi tệ. Tiền đúng là càng ngày càng mất giá, bố làm việc suốt một tháng, số tiền kiếm được cũng chỉ đủ mua hai mươi con gà.

Nhưng chiếc xe này vẫn phải mua. Tiểu Tinh ra ngoài bàn chuyện làm ăn, dù gì cũng phải thể hiện bản thân một chút: Mặc quần áo hàng hiệu, xức chút nước hoa, dùng điện thoại mẫu mới nhất, đi xe ô tô, dù gì cũng phải trông ra dáng dân văn phòng thì người khác mới muốn ngồi cùng bàn chuyện với mình.

Những thế đồ xa xỉ của dân văn phòng chính là đầu tư, đồng thời cũng thỏa mãn tính sĩ diện. Những nữ nhân viên quảng cáo trong cùng một phòng, ngoài mặt thì coi nhau như người một nhà nhưng trong lòng thì âm thầm đấu đá. Con gái mà, từ già đến trẻ, so đi tính lại cũng chỉ là so sánh về quần áo và đàn ông. Bạn trai của Tiểu Tinh đang du học ở nước ngoài, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh đặt làm avatar trên mạng hay qua webcam, quá hư ảo, không thể đem ra so sánh được. Vì thế thứ để Tiểu Tinh có thể đem ra so sánh là quần áo, túi xách, mỹ phẩm. Vì thế diện, cũng vì cái túi tiền đáng thương của mình, Tiểu Tinh kiên quyết đi con đường kết hợp giữa nhãn hiệu quốc tế và nhãn hiệu trong nước, kết hợp giữa hàng trong siêu thị và hàng chợ, cuối cùng đã khiến mình trở nên vừa đúng mực, vừa không mất cá tính.

Ví dụ như ngày hôm nay, chiếc áo Ports này mua ở Hồng Kông vào dịp Giáng sinh, 120 tệ. Chiếc quần thì kém hơn một chút, quần LEE nhái trong cửa hàng nhỏ, dáng quần rất đẹp, cách nhái cũng rất tinh xảo.

Tiểu Tinh giống mẹ, rất biết cách mặc cả, càng là những thứ mình thích thì càng tỏ ra không thèm rồi quay mặt đi. Cô đứng trong cửa hàng nhỏ, xem đi xem lại, cuối cùng thân nhiên hỏi một câu: “Chiếc quần này bao nhiêu tiền?” - Cho dù chủ cửa hàng nói giá thế nào, Tiểu Tinh cũng khẽ “hừ” một tiếng. Đừng coi thường cái từ ngữ khí nhỏ bé này. Mẹ Tiểu Tinh thích dẫn con gái đi chợ mua rau, Tiểu Tinh bị nhiễm hơn chục năm, hiểu rất rõ lúc dùng từ này cần phải phối hợp với nét biểu cảm nào, động tác nào, buộc chủ cửa hàng phải giảm giá. Sau đó lại trừ đi một phần ba giá mà ông chủ nói. Chiếc quần này đã được cô trả giá thành công với giá chín mươi tệ. Lúc trả lại tiền ông chủ mếu máo nói: “Cô đúng là biết mặc cả, chiếc quần này ngay cả phí vận chuyển tôi cũng mất không cho cô.” - Còn đôi giày nữa, đôi giày đế xuồng màu cà phê này thật đẹp. Giày cũng rất quan trọng, không thể tùy tiện được. Cô đã mua nó lúc Parkson giảm giá, hình như là 280 tệ. Giày hàng hiệu đắt như thế, chỉ có kẻ ngốc mới mua giá thật!

Nói đến bạn trai của Tiểu Tinh, đó là vấn đề mà bố mẹ Tiểu Tinh đau đầu nhất. Thoát cái, chiếc Fit của Tiểu Tinh đã đi được hai năm rồi, mang ra chợ đồ cũ hỏi giá, đã trượt giá gần một nửa, nhưng Tiểu Tinh vẫn chưa có một người bạn trai chính thức nào.

Bạn trai của Tiểu Tinh tên là Trương Hải Châu, bằng tuổi Tiểu Tinh. Sau khi tốt nghiệp đại học đi làm một thời gian, anh sang Canada học thạc sĩ. Hai người quen nhau qua một diễn đàn, thường xuyên nói chuyện, thấy hợp nhau nên yêu nhau. Yêu qua mạng hơn một năm, hai người mới gặp nhau hai lần. Khái niệm của bố mẹ Tiểu Tinh về con rể tương lai là: Ngày lễ tết xách túi lớn túi nhỏ đến nhà, cuối tuần đến nhà bố vợ làm giúp. Còn anh chàng Hải Châu gì gì đó của con gái chỉ là vớ vẩn.

Nhưng bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, mặc dù xa cách nghìn trùng nhưng thông qua internet, vẫn có thể “nói chuyện không giới hạn”. Trương Hải Châu có thể hát cho Tiểu Tinh nghe, có thể làm mặt xấu chọc cho cô vui. Tiểu Tinh gặp từ tiếng Anh nào không hiểu, Trương Hải Châu lập tức phiên dịch online, còn tiện hơn là dịch qua google. Trương Hải Châu một mình ở nhà khách quê người, cô đơn trống trải. Tiểu Tinh dốc sức cho công việc, áp lực rất lớn, cả hai đều là niềm an ủi về tinh thần và chỗ dựa tình cảm cho đối phương.

Tiểu Tinh vẫn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên gặp Trương Hải Châu. Chỉ cần Hải Châu cười là đôi mắt dài lại nheo lại, cảm giác rất ấm áp. Mặc dù đã nói chuyện trên mạng rất lâu rồi nhưng dù sao thì cũng là lần đầu tiên gặp mặt, hai người đều có chút ngượng ngùng. Trước mặt Tiểu Tinh là bát canh gà, cô uống canh với tốc độ ba phút một thìa nhỏ. Hải Châu gấp cái nắm hương, mỗi lần chỉ cắn một phần mười ... Cứ như thế, hai người mất hai tiếng mới ăn xong bữa cơm.

Ăn xong họ ra công viên đi dạo. Hai người thấy quen hơn, nói chuyện cũng nhiều hơn, đủ mọi chuyện trên trời dưới biển. Tiểu Tinh ngạc nhiên phát hiện chàng trai này biết rất nhiều. Hải Châu nghe thấy Tiểu Tinh cười, không kiềm được chăm chú nhìn cô, dưới ánh trăng sáng bạc, mái tóc dài của Tiểu Tinh bay bay, ánh mắt lấp lánh, khiến người ta say đắm. Hải Châu không kiềm được hôn Tiểu Tinh, Tiểu Tinh có chút hốt hoảng:

- Anh muốn làm gì vậy

Tình thế cấp bách, Hải Châu nạt ra lời thoại kinh điển của cô Quỳnh Dao:

- Hãy thứ lỗi vì anh không thể kìm nén bản thân!

Tiểu Tinh nghe anh nói vậy liền bật cười. Đứng lúc ấy đi qua một con sông nhỏ, Tiểu Tinh chỉ tay và nói:

- Đây, anh nhảy xuống đó em sẽ thứ lỗi cho anh.

Hải Châu không chút do dự mà nhảy xuống luôn. Đáng tiếc nước rất nông, chỉ ngập đến bắp chân của anh. Anh giẫm giẫm bùn rồi trèo lên với dáng vẻ thảm hại.

Tiểu Tinh hoàn toàn không bận tâm đến sự thảm hại của anh. Trong ký ức của cô chỉ còn lại khoảnh khắc chàng trai ấy nhảy xuống không chút do dự. Những ngày tháng sau này, mỗi lúc cãi nhau hay cảm thấy đau lòng, Tiểu Tinh lại nhớ đến hình ảnh anh nhảy xuống sông.

Vì thế sau này, khi Hải Châu nói với cô qua webcam câu “Lấy anh nhé!” Tiểu Tinh đã gật đầu.

TTT

Muốn kết hôn, ngoài tình cảm, cần phải có nhà cửa.

Mặc dù chiếc xe của Tiểu Tinh đã làm thỏa mãn sĩ diện của chủ nhân nhưng cũng không chống lại được với quy luật thị trường ngày càng mất giá. Còn nhà thì sao? Càng ngày càng đắt. Hai năm qua đi, ít nhất cũng tăng gấp đôi. Nếu xét về góc độ đầu tư, Tang Tiểu Tinh đúng là kẻ thất bại.

Thời đại này coi trọng chuyện riêng tư. Tang Tiểu Tinh rất ngại hỏi về chuyện nhà Trương Hải Châu có chuẩn bị nhà riêng cho con trai không, chỉ vòng vo hỏi những câu hỏi như “Anh có sống cùng bố mẹ không?” “Phòng của anh có rộng không?” nhưng cũng không hỏi ra được điều gì.

Thấy giá nhà tăng đến chóng mặt, quả thực Tiểu Tinh rất muốn hai người góp tiền mua nhà. Nói bóng gió mấy lần, Trương Hải Châu chỉ mập mờ nói, “Tinh sau đi”. Hai người đã từng vì chuyện ấy mà cãi nhau.

Tang Tiểu Tinh tức giận nghĩ: Đàn ông và đàn bà không giống nhau. Đừng nói đàn ông ba bốn mươi tuổi vẫn có gái theo, ngay cả Dương Chấn Ninh [1], tám chín mươi tuổi còn có thể tìm được Vương Phần tài mạo song toàn. Đàn bà thì không được, qua hai mươi lăm tuổi, những neeos nhăn nhó trên khóe mắt giống như măng mọc sau mưa, thì nhau chạy ra ngoài. Cô phải nhanh chóng tìm bến đỗ cho mình. Trương Hải Châu thuê một căn phòng lớn ở Canada, ngoài đi học là lên mạng, không thấy anh làm gì, điện thoại, máy ảnh, laptop đều là mẫu mới nhất. Vì thế Tiểu Tinh không tin nhà Trương Hải Châu không có tiền! Nhưng vì sao người ta phải cho mình tiền? Cô cũng tự hỏi mình. Chắc kết hôn với anh ta rồi, tiền của anh ta mới là tiền của mình. Nghĩ đến đây, Tiểu Tinh nhìn mình với anh mắt khinh thường.

Một hôm, Tang Tiểu Tinh phải làm thêm rất muộn. Cô lê thân thể rã rời về nhà, vừa đẩy cửa, chỉ thấy trong nhà khói mù mịt, tiếng người ồn ào, vô cùng náo nhiệt. Hai bàn mặt chược đang quyết đấu.

Thấy con gái về, mẹ Tiểu Tinh không ngược mắt, chính xác mông lên, bởi vì chiếc ghế bà ngồi chắn cửa ra vào:

- Lãnh đạo của bọn mày bị thần kinh à? Làm muộn đến mức này, chưa bao giờ cho bọn mày tiền làm thêm.

Tiểu Tinh còi áo khoác, thay dép, khuôn mặt không chút biểu cảm, coi những người trong phòng là không khí.

Mẹ Tiểu Tinh thân nhiên nói tiếp:

- Làm phóng viên thật vất vả, là con gái, sau này phải kiếm thằng nào từ té mà lấy, việc gì phải mệt như thế này? Nếu tìm đối tượng mà mày cũng dốc sức như thế này thì không biết chừng có thể lấy được ty phú đấy.

“Rầm” một tiếng, Tiểu Tinh sập cửa nhốt mình trong phòng vệ sinh. Mẹ Tiểu Tinh khịt mũi, ném một con bài:

- Cạch!

- Không thể nói như thế được, bây giờ có mấy thằng đàn ông đáng tin? Minh có bản lĩnh mới là quan trọng nhất. - Cô của Tiểu Tinh không đồng ý với quan điểm của mẹ cô.

- Dĩ nhiên mình có bản lĩnh cũng quan trọng, nếu không lấy cái gì mà tìm người đàn ông tốt? - Mẹ Tiểu Tinh nói - Cô nó à, đừng có thích con gì thì đánh con ấy, ba vạn!

Tiếng mặt chược sột soạt bên ngoài không còn xa lạ. Tiểu Tinh ngẩng người đứng trong phòng vệ sinh không thể nhúc nhích được rất lâu. Cô thờ dài rồi tắt đèn, bắt đầu tắm trong bóng tối - Rèm ở phòng vệ sinh bị hỏng, mà cửa nhìn thẳng sang tòa nhà đối diện. Tắm xong, mặc quần áo chỉnh tề trong không gian chật chội mới có thể ra ngoài. Sau khi chui vào chăn mới sờ soạng còi từng thứ một.

Tiếng mặt chược giống như tiếng sấm rền vang trên đỉnh đầu. Tiểu Tinh bịt chăn kín đầu, cô sẽ mua nhà. Nhất định phải mua nhà.

3

Mua nhà là chiến dịch cực kì gian khổ. Sau khi lựa chọn kĩ càng, cuối cùng Tang Tiểu Tinh chọn được Khải Hoàn Thành: căn hộ nhỏ, bốn mươi tám mét vuông, to bằng nhà mình, nhưng một mình sống trong căn hộ hơn bốn mươi mét vuông, so với ba người sống thì cũng có sự khác biệt.

Sau khi trang trí sửa sang, mặc dù diện tích không rộng nhưng có thể làm thành một phòng hai gian, rất hợp ý của Tiểu Tinh. Căn phòng như thế này, sống một mình cũng rất hạnh diện, cho dù là kết hôn cũng không mất mặt, sau này có con... Có con rồi mà không chuyển sang nhà rộng hơn, chỉ bằng đập đầu vào tường chết đi cho rồi! Đến lúc ấy, căn nhà có thể cho thuê cũng có thể bán, dù thế nào cũng không bị thiệt.

Địa điểm, quan trọng nhất là địa điểm! Cách trung tâm thành phố năm sáu cây, tàu điện ngầm cũng chích cách mấy bước chân, chắc chắn sau này sẽ có giá!

Tang Tiểu Tinh đã chạy đến trung tâm môi giới bất động sản bốn vòng nhưng lần nào thứ đón chờ cô cũng chỉ là biển quảng cáo ngoại cỡ dựng bên đường, nhà thi công không ngừng reu rao: “Căn hộ hấp dẫn dành cho quý tộc độc thân ở vùng đất hoàng kim, giành được là có lại!”

Giành được là có lại? Tang Tiểu Tinh thăm chửi rủa trong lòng, giành thế nào? Cầm dao hay gươm súng? Chẳng phải ngoan ngoãn mang tiền đến đổi? 8.500 tệ/m², tổng giá trị 40,8 vạn, trả trước hơn mười hai vạn.

Thấy số lượng nhà ở Khải Hoàn Thành càng ngày càng ít, Tang Tiểu Tinh nhất thời kích động, lập tức rút một vạn, đặt cọc cho phòng 1804A tầng mười tám.

1804A, đây không phải là tổ hợp số và chữ đơn giản. Đây là phòng của Tang Tiểu Tinh, nhà của Tiểu Tinh.

Đặt cọc rồi nhưng lòng vẫn cảm thấy bất an. Tiền tiết kiệm của Tang Tiểu Tinh cộng với số cổ phiếu, cùng lắm có thể góp được chín vạn, vẫn còn thiếu gần bốn vạn nữa. Có điều đối với Tang Tiểu Tinh mà nói, bốn vạn không phải là con số trên trời. Kế hoạch quảng cáo năm nay hoàn thành rất tốt, cuối năm phát tiền thưởng thế nào cũng được một khoản. Trước tiên đi vay đã. Tang Tiểu Tinh nghiền ngẫm một lúc, sắp hết năm rồi, đây cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Vay tiền, dĩ nhiên là phải bắt đầu từ người thân cận nhất, gần gũi nhất.

Người đầu tiên Tang Tiểu Tinh nghĩ đến chính là mẹ của mình. Không ngờ chữ “tiền” vừa bật ra khỏi miệng thì đã xuất hiện màn “răn dạy” phủ đầu. Tiền không vay được một xu, còn bị mẹ mắng cho một trận té tát, đẩy mình vào hàng ngũ của những bà cô già không lấy được chồng.

- Tang Tiểu Tinh, mày nói thật cho mẹ biết, đang yên đang lành vì sao phải mua nhà? Có phải là thằng bạn trai kia của mày không có nhà? Hay là dỡ nhà bán đất lấy tiền cho con trai ra nước ngoài học? Loại đàn ông như thế mẹ khuyên mày nhanh chóng từ bỏ đi Tiểu Tinh. Mày đi theo nó, sau này chỉ có khổ thôi! Không có nhà cũng dám lấy vợ ư? - Mẹ Tiểu Tinh coi Trương Hải Châu không đáng một xu.

- Mẹ đừng có nghĩ người ta thảm hại như thế được không? Con mua nhà để con sống. Ngày nào cũng phải ngủ ở phòng khách con chịu đủ rồi! Hơn nữa nhà đất không thể sinh sôi được, sau này chắc chắn nhà còn lên giá. Con muốn mua nhà cũng là để đầu tư, sau này cho thuê hoặc bán đi cũng kiếm được.

- Đầu tư? Có tiền mới có thể đầu tư, mày không có tiền thì đầu tư cái gì? Hơn nữa, sao mày biết nhà lên giá? Nhà mày có đặt trong túi, trong ngân hàng thì mới là của mình! Em gái bà Đồng bên hàng xóm phải dở nhà vì giải phóng mặt bằng, chính phủ bồi thường tám mươi vạn, người ta gửi tiền trong ngân hàng lấy lãi. Lãi một năm cộng thêm một chút nữa là đủ thuê một căn nhà rộng ở ngoại ô, năm người sống thoải mái. Bà Đồng nói rồi, không thể mua nhà trong lúc giá nhà tăng cao nhất. Hừ, mày nhìn xem, người ta là bà lão tám mươi tuổi mà còn biết cách tính toán hơn mày! Tang Tiểu Tinh, mẹ là mẹ mày, mẹ hại mày chắc? Tình hình bây giờ không ai có thể dám chắc rồi cuộc nhà tăng hay giảm. Mày nói mà không biết suy tính! - Mẹ Tiểu Tinh thật có tài ăn nói, giảng đạo lý, liên hệ với thực tế, suy từ chuyện này sang chuyện kia, muốn thuyết phục con gái nhanh chóng từ bỏ ý định mua nhà.

- Được rồi, được rồi! Con nói sai, mẹ nói đúng! Con không thảo luận với mẹ về vấn đề quốc kế dân sinh nữa. Dù sao căn nhà này con mua rồi. Bây giờ con gái của mẹ hỏi vay mẹ bốn vạn, mẹ có cho vay hay không?

- Không cho vay, Thiên Vương Lão Tử đến cũng không cho vay! Tiểu Tinh, mẹ nói với mày...

- Thôi! - Tiểu Tinh ngắt bài diễn thuyết mà mẹ lại sắp bắt đầu - Không cho vay thì thôi.

Thế hệ, chính là sự khác biệt về thế hệ, Tang Tiểu Tinh thầm nghĩ. Sau đó cô quay vào phòng, bật máy tính, chờ Trương Hải Châu online.

Cô thầm nghĩ: Anh không vội mua nhà, em cũng không giục anh, tự em mua là được. Anh có thể du học tự túc ở quốc gia phát triển, bạn gái quốc gia đang phát triển vay anh bốn vạn không phải là chuyện khó đúng không? Kiếm tiền ở nước ngoài thật dễ dàng. Nhân công đắt như vậy, rửa thêm vài cái đĩa là được.

Trương Hải Châu lên mạng rất đúng giờ.

- Anh yêu! Em nhớ anh! - Tiểu Tinh bắt đầu màn kịch sến.

Với bạn trai thì không thể giống mẹ, mở miệng ra là nói ngay đến tiền. Mẹ mình có thể cãi nhau, có thể hờn dỗi, có thể đóng rầm cửa bỏ đi. Dù sao thì cũng là mẹ con, cho dù không hợp nhau thì vẫn chung dòng máu, bỏ đi rồi vẫn có thể quay về nhà, về nhà ăn cơm, vẫn có một bàn thức ăn nóng hổi chờ sẵn.

Bạn trai thì khác, suy cho cùng thì hơn hai năm trước, hai người hoàn toàn không quen biết. Cho dù bây giờ yêu nhau sâu sắc đến đâu, nói đến vấn đề nhạy cảm như tiền bạc này vẫn phải úp úp mở mở, nói năng nửa chừng.

- Đợt này em đang đi xem nhà. - Sau khi bày tỏ nỗi nhớ nhung, Tiểu Tinh bắt đầu đi vào chủ đề chính.

- Nhà gì?

- Khải Hoàn Thành, thích lắm, anh nhìn này. - Tiểu Tinh gửi trang web cho Hải Châu.

Một lúc rất lâu không thấy bên kia có động tĩnh gì, có lẽ đang đọc quảng cáo giới thiệu. Sau đó, anh nhắn lại hai câu cộc lốc:

- Gần đường, ồ ồ.

- Thôi, xin đi ngày Trương, ngại ở Canada lâu quá rồi đúng không? Ở nước Trung Quốc của chúng ta, muốn mua nhà không gần đường thì chỉ có ở ngoài vành đai thôi. Buổi sáng tìm quán bán bánh nướng, bán quẩy cũng phải lái xe nửa tiếng, anh thích sống như thế sao? - Tiểu Tinh bắt đầu tức giận.

- Liên quan gì đến anh, dù sao anh cũng không mua. - Trương Hải Châu tiếp tục vờ ra vẻ không hiểu gì, vờ ra vẻ thật thà, vờ ra vẻ vô tội.

- Nhưng em muốn mua. - Tiểu Tinh thầm nghĩ trong lòng, Trương Hải Châu ra nước ngoài hai năm, có thể không quen với cách nói vòng vo của người Trung Quốc. Nghĩ đến đây, cô quyết định nói thật. - Thực ra em đã đặt tiền rồi, bây giờ tiền trả trước còn thiếu một ít, anh có thể cho em vay được không?

- Thiếu bao nhiêu? - Bên kia hỏi.

Tiểu Tinh vừa thấy có hi vọng, nhanh chóng trả lời:

- Bốn vạn. - Cô sợ anh hiểu lầm, lại bổ sung thêm - Bốn vạn nhân dân tệ.

- Haha, chúng ta không nói đến tiền, nói chuyện tiền nong ảnh hưởng đến tình cảm. - Bên kia bắt đầu cười nhún nhur.
- Nói chuyện tiền nong ảnh hưởng đến tình cảm ấy à, anh đừng đánh trống lảng, hơn nữa, em hỏi vay anh chứ không hỏi xin!
- Tiểu Tinh, bốn vạn nhân dân tệ cũng không phải là ít. - Trương Hải Châu bắt đầu nghiêm túc nói.
- Em chỉ vay nóng thôi, cuối năm có tiền thưởng em sẽ trả anh. Em đặt tiền rồi, nếu trong hai tuần không nộp khoản trả trước thì sẽ mất số tiền đặt cọc này. - Tiểu Tinh vội vàng giải thích.
- Em này, chưa có đủ tiền trả trước, sao em dám đặt cọc tiền? - Trương Hải Châu dịu dàng thăm vấn.
- Chẳng phải vì em thấy căn nhà ấy rất đẹp sao? Bây giờ giá nhà đất như vậy, sau này chắc chắn sẽ vẫn tăng. Em nói cho anh biết, bây giờ nhà trong nước rất sốt, mỗi ngày một giá. Em muốn mua trước, sau này kết hôn chẳng may không có nhà thì cũng có thể sống ở đó. - Tiểu Tinh nói rất rõ ràng.
- Tiểu Tinh, anh nói với em này, giá nhà không thể tăng mãi được. Ở Mỹ, Canada và rất nhiều nơi khác ở Châu u, giá nhà đang giảm đây này. - Trương Hải Châu cũng giống mẹ Tiểu Tinh, bắt đầu triển khai thảo luận về xu hướng của giá nhà.
- Em nộp tiền đặt cọc rồi, thảo luận vấn đề này cũng vô nghĩa, bây giờ em chỉ thiếu bốn vạn.
- Anh vẫn còn đang đi học, làm gì có tiền cho em vay, tiểu thư. - Trương Hải Châu nói mà không hề suy nghĩ. - Em xem xem có thể trả lại nhà được không? Lo gì không có nhà, sau này anh về nước, chúng ta sẽ cùng nhau mua. Nhà nhỏ chúng ta không xem, muốn mua thì mua nhà to. Em yêu, sao em không nói gì, giận rồi à? Ngoan nào, anh muốn tốt cho em mà. Nếu thật sự em muốn mua thì cũng không phải vội vàng ngày một ngày hai. - Thấy Tiểu Tinh không trả lời, đầu bên kia bắt đầu xoa dịu.

- Thế thì thôi. - Tiểu Tinh giống như quả bóng xì hơi, nhìn những dòng chữ sdiuj dàng nhảy nhót trên màn hình máy tính, cô không muốn nhúc nhích. Khoảnh khắc này cô thấy rất buồn. Người đàn ông này có thể nhảy xuống sông vì cô, vì sao lại không muốn cho cô vay một ít tiền? Cô không thể hiểu được. Xét từ một góc độ nào đó, một người đàn ông có muốn tiêu tiền vì phụ nữ hay không có thể chứng tỏ tình yêu của anh ta với người phụ nữ đó có sâu đậm hay không. Tiền tốt hay người tốt? Yêu sâu sắc thì là người tốt, yêu chưa đủ dĩ nhiên là tiền tốt. Bây giờ mình vẫn chưa tiêu tiền của anh ta mà đã thế này rồi, không biết trong lòng anh ta nghĩ gì.

Thấy con gái buồn rầu ngồi trước máy tính, mẹ Tiểu Tinh đặc chí đồ thêm dầu vào lửa:

- Thế nào? Thằng bạn trai kia của mày cũng không cho mày vay tiền đúng không? Bây giờ đi du học nước ngoài cũng không phải là hiếm, bác Vương làm cùng xưởng với bố mày còn cho con đi du học New Zealand kia kia, bỏ ra gần ba mươi vạn. Bác ấy bán cả nhà đi rồi. Mày nói xem loại con cái chỉ biết làm khổ bố mẹ như thế thì làm nên trò trống gì?

- Nhà Hải Châu rất giàu, căn nhà của người ta ở nước ngoài, phòng vệ sinh còn rộng hơn phòng ngủ nhà mình.

- Hừ, giàu như thế sao không cho mày vay tiền? Lúc có tiền có thể thử thách con người. Mẹ thấy nó chẳng thật lòng gì với mày, giải tán đi.

Tiểu Tinh vô cùng tức giận, “cạch: một cái gấp máy tính lại”

- Con thích thế, có bị thiệt con cũng chịu. - Cô khoác áo rồi đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

- Mày không ăn cơm à? - Giọng nói của mẹ vọng ra ngoài.

- Không ăn! Ngủ đủ rồi. - Tiểu Tinh hét lên.

Đúng lúc ấy cô gặp bác Vương xách làn thức ăn về nhà. Nhìn thấy đáng về tức tối của Tiểu Tinh, cái tính thích quản chuyện thiên hạ của bác lại bùng phát:

- Sao thế Tiểu Tinh, có phải là cãi nhau với bạn trai không?

- Không ạ. - Mặc dù Tiểu Tinh bực tức trong lòng nhưng trước mặt người ngoài vẫn giấu đi.

- Thế thì làm sao? Nói ra xem nào, đừng giữ trong lòng. - Bác Vương muốn hỏi đến cùng, không chịu buông tha.

- Thật sự không có gì, không có gì ạ ... - Tiểu Tinh gượng cười, chuẩn bị quay người đi xuống.

- Có gì ám ức thì nói ra cho dễ chịu, có phải là gặp chuyện gì không dám nói với mẹ không?

Đột nhiên, vẻ mặt của bác Vương lộ vẻ gì đó rất kì lạ. Bà ta giống như thám tử, nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, thấp giọng nói:

- Tiểu Tinh, không phải cháu có thai đấy chứ?

Tiểu Tinh sống trong khu nhà này từ nhỏ, đã từng chứng kiến rất nhiều chuyện bịa đặt, ăn không nói có, nhưng khả năng suy đoán chủ quan của bác Vương vẫn khiến cô phải kinh ngạc. Có thai? Thế mà bà ta cũng nghĩ ra được, có lẽ nên điều bà ta đến tòa soạn làm việc, đúng là dám nghĩ dám nói!

Thấy Tiểu Tinh cúi đầu không nói gì, bác Vương càng khẳng định suy đoán của mình, thì thầm với Tiểu Tinh:

- Đừng sợ, có chuyện gì cứ nói với bác, bác sẽ nghĩ cách giúp cháu! Biết chưa?

Tiểu Tinh dừng bước, nhìn bác Vương chằm chằm, nhìn đến nỗi bác Vương thấy sờn gai ốc rồi mới nói từng chữ từng chữ:

- Bác có thể cho cháu vay bốn vạn được không?

Bác Vương sững người, nhìn Tiểu Tinh như nhìn người ngoài hành tinh, sau đó quay người bước đi, vừa đi vừa nói:

- Con bé này! Ta lấy đâu ra tiền? Không có, không có...

Thấy thân hình to béo của bác Vương biến mất khỏi cầu thang với tốc độ nhanh như chớp, Tiểu Tinh không kìm được muốn bật cười. Nhưng vừa nhe răng, lại nghĩ đến bốn vạn tệ kia, cô khẽ thở dài, cười như muốn khóc.

4

Ngày hôm sau tòa soạn tổ chức cuộc họp thường lệ. Tang Tiểu Tinh hoàn toàn không có tâm trạng, trong đầu đang trù tính người nào có tiền. Tính đi tính lại, kết quả: Ai cũng có tiền, quan trọng là người ta có muốn cho mình vay hay không.

- Lần triển lãm xe này, chúng ta nhất định phải nhanh chân hơn những hãng truyền thông khác, tìm gặp nhà sản xuất nói chuyện, dự toán chi phí quảng cáo của các nhà rất có hạn, mặt ít ruồi nhiều, ai nhanh chân thì được hưởng, vì thế nhất định phải nhanh!

Trưởng phòng quảng cáo Thành Cương thao thao bất tuyệt, liếc nhìn thấy Tang Tiểu Tinh đang để tâm trí lên tận trời mây, liền nói:

- Tang Tiểu Tinh, cô thấy thế nào?

- Dạ, tôi thấy, chúng ta nên ... - Áp ứng một hồi lâu, Tang Tiểu Tinh nói thật - Xin lỗi, lúc này trưởng phòng nói gì tôi không chú ý nghe, tôi không tập trung.

Mọi người bật cười, Thành Cương sa sầm mặt xuống:

- Chẳng ra làm sao cả.

Đồng thời nháy mắt với Tiểu Tinh, ý muốn nói: Phê bình cô là cho người khác thấy, đừng để bụng.

Tang Tiểu Tinh thấy nhói lòng một tiếng, một ý nghĩ không hề tốt đẹp lóe lên trong đầu: Liệu người đàn ông này có cho mình vay tiền không?

Cô cảm thấy hồ thẹn và bất an vì ý nghĩ của mình, đồng thời cũng cảm thấy buồn vô hạn.

Lúc Tang Tiểu Tinh mới về phòng quảng cáo, Thành Cương chính là cấp trên của cô. Hồi ấy, Thành Cương vẫn còn là phó phòng, vì quảng cáo, vì thành tích, vì thăng chức, vì tăng lương, anh ta nghĩ mọi cách kiếm tiền, thậm chí đến mức không từ thủ đoạn. Vì thế, Tang Tiểu Tinh rất coi thường anh ta nhưng sống dưới mái nhà, không thể không cúi đầu. Tiểu Tinh giả tạo nịnh hót anh ta, ủng hộ anh ta, đi theo anh ta.

Về sau, Thành Cương làm trưởng phòng quảng cáo. Anh ta thấy trước đây sống quá khổ sở, bây giờ là lúc thả lỏng một chút, sa đọa một chút. Thế là anh ta đổi xe mới, đồng thời bày tỏ lòng mình với Tang Tiểu Tinh. Cùng nhau làm việc, lại là quan hệ cấp trên cấp dưới, Thành Cương có rất nhiều cơ hội ngầm nói với Tang Tiểu Tinh: Anh ta có cảm tình với cô.

Vì chuyện đó mà Tang Tiểu Tinh rất phiền muộn. Thăng thần từ chối? Chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến công việc sau này. Dịu dàng nhận lời? Thế thì thật có lỗi với vợ người ta ... cũng có lỗi với mình - Thành Cương vừa đầu trục vừa chân vòng kiềng, thật sự là khiến người ta không thể có tình ý được.

Một cô gái không có điều kiện, không có ô dù, thậm chí không có bạn trai đứng sau nâng đỡ, đối diện với sự "tấn công" của cấp trên, ngoài cách vờ ra vẻ ngây thơ thì không có cách nào tốt hơn.

Đến bây giờ Tiểu Tinh vẫn nhớ vụ làm ăn đầu tiên của mình. Hồi ấy, Thành Cương giao cho cô vị khách khó nhằn nhất. Rõ ràng nói là luyện tập, thực tế là ra oai, người mới đến, chẳng phải là muốn áp đảo tinh thần? Đó là một câu lạc bộ golf ở ngoại ô. Ông chủ là người Đài Loan, ngoài miệng thì nhận lời sẽ kí hợp đồng nhưng chân chừ không thấy động tĩnh gì.

- Kiểu người này phải đầu tư thời gian! - Đây là bài học đầu tiên Thành Cương giảng cho Tang Tiểu Tinh. - Hôm nay ông ta bận thì ngày mai cô đến, ngày mai bận thì ngày kia đến, ngày nào cũng đến, chắc chắn sẽ có lúc ông ta không bận.

Thế là ngày nào Tang Tiểu Tinh cũng bắt ba tuyến xe bus đến sân golf. Người ta mười giờ mới đi làm, chín rưỡi cô đã đến, giương mắt nhìn cửa văn phòng của ông chủ Đài Loan, đợi để được nói với ông ta câu: "Chào buổi sáng!" - Sau đó rụt rè hỏi: "Giám đốc Vương, hôm nay ông có thời gian bàn về hợp đồng không?"

Quả thực giám đốc Vương rất bận, điện thoại di động, điện thoại bàn thay nhau "gào thét". Nhân viên báo cáo công việc, khách hàng bàn chuyện làm ăn nhurthoi đưa. Trong lúc bận rộn, giám đốc Vương bớt chút thời gian tươi cười với Tiểu Tinh: "Quảng cáo à, chúng tôi vẫn cần phải suy nghĩ, bàn bạc".

Thấy Tang Tiểu Tinh ngày nào cũng đến sân golf mà không kí được hợp đồng, Thành Cương lại dạy cô chiêu thứ hai: “Khóc, cô hãy khóc trước mặt ông ta! Đàn ông mà, thấy phụ nữ khóc sẽ mềm lòng.”

Tang Tiểu Tinh thầm chửi rửa trong lòng: Tôi không phải diễn viên, bảo khóc là có thể khóc được. Do dự một hồi lâu, cô nói với Thành Cương:

- Tôi ... e là tôi không khóc được.

- Cô hãy thử nghĩ đến những chuyện đau lòng như: Ông bà nội cô đã có ai qua đời chưa? Cô đã từng bị bạn trai đá chưa? Uhm ... cô đừng trách, tôi không có ý gì đâu. Tóm lại cô hãy nghĩ đến những chuyện đau lòng, rơi vài giọt nước mắt là OK. Ở phòng quảng cáo, cái gì cũng mặc kệ, chỉ nhìn vào số lượng hợp đồng của cô. Cho dù là mèo đen hay mèo trắng, chỉ cần thể hiện được bản lĩnh trong lĩnh vực quảng cáo thì đều là mèo tốt! - Thành Cương tấy náo cho Tiểu Tinh, nói đi nói lại cũng chỉ có mỗi một ý: Thể diện là thứ yếu, tiền mới là chính.

Ngày thứ hai, đúng lúc ông chủ Đài Loan một tay cầm di động hét: - Cô chờ chút, tôi nghe điện thoại. - Một tay nhắc mấy bàn nói: - Có chuyện gì mau nói đi. - Đột nhiên Tiểu Tinh đứng dậy khỏi chiếc sofa trong góc, đi đến trước mặt giám đốc Vương, nhìn ông ta chằm chằm. Lúc ấy, Tiểu Tinh ra sức nghĩ đến việc ngày nào cũng phải ở trong căn phòng đầy mùi thức ăn thật khó chịu, ông lão ở tòa nhà đối diện mỗi lần đi vệ sinh không bao giờ biết kéo rèm thật khó chịu. Cặp vợ chồng trẻ tầng trên cứ đến đêm là bắt đầu hoạt động trên giường không biết mệt mỏi, khiến người ta nghe mà khó chịu ... Nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng có thể thành công bật khóc.

Giám đốc Vương ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt trắng đen rõ ràng, lại còn rom róm nước mắt, có chút mềm lòng, lại có chút động lòng. Ông ta nói:

- Cô Tang, đừng sốt ruột, ngồi xuống, ngồi xuống nói.

Đúng lúc ấy, bà chủ của câu lạc bộ này, cũng chính là bà Vương đẩy cửa bước vào, nhìn thấy một cô gái trẻ đang ngồi trước mặt chồng mình, đôi mắt long lanh như biết nói, thì bỗng chốc nói con tam bành.

Bà chủ không nhìn giám đốc Vương mà nói thẳng với Tang Tiểu Tinh:

- Xin lỗi, việc làm ăn của chúng tôi rất tốt, không cần quảng cáo. Cô có thể đi được rồi, sau này không cần phải đến nữa.

Khoảnh khắc ấy, đầu óc của Tang Tiểu Tinh trống rỗng. Cô lặng lẽ đứng dậy, xách túi đi ra ngoài, như một khúc gỗ đi rất xa rồi mới khụy xuống đất, nước mắt tuôn trào như mưa.

Đây là bài học đầu tiên cô học được khi đến phòng quảng cáo: Chịu ảm ức.

TTT

Kết thúc cuộc họp, Tang Tiểu Tinh cùng mọi người đi ra ngoài.

- Tang Tiểu Tinh, cô ở lại một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô. - Giọng nói của Thành Cương vang lên phía sau.

Tiểu Tinh dừng bước, quay người lại, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, mở sổ ghi chép, làm ra vẻ ghi chép chi tiết của lãnh đạo bất cứ lúc nào.

Thành Cương ngồi ở đầu bên kia của bàn hội nghị, thấy mọi người đi hết, đập tay vào chiếc ghế bên cạnh, cố làm ra vẻ hoạt bát nói:

- Ngồi gần một chút, sợ anh ăn thịt em hả?

Tiểu Tinh không nhúc nhích, một lúc lâu mới gấp sổ ghi chép, mặc dù rất không muốn nhưng vẫn phải đổi chỗ.

- Tiểu Tinh, sao lại xì mặt ra thế? Giận à? - Thành Cương ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế xoay, một cánh tay đặt lên thành ghế phía sau Tiểu Tinh.

- Đầu có. - Cô nghiêm mặt, ngồi thẳng lưng.

- Nhìn kia, lại còn nói là không. Chẳng phải anh mới nói em có một câu thôi sao? Lúc họp em không tập trung, người khác sẽ nói đấy ... - Thành Cương vắt chân, bàn tay đặt trên thành ghế đã bắt đầu không an phận chạm vào tóc Tiểu Tinh - Em dùng đầu gội gì vậy, tóc em thật đẹp.

Trước đây gặp tình huống này, thông thường Tiểu Tinh sẽ hét lên một tiếng: “Chết rồi, em quên mất, khách hàng bảo em gọi điện lại!” - Sau đó chạy trốn khỏi “bàn tay của quỷ dữ”. Nhưng lúc này, ý nghĩ vay tiền lại lóe lên.

Tiểu Tinh vừa ngồi thẳng đờ như một khúc gỗ, cùng Thành Cương nói chuyện bông đùa, vừa tính toán xem phải mở miệng như thế nào: Tiền lương một năm của hắn hơn hai mươi vạn, vay bốn vạn chắc không vấn đề gì? Hơn nữa trên con đường thăng chức của hắn, Tang Tiểu Tinh mình cũng có công lao, nếu không phải mình kéo bốn mươi vạn từ chỗ Tân Mỹ về thì kế hoạch của phòng quảng cáo năm ấy đâu có thể hoàn thành thuận lợi như thế?

Thấy đáng về chất chứa tâm sự của Tiểu Tinh, Thành Cương chủ động hỏi han:

- Có phải em gặp khó khăn gì không?

Ấp ủ một hồi lâu, cuối cùng Tiểu Tinh tìm được cớ hợp lý, cô lấy giọng:

- Có chút chuyện ...

Đúng lúc quan trọng ấy, điện thoại của Thành Cương đổ chuông. Anh ta rút điện thoại ra, cơ thể đang nằm thượt trên ghế xoay lập tức thẳng đứng, lông mày nhíu lại, khẽ nói với Tiểu Tinh:

- Vợ anh - Sau đó nhắc máy rời khỏi chỗ ngồi.

Mấy phút sau, Thành Cương cúp máy, cơ thể thả lỏng, vẻ mặt cũng tự nhiên hơn, tiếp tục ngồi xuống chiếc ghế xoay. Anh ta nhìn Tiểu Tinh với đôi mắt gọi tình:

- Có chuyện gì cần anh giúp đỡ thì cứ nói, chỉ cần anh làm được.

Tiểu Tinh trầm nói: Anh làm được, nhất định anh làm được! Tiểu Tinh mỉm cười, nói với hắn bằng giọng điệu dịu dàng nhất có thể:

- Trưởng phòng, em muốn mua nhà, còn thiếu bốn vạn, anh có thể cho em vay được không?

Bỗng chốc, vẻ mặt của Thành Cương giống hệt với lúc nghe điện thoại của vợ:

- Em mua nhà làm gì? Nhà cửa là chuyện của đàn ông mà. - Thấy Tiểu Tinh không tiếp lời, Thành Cương lại cười - Cãi nhau với bạn trai à?

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Tang Tiểu Tinh nhìn thấy sắc mặt của Thành Cương thay đổi đến chóng mặt. Trong lòng Tiểu Tinh thấy rất khó chịu, nhưng dù sao thì cũng hỏi vay người ta tiền, vẫn phải tươi cười và nói:

- Em chỉ vay nóng, nhiều nhất là hai ba tháng có thể trả anh. Em sẽ viết giấy nợ.

Thành Cương lấy một điều thuốc trong bao, cũng không châm lửa, chỉ nghịch trên tay. Một lúc lâu, anh ta nói:

- Thôi được, ngày kia anh đưa cho em

Tang Tiểu Tinh thờ phào nhẹ nhõm, đứng là bỏ məcə cũng không thân thiết bằng ông chủ của mình! Thấy Thành Cương đang nhìn mình với ánh mắt mong chờ đầy ân ý, Tang Tiểu Tinh vội vàng tìm cách ứng phó, khéo léo tránh cánh tay đang định vòng qua người mình, nhanh chóng đứng dậy, cúi người và nói:

- Trưởng phòng, cảm ơn anh, anh đúng là một lãnh đạo tốt, biết quan tâm, ân cần với nhân viên. - Nói rồi cô nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Quay về chỗ làm việc, Tang Tiểu Tinh vui vẻ gặm quả táo, sau đó vừa ngậm nga, vừa ngồi trước máy tính nhắn tin cho Trương Hải Châu: “Ngài Trương chuyện mua nhà không cần ngài bận tâm nữa. Tôi đã cố gom đủ tiền rồi.” Nghỉ một lúc vẫn thấy chưa hả dạ, lại nói thêm một câu: “Bao nhiêu đàn ông khóc lóc muốn cho bán cô nương vay tiền, tôi còn phải lựa chọn kĩ lưỡng!”

Vừa ấn nút gửi, điện thoại trên bàn liền đổ chuông.

Tang Tiểu Tinh vừa nhìn màn hình, là số điện thoại của Thành Cương, tưởng rằng đã chuẩn bị xong tiền, liền tươi cười nhắc máy.

- Tiểu Tinh à, ngại quá, phần lớn tiền của anh ở trong thị trường cổ phiếu, lúc này lên mạng kiểm tra, rút ra sẽ lỗ. - Thành Cương tỏ vẻ đau khổ.

Khi nghe thấy hai tiếng “ngại quá”, trái tim Tiểu Tinh chùng xuống: Hết hi vọng rồi!

Thấy Tiểu Tinh không nói gì, Thành Cương nói tiếp:

- Anh có khoảng năm nghìn tệ, hay là em cầm tạm?

- Năm nghìn tệ? Anh cho em vay à? - Tiểu Tinh gượng cười. - Thôi à, để em nghĩ cách khác.

Không dựa được vào đàn ông thì đành dựa vào phụ nữ. Tang Tiểu Tinh gọi điện cho Giang Phàm.

Hồi học đại học, Giang Phàm và Tang Tiểu Tinh ở cùng kí túc, một người giường trên, một người giường dưới. Hồi ấy hai người rất thân, không có chuyện gì là không kể cho nhau nghe. Sau khi đi làm cũng thường xuyên đi dạo phố, buôn chuyện với nhau. Cả hai đều rất tin tưởng và hiểu nhau.

Nửa năm trước, Giang Phàm lấy chồng. Chồng cô ấy là dân IT thành công, nhiều hơn Giang Phàm đến hơn chục tuổi. Không biết hơn chính xác bao nhiêu tuổi, Giang Phàm không nói cho mọi người biết. Nhưng qua lời nói và sắc mặt có thể chắc chắn, ít nhất là phải hơn mười lăm tuổi.

Ngày cô ấy kết hôn, Tang Tiểu Tinh làm phù dâu. Mặc dù bạn thân lấy người giàu có nhưng Tiểu Tinh vẫn mừng phong bao một nghìn tệ. Ngày trọng đại mà, nên như thế.

Vừa mới nhắc máy, giọng nói của Giang Phàm đã hùng hục khí thế:

- Tiểu Tinh đây à, mình nhớ cậu quá, lúc nào rảnh cùng mình đi dạo phố? Mình chẳng có việc gì làm sắp phát điên rồi. - Cần phải bổ sung thêm, sau khi kết hôn, Giang Phàm ở luôn nhà làm bà nội trợ.

Tang Tiểu Tinh đi thẳng vào vấn đề:

- Không nói chuyện phiếm với cậu, mình muốn mua nhà, có thể cho mình vay bốn vạn không?

Đối phương lập tức im lặng, Tiểu Tinh “alô” một hồi lâu, đầu dây bên kia mới khẽ nói:

- Toàn bộ tiền của nhà mình nằm trong tay chồng mình. Để mình bàn bạc với lão rồi trả lời cậu nhé.

Đợi đến khi Tang Tiểu Tinh lấy được nhà rồi, câu trả lời của Giang Phàm vẫn chưa tới. Đó là chuyện sau này.

5

Thực ra, Giang Phàm vừa cúp máy, Tiểu Tinh đã biết dựa dẫm vào phụ nữ cũng chẳng có hi vọng gì.

Ngày phải nộp tiền sắp đến gần, Tang Tiểu Tinh giống như kiến trong lò. Có lúc đi trên đường, nhìn thấy chiếc BMW, cô đã có ý nghĩ lao đầu vào đó. Xe ô tô đâm vào người đi bộ sẽ phải đền tiền.

Giám đốc Tiết của doanh nghiệp thương mại Đại Dương là khách hàng ruột của Tiểu Tinh, quan hệ riêng tư cũng rất tốt. Mỗi lần tòa soạn tái bản làm chuyên đề, giám đốc Tiết luôn là người đầu tiên ủng hộ quảng cáo.

Tiểu Tinh suy ngẫm mãi, tìm vị đại gia này vay mấy vạn chắc là không vấn đề gì? Vay tiền không giống bàn chuyện quảng cáo. Bàn chuyện là việc công, cho dù bệngười ta từ chối cũng không sao, nhưng quả thực vay tiền rất khó mở miệng. Huống hồ suốt ngày Tiểu Tinh làm ra vẻ là nhân viên cao cấp. Nhân viên cao cấp chạy khắp nơi vay tiền? Thật là mất mặt.

Nhưng tình thế cấp bách, cũng không nghĩ được nhiều như thế. Tang Tiểu Tinh mời giám đốc Tiết uống trà, áp úng nói chuyện vay tiền.

Giám đốc Tiết nghe xong bật cười, rồi nói với Tiểu Tinh, gần đây công ty làm một hạng mục lớn, cần nguồn đầu tư rất lớn. Vốn lưu động của công ty rất căng thẳng. Ông ta rất muốn giúp Tiểu Tinh nhưng quả thực lực bất tòng tâm.

Cuối cùng, ông Tiết nói với Tiểu Tinh:

- Cô có bản lĩnh giúp tôi có được khoản vay một hai chục triệu, tôi có thể giúp cô.

Về đến nhà, Tang Tiểu Tinh mở tủ quần áo gãy một chân, lớp sơn bên ngoài đã tróc hết cả, tuyệt vọng kiểm lại trang phục, phụ kiện của mình: Hai chiếc túi GUCCI đều là hàng xịn mua ở Hồng Kông, mỗi chiếc đều trên năm nghìn tệ, vẫn còn mới, không biết có người mua không. Điện thoại Nokia, lúc mua gần một vạn tệ, bây giờ giảm xuống tám nghìn tệ, để giá trên mạng là năm nghìn tệ cũng không thấy ai hỏi. Còn một tủ PORTS, DKNY, Kakamia, kém một chút còn có Only, Vero, Moda. Mặc dù đều là hàng giảm giá nhưng dù sao cũng là hàng hiệu. Nhưng lúc quan trọng chúng đều không thể giúp ích gì.

Hai năm đầu kiếm tiền, gần như tiền lương dùng vào việc trang điểm cho mình, trang sức, quần áo, giày dép, xe hơi, chỉ cần thẻ tín dụng vẫn chưa rút hết, không hề tính đến hậu quả mà mua hết những thứ mình thích.

Bây giờ, Tang Tiểu Tinh vô cùng hối hận vì khi có tiền mặt là bỏ ra mua quần áo. Bây giờ bốn vạn tệ đã đẩy cô vào tuyệt vọng. Đúng là người đòi bạc bèo, thất đức.

Mẹ Tiểu Tinh thấy con gái lục tung tủ quần áo, lại gần và hỏi:

- Tiểu Tinh, làm gì đấy?

- Tìm tiền! - Tiểu Tinh tức giận nói.

- Đừng tìm nữa, chỉ cần tìm được một tệ cũng không đến lượt mày. - Mẹ Tiểu Tinh nói.

Tang Tiểu Tinh đóng cửa tủ đánh “rầm” một tiếng, vì đóng quá mạnh nên tủ quần áo lắc lư một hồi.

- Chết rồi! - Hai mẹ con lao như tên bắn, hợp sức chống cái tủ đồ sang một bên. Tủ vừa được dựng lên, cửa tủ đã “rầm” một tiếng, rơi xuống không hề báo trước. Quần áo, chăn màn, túi xách chất đầy trong đó đổ hết ra ngoài.

- Nhìn đi, mẹ nhìn đi, căn nhà này giống như chuồng lợn, phải sống thế nào? - Tang Tiểu Tinh nổi nóng.

Mẹ Tiểu Tinh vừa thu dọn, vừa quát:

- Mày không thích ở chuồng lợn thì cút ra ngoài!

Tang Tiểu Tinh cầm túi xách, khoác áo đi ra khỏi nhà.

Cô lái xe, đi lòng vòng trong thành phố. Chưa đi được bao lâu, đèn báo hết xăng bắt đầu nhấp nháy. Tang Tiểu Tinh đau đầu nghĩ: Lại hai trăm tệ!

Đúng lúc ấy, Tang Tiểu Tinh nhìn thấy một tấm biển rất lớn bên đường. Hai chữ “cầm đồ” trên đó khiến đầu cô lóe lên một ý nghĩ - Cầm xe.

Một cái quay xe rất chuẩn, Tang Tiểu Tinh đỗ xe ở cửa hiệu cầm đồ.

Bây giờ phục vụ cầm đồ thật chu đáo, đánh giá, xác nhận, rút tiền, không phải nhờ đến ai. Giám đốc hiệu cầm đồ cung kính đưa bốn vạn cho Tang Tiểu Tinh.

Cầm tập tiền nhân dân tệ dày cộm trên tay, Tang Tiểu Tinh bỗng thấy trời xanh hơn, cây xanh hơn, người đi bộ trên đường cũng thật đáng yêu. Cô đến văn phòng môi giới nộp tiền, kí hợp đồng mua nhà, chính thức trở thành chủ hộ. Mặc dù căn nhà này vẫn là công trường, phải đợi hơn một năm nữa mới có thể bàn giao.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nôn xong và nước lạnh vào mặt, hít một hơi thật sâu rồi loạng choạng đi vào. Khoảnh khắc ấy Tang Tiểu Tinh chỉ thấy hoảng hốt, ánh mắt mơ hồ, hai má nóng rát. Tâm lý sợ rệu hoàn toàn tan biến, cô mang trong mình quyết tâm và dũng khí, tiếp tục nâng ly.

1

Tang Tiểu Tinh mua nhà thành công đã kích thích bạn trai ở bờ bên kia Đại Dương và bà mẹ sống cùng dưới một mái nhà.

Trương Hải Châu liên tiếp chất vấn:

- Cầm đồ? Trung Quốc vẫn còn cầm đồ sao? Đó chẳng phải là chuyện của xã hội cũ sao? Em đừng lừa anh nữa, Tiểu Tinh, em nói thật cho anh biết, rốt cuộc là lấy tiền ở đâu? Hối vay ai? Nam hay nữ? Vì sao người ta cho em vay tiền?

Nói đi nói lại Trương Hải Châu cũng không tin. Thế ki hai mốt rồi mà Tang Tiểu Tinh có thể xoay được tiền từ hiệu cầm đồ. Cầm đồ, chẳng phải là thứ chỉ có trong tiểu thuyết của Lỗ Tấn sao? Lỗ Tấn đã mất bao nhiêu năm rồi, sao vẫn còn tàn dư của xã hội phong kiến? Không thể nào! Xem ra ngoài những hình ảnh đẹp, khoảng cách còn tạo ra những ý nghĩ lệch lạc.

Tiểu Tinh khó có thể nói rõ ràng được, chỉ nói:

- Anh không cho em vay, lại không cho người khác cho em vay? Sức hút nhân cách, không tin thì thôi.

Mẹ Tiểu Tinh càng đau lòng hơn:

- Mà đúng là cái đồ phá gia chi tử, có còn biết suy nghĩ không hả? Mà đúng là càng ngày càng to gan, dám mang xe đi đặt! Lúc quan trọng sao bạn trai của mày lại làm ra vẻ đáng thương thế? Lại còn ở Canada, tao thấy nó chẳng khác gì cái bọn nhà quê nghèo kiết xác! Sau này đừng có mở miệng nói về bạn trai với mẹ mày nữa. Mày nhận thẳng đó, còn chúng tao không dám nhận thẳng con rể ấy! Con gái mua nhà, trả nợ, bây giờ lãi cao thế nào biết không? Tự nhiên mỗi tháng phải dâng tiền cho ngân hàng, mất không mất hồng, sao mày không cho mẹ mày? Mày nhanh chóng trả nhà đi, mang tiền về đây cho mẹ! Lời mẹ nói mày có nghe không? Mẹ muốn tốt cho mày, sau này giá nhà giảm, lúc ấy chỉ có mày khóc thôi.

Trong tiếng cằn nhằn không ngớt của mẹ, Tiểu Tinh cùng đồng nghiệp Diệp Thuần thuê một căn phòng hai người ở. Cô tìm hai chiếc vali, thu dọn quần áo của mình, chuyển ra ngoài trong một đêm trăng thanh gió mát.

Diệp Thuần và Tiểu Tinh tốt nghiệp cùng một năm, quen nhau trong cuộc thi tuyển vào tòa soạn. Hai người đều rất may mắn, thi viết, phỏng vấn đều qua, cuối cùng được chọn vào tòa soạn, trở thành đồng nghiệp của nhau. Người mới thường bị xăm xoi, hai cô gái ngày nào cũng cùng nhau ăn trưa, tương tượng có thể nẫu như những đồng nghiệp xấu và lãnh đạo, cố gắng nuốt những hạt cơm cứng hơn cả đạn trong nhà ăn của công ty.

Diệp Thuần là người ngoại tình. Từ hồi mua xe, mỗi năm Tiểu Tinh đều giúp cô ấy chuyển nhà một hai lần. Nghe nói Tang Tiểu Tinh sắp mua nhà, Diệp Thuần giới thiệu tay tán thành, ủng hộ hết mức về tinh thần. Đáng tiếc là không thể ủng hộ Tiểu Tinh về vật chất. Bởi vì Diệp Thuần là cô gái nghèo không có tiền tiết kiệm. Dù gì Tiểu Tinh cũng biết mua hàng giảm giá. Diệp Thuần thì mặc kệ, ra tay rút tiền cứ như trong nhà chất một núi tiền, rất có tiềm năng lấy được đại gia.

Sắp đến cuối năm, Tang Tiểu Tinh phải loại bỏ tất cả mọi phiền phức, kiên quyết hoàn thành kế hoạch quảng cáo năm nay! Đặt xe ở hiệu cầm đồ, tiền lại một tháng là 3%, ngoài ra còn phải nộp phí đỗ xe sáu tệ một ngày! Lại sắp phải trả tiền nhà, bao nhiêu khoản cộng lại, một tháng không ăn không uống gì cũng phải mất mấy nghìn tệ.

Tiểu Tinh không khỏi than thở:

- Biết rõ xã hội bây giờ là vòng xoáy khổng lồ, vì công danh lợi lộc, người phạm tục như mình vẫn phải nhảy xuống.

Diệp Thuần cười cô:

- Nhanh chóng kết hôn, kết hôn rồi, hai người cùng nhảy xuống cũng có bạn.

- Cậu bảo mình kết hôn, thế còn cậu? Sắp biến thành bà cô già rồi đấy. - Tiểu Tinh hỏi lại.

- Mình kéo dài như vậy, dĩ nhiên là muốn tìm một người thích hợp về mọi mặt.

- Người ta thường nói hôn nhân giống như giày dép, đi vừa chân hay không là quan trọng nhất. Cậu cũng đừng kén chọn nữa, nhân lúc vẫn chưa quá già, nhanh chóng tìm một đôi vừa chân đi.

- Tiểu Tinh, xem cách cậu nói kìa, chẳng giống với con gái thời đại mới gì cả. Không sai, kết hôn giống như đi giày, nhưng ngoài việc vừa chân, cũng phải xem nó có đẹp hay không chứ? Không nói đến những thứ như Gucci, Kangnai, dù gì chúng ta cũng phải đi Belle, Staccato chứ? Một đôi dép nhựa nằm tề bán ở hàng rong ngoài đường, đi vào rất dễ chịu, nhưng chúng ta có thể đi nó chạy khắp nơi được không? - Diệp Thuần phản bác.

- Cậu đúng là kén chọn, đừng viện lí do nữa!

- Mình kén chọn! Mình kéo dài như vậy, không tìm thì thôi, nếu tìm phải tìm người thích hợp nhất.

Vì chuyện vay tiền không thành, lúc phải đối diện với Thành Cương, Tiểu Tinh cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Thành Cương nghe nói Tiểu Tinh đã mua được nhà, liền vờ như không có chuyện gì xảy ra, lại gần chúc mừng cô:

- Phụ nữ độc lập cũng tốt. Tôi thấy phụ nữ bây giờ không phải là nửa thế giới, cả thiên hạ đều là của các cô.

Câu nói ấy khiến các nữ đồng nghiệp bật cười. Thành Cương tỏ ra rất đắc chí, tiện tay vỗ vai Tiểu Tinh:

- Buổi chiều đến văn phòng bắt động sản Kim Thành gặp giám đốc Lư, em đi với anh.

Giám đốc Lư cũng là người quen. Thời gian qua đã đăng rất nhiều quảng cáo ở tòa soạn nên dần dần nghĩ rằng ngoài việc lãnh đạo công ty của mình còn có thể lãnh đạo tòa soạn, thường yêu cầu Tiểu Tinh viết những tổng kết, báo cáo, phát biểu rất mơ hồ. Vì tiền mà Tiểu Tinh phải ép mình làm những việc không phải là của mình.

Trong văn phòng rộng lớn của giám đốc Lư, giám đốc Lư ngồi sau chiếc bàn làm việc ro như quan tài, gần như chỉ nhìn thấy mỗi cái đầu. Thành Cương và Tang Tiểu Tinh ngồi ngay ngắn trên chiếc sofa đối diện với bàn giám đốc ở phía xa. Văn phòng tầng trên đang sửa chữa, giọng nói của giám đốc Lư lẫn với tiếng thi công, không nghe rõ ông ta nói gì, chỉ nhìn thấy cái đầu rất to lúc thì gật, lúc thì lắc.

Ở thế yếu phải cầu cạnh người ta, Thành Cương và Tang Tiểu Tinh phải làm ra vẻ giống như tri kỉ, nghe thấy hết, hiểu hết, gật đầu lia lịa, hiểu ý mỉm cười, giống như đang diễn kịch câm.

Đột nhiên, tiếng động trên tầng vụt tắt, giọng nói của giám đốc Lư bỗng chốc cao vút:

- Lúc này nói nhiều như vậy, ý của tôi là năm nay đã đăng không ít quảng cáo ở quý tòa soạn, cuối năm thì thôi.

Thông tin này đúng là tin dữ, nụ cười trên khuôn mặt Tang Tiểu Tinh bỗng chốc đông cứng lại. Điều đầu tiên cô nghĩ tới là: Chiếc xe ở hiệu cầm đồ không lấy về được.

Thành Cương cũng ngạc nhiên, vội nói:

- Giám đốc Lư, hợp tác lâu như vậy rồi, cuối năm ông nhất định phải ủng hộ.

Giám đốc Lư xua tay:

- Truyền thông nhiều như vậy, ai cũng là anh em ủng hộ cậu không ủng hộ người ta, như thế không được.

Thấy giám đốc Lư đứng dậy chuẩn bị tiễn khách, Tang Tiểu Tinh làm ra vẻ đáng thương:

- Giám đốc Lư từ trước tới nay là người hiệp nghĩa, lúc quan trọng như thế này, nhất định phải giúp đỡ chúng tôi, nếu không kế hoạch năm không hoàn thành, cuối năm chúng tôi chết đói mất.

Rõ ràng câu nói này khiến giám đốc Lư cảm thấy rất kiêu hãnh. Ông ta vờn vai rồi ngồi xuống ghế, mỉm cười với Thành Cương một cách đầy ẩn ý:

- Hahaha, trưởng phòng Thành, Tiểu Tinh của các cậu đúng là ai nhìn cũng phải yêu quý, khuôn mặt thanh tú, năng lực cũng rất cừ.

Thành Cương thấy không khí được xoa dịu, lập tức chuyển sang vấn đề quan trọng nhất:

- Hoa đẹp đến đâu cũng phải được tưới tẩm. Tiểu Tinh nợ mấy chục vạn tiền nhà, chỉ chờ vào tiền thưởng cuối năm để cải thiện cuộc sống! Giám đốc Lưu nhất định phải giúp đỡ! Quảng cáo! Quảng cáo chính là tính mạng của chúng tôi. Nhất định giám đốc Lưu phải hết tâm giúp đỡ.

Tang Tiểu Tinh thấy các dây thần kinh trên trán giật giật, ngọn lửa tức giận bùng cháy trong lòng nhưng phải mỉm cười:

- Đúng đây ạ, mong giám đốc Lưu để tâm giúp đỡ.

- Không còn sớm nữa, mời hai người ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện. - Giám đốc Lưu đưa ra lời mời. Thành Cương thở phào, vụ làm ăn này vẫn còn cơ hội xoay chuyển.

2

Phía dưới là nhà hàng sang trọng. Giám đốc Lưu gọi mấy cuộc điện thoại, căn phòng rộng lớn sang trọng bỗng chốc chật kín người.

- Vị này là chủ nhiệm Mã của công ty chúng tôi. Vị này là giám đốc Quan. Đây là ... đây là trưởng phòng Thành của tòa soạn, còn có phóng viên xinh đẹp Tiểu Tinh. - Giám đốc Lưu vất chéo chân, giới thiệu từng người một. Những người được giới thiệu, ai cũng bật cười giả tạo:

- Nghư danh đã lâu, hân hạnh, hân hạnh!

Đây chính là cuộc tiếp khách điển hình của Trung Quốc: Trương Tam, Lý Tư, Vương Ngũ, Triệu Lục, không ai quen ai, lát nữa cùng uống vài li rượu, tất cả đều trở thành anh em chị em.

- Uống gì? Vang hay trắng? - Giám đốc Lưu tỏ vẻ rất hứng thú, không đợi mọi người đáp lời đã vẫy tay gọi nhân viên phục vụ - Cho bốn chai Thủy Tinh Phụng! - Sau đó quay sang, cười cười hỏi Tiểu Tinh - Cô gái của chúng ta uống gì?

Trong số khách mời chỉ có Tang Tiểu Tinh là nữ. Cô vẫn chưa kịp nói gì thì Thành Cương đã tranh nói trước:

- Giám đốc Lưu mời, sao Tiểu Tinh của chúng ta có thể không uống được? - Vừa nói vừa nháy mắt với Tang Tiểu Tinh - Đúng không Tiểu Tinh, lát nữa phải mời rượu giám đốc Lưu.

Tang Tiểu Tinh chỉ có thể gượng cười:

- Vâng ạ, vâng ạ!

Đồ ăn đã được bung lên, rượu cũng được rót đầy, mọi người cùng chạm cốc. Bữa tiệc này được coi là chính thức mở màn.

Giống như tất cả những bữa tiệc khác, lúc bắt đầu không khí vẫn thân thiện, hài hòa. Khi đã ngà ngà say, mặt ai cũng đỏ bừng, giọng nói to hơn, khua chân múa tay, lời nói bắt đầu lệch lạc. Giám đốc Lưu nói:

- Trưởng phòng Thành, chúng ta là người có văn hóa. Tôi thích nhất là uống rượu với những người có văn hóa!

Thành Cương mặt mày nói:

- Giám đốc Lưu... nâng... nâng ly. Tôi đâu phải người có văn hóa, cùng lắm là lưu manh có văn hóa mà thôi.

Mọi người bật cười.

Giám đốc Lưu xua tay:

- Tôi... tôi mới là lưu manh.

Mọi người đều tỏ ra kinh ngạc, không hiểu ý ông ta.

- Tôi họ Lưu, mọi người gọi là Lão Lưu. Lão Lưu rất bận, gọi tắt là "Lão lưu manh!" [1] - Giám đốc Lưu đắc chí giải thích.

Tất cả những người có mặt ở đó, muốn cười hay không muốn cười đều chỉ có thể cười theo, còn có người vỗ tay ca ngợi. Giám đốc Lưu rất hài lòng với phản ứng của mọi người, nâng cốc và nói:

- Nào! Uống rượu!

Là cô gái duy nhất trong phòng, Tang Tiểu Tinh dễ dàng trở thành tiêu điểm bị chuốc rượu.

- Nào, nào, nào, Tiểu Tinh, tôi mời cô một ly, uống cạn rồi ngày mai chúng ta ký hợp đồng quảng cáo... Hahaha, được, Tiểu Tinh đúng là hào kiệt. Trưởng phòng Thành, tướng giỏi không có quân yếu! Hai người nhảy sang chỗ tôi làm đi, đảm bảo lương rất cao, hahaha. - Giám đốc Lưu nói.

- Người đẹp Tang, chúng ta uống một ly... Không được à? Đàn ông không thể nói không, phụ nữ càng không thể nói không. Nề mặt đi, hợp tác lâu như

vậy rồi, uống với nhau một ly cũng không được sao? Không nói nhiều nữa, cạn ly. - Giám đốc Quan nói.

- Cô Tang, tôi mời cô. Tỉu lượng là phải luyện, tôi cùng cô luyện! Nào, tôi cạn trước! - Một người không nhớ họ tên nói.

Mỗi ly rượu đều có lí do đầy đủ bắt bạn uống, còn có lí do đầy đủ bắt bạn uống cạn. Tang Tiểu Tinh không ngừng nâng ly, uống đến dạ dày sôi lên ừng ực.

- Xin lỗi, tôi phải vào nhà vệ sinh. - Tiểu Tinh vùng đứng dậy, loạng choạng lao ra ngoài, ngồi trong nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Những gì vừa mới ăn đều trở về với thiên nhiên.

Nôn xong, vã nước lạnh vào mặt, hít một hơi thật sâu rồi loạng choạng đi vào. Khoảnh khắc ấy, Tang Tiểu Tinh chỉ thấy hoảng hốt, anh mắt mờ hồ, hai má nóng rát. Tâm lí sợ rượu hoàn toàn tan biến, cô mang trong mình quyết tâm và dũng khí, tiếp tục nâng ly.

Một bữa cơm từ năm rưỡi chiều đến mười giờ tối, giám đốc Lưu cũng uống say, cuối cùng nâng ly nói:

- Rượu trong cốc rồi.

Tang Tiểu Tinh thật sự đã uống rất nhiều, nắm chặt ly rượu trên tay:

- Uống, chỉ cần không chết thì cứ uống! - Cô ngửa đầu, uống hết nửa ly rượu.

Mọi người ra sức đập bàn:

- Phóng viên xinh đẹp, được! Có tiềm năng!

Tang Tiểu Tinh mượn men rượu nhìn giám đốc Lưu và nói:

- Giám đốc Lưu, tiền thưởng cuối năm của tôi ở trong tay ngài!

Giám đốc Lưu bỗng chốc cảm thấy hãnh diện, bật cười:

- Nói hay lắm, ngày mai sẽ kí!

Trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, ăn xong, mười mấy người mời nhau ra khỏi nhà hàng rồi nhường nhau vào thang máy, đứng ở cửa bắt tay, kính lễ, ôm tạm biệt... làm ra vẻ rất lưu luyến.

Cuối cùng cũng tàn tiệc, giống như ống kính máy quay, chỉ nháy một cái, đám người một phút trước vẫn còn lưu luyến khách sáo, một phút sau đã biến mất không thấy bóng dáng.

Tiểu Tinh cô đơn đứng bên đường bắt xe. Ánh đèn vàng nhạt khiến bóng cô đổ dài. Dáng vẻ quạnh vắng, cảm giác mệt mỏi rã rời chưa từng có giống như sóng biển ập tới, cô chỉ thấy cô đơn trống trải.

TTT

Ngày hôm sau thức dậy, Tiểu Tinh không còn nhớ mình rời khỏi nhà hàng bằng cách nào, về nhà bằng cách nào, nằm vật xuống giường như thế nào. Điều duy nhất in đậm trong tâm trí của cô là: Giám đốc Lưu nói uống cạn ly này sẽ kí hợp đồng quảng cáo, sau đó mình ngửa cổ uống cạn.

Đầu đau như muốn nổ tung, chân tay dường như không nghe theo sự điều khiển của bộ óc, Tang Tiểu Tinh vẫn bò dậy đến tòa soạn, phác thảo hợp đồng, đóng dấu quảng cáo, một phút cũng không bỏ lỡ rồi lao như ngựa phi đến công ty bất động sản Kim Thành.

Giám đốc Lưu đang ngồi trước bàn làm việc nói chuyện điện thoại. Nhìn thấy Tiểu Tinh, chỉ gật đầu, khuôn mặt không chút biểu cảm. Tiểu Tinh thấy lòng nhói một tiếng, thầm nghĩ “không xong rồi”.

Quả nhiên, giám đốc Lưu cúp máy, làm ra vẻ rất nghiêm túc:

- Chuyện gì?

Tiểu Tinh mỉm cười đưa hợp đồng quảng cáo. Giám đốc Lưu chỉ liếc nhìn rồi hỏi:

- Để bàn sau.

- Giám đốc Lưu, chẳng phải hôm qua chúng ta đã bàn xong rồi sao? Ông nói hôm nay sẽ kí hợp đồng với chúng tôi! - Tiểu Tinh toát mồ hôi.

- Cô Tang, những lời nói trên bàn ăn có tin được không? Hôm qua tôi uống hơi nhiều, hoàn toàn không nhớ mình đã nói gì. Cô hỏi thư kí của tôi, quả thực chi phí quảng cáo năm nay của chúng tôi đã dùng hết rồi. - Giám đốc Lưu làm ra vẻ khó xử.

Tiểu Tinh hận là không thể vò nát ông ta rồi ném xuống từ tòa nhà ba mươi mấy tầng này, nhưng vẫn cười và nói:

- Giám đốc Lưu, vẫn hi vọng ông có thể suy nghĩ, kế hoạch quảng cáo của chúng tôi năm nay nhờ cả vào quý công ty.

Giám đốc Lưu xua tay:

- Biết rồi, tôi rất bận, không tiện nhé.

Cuối cùng Tang Tiểu Tinh quay người, chậm rãi bước ra khỏi văn phòng của giám đốc Lưu. Bên ngoài tiếng xe cộ ầm ầm khiến người ta muốn bỏ trốn.

Điện thoại đổ chuông, Thành Cương chỉ đạo từ xa:

- Tiểu Tinh, thế nào?

- Chẳng thế nào cả, lão hồ ly kia trở mặt rồi. - Tiểu Tinh bực tức nói.

- Hà? - Thành Cương lập tức hét lên, - Em làm việc thế nào thế?

Tang Tiểu Tinh nghe thấy câu nói ấy, bỗng chốc nổi giận lôi đình, tất máy không chút do dự.

Đây chính là lãnh đạo, họ không phân rõ trắng đen, không hỏi nguyên nhân hậu quả, chỉ quan tâm đến kết quả. Kết quả không tốt, trách nhiệm hoàn toàn thuộc về cấp dưới. Kết quả tốt, công lao thuộc về họ.

Thành Cương lại gọi điện cho Tiểu Tinh, Tiểu Tinh quyết không nghe máy. Thế là Thành Cương nhắn tin: “Lúc này anh nóng quá, xin lỗi em, chỗ giám đốc Lưu xảy ra vấn đề gì? Mau liên lạc với anh.”

Tiểu Tinh nghĩ một lúc, gọi điện thoại lại:

- Xin lỗi trưởng phòng Thành, chuyện bên giám đốc Lưu em không làm được, xem ra anh phải đích thân ra tay.

- Thử lại xem, thử lại lần nữa xem nào! - Đầu dây bên kia rất lo lắng.

- Hôm qua uống nhiều, em đau đầu lắm, không đi được.

- Tiểu Tinh à, đừng có thấy bình thường anh đối tốt với em mà em có thể lơ là công việc! - Thành Cương tỏ vẻ tức giận. - Nếu anh đi gặp giám đốc Lưu, người ta đồng ý đăng quảng cáo, vậy thì điều đó chứng minh...

- Chứng minh năng lực của anh giỏi, vì thế anh là trưởng phòng, còn em là nhân viên quèn! - Tang Tiểu Tinh cướp lời.

Câu nói ấy khiến Thành Cương bật cười:

- Em chỉ được cái leo mép. Hôm qua vất vả rồi, cho em nghỉ nửa ngày, để anh đi tìm lão Lưu nói chuyện!

3

Tang Tiểu Tinh về nhà ngủ, mơ thấy mình kết hôn với Trương Hải Châu. Khách khứa đã đến hết cả rồi, đột nhiên chú rể Trương Hải Châu mất tích. Tiểu Tinh luống cuống gọi điện cho anh nhưng lại bấm nhầm số... Mẹ Tiểu Tinh tức giận:

- Chú rể ở đâu rồi? Không có cưới xin gì hết.

Tiểu Tinh giật mình tỉnh dậy, trán ướt đầm mồ hôi, ngáy người một lúc rất lâu mới nhận ra đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Giấc mơ này không tốt, Tiểu Tinh nghĩ.

Lúc ấy, Hải Châu như có thần giao cách cảm gọi điện cho cô:

- Tiểu Tinh, em không muốn nói chuyện với anh thật sao?

Thì ra, thông qua điều tra kiểm chứng, cuối cùng Trương Hải Châu đã chứng thực, trong nền kinh tế thị trường, cầm đồ được coi là một ngành mới nổi và bắt đầu thịnh hành. Tang Tiểu Tinh đặt xe ô tô, hoàn toàn có thể vay được bốn vạn.

- Chúng mình đừng cãi nhau nữa được không? Tháng sau anh về nước rồi, sau này ngày nào chúng mình cũng ở bên nhau.

Phụ nữ đúng là nước, cho dù bị đóng thành băng, chỉ cần vài lời nói dịu dàng của đàn ông là tan chảy. Hướng hồ Tang Tiểu Tinh đang gặp khó khăn trong công việc, đang phải chịu áp lực. Trương Hải Châu chủ động gọi điện, cô giống như tìm được người tâm sự, cũng không bận tâm là điện thoại đường dài, kể hết cho bạn trai nghe về tất cả những chuyện về giám đốc Lưu ở công ty Kim Thành.

Trương Hải Châu nghe xong cũng thấy tức lây, sau đó anh nói với Tiểu Tinh:

- Công việc này không phải việc của mình, bỏ việc đi cho xong.

Tiểu Tinh ngạc nhiên, những chuyện ầm ức như thế này cứ dăm ba hôm là cô lại phải trải qua. Mặc dù lần nào cũng hằm hằm quát tháo không làm nữa nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc bỏ miếng cơm manh áo của mình.

- Em bỏ việc rồi ai nuôi em? Anh nuôi em? - Cô nửa đùa nửa thăm dò.

- Anh không nuôi em thì ai nuôi em! - Trương Hải Châu nói rất hùng hồn.

- Đừng có nói khoác. - Tiểu Tinh lập tức nghĩ đến chuyện vay tiền.

- Yên tâm, Tiểu Tinh, nhất định sau này anh sẽ cho em sống sung sướng, không thích đi làm thì đừng đi nữa, chẳng có gì to tát cả. - Trương Hải Châu hứa hẹn.

- Hải Châu, em có nhiều tật xấu lắm.

- Anh có thể chịu đựng.

- Em tiêu rất nhiều tiền.

- Anh đi kiếm.

- Em hay cần nhân.

- Anh thích nghe.

...

- Em bị lãnh cảm.

- Vậy anh ...

...

Hai người đang đùa cợt trong điện thoại thì Diệp Thuần đi làm về. Nhìn thấy Tiểu Tinh ôm điện thoại cười rất ngọt ngào, Diệp Thuần lại gần, đập đầu vào cô, tỏ ý có chuyện muốn nói.

Tiểu Tinh lưu luyến cúp máy, cô nghe được một tin không hay qua lời kể của Diệp Thuần: Thành Chương nói xấu cô trước mặt lãnh đạo.

Diệp Thuần nói với Tiểu Tinh:

- Buổi chiều mình đến văn phòng của sếp đưa báo cáo, nghe thấy trưởng phòng Thành của các cậu nói gì mà... Lần này không mời được công ty bắt động sản Kim Thành chủ yếu là vì Tang Tiểu Tinh. Hôm trước lúc ăn cơm đã nói rất rõ ràng rồi, kết quả ngày hôm sau cô ta vừa đến là làm hỏng chuyện, cũng không biết vì lý do gì. Thành Chương nói với sếp: “Lần này em phải đích thân ra tay, xem xem có thể cứu vãn được không. Cho dù chỉ có một tia hi vọng em cũng phải giành lấy.” Sếp nghe mà vô cùng cảm động, thấy tên xấu xa Thành Chương vừa anh minh vừa uy vũ. Hôn nữa không cần có biết cứu vãn được tình thế hay không, đáng về ấy, tinh thần ấy của hân cũng đủ khiến người ta cảm động, vì thế lập tức tỏ ý cuối năm sẽ không để cho hân phải thiệt thòi.

Tang Tiểu Tinh nghe mà tức sôi máu, không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình, cô nhủ mảy rất lâu, chỉ thốt ra một câu:

- Khốn nạn!

Sau khi Tang Tiểu Tinh thuê nhà chuyển ra ngoài sống, mẹ Tiểu Tinh mất đi một đối tượng đả kích, bỗng chốc cũng thấy hụt hẫng. Để xua đi cảm giác cô đơn, bà bắt đầu cùng bác Trương hàng xóm kết bạn tham gia buổi gặp mặt do đài truyền hình tổ chức, tìm bạn đời cho cô con gái “quá lứa lỡ thì” của mình.

Cuối tuần, Tang Tiểu Tinh đang họp, mẹ nhắn tin, chỉ có đúng một chữ: “Về.”

Cần phải nói thêm, mẹ Tiểu Tinh mới mua điện thoại, vẫn chưa biết dùng nên hay thử gửi cho con gái những tin tâm phào như: “Tao là mẹ mày”, “Mẹ mày là tao.”

Tiểu Tinh đọc rồi, không bận tâm mà xóa đi. Nhưng chẳng bao lâu sau lại nhận được một tin: “Nhà cơm”. Họp xong, Tiểu Tinh gọi điện thoại về mới biết ý mẹ muốn nói là: “Buổi tối về nhà ăn cơm.”

Sau khi tan ca, Tiểu Tinh về nhà. Trên đường còn mua khoai nướng, vừa đi vừa ăn. Gần về đến nhà, gặp nhiều người quen hơn, chị nhà bác Lý, cô nhà bà Vương, người nào cũng rất nhiệt tình:

- Tiểu Tinh, về rồi à? - Mọi người hỏi han khiến Tiểu Tinh thấy lòng ấm áp, nơi mình đã sống bao nhiêu năm, dù gì vẫn thấy thật thân thuộc.

Vừa vào nhà, Tiểu Tinh đã hét lên:

- Ăn cơm ăn cơm, đói sắp chết rồi. - Vừa nói dứt lời thì thấy một người đàn ông trung niên ngồi ở ghế sofa. Tiểu Tinh thầm nghĩ đó là bạn đánh bài của bố nên dịu dàng nói:

- Cháu chào chú.

Người đàn ông trung niên như bị kim châm, bỗng chốc vẻ mặt trở nên rất kì lạ, nhưng lại cố gắng kìm nén.

Tiểu Tinh thấy trên bàn đã bày thức ăn, lập tức ngồi xuống, gấp miếng vịt nướng đưa lên miệng, không quên khách sáo nói:

- Chú ăn đi, đừng ngại, nhà cháu không câu nệ đâu.

Mẹ Tiểu Tinh nghe thấy tiếng động, cầm đĩa lao ra khỏi phòng bếp, vụt vào tay Tiểu Tinh làm rơi cả miếng đùi vịt:

- Con ranh này, không có chút phép tắc nào cả? - Sau đó quay sang mỉm cười với người đàn ông kia:

- Ngại quá! Ngại quá!

Người đó tỏ vẻ ngượng ngùng, khẽ xua tay và nói:

- Không có gì, không có gì.

Tiểu Tinh luống cuống không biết phải làm thế nào: Rốt cuộc có chuyện gì đây? Lẽ nào người này là lãnh đạo của mẹ? Không đúng, nếu mà quen được lãnh đạo nào thì mẹ cũng không thể thất nghiệp ở nhà bao nhiêu năm thế này?

Cuối cùng, cả nhà cùng người đàn ông trung niên ngồi vào bàn ăn. Mẹ Tiểu Tinh nói với giọng vô cùng hòa nhã:

- Tiểu Tinh à, đây là cháu trai lớn nhà bác Triệu, làm ăn buôn bán ở Hồng Kông, mới về quê hương, muốn tìm kiếm hạng mục đầu tư.

- Ô, thương gia Hồng Kông? - Tiểu Tinh cười rất vô tư - Quảng cáo ở tòa soạn chúng cháu đi. Không có quảng cáo thì dễ phá sản lắm.

- Nói lung tung gì thế! - Mẹ Tiểu Tinh lườm con gái, sau đó lại cười tươi như hoa nói với người đàn ông trung niên - Con gái tôi thích đùa, cậu đừng giận.

- Đâu có, đâu có, người trẻ tuổi nên như vậy. - Người đàn ông trung niên nói tiếng Quảng Đông.

- Nào, mời chú Triệu ăn cơm! - Tiểu Tinh xưng hô như thế làm bố mẹ tái cả mặt. Mẹ Tiểu Tinh đặt đĩa xuống, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Mẹ Tiểu Tinh nháy mắt với bố Tiểu Tinh. Bố Tiểu Tinh lấy cốc vào bếp lấy muối múc canh, rời khỏi bàn ăn.

- Tiểu Tinh à, sao con có thể gọi người ta là chú chứ? Người ta chỉ hơn con mười mấy tuổi thôi mà. - Mẹ Tiểu Tinh tỏ ý trách mắng con gái, thấy khuôn mặt của người đàn ông trung niên không chút biểu cảm, lập tức quay sang thì thầm với con gái:

- Con ranh, đây là đối tượng mẹ giới thiệu cho mày!

Tiểu Tinh kinh ngạc, bắn cả cơm ra ngoài:

- Mẹ, mẹ bị bệnh à?

Mẹ nhủ mày, gườm gườm nhìn con gái, ý muốn nói là mày đừng nói lung tung, sau đó khách sáo nói với người đàn ông trung niên:

- Ăn cơm, ăn cơm đi!

Người đó vội nói:

- Rau xào nấm, ngon mà mát.

Đúng lúc ấy bố Tiểu Tinh mang muối ra, thấy khách khen thức ăn ngon, ông đắc chí nói:

- Hôm nay mua rau xanh một tề hai, ngon đúng không?

Kết quả là mẹ Tiểu Tinh lập tức trở mặt, tìm thấy chỗ để trút nỗi bức dọc trong lòng:

- Vì sao không mua loại tám hào? Mua rau đắt như thế làm gì? Ông kiếm được bao nhiêu tiền? Kiếp này tôi lấy ông đúng là xui xẻo, ông là đồ bỏ đi, là đồ phá hoại...

Sắp đến cuối năm mà Tiểu Tinh vẫn còn mười vạn tiền quảng cáo chưa hoàn thành. Nếu không hoàn thành kế hoạch quảng cáo thì sẽ không có tiền thưởng cuối năm. Không có tiền thưởng cuối năm thì không thể đi chuộc xe. Không chuộc được xe có nghĩa là mỗi tháng Tiểu Tinh phải trả hai nghìn tệ tiền lãi.

Tiểu Tinh lo lắng bất an, chạy khắp nơi kiếm tiền, lo lắng đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, phòng quảng cáo xảy ra chuyện lớn: Thành Cương được giám đốc của công ty bất động sản Kim Thành mời sang làm giám đốc phòng kế hoạch. Người ta dám từ chức vào dịp cuối năm, có thể thấy điều kiện mà lão Lưu đưa ra không thấp. Tiểu Tinh thầm nghĩ: Thì ra đích thân tìm giám đốc Lưu nói chuyện là để có được kết quả hại người hại mình này!

Thành Cương đi rồi không nói làm gì, lại còn có ý định lôi kéo theo Tiểu Tinh, buổi tối hẹn Tiểu Tinh đi ăn cơm, khuyên Tiểu Tinh sang chỗ giám đốc Lưu.

- Bây giờ bất động sản Kim Thành hot như vậy, sang Kim Thành chắc chắn sẽ không thiệt. Em nhìn anh này, bao nhiêu năm công tác và cái chức trưởng phòng này cũng không cần... - Thành Cương nói rồi đặt tay lên vai Tiểu Tinh.

- Trưởng phòng Thành, sắp phát thưởng cuối năm rồi, em là người tầm nhìn thiên cận, nói gì cũng không đi vào lúc này. - Tang Tiểu Tinh điều chỉnh tư thế ngồi, tránh móng lợn của Thành Cương, thầm chửi rủa: “Anh chạy đến chỗ sếp nói xấu tôi, nói xong rồi còn lôi kéo dụ dỗ tôi, coi tôi là con ngốc chắc?”

- Tiểu Tinh! - Thành Cương nhấn mạnh - Không phải anh đã nói với em rồi sao, vài vạn tiền thưởng có gì phải tính toán? Làm mấy năm ở Kim Thành sẽ có cơ hội được chia hoa hồng, lúc ấy đối với em, vài vạn chỉ là con muỗi.

- Nhưng bây giờ em đang thiếu vài vạn “muỗi” ấy, hay là anh cho em vay trước? - Tiểu Tinh kích Thành Cương. Thấy sắc mặt Thành Cương thay đổi thất thường, Tiểu Tinh cười thầm trong bụng: “Đây, anh đâu có muốn cho tôi vay. Tôi chỉ có thể ngoan ngoãn ở đây chờ số tiền “muỗi” ấy vậy.” - Trưởng phòng Thành, sau này anh đến Kim Thành, xin hãy quan tâm chiều cố nhân viên cũ của mình! Nếu muốn đăng quảng cáo thì phải nghĩ đến em đầu tiên đấy.

Tang Tiểu Tinh nhanh chóng chiếm ưu thế trong cuộc tranh luận này. Cô đắc chí bắt xe về nhà, lúc đầu nói với Diệp Thuần:

- Suy cho cùng tà không thắng chính.

Diệp Thuần cười:

- Trong công việc làm gì có tà với chính. Nếu người ta trả cho cậu mười vạn, để xem cậu có đi không?

- Đừng nói mười vạn, trả mình bốn vạn là mình đã đồ rồi. - Tiểu Tinh thở dài.

Ngày hôm sau, Tang Tiểu Tinh xách túi đi làm, theo thói quen mang báo cáo ngày hôm ấy đến cho Thành Cương. Đi đến cửa phòng làm việc, nhìn thấy cái ghế trống trơn mới nhớ ra sau này không cần phải làm việc này nữa, bỗng chốc trong lòng cảm thấy hụt hẫng, giống như có chiếc răng sâu trong miệng, khi nhổ đi rồi lại thấy chưa quen.

Về bàn làm việc, Tang Tiểu Tinh mở tập danh thiếp, dự định “giăng lưới” trong thời điểm quan trọng này, đi sâu vào trọng điểm, xem xem có doanh nghiệp nào muốn đăng quảng cáo không.

Lúc ấy điện thoại đổ chuông, nhìn màn hình mới biết là điện thoại bàn ở nhà.

- Alô - Tang Tiểu Tinh tỏ vẻ khó chịu.

- Buổi tối nhớ về nhà đấy. - Mẹ Tiểu Tinh ra chỉ thị.

- Về nhà làm gì?

- Có việc.

- Không có thời gian, có gì mẹ nói đi.

- Trong điện thoại không nói rõ được, buổi tối mày về nhà rồi nói.

- Hừ, lần trước mời ông chú thương gia Hồng Kông đến ăn cơm, không phải lần này lại mời ông thương gia Mỹ đấy chứ? Tiếng Anh của con gái mẹ không tốt đâu đấy. - Tang Tiểu Tinh khó chịu nói.

- Con ranh này, đúng là không biết tốt xấu. Xe của mày đặt ở hiệu cầm đồ mày vẫn thấy vui lắm đúng không? Mày nhiều tiền, mỗi tháng trả hai nghìn tệ tiền lãi, chỉ bằng mang đến biếu mẹ mày.

- Hả? Mẹ yêu quý của con, mẹ định cho con tiền? Buổi tối con về, à ... không, bây giờ con về, mẹ chờ con! - Tang Tiểu Tinh nhảy lên sung sướng, cầm túi xách lao thẳng ra ngoài, đi đến thang máy còn quay đầu lại nói - Diệp Thuần, sếp có hỏi thì bảo mình ra ngoài bàn chuyện quảng cáo.

Về đến nhà, chỉ thấy mẹ buồn rầu ngồi trước bàn ăn. Trên bàn xếp ngay ngắn bốn tập tiền đỏ chót.

Tiểu Tình nhìn thấy tiền, lập tức sà vào, miệng không ngừng xuýt xoa:

- Mẹ ơi! Con xúc động quá, ngạc nhiên quá, bối rối quá, cảm kích quá! Nhân gian ắt có chân tình, đúng là cùng chung dòng máu.

- Khoan đã! - Mẹ Tiểu Tình đánh vào bàn tay đang giơ ra lấy tiền của con gái. - Trong nhà chỉ còn từng này tiền tiết kiệm thôi, mày để mẹ nhìn thêm đã, nhìn thêm đã.

- Được rồi, có gì đáng nhìn đâu! - Tiểu Tình nhét tiền vào túi. - Con nói mẹ nghe này, con nợ cầm đồ bốn vạn, mẹ nói với con trong nhà chỉ có bốn vạn. Nếu con nợ người ta tám vạn, có phải mẹ nói với con là trong nhà cũng chỉ có tám vạn không?

- Con ranh này, tao để mày ra, nuôi mày lớn bằng ngần này, mày đúng là con sói mất trắng. Mày tính xem, mày học đại học, tao phải bỏ ra bao nhiêu tiền, bốn năm đấy, cho dù mỗi năm một vạn thì bốn năm cũng bốn vạn! Con nhà bác Hồ, con bé Hồ Tuyết ấy, năm ấy chỉ học cao đẳng, thế mà đã sớm ra ngoài kiếm tiền rồi! Nhân lúc còn trẻ mà đã lấy được một ông chồng tốt, bây giờ có con trai đã biết đi rồi! Mày thì được lắm, chỉ mong mày tốt nghiệp đại học có thể rạng danh tổ tông, nào ngờ từ sáng đến tối chỉ nghĩ đến tiền của nhà! - Mẹ Tiểu Tình nói rồi bắt đầu lau nước mắt:

- Khó khăn lắm mới tìm được cho mày đối tượng thích hợp để xem mặt, kết quả mày gọi người ta là chú. Mày tưởng mày mới mười sáu mười bảy à? Mày hai sáu, hai bảy rồi đấy! Tang Tiểu Tình, tao nói cho mày biết, cái thằng tây không ra tây, tàu không ra tàu kia của mày tao không đồng ý đâu. Tao nói trước rồi đấy, đến lúc ấy đừng trách mẹ mày trở mặt không nhận.

Mẹ Tiểu Tình bắn như súng liên thanh, pằng pằng nã đạn không ngừng. Quả thực Tiểu Tình không thênhge được nữa, vừa chuẩn bị co cẳng chuồn, vừa ngắt lời mẹ:

- Được rồi, được rồi, dù sao mẹ sinh con cũng là buôn bán thua lỗ, đầu tư thất bại! Mẹ có giỏi thì cũng để Hồ Tuyết đi. Mẹ để ra con thì chỉ có thể trách số mẹ khổ thôi.

- Con ranh này... Haizz... mày đừng đi, mẹ có chuyện muốn nói, bốn vạn này là đầu tư đấy. Căn nhà của mày mẹ cũng có cổ phần. Mẹ không tin lúc nào cũng bị lỗ. - Mẹ Tiểu Tình đuổi theo sau.

Tang Tiểu Tình không để lỡ một phút, lập tức đến hiệu cầm đồ chuộc xe.

Lái chiếc xe đầy bụi về nhà, bật nhạc to hết cỡ, Tang Tiểu Tình vô cùng vui sướng: Minh coi như là có nhà có xe rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Hai người cứ nắm tay nhau nhìn nhau khóc, nghẹn ngào không nói nên lời. Nhìn nhau một lúc rất lâu, đột nhiên Tiểu Tình ôm chầm lấy Trương Hải Châu rồi bật khóc. Trương Hải Châu ôm bờ vai gầy guộc của cô, dịu dàng nói: - Được rồi, chẳng phải anh đã về rồi sao!

1

Cuối cùng Trương Hải Châu cũng sắp về, thêm vào đó lại kí thêm được hai hợp đồng, kế hoạch quảng cáo năm nay trải qua bao nhiêu gian nan trắc trở cuối cùng cũng hoàn thành, những ngày này Tang Tiểu Tình lúc nào cũng vui tươi.

Trưa hôm ấy, Tiểu Tình đang ăn trưa trong nhà ăn, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại lạ. Đầu dây bên kia cố tình nói lạc giọng:

- Tang Tiểu Tình đúng không? Em xuống dưới một chút.

Tiểu Tình vẫn chưa mở miệng hỏi tên tuổi đối phương thì đầu dây bên kia đã cúp máy.

Dù sao thì đã từng làm ở phòng tin tức xã hội, Tang Tiểu Tình tự hỏi là: Gần đây không đắ tội với ai chứ?

Cô không dám xuống một mình, gọi điện cho phòng bảo vệ tòa nhà. Phòng bảo vệ hết sức quan tâm, phái hai bảo vệ to cao cùng Tang Tiểu Tình xuống dưới gặp khách.

Cửa thang máy vừa mở ra, Tiểu Tình đã nhìn thấy người đang ông cao to, mặc áo khoác màu xám nhạt đứng ở đại sảnh đồng người qua lại, mỉm cười với Tiểu Tình.

Là Hải Châu! Toàn thân Tiểu Tinh sửng sờ, ngây người đứng đó, không nhúc nhích, cũng không nói gì. Hải Châu lao như tên bắn lại gần, nắm tay Tiểu Tinh, bỗng chốc không biết nên nói gì.

Hai người cứ nắm tay nhau nhìn nhau khóc, nghẹn ngào không nói nên lời. Nhìn nhau một lúc rất lâu, đột nhiên Tiểu Tinh ôm chặt lấy Trương Hải Châu rồi bật khóc. Trương Hải Châu ôm bờ vai gầy guộc của cô, dịu dàng nói:

- Được rồi, chẳng phải anh đã về rồi sao!

Hai anh bảo vệ đứng cạnh trợn mắt há mồm, nhưng nhìn cảnh tượng này, chắc chắn người đàn ông thân phận không rõ ràng này không phải là phản tử khủng bố, cũng không phải đầu trộm đuôi cướp nên yên tâm đi lên tầng.

Tiểu Tinh vừa khóc vừa cười:

- Chẳng phải tuần sau anh mới về sao, đột ngột đánh úp à?

- Anh đã nói rồi, muốn cho em surprise!

- Nói tiếng Trung đi!

- Anh nhớ em lắm!

Bắt đầu từ ngày hôm ấy, cuộc sống của Tang Tiểu Tinh trở nên đa sắc muôn màu. Đi có người đưa, về có người đón, đi dạo phố, đi ăn, đi xem phim, ngày nào cũng vui vẻ.

Trời mưa đường đầy hố nước, Tiểu Tinh bĩu môi:

- Trời ơi, bắn hết giày của em rồi!

Hải Châu không nói gì, cúi người xuống:

- Lên đây! Trư Bát Giới cõng cô dâu.

Tiểu Tinh leo lên lưng Hải Châu:

- Đi thôi, Bát Giới!

Lúc ấy, Tang Tiểu Tinh mới thật sự cảm nhận được tình yêu là “sạc pin” của phụ nữ, nó có thể khiến sắc mặt của phụ nữ trở nên hồng hào, bóng mịn, còn có tác dụng hơn cả mỹ phẩm làm đẹp.

Mẹ Tiểu Tinh thấy bao nhiêu ngày trời qua mà chẳng thấy tăm hơi của con gái đâu cũng thấy nhónhưng, bảo bố Tiểu Tinh gọi điện thoại cho con gái, hỏi khi nào về nhà ăn cơm.

- Thứ sáu tuần sau ạ, con sẽ đưa Hải Châu về nhà! - Tiểu Tinh nói với bố. - Bố nói với mẹ một tiếng. Nếu hôm ấy mẹ không nể mặt con thì đừng trách sau này sao con không về nhà nhé.

Mặc dù mẹ Tiểu Tinh không có ấn tượng tốt đẹp với cậu bạn trai chưa từng gặp mặt của con gái nhưng vẫn rục rịch chuẩn bị. Gà thì phải sang chợ phía đông mua, ở đó rẻ hơn, rau thì mua ở chợ sáng trước cửa, tươi mà ngon. Đúng rồi, còn phải đến chợ hải sản mua cá... Vì bữa cơm này, mẹ Tiểu Tinh đã cùng bố Tiểu Tinh vòng vèo trong thành phố suốt một tuần mới chuẩn bị đủ các nguyên liệu.

- Con ranh này, cũng không hỏi mình có đồng ý hay không mà đã đưa người ta về nhà, da mặt còn dày hơn cả tường thành! Cái thằng Hải Châu gì gì kia, tôi không cần nhìn đã biết chẳng phải hạng tốt đẹp gì! Hừ, đi nước ngoài du học hai năm thì oai lắm đấy, có thể biến thành người nước ngoài đấy, đến lúc ấy tôi phải xem xem rốt cuộc nó là cái giống gì...

- Được rồi, đừng cần nhần nữa, chẳng phải Dae Jang Geum đã nói rồi sao, chỉ có những món ăn nấu bằng tấm lòng của mình mới là món ăn ngon nhất, hơn nữa người ăn cũng sẽ cảm nhận được. Bà nói xấu người ta như vậy, món ăn mà bà nấu chắc chắn sẽ không ngon! - Bố Tiểu Tinh mạnh dạn nói.

- Lão già như ông cũng biết trích dẫn những câu kinh điển cơ à? Dae Jang Geum là người Hàn Quốc, người a nói câu ấy là căn cứ vào tình hình của Hàn Quốc! Ông có thời gian ở đây nói với tôi về Dae Jang Geum, chỉ bằng nhanh chóng đi cạo râu đi. Cái dáng vẻ lụm thuộm của ông sẽ khiến người ta coi thường. Người ta còn tưởng nhà chúng ta nghèo rớt mùng tơi.

- Vâng, nhà bà không nghèo, nhà bà giàu nhất! - Bố Tiểu Tinh lăm bắm rồi bỏ đi.

- Nói cái gì? Ông nói lại lần nữa xem nào!

Sắp gặp bố mẹ vợ tương lai, Tiểu Tinh và Hải Châu bàn bạc với nhau nên mua quà gì đến nhà. Ý của Tiểu Tinh là: phải nhiều, phải to, phải sang trọng, túi lon túi nhỏ mang ra cho bà con hàng xóm xem Tang Tiểu Tinh cô dẫn bạn trai về ra mắt.

Trương Hải Châu nghĩ một lúc rồi nói với Tiểu Tinh:

- Để anh sắp xếp!

- Anh làm được không? Em nói cho anh biết, mẹ em rất khó tính.

- Anh làm việc gì em cứ yên tâm - Trương Hải Châu vỗ ngực bảo đảm.

Sáng thứ sáu, Tiểu Tinh vẫn chưa dậy, Hải Châu đã gọi điện thoại:

- Mở cửa nào!

Tiểu Tinh chui ra khỏi chăn, xõa tóc chạy ra ngoài, mở khóa cửa rồi lại chui vào trong chăn.

Hải Châu vào nhà:

- Đồ lười biếng, vẫn còn chưa dậy à?

Tiểu Tinh nhắm mắt không nói gì, chỉ cảm thấy mùi đàn ông thơm mát đập vào mũi, say đắm mê muội.

Đang ngủ ngất, đột nhiên Tiểu Tinh hỏi:

- Anh yêu, anh mua gì đến gặp bố mẹ vợ?

- Ừ, há? - Hải Châu đang say đắm, làm gì có thời gian trả lời câu hỏi này.

Tiểu Tinh ngoảnh đầu nhìn ra, ngoài chiếc tủ của Hải Châu đặt trên bàn máy tính, không phát hiện túi lớn, túi nhỏ, xanh xanh, đỏ đỏ nào cả, không khỏi “trời ơi” một tiếng.

- Sao thế? - Hải Châu ngẩng đầu. - Làm đau em à?

- Dậy dậy, đi siêu thị mua đồ! - Tiểu Tinh vừa nói vừa định đứng dậy.

Trương Hải Châu vẫn nằm trên người Tiểu Tinh. Tiểu Tinh dùng sức đẩy anh ra, bắt đầu mặc quần áo:

- Em thấy anh ở nước ngoài lâu đầu óc mê muội rồi nên mới đi tay không đến gặp bố mẹ vợ. Đến nhà em mà thế này sẽ bị người ta cười chết mất! Tầng trên nhà em có một chị, năm ngoái bạn trai đến mang rất nhiều thứ, hai người cầm ba chuyển, thật là nở mày nở mặt.

Tiểu Tinh chỉ chốc một hồi, nói đến nỗi Trương Hải Châu không còn cảm xúc nữa, lấy tay che mặt, một lúc lâu sau mới thò đầu ra ngoài:

- Em... em thật không tin vào khả năng làm việc của anh.

Đúng lúc ấy, mẹ Tiểu Tinh tức tốc gọi điện thoại đến:

- Trời ơi! Tiểu Tinh ơi, cửa hàng điện máy mang đến nhà chúng ta một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng! Nhập khẩu! Của Sam Sung!

- Há, trúng thưởng à? - Tiểu Tinh vẫn chưa hiểu ra tình hình.

- Cái gì, có phiếu chuyển hàng, là mua đấy! Hơn một vạn cơ đấy! Có phải là may mắn không?

- Con mua? Con lấy đâu ra tiền?

- Thẻ thì là ai? Lôi Phong sống lại à? - Mẹ Tiểu Tinh lẩm nhẩm.

Tiểu Tinh thấy Trương Hải Châu cười rất bí hiểm, đột nhiên hiểu ra, đắc ý nói vào điện thoại:

- Lôi Phong sống lại còn nghèo hơn nhà chúng ta nhiều, cũng chưa thấy Lôi Phong ra tay giúp đỡ ai bao giờ! Nói cho mẹ biết nhé, Trương Hải Châu mua đấy!

- Ôi, Tiểu Trương thật là, mua nhiều thế làm gì! - Mẹ Tiểu Tinh trách móc, dường như Tiểu Tinh có thể theo đường dây điện thoại, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười không thể kìm nén được của mẹ ở đầu dây bên kia.

2

Buổi trưa, Tiểu Tinh khoác tay Trương Hải Châu về nhà, vừa đi đến cửa khu phố, Tiểu Tinh đã bắt đầu chào hỏi không ngừng: - Cháu chào ông Trương!

- Cháu chào bà Trần! - Cháu chào cô Mễ!

Những ông bà cô chú này đều nhiệt tình hỏi han:

- Về rồi đấy à! Mẹ cháu đang nấu cơm ở nhà!

Tiểu Tinh thầm nghĩ: Chắc chắn là mẹ đã sớm tuyên truyền rồi, bây giờ có lẽ tất cả khu phố đều biết Tang Tiểu Tinh dẫn bạn trai về ra mắt.

Vẫn chưa về đến nhà đã nhìn thấy chiếc thùng xốp đựng tivi tinh thể lỏng to đùng ở giữa hành lang chất đầy đồ phế thải, suýt chút nữa thì chấn đường đi, đủ để thấy ý đồ khoe khoang của chủ nhân. Tiểu Tinh thở dài: Có lẽ tất cả khu phố sắp biết quà ra mắt của con rể trong lai nhà họ Tang rồi.

- Mẹ à, thùng không dùng vứt đi! Chấn hết đường đi rồi. - Tiểu Tinh nũng nịu với mẹ.

- Con đừng coi thường những thùng giấy này, sau này con chuyển đến nhà mới rất có ích đấy! Đến lúc ấy xếp những đồ vật vụn vặt vào đó, con có thể tự lái xe chuyển đi! - Mẹ Tiểu Tinh chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng, nói một tràng dài rồi mới đeo tạp dề xuất hiện ở cửa, mái tóc nhuộm đỏ rực búi cao khiến bà cao thêm mười xentimet:

- Đây là Tiểu Trương à, mời vào, mời vào... Không cần thay dép đâu, dù sao sàn nhà cũng không sạch... vào đi, vào đi. - Mẹ Tiểu Tinh ân cần mời con rể tương lai vào nhà - Nhà nhỏ lắm, trước đây còn nhỏ hơn, về sau Tiểu Tinh nhà cô mua nhà chuyển ra ngoài, bây giờ trông mới rộng rãi hơn một chút... Cái kia cảm ơn cháu nhé, Tiểu Trương, bây giờ đều thịnh hành màn hình tinh thể lỏng, lại còn là hàng nhập khẩu của Samsung! Nhưng tốn kém quá!

Không chờ Hải Châu tiếp lời, mẹ Tiểu Tinh lại lao vào bếp:

- Lão Tang, ông làm cái gì thế! Tiểu Tinh về rồi.

Bố Tiểu Tinh cầm dao, hốt hải chạy ra ngoài, chạy được nửa đường mới nhận ra cái thứ mình cầm trên tay không được dễ coi lắm, liền gác nó lên tủ giày, chạy ra đón con rể tương lai.

- Trời ạ, sao ông có thể đặt dao trên tủ giày được? Luộm thuộm quá! - Mẹ Tiểu Tinh hét lên. Bố Tiểu Tinh không nói gì, vội vàng cầm con dao rồi chui vào bếp.

- Chú cháu vẫn chưa già nhưng hồ đồ lắm, cháu đừng cười nhé! - Mẹ Tiểu Tinh vừa tươi cười với Hải Châu, một giây sau đã sa sầm mặt xuống, hét lên trong bếp:

- Phải rửa sạch dao, tiết trùng!

- Nào, nào, nào, Tiểu Trương, ăn chút hoa quả trước đi. - Mẹ Tiểu Tinh giống như diễn viên, trong nháy mắt lại tươi cười hơn hờ đón khách.

- Cảm... cảm ơn cô, để... để cháu. - Hải Châu bị khí thế của mẹ Tiểu Tinh trấn áp, ấp úng nói.

- Tiểu Tinh nhà cô từ nhỏ đã ngang bướng, cháu đừng chiều nó. Có điều con bé này cũng tháo vát, đi làm mấy năm mà đã tự mua được xe, mua được nhà. - Nụ cười ân cần khách sáo của mẹ Tiểu Tinh bắt đầu biến thành nụ cười giả tạo, lời nói đầy ẩn ý, vừa khoe khoang con gái mình có xe có nhà, vừa nhắc nhở Trương Hải Châu, xe và nhà không liên quan đến cậu. Một chiếc tivi mà muốn bật miệng tôi? Còn lâu! Mẹ Tiểu Tinh đắc chí nghĩ.

Hải Châu mỉm cười ngượng ngùng, không nói gì, bồng chốc, không khí trở nên ngột ngạt.

- Sao thằng này ngu thế? - Mẹ Tiểu Tinh không gặp kì phùng địch thủ, có chút hụt hẫng, thế nên kéo Tiểu Tinh ra nói thầm.

- Được rồi, được rồi, mẹ nói nhiều thế làm gì, ăn cơm đã, đói chết đi được! - Tiểu Tinh đẩy mẹ vào bếp, ngoảnh đầu lại thì thầm với Hải Châu:

- Mẹ em là thế đấy, anh đừng để ý. Có điều bà rất tốt, anh đến đã nấu rất nhiều món!

- Lão Tang, dọn cơm! - Mẹ Tiểu Tinh chạy vào bếp hét một tiếng rồi lại cầm mấy chén rượu ra ngoài:

- Tiểu Trương đi du học nước ngoài về à?

- Vâng, Canada ạ.

- Học ngành gì?

- Ngành quản lý công thương ạ.

- Quản lý công nhân bị thương? Đúng là nước ngoài chuyên ngành nhiều thật! Nhưng dù sao thì người bị thương trong khi lao động cũng là số ít, hơn nữa chuyện này do chính phủ quản lý mà!

Hải Châu sững người không biết giải thích thế nào, hai từ này hoàn toàn khác nhau.

- Trời ạ, mẹ không hiểu thì đừng nói lung tung được không? Người ta học về thương mại, về thị trường, ngành hot đấy ạ! - Tiểu Tinh đứng ra giải thích.

- Vậy thì học xong sẽ làm ông chủ lớn rồi.

- Vâng. - Tiểu Tinh cũng không muốn giải thích nhiều.

- Nào, nào, nào, ăn cơm thôi. - Bố Tiểu Tinh nói.

Thức ăn đã được bày lên, trong bếp vẫn còn đồ ăn đã được thái sẵn, ớt xanh ớt vàng bày trong đĩa, chỉ chòcho vào xào.

Mẹ Tiểu Tinh mời đôi tình nhân, đang định nâng ly thì nghe thấy tiếng “keng keng” vang lên trong nhà bếp. Mọi người đều dừng tay, vênh tai nghe, nhưng không thấy gì, chỉ ngửi thấy mùi dầu mỡ nồng nặc. Hải Châu không kim được muốn ho nhưng lại sợ mẹ vợ trong lại hiểu lầm nên cố kìm nén, mặt đỏ bừng.

- Nào, chào mừng cháu, Tiểu Trương. - Mẹ Tiểu Tinh lại nâng cốc.

Tiếng keng keng lại vang lên không đúng lúc, mẹ Tiểu Tinh không biết giấu mặt đi đâu.

Lúc này, bố Tiểu Tinh cầm xéng nẫu chạy ra ngoài, tiu nghỉu tuyên bố:

- Hết ga rồi.

- Hà? - Mẹ Tiểu Tinh sững người một lúc, lập tức chỉhuy bố Tiểu Tinh - Lắc bình!

- Lắc rồi, không được. - Bố Tiểu Tinh nói thật.

Mẹ Tiểu Tinh bước đến, thấp giọng nói:

- Ông làm cái gì thế?

- Hôm trước tôi đã nói với bà rồi, bà còn nói cô thêm vài ngày nữa. - Bố Tiểu Tinh tỏ ra vô tội.

- Tôi nói gì ông cũng nghe à? Tôi bảo ông mang quà biếu sếp để được thăng chức sao ông không nghe? Tôi bảo ông gom đồng sách cũ trong nhà mang đi bán sao ông cứ khất lần hết ngày này đến ngày khác? - Mẹ Tiểu Tinh bắt đầu mướn gió bẻ măng.

- Được rồi, được rồi, hết ga rồi thì ra ngoài ăn! - Tiểu Tinh tức đến giậm chân.

- Ra ngoài ăn! Thừa tiền à? - Mẹ Tiểu Tinh hét lên với con gái, nghĩ đến có con rể tương lai ở đó, lại thấy không thích hợp, lập tức tươi cười nói - Cũng không hoàn toàn là chuyện tiền nong, quan trọng là bố con chuẩn bị hết đồ ăn rồi, muốn để Tiểu Trương ném thữ tài nghệ của ông ấy. Mẹ đi gọi điện báo người ta mang ga đến là được. - Mẹ Tiểu Tinh vẫn chưa nói hết câu đã chạy vào phòng ngủ gọi điện.

Một lúc sau, nghe thấy mẹ Tiểu Tinh hét lên trong phòng:

- Cái gì? Bây giờ không có người mang đến... phải hai tiếng nữa? Không được! Chúng tôi đang chờ ăn cơm! Nửa tiếng nữa phải mang đến! Hà? Alo? Alo, alo, alo...

Bố Tiểu Tinh nói thầm với con gái:

- Mẹ con thích làm chủ ở nhà quen rồi. Bà ấy nghĩ cửa hàng ga cũng do mình làm chủ!

- Thôi, anh mời bố mẹ em ra Hilton ăn buffet, chẳng phải em luôn muốn ném thữ món hàu mà họ mới giới thiệu sao? - Quả thực Hải Châu không thể nhịn được nữa, khẽ nói với Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh nghe vậy đứng dậy, vào phòng ngủ nói với mẹ:

Được rồi, mẹ đừng gọi nữa, ra ngoài ăn, đừng ở nhà cho mất mặt nữa.

Mẹ Tiểu Tinh cũng không biết làm thế nào:

- Bọn đưa ga giò giò, nói là bận, không đưa được, sau này không thèm gọi ga nhà nó nữa, lúc quan trọng thì trở mặt! Ra ngoài ăn thì ra ngoài ăn, quán ăn của anh béo ngay trước cửa rất ngon!

3

- Đến Hilton ăn!

- Cái gì? Đến lúc ấy moi tiền của mẹ mày mà trả à?

- Hải Châu mời.

- Không phải vấn đề ai mời, Tiểu Tinh, nơi đó toàn đồ ăn tay, nhìn thì ngon nhưng ăn không ra gì đâu! Lãng phí tiền của ai cũng không tốt, đúng không? Cho mẹ chỗ tiền đó, mẹ đảm bảo sẽ làm được rất nhiều món ăn ngon.

- Thôi đủ rồi đấy ạ, ga cũng hết rồi, suốt ngày mẹ chi tiết tiết kiệm, tiết kiệm thôi, thật mất mặt quá!
- Tao tiết kiệm thì mất mặt với ai? Lãng phí mới phải xấu hổ chứ! Tìm quán ăn ở trước cửa là được.
- Được, được, được, mẹ không đi, bọn con đưa bố đi.
- Ồ... con ranh này, thôi đi thôi!

Trước khi đi, mẹ Tiểu Tinh lại ra lệnh, chỉ huy bố Tiểu Tinh:

- Lão Tang, cho món chân gà vào hộp mang đi, có thể tiết kiệm được một món.
- Mẹ... - Tiểu Tinh kéo dài tiếng mẹ. - Ăn buffet, mang ra ngoài còn không kịp, mẹ còn muốn mang vào.
- Đây, thế thì mang cái hộp không, ăn không hết mang về tối ăn. - Mẹ Tiểu Tinh vội nói.
- Được rồi, được rồi, mẹ đừng làm con xấu hổ nữa! - Tiểu Tinh ra sức kéo mẹ ra cửa

Tiểu Tinh lái xe, đưa bố, mẹ và Trương Hải Châu sắp trở thành thành viên của gia đình đến Hilton.

Sau khi lên xe, mẹ Tiểu Tinh nghĩ đến khách sạn năm sao ăn cơm cần phải chú ý đến dung nhan, liền lấy hộp phấn trong túi, nói với Tiểu Tinh:

- Mày lái cho vững nhé, mẹ đánh tí phấn!
- Đừng làm bộ nữa, ngần ấy tuổi rồi còn phấn với chả son. - Bố Tiểu Tinh cười nhạo.

Mẹ Tiểu Tinh trách bố Tiểu Tinh nói chuyện không chú ý hoàn cảnh, trước mặt con rể tương lai mà không nể mặt mình, liền huých khuỷu tay vào hông bố Tiểu Tinh. Đúng lúc ấy Tiểu Tinh ngoặt một cái, do quán tính, cú huých này không nhẹ, bố Tiểu Tinh không kịp kêu lên một tiếng.

- Kêu cái gì? - Mẹ Tiểu Tinh càng tức hơn.

Bố Tiểu Tinh cố gắng nín nhịn nhưng không thể nhịn được nữa, nổi nóng quát:

- Im miệng! Hồ không ra oai, bà coi tôi là mèo Hello Kitty sao?

Bị bố Tiểu Tinh quát, cuối cùng mẹ Tiểu Tinh thấp giọng, mấp mề nói:

- Quát tháo cái gì, còn hung dữ hơn cả tôi.

Trương Hải Châu ngồi ở ghế lái phụ, chuyên tâm cắt móng tay, vờ ra vẻ không hề hay biết về cuộc tranh chấp ở ghế sau, đặt mình ở ngoài cuộc. Khi mẹ Tiểu Tinh yên lặng vì bị chồng quát, đột nhiên trong đầu Trương Hải Châu hiện lên một câu danh ngôn: Kẻ thù của tất cả các giai cấp đều là hồ giấy.

Không gian ở khách sạn năm sao rất dễ khiến dân thường cảm thấy xấu hổ. Mẹ Tiểu Tinh vừa bước vào khách sạn đã thấy giày của mình không sạch, tóc không đẹp, quần áo cũng không thời trang, rất mất thể diện. Quay sang nhìn bố Tiểu Tinh, càng thấy không thể chấp nhận được: lưng gù, hông cong, chân vòng kiềng, ông quần hơi ngắn, chỉ cần nhắc chân là để lộ đôi tất màu xanh lục... Đúng là không thể nhìn được. Mẹ Tiểu Tinh lại không kịp tìm được bất đầu lâm nhâm:

- Ông lòi thối chết đi được.
- Đủ rồi đấy! - Bố Tiểu Tinh khề cảnh cáo. Mẹ Tiểu Tinh không nói nữa.

Đến Hilton, Trương Hải Châu như đến nhà mình, lấy thức ăn, xếp thức ăn, gọi nhân viên, tất cả đều rất thành thực.

Bố mẹ Tiểu Tinh chưa bao giờ đến đây, biết điều ngồi nguyên tại chỗ. Bố Tiểu Tinh luống cuống cầm dao đĩa, chuẩn bị đối phó với miếng bít tết.

- Tay trái cầm dao, tay phải cầm đĩa! Trên tivi người ta dạy như thế. - Mẹ Tiểu Tinh khẽ nhắc nhở. Bố Tiểu Tinh vội vàng chuyển dao sang tay trái, tập trung hết sức lực vào con dao nhỏ bé ấy, ra công ra sức cắt, vì dùng sức quá mạnh nên bít tết bay ra khỏi đĩa, nước sốt bắn hết lên người.

- Trời ạ, đúng là lợn. - Mẹ Tiểu Tinh vừa mắng vừa lấy giấy ăn lau cổ áo cho bố Tiểu Tinh.

Bố Tiểu Tinh cũng thấy xấu hổ, giạt lấy tờ giấy ăn, ra sức lau như đang tức giận với mình, đường gân trên trán cũng hằn lên, nếp nhăn ở khóe mắt cũng sâu hơn, vừa cúi đầu, đỉnh đầu hói trắng lộ ra hết cả.

Tiểu Tinh ngồi đối diện, nhìn bố mẹ bây giờ đã già yếu, trong lòng thấy nhói một tiếng, cảm giác chua xót trào dâng. Cô vội cúi đầu che mặt, lục tìm trong túi xách, cuối cùng rút ra túi khăn ướt:

- Bố, lấy cái này lau.

Chút không vui nhỏ nhỏ nhanh chóng qua đi, mẹ Tiểu Tinh lại bắt đầu nói chuyện:

- Tiểu Trương à, bố mẹ cháu công tác ở đâu?

- Bố cháu làm việc ở công ty điện lực, mẹ cháu trước làm giáo viên mầm non bây giờ về hưu rồi.

- Công ty điện lực? Ông chủ điện đấy! Bố cháu kiếm tiền không ít phải không? - Hai mắt mẹ Tiểu Tinh sáng lên.

- Thôi đi mẹ, cái đấy mẹ cũng hỏi. - Tiểu Tinh nói át đi.

- Sợ gì không hỏi! - Mẹ Tiểu Tinh thân nhiên nói.

- Haha, cũng tạm ẹ. Thực ra bố cháu cũng xuất thân từ nông dân, từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì. - Hải Châu bâng quơ.

- Nhà cháu có một mình cháu à? - Mẹ Tiểu Tinh chuyển chủ đề, bà muốn biết sau này có người nào tranh gia sản với con rể tương lai không.

- Vâng, cháu cũng là con một.

- Ủ. - Mẹ Tiểu Tinh hài lòng gật đầu, sau đó thờ dãi có chút thái quá - Hai đứa con một ở với nhau, sau này không ai nhường ai, đau đầu đây!

- Cô yên tâm, cả đời này cháu sẽ nhường Tiểu Tinh. - Trương Hải Châu nghiêm túc hứa hẹn với bố mẹ vợ tương lai. Tiểu Tinh nghe mà thấy xúc động, nắm chặt tay Hải Châu.

TTT

Bữa cơm này có thể coi là ai cũng vui vẻ. Hải Châu thấy mọi người đã ăn xong, gọi nhân viên ra tính tiền.

- Tổng cộng là 1.152 tệ, cảm ơn. - Nhân viên phục vụ đưa hóa đơn.

- Đắt thế? - Mẹ Tiểu Tinh giật lấy hóa đơn, nói với bố Tiểu Tinh - Ông tính lại đi, sao nhiều tiền thế?

- 288 tệ một người, bốn người tổng cộng 1.152, không sai đâu thưa bà. - Nhân viên phục vụ dịu dàng giải thích nhưng chắc chắn trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

- Giảm giá, giảm giá! Không thích số lẻ, tổng cộng là một nghìn tệ, sau này chúng tôi thường xuyên đến ăn! - Sau khi chắc chắn không tính nhầm, mẹ Tiểu Tinh lại nói với nhân viên phục vụ, nói đến câu “thường xuyên đến ăn” còn nháy mắt với bố Tiểu Tinh.

Nhân viên phục vụ bị người phụ nữ “phóng khoáng” này làm cho sững sờ, không biết phải trả lời thế nào. Quả thực Hải Châu không thể nhịn được nữa, rút tám thẻ trong ví tiền đưa cho nhân viên:

- Đi, đi!

Ăn cơm xong, Hải Châu còn có việc nên đi trước. Tiểu Tinh lái xe đưa bố mẹ về nhà.

Hải Châu lễ phép mở cửa xe, mời bố mẹ Tiểu Tinh lên xe:

- Tiểu Tinh lái xe từ từ nhé! Tạm biệt cô chú!

- Tạm biệt, tạm biệt, có thời gian thường xuyên đến nhà chơi! - Mẹ Tiểu Tinh khách sáo nói.

Vừa đóng cửa xe, hình bóng của Hải Châu vẫn chưa tan biến, mẹ Tiểu Tinh đã nghi ngờ hỏi:

- Con gái, cậu bạn trai này của con có vẻ rất hào phóng, tặng cái tivi hơn một vạn, ăn bữa cơm hơn một nghìn, vì sao lúc con mua nhà hỏi vay mấy vạn nó không cho vay?

Tiểu Tinh vốn không nghĩ nhiều như thế, bây giờ bị mẹ hỏi cũng thấy có chút nghi ngờ:

- Cũng đúng, vì sao nhỉ?

- Có thể người ta ở nước ngoài, suy nghĩ không giống với người Trung Quốc chúng ta. Người nước ngoài không thích cho vay tiền. - Bố Tiểu Tinh suy đoán.

- Ủ, có khả năng! - Mẹ Tiểu Tinh tán thành, đồng thời giống như làm ảo thuật lấy trong túi xách một túi đường. - Lúc này tôi mót trong khách sạn, toàn là đường trắng, rất ngon!

Bố Tiểu Tinh ghé nhìn:

- Bà thật là, nếu bị người ta phát hiện thì làm thế nào? Mất mặt chết đi được! Này, phía trên còn in chữ, tiếng Anh, không hiểu. Ủ, có vẻ rất xịn!

- Tội nhét vào tay áo mang ra, sao phát hiện được? Hơn nữa bọn họ chém của chúng ta nhiều tiền như thế, tôi mót chút đường thì có là gì?

Tiểu Tinh thấy da đầu tê buốt, chỉ coi như không nghe thấy gì.

Chiếc tivi tinh thể lỏng to đùng khiến căn phòng lụp xụp của nhà Tiểu Tinh trở nên sang trọng, bữa tiệc buffet ở khách sạn năm sao càng khiến mẹ Tiểu Tinh vô cùng đắc chí. Tiểu Tinh về đến nhà, vẫn chưa kịp ngồi xuống chỗ thì đã phải tiếp từng tốp từng tốp hàng xóm sang tham quan.

- Samsung của Hàn Quốc! - Bố Tiểu Tinh thì thâm với bà Hồ hàng xóm, - Nghe thấy chưa? Sam...sung!

- Hìhì, cái tivi này giống như ở rạp chiếu phim ý! Tiểu Tinh thật là có phúc, lão Tang ông cũng may mắn nhé, câu được con rùa vàng!

- Đúng là sinh con gái sướng, nhìn Tiểu Tinh nhà ông bà, ngưỡng mộ chết đi được!

- Ôi ôi, sau này nhà họ Tang được sống sung sướng rồi. Khách sạn Hilton, cả đời tôi cũng chưa được vào bao giờ, nghe nói bồn cầu ở đó dát vàng đấy!

Bố mẹ Tiểu Tinh cười tít mắt đứng đó đón khách, tất cả những lời khen ngợi, xu nịnh, khách sao đều nhận hết. Mẹ Tiểu Tinh cười đến mồm cả miệng:

- Đâu có, đâu có, vào rồi cũng chỉ có thế, đồ ăn thì đắt kinh khủng, mà ăn cũng chẳng ngon lắm! Bồn cầu thì không dát vàng, nhưng vòi nước thì vàng óng, có thể soi gương được.

Bố Tiểu Tinh vui đến nổi mặt mày hớn hờ:

- Đúng vậy, đúng vậy, nhiều thủ tục lắm, riêng dao cũng có mấy loại, sau này mời tôi đi tôi cũng không muốn đi, phiền phức!

Tiểu Tinh ngồi trong góc phòng, nhìn dáng vẻ thỏa mãn của bố mẹ, đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc. Cô thầm hạ quyết tâm, nhất định phải kiếm thật nhiều tiền để họ hưởng phúc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Đối phương vượt cằm theo thói quen, để lộ chiếc đồng hồ Rolex vàng óng trên cổ tay trái, im lặng một lúc rất lâu, cuối cùng nói một câu chắc nịch: - Tôi là bố của Trương Hải Châu.

1

Sau khi Thành Cường đi, đám nam thanh nữ tú trong phòng quảng cáo như rần rần mất đầu, thêm vào đó sắp hết năm, kế hoạch quảng cáo gần như đã hoàn thành xong, vì thế càng tự do hơn. Chín giờ vào làm đến mười giờ, gọi vài cuộc điện thoại công việc rồi đi ăn trưa. Buổi trưa ngủ một giấc ngon lành, buổi chiều ra ngoài đi hát, đi dạo phố, uống trà chiều...

Tổng biên tập tòa soạn còn bận rộn quà cáp, biểu xén thăng chức, cũng không có thời gian quản lý nhân viên, có lẽ đang nhẩm tính nghỉ tết xong phải sắp xếp một nhân vật lợi hại để chinh đón đám nhân viên phòng quảng cáo.

Sau khi về nước, Trương Hải Châu dự định đi nghỉ ngơi một thời gian rồi tìm việc, vì thế Tang Tiểu Tinh có thời gian rảnh rỗi là cũng Trương Hải Châu dạo chơi khắp nơi. Tình cảm của hai người ngày càng được hâm nóng, một ngày không được gặp nhau là cảm thấy khó chịu.

Bố mẹ Tiểu Tinh cũng đồng ý Trương Hải Châu, dăm ba hôm lại gọi điện báo con gái đưa con rể tương lai về nhà ăn cơm. Ăn nhiều rồi, chuyện hôn sự cũng được đưa vào chương trình hằng ngày. Nhưng đến bây giờ Tiểu Tinh vẫn chưa gặp bố mẹ Hải Châu. Nghe nói công việc của bố Hải Châu rất bận, thường xuyên phải đi công tác điều tra nghiên cứu. Mẹ Hải Châu lo chồng ăn uống không tốt nên cũng đi theo chăm sóc.

Kéo dài mãi cuối cùng đến tận cuối năm.

Tang Tiểu Tinh lấy được số tiền thưởng như mong muốn, bốn vạn, không hơn, không kém. Nhìn thấy con số hiển thị trên máy ATM, Tang Tiểu Tinh nở nụ cười rạng rỡ: Năm nay thật không uổng công! Tất cả những khó khăn và mệt nhọc đều được đền đáp.

Tiểu Tinh nghĩ: Bố mẹ Hải Châu bận đến đâu thì cũng phải về ăn tết chứ? Hải Châu vừa ra mắt là tặng tivi tinh thể lỏng, quà ra mắt của mình cũng không thể đơn giản được. Nghĩ đi nghĩ lại, đến Lão Phụng Tường mua vòng đeo tay bằng vàng, hình đốt trúc, xoắn nhiều vòng, rất phù hợp với phụ nữ ngoài năm mươi tuổi. Vàng vừa quý vừa giữ được giá, mang tặng rất lịch sự! Hơn nữa chiếc vòng này cũng phải đến tiền vạn, không thua kém tivi tinh thể lỏng.

để lại một vụn để tiêu, còn lại hai vụn trả mẹ. Dù sao thì nhà cũng chíchó một đứa con, trả đi trả lại, cuối cùng vẫn là của mình.

Cầm chiếc vòng vàng trên tay, dường như trước mặt Tiểu Tinh đã hiện lên dáng vẻ hòa nhã và thân thiện của mẹ chồng tương lai. Cô vui mừng lái xe về tòa soạn. Hôm ấy là ngày hai mươi chín tết, cũng là ngày đi làm cuối cùng trước khi nghỉ tết, đến gặp mặt một chút rồi về nhà đón tết.

Tang Tiểu Tinh về văn phòng, đang đắc chí khoe chiếc vòng vàng mới mua với đồng nghiệp thì nghe thấy điện thoại trên bàn đổ chuông giục giết. Tiểu Tinh nhanh chóng chạy đi nghe máy.

- Tang Tiểu Tinh, đến phòng tôi một lát. - Tổng biên tập gọi điện đến.

Tiểu Tinh bực tức trong lòng, lúc này rồi còn tìm tôi làm gì? Tăng lương? Phát phong bao? Gõ cửa phòng làm việc của tổng biên tập, Tiểu Tinh phát hiện trong phòng còn có một người đàn ông đeo kính, nghiêm mặt ngồi trên sofa. Tổng biên tập chạy trước chạy sau, đích thân bưng trà rót nước. Có thể thấy thân phận người này không bình thường.

- Tang Tiểu Tinh đến rồi à? Lại đây, tôi giới thiệu với cô, vị này là tổng giám đốc Trương của công ty điện lực, đã từng làm phó phòng tuyên truyền của chúng ta, lãnh đạo của chúng ta.

- Chào tổng giám đốc Trương. - Tiểu Tinh khách sáo chào hỏi, trong lòng thầm nhẩm tính: Gì thế này? Tòa soạn định phái mình đến công ty điện lực mời quảng cáo?

- Nào nào, mời tổng giám đốc Trương uống trà. - Lúc này, tổng biên tập hoàn toàn không còn phong độ của “tổng” nữa mà cum cụp bưng trà Bích La Xuân dùng để tiếp đón khách quý.

- Tổng biên tập Thường, không cần khách sáo, tôi muốn nói chuyện riêng với cô Tang Tiểu Tinh, không biết quý tòa soạn có phòng nào trống không? - Tổng giám đốc Trương nói, giọng nói không cao nhưng lại rất uy nghiêm.

- Điều hòa ở phòng họp không được tốt, trời thì lạnh... Thế này nhé, hai người nói chuyện trong phòng tôi, tôi tránh đi một lát. - Nói rồi tổng biên tập cúi người đi ra khỏi phòng.

Lãnh đạo gặp lãnh đạo lớn hơn, trong nháy mắt biến thành nô tài.

Tang Tiểu Tinh thầm chửi rủa trong lòng: Ông ta cũng biết điều hòa ở phòng họp không tốt, bao nhiêu người chúng tôi họp trong đó sao ông không sợ chúng tôi đóng băng? Sao không tránh đi nhường phòng làm việc của ông? Đồng thời cũng không khỏi mất cảm tình với ông lãnh đạo đang ngồi trước mặt: Vây cánh công ty điện lực chẳng?

Liên quan gì đến tôi? Lẽ nào chúng tôi không nộp tiền điện? Thế thì cũng không nên tìm tôi, tìm tổng biên tập mà giải quyết.

Đúng lúc Tang Tiểu Tinh đang nghĩ ngợi vẩn vơ, tổng giám đốc Trương hắng giọng, rất nhiều lãnh đạo đều thích làm như thế trước khi phát biểu, ý muốn nói: Tôi sắp phát biểu rồi, chú ý tập trung.

Tiểu Tinh nghe thấy tiếng ho, lập tức hướng ánh mắt về phía tổng giám đốc Trương, chờ lãnh đạo phát biểu.

Nhưng lúc ấy, tổng giám đốc Trương lại không nói nữa, đôi mắt sắc bén xuyên qua tấm kính phản chiếu vào người Tang Tiểu Tinh, đến tận khi Tang Tiểu Tinh thấy trong lòng sợ hãi mới nói:

- Cô là Tang Tiểu Tinh? - Biết rồi còn hỏi, giọng nói lạnh lùng, ẩn chứa vẻ thù địch và coi thường.

Tang Tiểu Tinh sửng người, bất giác gật đầu.

Đối phương vuốt cằm theo thói quen, để lộ chiếc đồng hồ Rolex vàng óng trên cổ tay trái, im lặng một lúc rất lâu, cuối cùng nói một câu chắc nịch:

- Tôi là bố của Trương Hải Châu.

2

Tiểu Tinh chỉ thấy đầu ù ù, bỗng chốc không biết phải phản ứng thế nào, thầm nói với mình phải bình tĩnh, bình tĩnh. Định thần một lúc rất lâu, cuối cùng lấy lại bình tĩnh, nhìn kỹ khuôn mặt của lãnh đạo, quả nhiên lơ mơ nhận ra hình bóng của Hải Châu.

Thấy Tiểu Tinh không nói gì, lãnh đạo lại ho vài tiếng:

- Chuyện giữa cô và Hải Châu chúng tôi biết rồi. Không biết Hải Châu đã nói với cô chưa, tôi và mẹ nó đều không tán thành. Chúng tôi rất muốn gặp cô nói chuyện nhưng công việc bận rộn, quả thực không có thời gian rảnh rỗi. Sắp sang năm mới rồi, tôi hi vọng có thể giải quyết xong chuyện này trong năm cũ.

Trái tim của Tang Tiểu Tinh bắt đầu đập thành thịch, cô trấn tĩnh một chút rồi hỏi:

- Vì sao ạ?

- Dĩ nhiên là có rất nhiều lý do.
- Ví dụ ạ?
- Hải Châu vừa mới tốt nghiệp, chúng tôi hi vọng nó lập nghiệp rồi mới lập gia đình.
- Vậy thì chúng cháu có thể chưa kết hôn.

Thấy Tiểu Tinh không chịu từ bỏ, bố Hải Châu tỏ vẻ nghiêm:

- Cô Tang, có một số điều chúng tôi cũng không muốn nói thẳng. Hải Châu vốn là một đứa hiểu chuyện, nhưng bây giờ thường xuyên cãi lại mẹ. Mẹ nó rất đau lòng.

Tang Tiểu Tinh càng nghe càng thấy khó chịu, cái gì mà “vốn rất hiểu chuyện”, cứ như là sau khi quen tôi mới bắt đầu không hiểu chuyện?

- Chúng tôi gửi vào thẻ của Hải Châu hai vạn, vốn định bảo nó đi mua bộ comple mặc khi đi phỏng vấn, kết quả nó không nói một lời mà tiêu hết cả tiền. Chúng tôi hỏi mãi mới biết nó mua tivi tinh thể lỏng cho nhà cô.

Tiểu Tinh đỏ mặt, ấp úng giải thích:

- Cháu không biết là hai bác cho anh ấy. Cháu tưởng đó là tiền tiết kiệm của anh ấy.
- Tiền tiết kiệm? Nực cười! Nó lớn như thế, chưa đi làm một ngày, lấy đâu ra tiền tiết kiệm? - Vừa dứt lời, bố Hải Châu cũng nhận ra câu nói này có chút không lọt tai, không phù hợp với thân phận của mình, thế nên thay đổi giọng điệu:
- Tóm lại, chúng tôi không tán thành Hải Châu qua lại với cô. Mặc dù bây giờ thời đại tiến bộ rồi, nhưng chúng tôi vẫn nghĩ rằng, môn đăng hộ đối vô cùng quan trọng. Hải Châu nhà chúng tôi lớn lên trong gia đình gia giáo, rất lương thiện, cũng không có tâm địa gì, vì thế chúng tôi cũng hi vọng vợ của nó có thể sống và trưởng thành trong môi trường như thế.

Mặc dù bố Hải Châu nói rất uyển chuyển nhưng Tang Tiểu Tinh vẫn nhận ra, nhà họ chê mình xuất thân không tốt, nghĩ mình tâm địa xấu xa. Tiểu Tinh rất tức giận, cô nói từng câu từng chữ với bố Hải Châu:

- Những lời nói này bác có thể bảo chính miệng Hải Châu nói với cháu được không? Còn nữa, sau này, nếu bác muốn nói chuyện riêng thì không cần dùng cách này để tìm cháu đâu ạ.

Bố Hải Châu rất tức giận, vung tay bỏ đi:

- Nếu cô cứ giữ thái độ này thì tôi không cần phải nói chuyện với cô nữa. Hôn nhân là cân cân, trọng lượng hai bên phải bằng nhau, cô cũng không nghĩ xem mình có gì sao?

Tổng biên tập đi đi lại lại ở hành lang bên ngoài, thấy bố Hải Châu hằm hằm đi ra ngoài, vội vàng chạy lại:

- Tổng giám đốc Trương đi ạ? Buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm nhé? Tổng giám đốc Trương, tổng giám đốc Trương...

Tiểu Tinh sững người đứng đó, “Cô cũng không nghĩ xem mình có gì sao?” Câu nói này giống như quả bom không lồ, khiến đầu Tiểu Tinh như muốn nổ tung.

Lúc ấy, tổng biên tập giống như cô hồn xuất hiện trong phòng, tặng cho Tiểu Tinh nụ cười và những lời hỏi han ân cần hiếm thấy, đồng thời làm ra vẻ vô tình hỏi: “Tổng giám đốc Trương và cô có quan hệ gì?”

Sau khi bình tĩnh lại, Tang Tiểu Tinh gọi điện thoại cho Trương Hải Châu:

- Anh làm cái trò gì vậy?

Trương Hải Châu không hiểu gì:

- Sao thế?

- Bố anh chạy đến tòa soạn tìm em, nói em không với được nhà họ Trương cao quý nhà anh, bảo em biết điều một chút, nhanh chóng rời khỏi còn nhà danh giá.

- Hà?

- Hà cái gì? Anh đừng ra vẻ ngốc nghếch với em. Bố anh nói tiền anh mua tivi cho nhà em là tiền họ cho anh mua quần áo, có thật không? Anh không nhìn thấy ánh mắt ông ấy nhìn em, cứ như em là ăn mày bên đường vậy, chỉ muốn chiếm đoạt tiền của nhà anh... - Tang Tiểu Tinh cảm giác mình sắp khóc. Trước khi giọng nói nghẹn ngào, cô đã cúp máy.

Trương Hải Châu không ngừng gọi điện đến. Tiểu Tinh kiên quyết tắt máy. Lúc ấy, điện thoại trên bàn lại đổ chuông. Tiểu Tinh cúi đầu nhìn màn hình, là

số lạ, chắc là của khách hàng nào đó.

Tiểu Tinh cố làm ra vẻ bình tĩnh nhắc máy, dịu giọng nói:

- Alo!

Quả nhiên là điện thoại của giám đốc Du, người đang hợp tác với công ty quảng cáo. Chẳng qua là những lời nói khách sáo như chúc mừng năm mới, hi vọng năm sau ủng hộ lẫn nhau, hợp tác thành công. Tiểu Tinh hiểu quá rõ, nếu họ có thể tìm được đơn vị hợp tác nào hữu hiệu hơn, chắc chắn đã bỏ mình đi không chút tiếc.

Hai mắt Tiểu Tinh đỏ hoe, cô gượng cười:

- Chúc mừng năm mới, cảm ơn sự quan tâm mà giám đốc Du đã dành cho chúng tôi. Có cơ hội nhất định phải uống với ông...

Diệp Thuần thấy Tiểu Tinh rất khác liền lại gần, khẽ hỏi:

- Sao thế?

- Lúc này bố Hải Châu tìm mình, bảo mình và Hải Châu giải tán. - Tiểu Tinh cố kìm nén để không khóc.

- Giải tán? Vì sao?

- Vì người ta là quan to, nhà mình là dân thường... Haizzz, cậu cứ mặc kệ mình, mình không sao. Cậu mau về nhà đi, sắp tết rồi chắc chắn mẹ cậu nhớ cậu lắm.

Diệp Thuần nhìn đồng hồ, quả thực không kịp nữa:

- Thế mình đi đây, cậu đừng nghĩ linh tinh, ăn tết vui vẻ đã rồi tính.

Người Trung Quốc là vậy, đến cuối năm, có chuyện gì đều đợi ăn tết xong rồi nói, nếu thật sự có chuyện thì có thể ăn tết được không?

Các đồng nghiệp trong văn phòng lần lượt ra về, Tang Tiểu Tinh mới chậm chạp đứng dậy thu dọn túi xách, nhìn thấy chiếc hộp nhưng đồ đựng chiếc vòng, bao nhiêu nỗi ám ức trào dâng trong lòng. Cô nghĩ một lúc, bỏ chiếc hộp ra khỏi túi xách, đút vào ngăn kéo bàn làm việc rồi khóa lại.

Tang Tiểu Tinh về đến nhà, tâm trạng rất chán nản nhưng không thể biểu lộ trước mặt bố mẹ, sợ mẹ sẽ hỏi đến cùng. Quả nhiên, lúc ăn cơm, mẹ Tiểu Tinh không ngừng hỏi đông hỏi tây: “Năm mới này cũng phải đi gặp bố mẹ Hải Châu đi chứ?”, “Mừng mấy Hải Châu đến nhà mình ăn cơm? Các bác này muốn gặp nó.” “Năm mới hai đứa đến nhà ông bà nội chúc tết nhé!”...

Tiểu Tinh không chú ý, chỉ ậm ừ đáp lại cho xong. Cô chỉ ăn vài miếng cơm rồi lấy cớ đã hẹn bạn ra ngoài, vội chạy đi như muốn trốn tránh.

Cô mở máy, cách một phút lại cúi đầu nhìn, không có tin nhắn, không có điện thoại. Khi Tang Tiểu Tinh đã bình tĩnh chờ Trương Hải Châu giải thích cho mình nghe thì người đó lại như đá chìm đáy biển, bật vô âm tín.

Thành phố phồn hoa vì năm mới sắp đến mà trở nên hiu quạnh. Giá lạnh từng đợt thổi tới, lạnh đến nỗi Tiểu Tinh run lấy bẫy. Lần đầu tiên trong đời Tiểu Tinh cảm giác không có chỗ nào để đi.

Đi qua Seven Club, Tiểu Tinh bước chân vào. Trong quán bar rất ấm, Tang Tiểu Tinh cởi áo khoác, ngồi ở quầy, gọi một cốc rượu bạc hà.

Xuyên qua dịch lỏng màu xanh nhạt, cảnh tượng đã diễn ra trong phòng làm việc của tổng biên tập giống như bộ phim hiện ra trước mắt. Tiểu Tinh biết mình chỉ là con nhà bình thường, không có ô dù, không có nền móng, từng bước, từng bước đều phải dựa vào nỗ lực của mình. Nhưng bố mẹ cô một lòng yêu thương cô, cố gắng hết sức để con cái trưởng thành. Điều này không khác gì bất cứ ông bố bà mẹ giàu có nào.

Đến bây giờ Tiểu Tinh vẫn còn nhớ, khoảng thời gian mình học đại học chính là khoảng thời gian gia đình khó khăn nhất. Hồi ấy ít tuổi đua đòi, làm tóc xoắn, xỏ khuyên tai, đi quán bar, đi sàn, học uống rượu, không đủ tiền lại về nhà ngửa tay xin tiền. Mẹ ki bo, Tiểu Tinh không dám hỏi nhiều, mỗi lần đều là bố lén lút lút tiền cho con gái. Đến một hôm, Tiểu Tinh phát hiện bố đưa người vào ban công, hút loại thuốc lá cuộn ngày xưa, bị sặc đến nỗi ho khù khụ.

Cô có thể tưởng tượng lúc này, chắc chắn là ở nhà đang bật tivi, có lẽ bố đang ở trong bếp chuẩn bị đồ ăn tết, còn mẹ thì cầm miếng vải lau lau dọn dọn, miệng không ngừng căn nhắc: “Bố con ông chỉ được cái lời thôi lộn tuộm...”

Chiếc điện thoại đặt trước mắt nhấp nháy, “tin nhắn” hai mắt Tiểu Tinh lóe sáng, vội cầm lên nhưng là tin nhắn của Diệp Thuần, một tin nhắn chúc mừng năm mới thông thường. Sau khi đọc nó, nỗi thất vọng nặng nề trào dâng trong lòng.

Đến tận nửa đêm, cuối cùng cũng nhận được tin nhắn của Hải Châu, nội dung rất ngắn gọn:

- Mẹ anh nằm viện rồi, anh không thể đón tết cùng em, hãy chăm sóc cho mình. Anh sẽ giải quyết ổn thỏa, cho anh chút thời gian.

Tiểu Tinh uống cạn ly rượu, mạnh mẽ bước ra khỏi quán bar.

Chuyện này thực sự không thể trách Hải Châu.

Trên thực tế, lúc Hải Châu du học ở Canada, mẹ Hải Châu đã bắt đầu tìm bạn gái cho con trai. May mà lúc ấy Hải Châu ở xa, hơn nữa cũng chỉ ậm ừ đối phó, không bận tâm đến chuyện ấy.

Đừng coi thường mẹ Hải Châu không đi làm, khả năng hoạt động chính trị của bà rất giỏi. Bà cũng chơi mạt chược, có điều bạn chơi không phải quan bà thì là quý bà, giống như cảnh tượng trong “Sắc giới”: Dưới chiếc đèn chùm, trên chiếc bàn nhỏ nhắn, bốn bàn tay đeo nhẫn, linh hoạt bay lượn với những quân bài. Từng ánh mắt, từng tư thế đều ẩn chứa ý nghĩa sâu xa. Đánh quân nào, cho nhà nào nghe, nhà nào ăn đều có mục đích chính trị. Đánh một ván bài, đôi bên cùng suy ngẫm phỏng đoán, còn mệt hơn đi làm gấp trăm lần. Ai phải thắng, ai phải nhường, ai bị đè ép, ai bị liên lụy... Những biến động trên quan trường đều là các bà nhìn thấy trước và tìm ra đầu mối trước.

Sở dĩ bố Hải Châu có thể leo lên vị trí như ngày hôm nay là có liên quan đến mạt chược chính trị của mẹ Hải Châu. Hồi ấy mẹ Hải Châu quen vợ một lãnh đạo cầm quyền ở tỉnh. Sau khi không ngừng đút tiền, đút tiền rồi lại đút tiền, cuối cùng đã kết thân với vợ lãnh đạo trên bàn mạt chược, tạo tiền đề cho việc thăng chức của chồng.

Chính vì vậy, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà, bố Hải Châu đều tôn trọng ý kiến của vợ. Còn về hôn sự của cậu con trai yêu quý, mẹ Hải Châu có ý kiến chỉ đạo rất rõ ràng. Nhà gái không giàu có cũng phải cao quý, không làm quan cũng phải là thương nhân, chỉ có liên kết với nhau thì gia tộc mới có thể tiếp tục phát triển hưng thịnh. Vì thế mẹ Hải Châu giới thiệu bạn gái cho con trai, không phải là cháu của chủ tịch thành phố thì cũng là con gái của ông chủ bất động sản. Khó nỗi con trai không ở bên cạnh, cũng chỉ nói suông mà thôi.

Bây giờ khó khăn lắm mới mong con trai về thì con trai lại tìm cơ chạy ra ngoài. Nửa đêm nửa hôm mới về nhà, lại còn nấu cháo điện thoại, nói chuyện kéo dài âm cuối, dịu dàng ngọt ngào.

Khó khăn lắm mẹ Hải Châu mới hẹn được vợ chủ tịch thành phố đưa cháu gái đi ăn, cho Hải Châu hai vạn để anh mua một bộ quần áo tươm tất. Mục đích mua quần áo là xem mặt chứ không phải phỏng vấn tìm việc. Lúc bố Hải Châu gặp Tiểu Tinh nói chuyện đã nói dối như vậy.

Điều khiến mẹ Hải Châu vô cùng tức giận là Hải Châu không những không đến buổi hẹn mà còn bỏ tiền ra cho người con gái khác, làm bà mất mặt trước vợ chủ tịch thành phố. Vì thế mà bà chặc chặc Tang Tiểu Tinh là hồ ly tinh, dụ dỗ con trai mình. Vì thế bà nói với chồng, cho dù thế nào cũng phải tìm được con hồ ly tinh này, diệt trừ yêu ma, giải thoát cho con trai mình.

Nhân lúc Hải Châu ngủ say, mẹ Hải Châu đã lén ghi lại số điện thoại có tần suất xuất hiện cao nhất rồi đưa cho chồng.

Ở thành phố này, bố Hải Châu cũng được coi là nhân vật có máu mặt, hồ mưa gọi gió. Có cơ quan, đơn vị, doanh nghiệp nào không dùng điện? Chỉ dựa vào một số điện thoại, ông đã điều tra ra trường mà Tang Tiểu Tinh đã học, nơi làm việc, địa chỉ gia đình và cơ quan của bố mẹ Tiểu Tinh...

Điều khiến bố Hải Châu thất vọng là ba đời nhà cô gái này không có một người nào làm chức to hơn tổ trưởng. Người có trình độ đại học hình như cũng chỉ có một mình Tiểu Tinh. Còn có một cô em họ đang học lớp mười hai, có lẽ có chút hi vọng.

Nhìn những tài liệu copy dày đặc, bố Hải Châu lắc đầu: Thế này sao được? Nếu con trai lấy cô gái này, sau này bao nhiêu họ hàng thân thích nghèo khổ thì đối phó thế nào. Nghĩ đến đây, ông ta không khỏi lắc đầu.

Làm thế nào để vừa giải quyết ổn thỏa chuyện này vừa không làm tổn thương đến tình cảm của con trai? Ông ta nghĩ rất lâu, dường như không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể làm tổn thương tình cảm của cô gái kia. Đúng, cách tốt nhất là khiến cô ta biết khó mà từ bỏ. Lúc này làm tổn thương lòng tự tôn của cô ta, còn hơn đợi sau này gạo đã nấu thành cơm.

Suy ngẫm một lúc, bố Hải Châu gọi điện thoại cho đồng nghiệp cũ ở phòng tuyên truyền, nhờ ông ấy giới thiệu cho tổng biên tập ở tòa soạn của Tiểu Tinh. Thông qua lãnh đạo lớn hẹn gặp lãnh đạo nhỏ, sự việc sẽ dễ dàng hơn. Lãnh đạo nhỏ thường bày tỏ sự tôn trọng của mình, vì thế mới xuất hiện mạng xu nịnh của tổng biên tập Thường.

Tuy nhiên, khi thấy cô gái trẻ tuổi con trai mình xuất hiện trước mắt với dáng vẻ hoảng hốt và sợ hãi, bố Hải Châu có chút không đành lòng. Đây cũng chính là lí do ông ngồi trên ghế sofa, im lặng một lúc rất lâu.

Dù sao thì cũng là người từng trải, bố Hải Châu vẫn nghiêm mặt, dần lòng nói ra ý đồ của mình. Mặc dù nói rất uyển chuyển nhưng cô gái kia cũng không ngốc. Lời nói uyển chuyển đến đâu thì cũng là cái ý đó: Cô không xứng với con trai tôi, nhanh chóng giải tán đi.

Bố mẹ Hải Châu đã sớm biết được rằng Tang Tiểu Tinh sẽ nói chuyện này với con trai. Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là sau khi đi du học vài năm, con trai đã không còn là cậu bé ngoan ngoãn nghe lời trước đây. Sau khi biết bố mẹ giấu mình tìm gặp bạn gái để “tâm sự”, anh tức tốc chạy về nhà, vẫn chưa đóng cửa mà đã gầm lên với mẹ:

- Bố mẹ dựa vào cái gì mà can thiệp vào cuộc sống của con?

Tiểu Tinh gầm lên đến nỗi chút áy náy cuối cùng của mẹ cũng tan biến, ngón tay run rẩy chỉ vào người con trai:

- Dựa vào việc mẹ vất vả nuôi con khôn lớn, dựa vào việc con ăn ngon mặc đẹp là nhờ có mẹ!

- Con không cần! - Hải Châu hét lên - Từ nhỏ đến lớn, trong mắt bố mẹ chỉ có quyền! Chỉ có tiền! Chỉ muốn leo cao! Muốn làm quan to hơn, bố mẹ đã nghĩ đến con chưa? Bố mẹ thật ích kỉ...

Vẫn chưa nghe hết câu, mẹ Hải Châu đã lao đảo ngồi xuống sofa, bệnh tim của bà tái phát.

Hải Châu cũng sững người, luống cuống tìm thuốc, hốt hoảng mang nước nóng tới. Cuối cùng mẹ Hải Châu thở chậm lại, đôi môi run rẩy nói:

- Con trai, con muốn mẹ tức chết à!

4

Năm nay là năm khó chịu nhất trong cuộc đời Tiểu Tinh. Tất cả mọi sự náo nhiệt, niềm vui đều là của người khác. Cô chỉ thấy lòng nhói đau, đêm nào cũng mất ngủ nhưng không thể không cố gắng phấn chấn tinh thần.

Còn về việc vì sao Hải Châu không đến chúc tết, Tiểu Tinh buột miệng nói:

- Hải Châu về quê rồi.

- Nhưng vì sao về quê mà một cuộc điện thoại cũng không gọi.

- Ở quê nghèo không có điện thoại, di động cũng không có tín hiệu. - Tiểu Tinh nói.

Mẹ Tiểu Tinh không ngừng xuýt xoa:

- Gia cảnh của Hải Châu tốt như vậy, không ngờ cũng xuất thân nghèo khổ, không dễ dàng, không dễ dàng!

Đồng nghiệp cũng gọi điện chúc mừng năm mới, hỏi thăm Hải Châu, Tiểu Tinh lại buột miệng nói:

- Về Canada giải quyết công việc rồi.

Mẹ Tiểu Tinh thính tai, lập tức chất vấn con gái:

- Chẳng phải mày nói Hải Châu về quê rồi sao?

May mà Tiểu Tinh thông minh:

- Đồng nghiệp này của con rất lắm chuyện, nếu cô ấy biết quê Hải Châu nghèo như vậy, không bàn tán sau lưng mới là lạ!

Mẹ Tiểu Tinh lại tin:

- Đúng, đúng, đúng, không thể cái gì cũng nói với đồng nghiệp. Đồng nghiệp không đáng tin!

Qua chuyện này, Tiểu Tinh hiểu rằng: Con người không thể nói dối, một khi nói dối, sớm hay muộn cũng bị lộ, không phải người nào cũng dễ lừa như mẹ mình.

Kì nghỉ tết này Tang Tiểu Tinh rất khổ sở, tâm trạng sa sút, bồn chồn bất an, tinh thần căng thẳng. Ngày nghỉ cuối cùng, chiều tối, Tiểu Tinh đi mua muối cho mẹ, vừa đi xuống thì nhìn thấy Hải Châu đứng ở đó. Anh gầy hơn, tiêu tụy hơn, khóe miệng nổi những nốt giống như mụn nước, chắc chắn những ngày này anh cũng không khá hơn cô.

Im lặng rất lâu, Tiểu Tinh đang định mở miệng thì Hải Châu hốt hoảng xua tay:

- Đừng nói, đừng... chia tay anh.

Tất cả mọi nỗi oán hận đều tan biến, Tiểu Tinh cứ nhìn anh như thế, khóc không thành tiếng.

Hải Châu nói cho Tiểu Tinh biết bệnh tim của mẹ tái phát, ảnh cảm thấy rất có lỗi:

- Tiểu Tinh, cho anh chút thời gian, anh nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này, chọn ngày đẹp, chúng mình kết hôn.

Mẹ Hải Châu vẫn nằm trên giường bệnh. Hải Châu đi nửa vòng thành phố, chỉ để nói với Tiểu Tinh: Anh muốn lấy cô. Câu nói này hơn tất cả những lời thề non hẹn biển ngọt ngào.

Hải Châu vội vàng nói vài câu rồi rời đi. Đột nhiên Tiểu Tinh cảm thấy tâm trạng suy sụp bao ngày qua tan biến, cảm giác an lòng và thanh thản lại ùa về. Một câu nói, một ánh mắt của người yêu chính là vị thuốc, có thuốc là khỏi bệnh

TTT

Cuối cùng Tiểu Tinh có tâm trạng gọi điện cho bạn bè chúc mừng năm mới. Diệp Thuần vừa nhận được điện thoại của Tiểu Tinh, liền cười và nói:

- Này, tâm trạng tốt rồi hả - Sau đó thấp giọng nói - Mình đang xem mặt, anh ta vào nhà vệ sinh rồi.

- Tình hình thế nào? - Tiểu Tinh hỏi.

- Cậu gặp người đàn ông nào mà mới gặp lần đầu đã hỏi một tháng cậu kiếm được bao nhiêu tiền chưa? Mình gặp rồi đấy! - Diệp Thuần nghiêng răng nghiêng lợi nói. - Không chỉ hỏi thế thôi đâu, còn hỏi bố mình về hưu tiền lương là bao nhiêu bạc. Mình làm sao mà biết được, có phải anh ta nên hỏi mẹ mình không? Haizz, cậu nói xem có phải anh ta làm ở phòng tài vụ không... Không nói nữa nhé, anh ta đến rồi.

Diệp Thuần cúp máy, nhìn người đàn ông tóc rẽ ngôi, khuôn mặt như cười mà không phải là cười. Anh ta rất nhạy cảm, nói với vô bằng giọng Hồng Kông:

- Nói anh đúng không? Nói tiếp đi, không sao, anh có thể tránh đi, con gái các em thích nhất là buồn điện thoại, thảo luận về đàn ông.

Diệp Thuần nghe mà toát mồ hôi, thật sự cô rất muốn hỏi: “Xin hỏi anh có phải là đàn ông không?” Nhưng anh ta là con trai của sếp đi Diệp Thuần. Vì không muốn đắc tội với dì và sếp của gị, Diệp Thuần đành phải nói:

- Không nói anh, anh nghĩ hơi nhiều rồi.

Anh ta cười, tiếp tục tính toán:

- Một tháng lương của anh cộng với tiền thưởng là khoảng ba nghìn tệ, cộng với năm nghìn tệ của em, tổng cộng là tám nghìn tệ, ở thành phố nhỏ bé này của chúng ta, có thể sống rất thoải mái...

Thấy Diệp Thuần tỏ vẻ sợ hãi, anh ta vội nói:

- Em đừng tưởng anh không kiếm được nhiều tiền bằng em. Nhà anh có ba căn nhà, hai căn cho thuê, mỗi tháng tiền thuê nhà là hơn ba nghìn tệ. Dĩ nhiên, số tiền này là mẹ anh giữ. Nhưng nhà anh chỉ có một mình anh, cuối cùng không thuộc về anh thì thuộc về ai?

Diệp Thuần không thể ngồi được nữa, cô nhắn tin cho Tang Tiểu Tinh:

- Mau gọi điện thoại cho mình!

Tiểu Tinh gọi điện, chỉ nghe thấy Diệp Thuần ở đầu dây bên kia nói liên hồi:

- Alô, bác ạ, bác đến rồi ạ? Cái gì? Ở ga tàu? Cháu đến đón bác đây, cháu đến đây ạ. - Sau đó lại nghe thấy Diệp Thuần nói với người bên cạnh:

- Xin lỗi anh, bác em đến, em phải đến ga đón. Hôm nào chúng ta nói chuyện sau nhé.

Sau một hồi tiếng mở cửa, tiếng bước chân, đầu dây bên kia vang lên lời nói như trút được gánh nặng của Diệp Thuần:

- Cuối cùng cũng đã thoát thân. Mới nghỉ được mấy ngày tết mà mình đã phải đi xem mặt ba lần, chẳng ra làm sao cả, mình không tìm đối tượng là phạm pháp hay phạm quy, mà cô đi chú bác phải tranh nhau tìm đối tượng cho mình. Diệp Thuần này không muốn lấy chồng, không phải là ế!

- Cũng không phải cậu không muốn lấy chồng, cậu chưa tìm được người để lấy - Tiểu Tinh mỉm cười đĩnh chính.

- Lấy chồng? Đầu có dễ dàng như thế. - Diệp Thuần thờ ơ, điện thoại hết pin, tự động ngắt.

Từ năm hai mươi lăm tuổi đến nay, Diệp Thuần xem mặt không biết bao nhiêu lần, trong số đó không thiếu tình yêu sét đánh, cũng có mối tình dần dần có cảm tình, nhưng để đi đến cùng thì thực sự rất khó.

Lí do rất đơn giản, càng lớn tuổi thì càng thận trọng với hôn nhân, vì không có nhiều thời gian để thử, để cảm nhận, vì thế mong rằng một lần là xong, một bước đến đích, từ đó kết hôn sinh con đều thuận lợi. Nhưng anh A nhiều tiền thì lẳng nhăng, anh B hiền lành nhưng khù khờ, anh C có nhà nhưng nợ chồng chất, anh D mọi mặt đều tốt nhưng tiền lương không bằng mình... Muốn tìm một người có nhà có xe, đẹp trai ân cần, chung tình, bố mẹ đều có lương hưu quả thực còn khó hơn trúng xổ số.

Sốt ruột ư? Dĩ nhiên là sốt ruột, lúc này không tìm được, sau này phải làm sản phụ cao tuổi. Cũng không vội, phụ nữ hiện đại, yoga, thẩm mỹ, khiếu vũ, cuộc sống vừa thành thoi vừa tự tại, đàn ông có cũng được mà không có cũng được. Ngày tháng cứ thế trôi đi, nếu không tìm được đối tượng thì thôi, nếu tìm phải tìm người nào thích hợp nhất.

Nhưng chuyện tình cảm, không đầu tư thời gian, tình cảm và sự quan tâm mà chỉ muốn đầu cơ sinh lợi thì sao có thể có được? Đạo lý này không phải Diệp Thuần không biết, nhưng cô giống như một nhà đầu tư suy trước tính sau, trong lòng thì nghĩ đến tình cảm nhưng không hạ quyết tâm được. Bên cạnh có bao nhiêu chị em hoặc là lố hoặc là lải, nên cô vẫn còn quan sát, cố phiếu nào vừa ổn định vừa có tiềm năng. Nhưng đây là điều người trần mắt thịt như chúng ta có thể nhìn ra được sao?

Chương 5

Bàn tay Tiểu Tinh run lên vì tức giận, cô gắng kìm nén không hất cốc nước nóng vào mặt người phụ nữ này. Tiểu Tinh nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cuối cùng cô đã kìm nén được, quay người bước ra khỏi cửa.

1

Đầu năm mới, cuối cùng tòa soạn đã tìm được trường phòng quảng cáo mới, nghe nói là bậc tinh anh mà tổng biên tập Thường đã kéo được từ một công ty truyền thông. Về nghiệp vụ không biết có tinh anh không nhưng cuộc sống thì tuyệt đối “tinh anh”: Đi xe BMW 325 đỏ, đồng hồ Longines, kính râm Chanel, áo khoác Gucci. Một tuần bảy ngày, mỗi ngày một bộ quần áo, mỗi ngày một chiếc túi xách, thích trang điểm, thích đi giày cao gót, thích Starbucks nhưng kiên quyết không ăn trong tiệm ăn, nhất định phải mua mang về... khiến Tang Tiểu Tinh liên tưởng đến bà sếp ma quỷ nổi tiếng trong Quý cái vụn đồ Prada.

Ngoài ra còn có một thông tin gây chấn động. Tang Tiểu Tinh thăng chức rồi, trở thành trợ lý của trường phòng quảng cáo, cấp trên chính là Triệu Văn. Tiểu Tinh không khỏi rung mình, cô liên tưởng đến cô trợ lý phải chịu mọi nỗi giày vò trong cuốn sách kia. Lẽ nào mình cũng gặp quý cái vụn đồ Gucci ở tòa soạn Trung Quốc? Không xui xẻo như thế chứ?

Trên thực tế, cho dù nói về thời gian làm việc hay cống hiến, Tang Tiểu Tinh đều không phải là ứng cử viên thích hợp nhất. Vì sao lại chọn cô? Tang Tiểu Tinh cũng thấy rất băn khoăn. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng, đó chính là công sức của bố Hải Châu. Nhưng vì sao bố Hải Châu lại mở lòng từ bị như vậy? Tiểu Tinh nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra.

Trước khi trường phòng Triệu nhận chức, thông tin mà phòng quảng cáo bàn luận nhiều nhất là: Triệu Văn chỉ mới hơn 30 tuổi, cô ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Tang Tiểu Tinh thấy rất nhàm chán: người ta không trộm không cướp, tiền nhiều hay ít liên quan gì đến các người? Nhiều tiền cũng không chia cho các người, ít tiền cũng không vay các người. Nhưng vẫn giải đáp câu đó cho những người tò mò: Chồng cũ của Triệu Văn là cổ đông lớn của Showroom BMW4S.

Cổ đông BMW? Ô - chẳng trách cô ta đi BMW!

Chồng cũ? Ô – chả trách vẫn chỉ lái chiếc BMW3, không đổi BMW7!

Đúng lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi về đời sống riêng tư, chỉ thị sắt thép của trường phòng xinh đẹp đến: (1) Mỗi buổi sáng 8:30 họp, nhất định không được đến muộn. (2) Tiền thưởng của nhân viên phòng quảng cáo phụ thuộc vào lượng đăng quảng cáo của khách hàng và mức doanh thu quảng cáo, không giới hạn. (3) Khoản nợ quảng cáo trước đây phải đòi được trong vòng ba tháng. Nếu không hoàn thành thì sẽ trừ tiền lương của người có trách nhiệm quảng cáo.

Ba quy định này gần như là điểm yếu của tất cả những người làm quảng cáo, lập tức có người phản kháng: (1) Công việc của mọi người rất mệt, rất vất vả, làm thêm giờ là chuyện như cơm bữa, lại còn phải tiếp khách hàng, uống rượu nhiều đến mức chảy máu dạ dày. Nếu vẫn phải dậy sớm thì sẽ chết vì kiệt sức. (2) Ngành quảng cáo có lúc lên lúc xuống, ví dụ bây giờ mới là đầu năm, rất ít doanh nghiệp đăng quảng cáo. Lẽ nào tháng này giương mắt nhìn mọi người chết đói? (3) Tất cả những khoản nợ quảng cáo, nếu có thể đòi được thì năm trước đã đòi hết rồi. Số còn lại đều là khoản nợ khó đòi, có công ty phá sản, có người phạm pháp vào tù, bảo mọi người đến đòi ài? Trừ tiền lương? Nếu người ta nợ mười vạn, hai mươi vạn thì phải trừ bao nhiêu năm mới hết?

Tranh cãi đi tranh cãi lại, cuối cùng đến tai tổng biên tập. Tổng biên tập vỗ đầu:

- Quản lý nghiêm khắc là chuyện tốt, trường phòng Triệu cứ thẳng tay mà làm, tôi ủng hộ cô.

Thế là “chính sách tàn bạo” được thi hành trong tiếng kêu than khắp trời.

TTT

Cái tết này Hải Châu cũng rất khổ sở. Bên này là mẹ ốm nặng, bên kia là bạn gái đợi chờ mòn mỏi. Trông mẹ mà cứ nhớ đến Tiểu Tinh, gặp Tiểu Tinh lại nhớ đến mẹ, thực sự là rất khổ sở.

Hết tết, bố Hải Châu tìm cho con một chỗ làm: Tập đoàn Thân Hoa, một doanh nghiệp khá phát triển trên thị trường. Nghe nói tiền hoa hồng của lãnh đạo bình thường mỗi năm đều vượt quá 20 vạn. Những sinh viên tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng đều muốn chen nhau vỡ đầu để được vào làm công ty này, nhưng mấy suất có hạn đều dành cho “chỉ tiêu nội bộ” có quan hệ. Nói cách khác, tìm việc thực chất là cuộc đo sức lực giữa các ông bố.

Để con trai có thể tách khỏi Tiểu Tinh, bố Hải Châu cũng lao tâm khổ tứ. Trước tiên hỏi thăm lãnh đạo tòa soạn, rồi nghĩ cách để Tang Tiểu Tinh thăng chức, đó là cách xoa dịu. Chiêu thứ ba là mời giám đốc Mai của phòng nhân sự tập đoàn Thân Hoa ăn cơm, ngụ ý muốn để con trai đến công ty con của tập đoàn rèn luyện.

- Tổng giám đốc Trương, ông cứ nói, muốn đi đâu? – Giám đốc Mai vui vẻ nhận nhiệm vụ.
- Càng xa càng tốt.
- Tân Cương?
- Không, không, không, thế thì xa quá! Vân Nam thì sao? Vân Nam có công ty con của các anh không?
- Dạ có, Côn Minh có.
- Được, thế thì đi Côn Minh, bốn mùa như xuân, khí hậu dễ chịu, được lắm. Cảm ơn anh, giám đốc Mai.
- Ông khách sáo quá, được phục vụ tổng giám đốc Trương là vinh dự của tôi.

Vậy là ngày đầu tiên đến công ty mới, Hải Châu đã phong thanh nghe thấy bị công ty “cử” đi Côn Minh, hơn nữa không được chậm trễ, tuần sau là đi. Vừa về đến nhà, Hải Châu đã trốn trong phòng gọi điện cho Tiểu Tinh:

- Nói cho em biết một tin xấu, tuần sau anh phải đi Côn Minh.
- Vừa đi làm đã đi công tác?
- Không phải, đến công ty con rèn luyện, có lẽ phải đi một năm.
- Á? Thế em phải làm thế nào?
- Anh cũng không nỡ rời xa em, hay là ngày mai anh nói với sếp là không đi?
- Không được, đây là công việc, anh tưởng muốn thế nào thì thế ấy à? Một công ty tốt như Thân Hoa, bố anh xin cho anh vào đó cũng tốn không ít công sức. Anh ngoan ngoãn nghe lời đi.
- Em phải chờ anh đấy.
- Điều này thì chưa chắc. Hai chúng ta không môn đăng hộ đối, dân thường như chúng em đâu dám leo cao?
- Em còn nói! Nói nữa anh sẽ không đi, anh không đi làm, chỉ ở nhà với em.
- Được rồi, được rồi, anh ngoan ngoãn đi đi, tự lập sớm một chút, em chờ anh về.

Nói đến đây, hai người im lặng, nhưng lại cảm giác có rất nhiều chuyện không biết nói từ đâu.

- Có cần em tiễn anh không? – Tiểu Tinh phá vỡ sự im lặng.
- ... Không cần đâu, bố mẹ anh tiễn anh. – Hải Châu đáp ứng.

Tiểu Tinh gượng cười:

- Lần trước anh về không báo em ra sân bay đón cũng là vì có bố mẹ anh, đúng không?

Hải Châu không nói gì, đồng nghĩa với ngầm thừa nhận.

Sau khi cúp máy, Tiểu Tinh nhâm tính rất lâu. Vì sao Hải Châu vừa mới đến công ty đã bị cử sang nơi khác? Lẽ nào cũng là công sức của bố Hải Châu? Nhưng câu hỏi này cô không nói với Hải Châu. Trong tiềm thức của Tiểu Tinh, cô cũng hi vọng bạn trai có thể rèn luyện, nhanh chóng trưởng thành, xử lý ổn thỏa mối quan hệ giữa mình và bố mẹ.

Trước lúc đi, bố mẹ Hải Châu nghiêm túc gọi con trai đến nói chuyện. Nội dung chủ yếu vẫn xoay quanh Tang Tiểu Tinh.

Bố Hải Châu giáo dục con trai giống như làm báo cáo:

- Lần này đi Vân Nam, bố và mẹ con hi vọng con có thể hiểu rõ tình thế, nghiêm túc suy nghĩ, nắm rõ vị trí, nhanh chóng nâng cao khả năng nghiệp vụ...

Mẹ Hải Châu không thể nghe tiếp được:

- Để tôi nói, Hải Châu, đến đó rồi phải chuyên tâm làm việc, không được suốt ngày nghĩ đến chuyện tình cảm. Cái con bé Tang Tiểu Tinh kia, bố mẹ không thể nói nó không tốt, nhưng mẹ cũng nói với con bao nhiêu lần rồi, môn đăng hộ đối rất quan trọng. Bao nhiêu con gái thủ trưởng, lãnh đạo, lẽ nào con không thích một ai sao?
- Đúng, con chỉ thích Tang Tiểu Tinh! – Hải Châu nói đúng sự thật – Mẹ lúc nào cũng nói môn đăng hộ đối, nhà Tiểu Tinh không phải đến mức nghèo rớt

mừng tôi. Bố mẹ Tiểu Tinh không phải là phần tử phạm tội. Chẳng phải Tiểu Tinh cũng mua nhà mua xe rồi sao? Vì sao bố mẹ lại coi thường người ta?

- Con trai à, con bảo mẹ phải nói thế nào? Con đúng là đi du học vài năm nên ngu muội rồi. Bố mẹ Tiểu Tinh đều là công nhân. Họ sống ở tầng lớp dưới đáy xã hội, mua cân đậu phụ cũng phải mặc cả, gia đình như thế có thể bồi dưỡng ra tiểu thư khuê các không? Hơn nữa cái con bé Tiểu Tinh ấy, mặc dù tự lực thi đỗ đại học, cũng coi là có công việc, mua được nhà, nhưng nhà to bao nhiêu? Có vượt quá 60m²? Đi vay đúng không? – Thấy Hải Châu không nói gì, mẹ Hải Châu càng chắc chắn với phán đoán của mình:

- Căn phòng không đầy 60m² thì sống thế nào? Căn nhà to bằng cái bàn tay cũng phải nợ? Hơn nữa nói về công việc của nó, con gái gì mà từ sáng đến tối phơi mặt ngoài đường, kéo người này hỏi người kia, mời đăng quảng cáo, chẳng khác nào đi cầu xin. Lại còn phải uống rượu với người ta, đúng không? Sớm muộn cũng hỏng thôi.

- Mẹ con nói tuy hơi khó nghe nhưng thật sự là hợp tình hợp lý. Con thử nghĩ xem, một đứa con gái xuất thân trong gia đình nghèo, từng bước, từng bước mua nhà, mua xe như ngày hôm nay là dựa vào cái gì? Cho dù bố mẹ tin nó là đứa con gái tốt, trong sạch, xuất thân của nó cũng đủ cho thấy khuyết điểm trong tính cách của nó, đó là ki kiết. Hải Châu, từ nhỏ con đã sống trong nhung lụa, lại đi du học, hai đứa ở bên nhau sẽ không có chung ngôn ngữ! – Bố Hải Châu thêm mắm thêm muối.

- Bọn con ở bên nhau rất hợp nhau. – Hải Châu khê lăm nhăm.

- Đó là vì con bị nó làm cho mê muội, có một câu nói thế nào nhỉ? Người đang yêu IQ bằng không! Đến một ngày hai đứa kết hôn, con sẽ biết hai người hoàn cảnh gia đình hoàn toàn khác biệt khó chung sống như thế nào! – Mẹ Hải Châu cướp lời.

Thấy Hải Châu cúi đầu không nói, mẹ Hải Châu dặn dò:

- Con trai, con vừa mới từ Canada trở về, chưa ở nhà được bao lâu đã phải đi. Đến Côn Minh rồi đừng nhón nhà, chú ý chăm sóc bản thân, đừng để bố mẹ lo lắng... - Bà nói rồi không nói được nữa.

Hải Châu nhìn mái tóc đã điểm bạc của bố mẹ, không khỏi thấy lòng xót xa: Mình ra nước ngoài hai năm, lúc trở về thấy bố mẹ đã già đi nhiều. Sự già yếu của họ không có quá trình, dường như chỉ là chuyện trong một đêm. Điều đó càng khiến anh không thể chịu được. Thế nên Hải Châu không nói lại, lặng lẽ gạt đầu.

Hải Châu ngồi trên máy bay bay thẳng đến Côn Minh, tin nhắn cuối cùng trước khi lên máy bay là nhắn cho Tiểu Tinh: “Đợi anh về cưới em.”

2

Lúc nhận được tin nhắn, Tiểu Tinh đang ngồi trong phòng làm việc của trưởng phòng Triệu đợi chỉ thị. Lúc cúi đầu đọc tin nhắn, cô không kìm được mỉm cười. Vì đang bận nên cô chỉ nhắn lại ba chữ: “Em đợi anh.”

Nụ cười tan biến trong nháy mắt này đã bị trưởng phòng Triệu nhạy bén bắt được.

- Bạn trai à? – Cô ta vờ ra vẻ vô tình hỏi.

- Dạ? Đúng vậy.

- Đúng là người trẻ tuổi thích thật, cuộc sống phong phú muôn màu, có điều đừng để ảnh hưởng đến công việc. – Dưới lớp phấn trang điểm tinh xảo, rất khó nhận ra Triệu Văn cười thật hay cười giả.

Nhắn cái tin đã ảnh hưởng đến công việc? Thế cô soi gương đánh phấn nửa tiếng đồng hồ không ảnh hưởng đến công việc ư? Tiểu Tinh gờm gờm dứt điện thoại vào túi áo, không kìm được than thở. Phụ nữ thật sự không thể làm lãnh đạo.

- Được rồi, chúng ta bàn bạc một chút về kế hoạch của bách hóa Đại Dương. Cô đi in một bản cho tôi. – Nữ lãnh đạo chính thức bắt đầu bàn công việc.

- Chẳng phải buổi sáng trưởng phòng đã yêu cầu một bản rồi sao? – Tiểu Tinh vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

- Ồ? Có chuyện đó sao? – Trưởng phòng Triệu bắt đầu lục tìm trong đồng hồ tài liệu, báo chí. Rầm rầm rầm, đồng hồ cũ cuốn bụi bay mù mịt.

- Đừng tìm nữa, để tôi đi in bản khác. – Tang Tiểu Tinh đứng dậy đi in.

Hai phút sau, Tang Tiểu Tinh đem bản kế hoạch đã đóng cẩn thận vào phòng làm việc của Triệu Văn, cung kính đưa hai tay.

- Ok, cảm ơn. – Trưởng phòng Triệu cầm bản báo cáo, bắt đầu đọc, sau đó dặn dò – Mang bản kế hoạch của bách hóa Thái Bình Dương đến cho tôi đối chiếu một chút.

Tiểu Tinh vẫn chưa ngồi ấm chỗ đã lại vội vàng chạy vào phòng in, thăm lăm nhăm trong vòng: Vì sao không thể nói luôn với tôi in bản kế hoạch của bách hóa Đại Dương và bách hóa Thái Bình Dương?

Máy in xẹt xẹt vừa nhả tài liệu thì đã nghe thấy giọng nói có sức xuyên thấu mãnh liệt phát ra từ phòng làm việc của trưởng phòng.

- Tang – Tiểu – Tinh! – Tiểu Tinh chưa kịp tìm dập ghim hay kẹp ghim, cầm tập giấy A4 chạy vào phòng làm việc, thờ hồn hèn đặt bản kế hoạch lên bàn

làm việc của trưởng phòng. Trưởng phòng xinh đẹp liếc nhìn, khẽ nói một câu:

- Sao vẫn chưa ghim lại?

Thế là Tang Tiểu Tinh lại vội chạy đi tìm ghim.

Cuối cùng trưởng phòng Triệu cũng nghiêm túc cầm bản kế hoạch. Tang Tiểu Tinh tưởng rằng lần này đã thoát thân, thế nên cũng ngồi xuống chuẩn bị nghe trưởng phòng “dạy dỗ”.

- Cho tôi cái bút. – Trưởng phòng Triệu không ngước mắt.

Tang Tiểu Tinh vội đưa chiếc bút bi trên tay cho cô ta.

Trưởng phòng Triệu vừa gạch một nét liền vút sang một bên:

- Bút này không được! Lấy giúp tôi chiếc bút nước màu đỏ, tôi phải sửa lại.

Tang Tiểu Tinh lại đi lấy bút đỏ, thăm nghĩ sau này đi làm, không thể đi giày cao gót được nữa.

Trong cái tòa soạn nhỏ bé này, cho dù là lấy một chiếc bút đỏ cũng cần đơn xin, sau đó lên tầng 24 tìm chủ nhiệm kí, rồi xuống tầng hai lĩnh nhận. Trong suốt quá trình, nếu chủ nhiệm không ở trong phòng làm việc, kể cả có dùng tốc độ của Luru Tường (người phá kỷ lục Asiad ở nội dung điền kinh 110m), và nếu không phải xếp hàng thì ít nhất cũng phải mất 5 phút.

Tiểu Tinh đã cố gắng bằng tốc độ của Luru Tường, nhưng đáng tiếc là người phải xếp hàng nhận đồ quá nhiều, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Trưởng phòng Triệu gọi điện thúc giục:

- Sao lâu thế? – Cố gắng kìm nén tỏ ra vẻ hòa nhã.

- Chẳng có cách nào, phải xếp hàng. – Tiểu Tinh giải thích.

- Cô không nói với người ở đó là tôi cần sao? – Trưởng phòng Triệu tỏ ra rất ngao mạn.

Tang Tiểu Tinh muốn chọc giận người phụ nữ ngao mạn này:

- Nói rồi nhưng người ta nói không quen trưởng phòng.

Quả nhiên đầy dẫy bên kia im lặng, một lúc sau mới bực tức nói:

- Thôi, không cần nữa, cô lên đi.

- Cái gì? Nhưng sắp đến lượt tôi rồi. – Tiểu Tinh không tin vào tai mình.

- Bảo cô lên thì cô lên. – Giọng nói của quý cái bắt đầu không dễ chịu chút nào.

- Thôi được, tôi lên đây. – Tang Tiểu Tinh vừa chửi thầm trong lòng vừa lao lên với tốc độ của Luru Tường.

Một ngày đi làm, phải vận dụng tất cả các bộ phận trên cơ thể khiến Tang Tiểu Tinh mệt gần chết, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Hết giờ làm, Tang Tiểu Tinh lê tấm thân mệt mỏi về chỗ ở. Cô nằm xuống sofa một lúc mới hồi người, bắt đầu buồn chuyện với Diệp Thuần. Tiểu Tinh nói, Diệp Thuần nghe, ngày hôm nay “quý cái” Triệu Văn đã ra chiều gì dễ giãy vò mình.

Tiểu Tinh đã từng cùng Diệp Thuần suy đoán về sắp xếp của mình. Một thiếu phụ ly hôn sẽ trải qua đêm dài đằng đẵng như thế nào. Tiểu Tinh nhanh chóng có được câu trả lời. Nếu thiếu phụ này không có ai ở bên cạnh thì sẽ bắt Tiểu Tinh phải tiếp chuyện, vì thế thường xuyên hết giờ làm rồi mà vẫn có rất nhiều cuộc điện thoại gọi đến. Nội dung cuộc điện thoại rất phong phú, ly kỳ, có thể viết thành chuyện nghìn lẻ một đêm. Đường như càng ngày trưởng phòng Triệu càng không thể rời xa Tang Tiểu Tinh. Cô ta coi số điện thoại của Tiểu Tinh là sổ dịch vụ hỏi đáp, chuyện gì cũng có thể hỏi được.

- Tang Tiểu Tinh, hoạt động của quảng trường sắp khai mạc rồi, cô nghe ngóng một chút, hai tuần sau, tình hình thời tiết như thế nào?

Hoạt động quảng trường diễn ra vào ngày kia, kiểm tra tình hình thời tiết trong hai tuần làm gì? Tang Tiểu Tinh không tiện hỏi, đành phải thông qua các kênh để tra dự báo thời tiết của đài khí tượng.

- Điện thoại nhà bàn tổng biên tập Thường là bao nhiêu? Buổi tối ông ấy có ở nhà không?

Hình như câu này là phải hỏi vợ tổng biên tập, nhưng Tiểu Tinh vẫn kìm nén, giữ vẻ khách sáo:

- Xin lỗi, tôi không biết.

Đầu bên kia vô cơ nổi nóng:

- Cô không biết thì đi hỏi đi.

- Tiểu Tinh, tôi nghe đồng nghiệp nói gần tòa soạn mới mở quán ăn Quảng Đông, món ăn rất ngon! Cô có biết địa chỉ cụ thể ở đâu không? – Thực sự Tiểu Tinh không biết quán ăn đó tên là gì, đồng nghiệp nào giới thiệu hoặc tên ông chủ là gì. Thậm chí cả đến dịch vụ gọi taxi VIP cũng không thể tài giỏi đến mức tìm ra được.

- Tiểu Tinh, cô có biết laptop mới nhất IBM hiện nay bao nhiêu tiền không?

- Không biết. – Tiểu Tinh thật thà trả lời.

Đối phương hỏi lại:

- Vì sao ngay cả chuyện ấy cô cũng không biết?

Thế là Tiểu Tinh oái ối hết của người.

- Bây giờ tôi có ba ý kiến về việc tái bản, tôi nói cô nghe xem được không. Thứ nhất... Thứ hai... Thứ ba... Alo, sao cô không nói gì? Có đang nghe không?

- Đang nghe.

- Vậy thì được, tôi nhắc lại ba điều vừa mới nói.

.....

Cho dù như vậy, Tang Tiểu Tinh cũng không thể tắt máy. Bởi vì ngày trưởng phòng Triệu nhận chức đã từng nói với Tang Tiểu Tinh rằng:

- Tôi chỉ có một yêu cầu với cô, đó là mở máy 24h.

Nếu câu nói này là Thành Cương nói thì chắc chắn Tiểu Tinh sẽ băn khoăn trong lòng. Nhưng bây giờ sếp là nữ, dĩ nhiên không cần nghĩ nhiều. Lúc gạt đầu, Tiểu Tinh không ý thức được rằng đây sẽ là yêu cầu đáng sợ như thế nào.

Nếu trưởng phòng xinh đẹp không cho phép tắt máy, không cho phép ngừng sử dụng, không cho phép điện thoại không có tín hiệu, Tang Tiểu Tinh chỉ có thể thường xuyên cho điện thoại bận.

Hằng ngày, cứ đến hơn tám giờ là Hải Châu lại gọi điện cho Tiểu Tinh, vừa nhắc máy là nói chuyện cật li đồng hồ. Buổi sáng ăn gì, buổi trưa ăn gì, buổi tối ăn gì, lúc này làm gì, bây giờ làm gì, sắp làm gì... Sau khi báo cáo xong, không còn gì để nói nữa nhưng lại không nỡ cúp máy, nỗi nhớ nhưng trào dâng, chỉ có thể dùng từ tượng thanh để bày tỏ tình ý.

- Hải Châu, em nhớ anh, ừm... ừm... - Từ “ừm” này không cần mở miệng, chỉ dùng mũi, đọc tiếng thứ hai, tiếng thứ hai truyền tới tiếng thứ ba rồi truyền lại tiếng thứ nhất, hình thành sự nối liền, giống như một sợi dây, như đứt mà lại không đứt.

- Tiểu Tinh, anh cũng nhớ em, để anh hôn em một cái, chụt... chụt... - Giống như đứa trẻ chưa biết nói, không ngừng mở miệng rồi lại mím lại, mím lại rồi lại bắt đầu phì nước bọt.

Tình cờ loa Nokia của Tiểu Tinh khá to, Diệp Thuần cũng thường chơi game trong phòng Tiểu Tinh vào thời điểm ấy, không thể không nghe những câu sến ỉn.

Nghe lâu rồi, quả thực phải phát khiếp. Khoảng thời gian ấy, status của Diệp Thuần là: “Về trước: ừm ừm ừm... Về sau: chụt chụt chụt chụt...”, hoành phi: “Tình yêu không lời”. Mỗi lần nhìn thấy Diệp Thuần online là Tang Tiểu Tinh lại cười bò lăn bò càng. Đó có thể là một trong không nhiều điểm sáng trong những chuỗi ngày u ám.

Khoảng thời gian ấy, thực ra Tiểu Tinh rất khổ sở. Bạn trai ở nơi khác, mặc dù ngày nào cũng nói chuyện điện thoại nhưng cũng không thể sánh được với gặp mặt. Xa nhau lâu rồi, Tiểu Tinh nhắm mắt, thậm chí không tưởng tượng được dáng vẻ của anh. Chỉ có thể tưởng tượng đôi mắt thon dài của anh, tưởng tượng ra đôi môi với những đường nét rõ ràng, tưởng tượng ra nốt ruồi trên má phải của anh... Ghép những ký ức vụn vặt ấy lại có thể miễn cưỡng hình dung ra được một cái bóng mờ mờ.

Chuyện sếp ngày đêm giày vò không nói, sau khi biết chuyện Hải Châu đi Côn Minh, niềm tin của mẹ Tiểu Tinh với con rể tương lai bắt đầu lung lay. Sao có thể nói đi là đi ngay được? Đi rồi còn có thể quay về không? Ngộ nhớ không quay về, chẳng phải là khổ Tiểu Tinh sao? Mỗi người một nơi, sớm muộn cũng xảy ra chuyện. Ngoại tình, thay đổi, ly hôn... Chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy sợ, không được, không được, hôn sự này phải xem xét lại. Trong lòng nghĩ như vậy, không thể không nói ra, ngày nào bà cũng gọi điện làm phiền con gái: “Tiểu Tinh, rốt cuộc Hải Châu có thể quay về được không?”

Tiểu Tinh thấy mình sắp sụp đổ.

Triệu Vân rất giỏi tận dụng các mối quan hệ. Nghe nói bố chồng tương lai của Tiểu Tinh là người đứng đầu công ty điện lực, cô ta tỏ ra vô cùng phấn khích: Công ty điện lực? Tốt quá! Không ngờ cô bé này có nguồn “tài nguyên” quý giá như vậy.

Đúng vậy, tài nguyên! Quan hệ xã hội giống như than đá dưới lòng đất, chỉ cần phát hiện ra, đào lên là có thể phát tài.

Triệu Vân gọi Tang Tiểu Tinh đến phòng làm việc, phấn khích muốn cùng cô bàn bạc làm thế nào để đào bới tài nguyên, tận dụng tài nguyên, không ngờ khuôn mặt Tang Tiểu Tinh không chút biểu cảm:

- Xin lỗi trưởng phòng Triệu, chuyện này tôi không làm được.

Triệu Vân tỏ vẻ thất vọng, mỉm cười và nói:

- Tôi biết, cô muốn tránh hiềm nghi, không sao, chắc bạn trai cô giới thiệu giúp là được, tôi sẽ đích thân xử lý.

Lãnh đạo muốn đích thân xử lý, Tiểu Tinh nói “không” thì không nể mặt lắm.

Cô nhận nhiệm vụ, buồn bực gọi điện cho Hải Châu:

- Trưởng phòng của bọn em muốn gặp bố anh. Anh có thể nói với bố anh một tiếng được không? Xem lúc nào ông ấy tiện, tốt nhất là ngày mai. Tóm lại càng nhanh càng tốt, tránh để cô ta suốt ngày làm phiền em.

- Chuyện gì?

- Có lẽ muốn mời quảng cáo. Trời ạ, anh đừng quan tâm chuyện gì nữa, giúp em hẹn một tiếng đi, bàn được hay không là chuyện của Triệu Vân.

- Thôi được.

Tối hôm đấy, Hải Châu gọi điện nói với bố chuyện này. Mẹ Hải Châu thính tai, chỉ nghe thấy vài chữ, không kịp được lắm nhảm:

- Xem con bé đó, chẳng ra làm sao cả, giới thiệu người này đến người kia đến. Ông đừng gặp, cứ nói là không có thời gian.

Bố Hải Châu nghĩ một lúc, tiện tay gọi điện cho thư ký:

- Tiểu Hồ, ngày mai trưởng phòng quảng cáo của một tòa soạn đến. Cô tiếp một lúc, cô ta họ Triệu, trưởng phòng Triệu.

Ngày hôm sau, Triệu Vân đến công ty điện lực. Thư ký Tiểu Hồ tuân theo chỉ thị của sếp, tiếp đón cô ta nhiệt tình chu đáo. Triệu Vân cũng được coi là người có kinh nghiệm, không bị nụ cười khách sáo của Tiểu Hồ làm cho mê hoặc. Cô ta nửa đùa nửa thật:

- Tôi muốn gặp tổng giám đốc Trương của các cô, đừng nói với tôi là ông ấy bận. Tôi biết ông ấy ở công ty, tôi đợi ông ấy ở đây.

- Vậy thì cô cứ đợi đi. – Tiểu Hồ mỉm cười và nói. Những người như thế này anh ta gặp nhiều rồi. Phòng làm việc của tổng giám đốc Trương có thang máy riêng, đi lại không ai hay biết, cô muốn đợi bao lâu thì đợi.

Triệu Vân đợi thật. Là người làm quảng cáo, nếu chút kiên nhẫn và nghị lực này cũng không có thì sao có thể làm quảng cáo được? Cô ta ngồi trên ghế sofa của phòng tiếp đón đọc báo nhưng không đọc được chữ nào, hai tai vênh lên, lúc nào cũng để ý động tĩnh của phòng làm việc tổng giám đốc ở đối diện. Mười lăm phút trôi qua, nửa tiếng trôi qua, một tiếng trôi qua, Triệu Vân từ bực đến mệt mỏi, dựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi.

Tiểu Hồ gọi điện thoại cho lãnh đạo:

- Tổng giám đốc Trương, người phụ nữ đó vẫn không đi.

Tổng giám đốc Trương cũng người:

- Người phụ nữ nào?

- Chính là người hôm qua ông bảo tôi tiếp, ông quên rồi sao?

- À... - Cuối cùng tổng giám đốc Trương đã nhớ ra chuyện gì. Ông nói với thư ký – Được rồi, tôi biết rồi, cậu đi ăn cơm đi.

Sau khi cúp máy, tổng giám đốc Trương đến phòng tiếp khách. Gần trưa, hành lang yên tĩnh lạ thường. Từ xa ông nhìn thấy Triệu Vân ngủ ở đó, thế nên cô tình cờ ra tiếng động. Nhưng người phụ nữ này vẫn không tỉnh. Ông đứng cạnh cô ta, khoanh tay, còn cô ta ngủ rất say, hoàn toàn không biết gì, nhịp thở đều thoải bay những sợi tóc dính trên má, nhẹ nhàng lướt qua lướt lại, khiến người nhìn cũng có cảm giác ngứa ngáy. Chốc chốc lại hé môi, để lộ hai chiếc răng trắng tinh, sau đó lại đưa lưỡi, liếm đôi môi phết son màu cam.

Phụ nữ hơn ba mươi tuổi mà tư thế ngủ lại cuốn hút đến thế. Tổng giám đốc Trương nhìn cô với vẻ hứng thú, cuối cùng Triệu Vân đã bị “nhìn” đến tỉnh. Cô nhấp nháy khóe mi, mở mắt và nhìn thấy ngay một người đàn ông đang đứng trước mặt mình, dáng người cao gầy, mặc chiếc áo sơ mi màu sẫm, ánh mắt chăm chú đang nhìn cô. Ánh mắt ấy bề ngoài vẻ uy nghiêm còn có chút dịu dàng và thương cảm. Khoảnh khắc tóe lửa, cả hai đều sửng sốt.

Vẫn là Triệu Vân phản ứng trước, cô ta nhanh chóng đứng dậy, chỉnh lại đầu tóc, hít một hơi thật sâu rồi đưa tay ra:

- Chào ông, tôi là Triệu Vân.

- Chào cô, tôi là Trương Kiếm Long. – Ông ta cười, nếp nhăn trên khóe mắt sâu hơn.

- Xin lỗi, lúc này tôi ngủ quên, lần này đến là muốn bàn với tổng giám đốc Trương về việc hợp tác...

- Được, mời qua bên này.

TTT

Vì hợp tác thuận lợi với công ty điện lực, cũng vì thái độ của tổng giám đốc Trương đặc biệt thân thiện nên tâm trạng của Triệu Vân rất vui. Nhưng có lẽ tổng giám đốc Trương bận thật, hoặc công ty điện lực thật sự không cần quảng cáo nền điện thoại của tổng giám đốc Trương càng ngày càng ít, gọi sang thì hoặc là không có người nghe, hoặc là người ta nói vài câu thoái thác là đang họp. Triệu Vân dần dần trở lại với vẻ lạnh lùng vốn có. Sự biến đổi tâm trạng của cô ta biểu lộ trên khuôn mặt, Tang Tiểu Tinh có thể nhìn thấy rõ, chỉ là cô không bao giờ nghĩ rằng lí do khiến Triệu Vân lúc nóng lúc lạnh lại là bố Hải Châu.

Nhiệm vụ quảng cáo của tòa soạn được tính theo tuần. Mỗi tuần đều có chỉ tiêu, mỗi tháng đều có sát hạch. Triệu Vân không thể không đích thân đưa Tiểu Tinh đi mời quảng cáo. Lần này là đến bệnh viện thẩm mỹ.

Khi chiếc BMW của trưởng phòng Triệu dừng lại trước cửa bệnh viện, kì tích đã xuất hiện. Hai anh chàng đẹp trai mặc comple chỉnh tề chạy ra, một người đứng bên phải, một người đứng bên trái, cung kính mở cửa xe. Trưởng phòng Triệu cười tí mắt bước xuống. Hai anh chàng đẹp trai đi trước dẫn đường cho hai cô gái, từng cử chỉ đều làm toát lên phong cách chuyên nghiệp của khách sạn năm sao.

Họ vừa đưa trưởng phòng Triệu và Tiểu Tinh vào phòng tiếp đón, cô gái ngồi trước quầy lập tức đứng dậy, cúi người, mỉm cười. Tiểu Tinh lúng túng đến nỗi không biết phải làm thế nào, nhưng thấy trưởng phòng Triệu đứng cạnh khẽ nói với mình:

- Hãy thả lỏng một chút đi!

Trưởng phòng Triệu rất thư thả, ngồi xuống ghế sofa, bắt chéo chân, chìa khóa xe và túi xách Gucci đặt trên chiếc bàn trước mặt. Nhân viên tiếp đón rất tinh mắt, chỉ thoáng qua là đã biết trong hai người, người nào giàu có hơn. Thế nên đơn giản lại gần:

- Chào chị, phụ nữ đến tuổi này, chăm sóc da mặt là vô cùng quan trọng. Kem dưỡng da ở bệnh viện chúng tôi rất hiệu quả, có thể loại trừ tàn nhang...

Tiểu Tinh ngồi cạnh nghe mà không nhìn được cười, thầm nghĩ, đúng là nhân viên của thẩm mỹ viện, thật chuyên nghiệp, có thể xuyên qua lớp phấn dày thế này, quan sát được tàn nhang trên da người ta.

Sắc mặt của trưởng phòng Triệu thay đổi đột ngột. Nếu ánh mắt có thể giết người thì cô gái này có lẽ đã bị chết rất nhiều lần rồi.

Lúc này, Tiểu Tinh đứng ra xoa dịu:

- Chúng tôi đến tìm viện trưởng Mã, không phải đến chỉnh hình.

- Nhưng viện trưởng Mã đã ra ngoài rồi ạ!

Cuối cùng trưởng phòng Triệu bật dậy:

- Cái gì? Chẳng phải đã hẹn rồi sao?

Cô gái chớp mắt, xòe hai tay, ý muốn nói mình cũng không có cách nào.

- Cô! Nhanh chóng gọi điện thoại cho viện trưởng Mã! Nói là tôi đến rồi! – Trưởng phòng Triệu hét lên với Tiểu Tinh.

- Tôi không có số điện thoại của viện trưởng Mã, là trưởng phòng đích thân liên hệ. – Tiểu Tinh thở dài, trưởng phòng Triệu quen vị viện trưởng này là thông qua cục vệ sinh thành phố, giấu giếm điểm điểm, cứ như là buôn ma túy vậy.

Trưởng phòng Triệu bắt đầu dùng ánh mắt mưu sát Tiểu Tinh. Tiểu Tinh cũng không chịu thua, lờm lờm lại.

Hai người cứ giằng co như thế, nhìn nhau một lúc rất lâu, cuối cùng trưởng phòng Triệu không nhịn được:

- Đi thôi, hôm khác đến!

Tiểu Tinh thở phào, lúc ấy mới phát hiện sống lưng ướt đầm.

TTT

Vừa mới ra cửa thì thấy viện trưởng Mã vội vàng chạy về. Dường như trưởng phòng Triệu có tuyệt chiêu trở mặt, trong nháy mắt, khuôn mặt nở nụ cười:

- Viện trưởng Mã, ông về rồi à, chờ ông mãi.

- Haha, trưởng phòng Triệu đích thân đến, tôi có ỏchân trời góc biển cũng phải nhanh chóng quay về! – Viện trưởng Mã cũng rất giỏi ứng phó.

Bỗng chốc trưởng phòng Triệu không còn cảm thấy mất mặt nữa, vừa cao ngạo đi theo viện trưởng Mã vào phòng làm việc, vừa nói với Tiểu Tinh:

- Cầm túi cho tôi.

Tiểu Tinh bực tức cầm túi, móng tay ấn chặt, không biết có để lại vết xước trên chiếc túi hàng hiệu hay không.

Viện trưởng Mã và trưởng phòng Triệu sánh vai đi phía trước, Tiểu Tinh vai đeo túi xách của mình, một tay cầm túi của trưởng phòng, một tay ôm tập tài liệu, giống như người hầu lẳng lặng theo sau.

Vào phòng viện trưởng, viện trưởng Mã và giám đốc Triệu đã ngồi xuống sofa, Tiểu Tinh thất thểu theo vào, vẫn chưa kịp đặt túi lớn túi nhỏ xuống thì đã nghe thấy giọng nói lạnh như băng của trưởng phòng Triệu:

- Tiểu Tinh, ra xe của tôi lấy pin điện thoại vào đây.

Tiểu Tinh sững người, thầm nghĩ: Hình như tôi không phải là trợ lý trong cuộc sống của cô.

Nhưng cô không được phép do dự, trưởng phòng Triệu lại giục:

- Mau đi đi.

Tiểu Tinh đặt đồ xuống, cầm chìa khóa xe, ba chân bốn cẳng đi lấy pin điện thoại rồi chạy trở lại với tốc độ nhanh nhất.

Trưởng phòng Triệu đang cười nói với viện trưởng Mã. Nhìn thấy Tiểu Tinh, cô ta sa sầm mặt xuống, cầm lấy pin điện thoại, khó chịu nói:

- Cô ra ngoài đi, tôi và viện trưởng Mã có chuyện quan trọng cần bàn.

Đôi mắt của viện trưởng Mã giống như đèn pin, chăm chú quan sát phản ứng của cấp dưới. Tang Tiểu Tinh cố gắng kìm nén nổi tức giận, không nói một lời mà đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhân viên tiếp tân thấy Tang Tiểu Tinh ra ra vào vào, tò mò rất kỳ lạ. Tiểu Tinh có chút ngượng ngùng, cô đi vào nhà vệ sinh rửa tay, sau đó vào đại sảnh của bệnh viện đọc quảng cáo, xem những cô gái xấu xí biến thành xinh đẹp dưới bàn tay điều luyện của bác sĩ chỉnh hình như thế nào. Cô đọc đi đọc lại đến nỗi gần như có thể thuộc từng chữ trên đó mà trưởng phòng Triệu vẫn không có động tĩnh gì.

Tiểu Tinh quyết định đi nộp tiền điện thoại, ở phía đối diện có đại lý của China Mobile.

Cô băng qua con đường đông đúc, vừa rút ra hai trăm tệ, điện thoại lại đổ chuông, trưởng phòng Triệu gọi:

- Sao cô không chờ ở cửa? Mau về đây! Có chuyện gấp cần tìm cô!

Tiểu Tinh bực mình, lẽ nào là học sinh tiểu học bị phạt đứng? Phải đứng im ở cửa không được nhúc nhích? Tiểu Tinh tức giận, chạy thục mạng qua đường, khiến ô tô tít còi inh ỏi, lái xe thò đầu ra chửi:

- Muốn chết à!

Tiểu Tinh thở hổn hển chạy về bệnh viện thẩm mỹ. Sắc mặt của trưởng phòng Triệu rất vui vẻ, xem ra cuộc làm ăn này suôn sẻ.

- Cô chạy đi đâu đấy? Làm người ta sốt cả ruột. – Thấy Tiểu Tinh quay về, cô ta trách móc.

Lại thế rồi, lại thế rồi, Tiểu Tinh khẽ lẩm nhẩm. Người phụ nữ này phiền phức không phân biệt thời gian, địa điểm, đối tượng. Quả thực khiến người ta không chịu được.

- Tôi đi dạo quanh đây thôi. – Tiểu Tinh cố gắng tỏ ra tự nhiên.

Viện trưởng Mã khoanh tay, khuôn mặt như cười mà không phải cười, giống như đang xem kịch.

- Tiểu Tinh, viện trưởng mã có đưa cháu làm việc trong hiệp hội nhà văn, đã từng xuất bản sách, là thiên tài đấy. Muốn tìm đối tượng, tòa soạn của chúng ta có cô nào chưa có bạn trai không? Cô giới thiệu nhé, nhất định phải cẩn thận đấy. Đây là nhiệm vụ chính trị! – Trưởng phòng Triệu nói rất êm tai. Đây chính là “chuyện gấp” mà cô ta muốn nói.

Tiểu Tinh thầm chửi rửa trong lòng. Đây mà là nhiệm vụ chính trị cái nỗi gì.

Chuyện tìm đối tượng cho cháu viện trưởng Mã Tang, Tiểu Tinh không hề bận tâm nhưng không ngăn được sự nhiệt tình của trưởng phòng Triệu, tối nào cũng gọi điện hỏi kết quả. Tiểu Tinh ngán ngẫm, nghĩ đến bạn cùng phòng vẫn chưa có người yêu, liền kéo Diệp Thuần vào.

Nào ngờ trưởng phòng Triệu nói là làm, tối hôm sau đã sắp xếp để Diệp Thuần gặp mặt đối tượng.

Diệp Thuần tỏ vẻ khó chịu:

- Cô ta tưởng mình là ai? Quân trời quân đất lại còn quân cả chuyện kết hôn xem mặt trong thiên hạ?

Tiểu Tinh chỉ có thể ra sức động viên Diệp Thuần:

- Đi đi, đi đi, người ta là thiên tài đấy, không biết chừng sau này giống Vu Đan, Dịch Trung Thiên, chigiảng một tiết học đã bằng tiền lương một năm của dân đen chúng ta. Nếu gặp rồi mà thấy không được thì thôi, nếu không ngộ nhờ để lỡ một mối nhân duyên thì sẽ hối hận cả một đời đấy!

Trước sự dụ dỗ của Tang Tiểu Tinh, cuối cùng Diệp Thuần cũng buông xuôi, đồng ý ngày hôm sau đến cuộc hẹn. Nhưng điều kiện là Tang Tiểu Tinh phải đi cùng:

- Ngộ nhờ gặp tên quý hào sắc thì cũng có đồng bọn.

Địa điểm hẹn gặp là nhà hàng Vân Trung gần tòa soạn. Nghe nói Tiểu Tinh cùng Diệp Thuần đi xem mặt, tâm trạng của trưởng phòng Triệu rất vui, cho hai người về trước. Bốn giờ chiều hai người đã đến nhà hàng Vân Trung uống trà, đợi đến sáu giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng của tài tử. Thấy đã quá giờ hẹn gần một tiếng, Diệp Thuần không chờ được nữa.

Tiểu Tinh vội vàng khuyên nhủ:

- Bà cô của tôi ơi, một trăm bước đã đi được chín mươi chín bước rồi, cậu nhất định phải kiên nhẫn, cứ nghĩ đến Vu Đan, Dịch Trung Thiên, nghĩ đến Hàn Hàn, Quách Kính Minh [1]. Đúng lúc đấy, một người đàn ông đi đến trước mặt hai người. Người đó tóc dài, râu dài, móng tay dài nhưng người thấp. Anh ta ấn tay xuống bàn, chăm chú nhìn Tang Tiểu Tinh và hỏi:

- Xin hỏi cô là Diệp Thuần phải không?

Tang Tiểu Tinh không ngờ tài tử lại “khác người” như thế này, đột nhiên không nói nên lời, chỉ biết dùng ngón tay chỉ sang Diệp Thuần ngồi bên cạnh.

Diệp Thuần cũng rất kinh ngạc, ấp a ấp úng trả lời:

- Chào anh, tôi là Diệp Thuần.

Tài tử không nói gì, cũng không ngồi, tay phải vuốt râu, khẽ nhú mày, làm ra vẻ đang suy ngẫm.

Diệp Thuần hoàn toàn từ bỏ ý định làm vợ nhà văn. Cô muốn đi nhưng Tiểu Tinh cứ đạp chân cô dưới gầm bàn. Hai người không ngừng giằng co.

- Mời ngồi, anh muốn dùng gì? – Tang Tiểu Tinh hỏi tài tử.

- Tùy. – Tài tử khoanh tay và nói.

- Không có món nào tên là tùy cả. – Tiểu Tinh gườm gườm nhìn anh ta.

- Thế thì cô gọi giúp tôi là được. – Tài tử cười khi khi, sau đó lấy một cuốn sách trong túi, trình trọng đưa cho Tiểu Tinh. – Đây là sách của tôi, mong cô chỉ giáo.

Tiểu Tinh lật trang bìa, trên đó viết rất rõ ràng “Thần tặng Diệp Thuần”, thế là cô cười đưa cho Diệp Thuần:

- Người ta tặng cho cậu này.

Tài tử có vẻ không vui, anh ta nói với Tiểu Tinh:

- Hôm khác tôi tặng cô một cuốn, à không không, không hôm khác nữa, ngày mai được không?

Tiểu Tinh rất khó xử, cô tình không nhận, chỉ vào đĩa com gà rồi nói với Diệp Thuần:

- Ăn đi cho nóng.

Nào ngờ ngay lập tức, tài tử nói với Diệp Thuần một câu kinh thiên động địa:

- Ăn ít thôi, tôi thấy cô nên giảm béo rồi đấy.

Diệp Thuần suýt chút nữa thì sặc com, nói lại:

- Tôi thấy anh cũng cần tăng chiều cao đấy! – Cô nói rồi cầm túi bỏ đi.

Tiểu Tinh vội vàng đuổi theo nhưng tài tử lại kéo tay cô, lẩm nhẩm:

- Mặc kệ cho cô ta đi, chúng ta nói chuyện.

- Bỏ tay ra! – Tiểu Tinh đẩy anh ta ra, ném một trăm tệ xuống bàn rồi chạy đi.

TTT

Buổi xem mặt khiến người ta dở khóc dở cười này không chỉ khiến Diệp Thuần bị đá kích mà còn gây ra hàng loạt sự kiện.

Trước tiên, sau khi hiểu rõ sự việc, trưởng phòng Triệu gọi Tiểu Tinh đến văn phòng tâm sự:

- Viện trưởng Mã gọi điện cho tôi, nói cậu cháu quý tử của ông ấy thích cô... Đúng, tôi biết cô có bạn trai rồi, nghe tôi nói hết có được không? Trước tiên cô ứng phó với cháu ông ta một thời gian, hợp đồng bên này sắp kí rồi, sáu mươi vạn đấy! Tiểu Tinh à, cô phải cân nhắc một chút, nhiệm vụ quảng cáo năm nay nặng như vậy. Cô không chịu hi sinh, tôi cũng không chịu hi sinh, nhiệm vụ ai gánh?

Tiểu Tinh không dám tin vào tai mình. Đây đâu phải là bàn chuyện làm ăn, rõ ràng là lấy tôi làm vật hi sinh. Lúc ấy, những cảnh đặc vụ Nhật Bản mê hoặc quan chức Quốc dân Đảng trong phim lần lượt hiện ra trước mắt.

Thấy Tiểu Tinh không nói gì, trưởng phòng Triệu tưởng cô đồng ý, làm ra vẻ rất đồng cảm:

- Được rồi Tiểu Tinh, làm người phải linh hoạt một chút, chẳng qua là ăn cơm với người ta, xem phim, cô chẳng mất mát gì cả. Hơn nữa, cô và bạn trai chưa kết hôn, cô vẫn có cơ hội lựa chọn. Đi đi, gọi điện thoại cho người ta, hẹn gặp mặt. Người ta còn muốn tặng sách cho cô đấy!

Tiểu Tinh thấy trưởng phòng Triệu càng nói càng khó nghe, kiên quyết bày tỏ thái độ của mình:

- Chuyện này không thể được.

Trưởng phòng Triệu ngạc nhiên:

- Vì sao?

- Vì tôi có bạn trai rồi, tôi sẽ không bắt cả hai tay.

- Chẳng phải đã nói với cô rồi sao? Chỉ là diễn kịch mà thôi, không phải bảo cô bắt cả hai tay!

- Tôi không phải diễn viên, tôi không biết diễn kịch! – Tiểu Tinh nói rồi quay người bỏ đi.

- Tang Tiểu Tinh! – Trưởng phòng Triệu gầm lên. – Cô phải nghĩ đến hậu quả! Mất sáu mươi vạn này ai chịu trách nhiệm!

- Cô là lãnh đạo, tôi là lính quèn, cô nói xem ai chịu trách nhiệm? – Tiểu Tinh vô cùng tức giận, đáp lại – Tôi đến để làm việc chứ không phải làm gián điệp!

- Cái gì? – Trưởng phòng Triệu không ngờ nhân viên dám chống đối mình, bắt đầu nói năng tùy tiện – Mেকiếp, cô đang nói chuyện với ai đấy hả?

Bàn tay Tiểu Tinh run lên vì tức giận, cố gắng kìm nén không hất cốc nước nóng vào mặt người phụ nữ này. Tiểu Tinh nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, cuối cùng cô đã kìm nén được, quay người bước ra khỏi cửa.

Không thể nhẫn nhịn được nhưng vẫn phải nhẫn nhịn, sống chung dưới một mái nhà, không thể không cúi đầu. Tiểu Tinh biết, gây khó dễ với lãnh đạo chính là gây khó dễ với tiền đồ của mình, nếu yếu đuối thêm nữa, sợ rằng sẽ phải hi sinh cả con người mình.

5

Hết giờ làm, lãnh đạo, đồng nghiệp lần lượt ra về, cuối cùng cả tòa soạn chỉ còn lại một mình mình. Triệu Vân hít một hơi thật sâu, nằm ngoài ra ghế. Cô thường nghĩ rằng mình không phải là phụ nữ, lúc tức giận không có ai dỗ dành, lúc khóc không có ai lau nước mắt, lúc bỏ đi cũng không ai tìm, gặp trở ngại tự mình khắc phục. Ví dụ lần này dạy dỗ nhân viên, rõ ràng là mình đã mất kiểm chế. Nhưng cô vì bản thân mình ư? Chẳng phải là vì tòa soạn? Không ai có thể hiểu, ai có thể hiểu đây?

Văn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng đèn kêu xẹt xẹt, thậm chí Triệu Vân có thể nghe thấy tiếng nhịp tim của mình. Một nhịp, hai nhịp, ba nhịp... Cô lặng lẽ đếm, cảm thấy buồn tẻ trào dâng trong lòng. Cô là một người phụ nữ cô đơn, hết giờ làm không về nhà, cho dù muộn đến đâu cũng sẽ không có người gọi điện hỏi một tiếng. Nghĩ đến đây, đột nhiên Triệu Vân gượng cười: Nếu đến giờ mà không đi làm, chắc chắn sẽ có người thúc giục.

Triệu Vân cứ ngả người trên ghế như thế rất lâu, rất lâu. Chiếc khăn lụa vắt trên thành ghế rơi xuống đất, cô cũng lười không nhặt, dường như tất cả sức lực đều đã cạn kiệt, chỉ cần động đậy là sẽ tổn thương nguyên khí. Màn đêm dần dần buông xuống, bầu trời xám đen giống như cái bóng của một con thú khổng lồ, bất cứ lúc nào cũng có thể nhấn chìm ai đó.

Cuối cùng Triệu Vân thấy đối. Cô chậm rãi thu dọn túi sách, lái xe về nhà. Việc đầu tiên khi về đến nhà là bật đèn, bật tivi cho có ánh đèn và tiếng người. Cô nấu cho mình vài cái bánh sủi cào đông lạnh, nghỉ một lúc lại cho thêm chút ngán nhĩ vào nấu, không tìm thấy kitur, liền cho vài quả táo đỏ. Phụ nữ không đối tốt với mình, còn mong ai đối tốt với mình đây?

Ăn xong, Triệu Vân bắt đầu thêu tranh. Triệu Vân đã trải qua rất nhiều buổi tối cô đơn trong những bức tranh thêu này. Cô đang thêu cảnh hoa sen, màu xanh đậm pha lẫn với màu cà phê, đường thêu rất gấp khúc, không dễ thêu, một mũi, hai mũi, ba mũi, đan xem phức tạp, nối liền không rời.

Lúc ấy, chiếc xe của Trương Kiếm Long đang phóng như bay trên đường cao tốc ở sân bay. Ông vừa mới đàm phán ở Nhật về, vô cùng mệt mỏi. Không biết từ lúc nào, bên ngoài nổi gió, trời lát phát mưa, màn đêm bên ngoài trở nên u ám, mây khói mù mịt, bỗng nhiên trước mắt lóe lên một vệt sáng màu cam không báo trước, nó nhấp nháy, lúc ẩn lúc hiện, lúc có lúc không, giống như bát nước đầy, dập dềnh trong tim.

Nhìn đồng hồ mới hơn tám giờ, vẫn chưa phải là quá muộn, ông tìm số điện thoại của cô rồi nhấn nút.

Chuông điện thoại khiến Triệu Vân giật nảy mình, liếc mắt nhìn màn hình thấy ba chữ “Trương Kiếm Long”. Triệu Vân sững người, nghi ngờ không biết liệu ông ta có gọi nhầm số không, hít một hơi thật sâu, nói với giọng điệu của công việc:

- Alo, chào tổng giám đốc Trương.

Hình như đầu dây bên kia sững sờ một chút, sau đó chần chừ nói:

- Đang làm gì đấy?

Phòng tuyến trong lòng Triệu Vân bỗng chốc nhur sụp đổ, một tay cô kéo rèm, trả lời băng quơ:

- Trời mưa rồi.

Cả hai cùng im lặng một lúc. Họ đồng thanh nói:

- Ông...

- Cô...

Rồi cùng im lặng, sau đó cùng bật cười, không khí bỗng chốc được xoa dịu. Màn mưa bên ngoài cửa sổ giống như một tấm lưới, giăng chặt trái tim của hai con người. Vào trung tâm thành phố, tốc độ của chiếc xe giảm rõ rệt. Trương Kiếm Long bảo lái xe dừng xe:

- Tiểu Lưu, cậu bắt xe về nhà đi, tôi lái xe đi giải quyết chút việc.

Lái xe cho những công ty lớn, lúc cần thiết đều phải biến thành người cầm và người điếc. Tiểu Lưu không nói một lời, lập tức xuống xe. Dĩ nhiên, cho dù trời mưa anh ta cũng không quên vòng ra ghế sau mở cửa cho lãnh đạo.

Trương Kiếm Long không cúp máy, khi đã ngồi lên chỗ lái xe, câu đầu tiên là:

- Tôi đến tìm cô uống một ly, cô đang ở đâu? – Giọng nói không thể nghi ngờ, mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

Triệu Vân chần chừ nói địa chỉ nhà mình, chỉ nghe thấy đầu bên kia nhấn còi, nhanh và gấp. Cô biết ông sắp đến. Trong cái đêm mưa gió này, cuộc gặp gỡ giữa nam và nữ sẽ không chỉ đơn giản là uống một ly. Tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, căng thẳng, mong chờ, do dự, khao khát...

Khoảng hai mươi phút sau, người đàn ông đó xuất hiện trước mặt cô mang theo hơi lạnh của cơn mưa, nước mưa vẫn chảy rờn rờn trên tóc, rơi xuống vai, thấm đẫm chiếc áo. Thậm chí họ không nói một lời nào mà nhanh chóng quấn lấy nhau. Bên ngực trái của người phụ nữ có một nốt ruồi đỏ, nhỏ nhưng rất nhạy cảm. Ông nhanh chóng phát hiện ra bí mật của cô, thô bạo đặt môi trên đó. Sự tấn công mãnh liệt của ông khiến cô bị kích động, khiến cô run rẩy. Cô không kiềm được muốn hét lên, không kiềm được muốn rơi lệ. Khoảnh khắc người đàn ông sắp hòa mình vào thân thể người phụ nữ, người phụ nữ “a” lên một tiếng. Niềm khao khát và dục vọng đã đè nén bao nhiêu năm giống như lò lửa sắp tàn được thổi bùng, được gió thổi bùng... Gần như hai người cùng đạt đến cực khoái, cảm giác ấy giống như nơi đầu sóng ngọn gió, giống như ranh giới giữa sống và chết.

Họ nằm vật ra giường, sức cùng lực kiệt. Người phụ nữ thấy đầu óc nhẹ bẫng, mệt mỏi nhưng thỏa mãn, tâm hồn đang lang thang trong ranh giới giữa mê và tỉnh. Còn người đàn ông, sau khi ham muốn qua đi là cảm giác trống trải không thể che giấu. Ông đang nghĩ: Phải xử lý chuyện này như thế nào? Phải làm thế nào với người phụ nữ này? Châm một liều thuốc nhưng nhìn sang người phụ nữ nằm bên cạnh đang nhắm hờ mắt, lông mi màu nâu giống như con thiêu thân đang cánh, thân thể lúc nằm nghiêng với những đường cong trắng nõn, dục vọng liên miên không dứt lại trào dâng trong lòng người đàn ông, giống như thủy triều, muốn ngăn cũng không ngăn được. Ông thăm chửi một câu, dụi đầu thuốc mới hít được một hơi vào chiếc gạt tàn đầu giường, xoay người rồi lại nằm lên trên...

Cái khổng chế con người không phải là lí trí mà là tình dục. Ai đã nói câu này? Thật là sâu sắc trong lúc này.

Đêm hôm ấy, Trương Kiếm Long không về nhà. Sau khi rời khỏi nhà Triệu Vân, ông đến khách sạn thuê phòng. Trên người ông có quá nhiều hơi phụ nữ, bà Trương rất nhạy cảm.

Bao nhiêu năm nay ông luôn giữ đúng mực. Vì muốn phát triển trên con đường chính trị mà phải kìm nén đủ thứ, không kiêu ngạo, không bức tức, không

thuốc phiện, không cờ bạc, không phụ nữ. Kim nén bao nhiêu năm, không ngờ lại có lúc không giữ được mình. Đồng thời dường như ông cũng thấy rất vui, cô đơn lâu như vậy rồi mà vẫn chưa già, một buổi tối có thể làm hai lần. Cửa kính rộng lớn trong phòng phản chiếu hình bóng của ông. Cái bóng màu đen ấy chốc chốc lại bịnhững chiếc xe lướt qua trên cầu cao tốc làm cho biến dạng. Ông ngây ngốc nhìn, cảm thấy xót xa cho bản thân mình.

TTT

Lúc bố đang cô đơn, ngày người nhìn cái bóng của mình thì Hải Châu cũng trầm trọc không yên. Tiểu Tinh của anh bị lãnh đạo ép qua lại với một người đàn ông không liên quan. Cho dù là diễn kịch nhưng người đàn ông nào có thể chấp nhận được vở kịch ấy?

Quả thực không thể nhẫn nhịn được, Hải Châu ngồi dậy, gọi điện thoại cho Tiểu Tinh:

- Anh không sao ngủ được, người phụ nữ kia dám ức hiếp em như thế! Bỏ việc, không làm chỗ đó nữa!

Vốn dĩ Tang Tiểu Tinh chỉ muốn tâm sự một chút, trên con đường sự nghiệp ngăn ngại của mình, cô đã phải chịu bao nhiêu áp lực. Nói ra rồi ngủ một giấc, ngày hôm sau đi làm, tiếp tục phải chịu áp lực, nhưng không ngờ phản ứng của Hải Châu lại mãnh liệt như thế. Bị lãnh đạo quát vài câu cũng không đến nỗi phải bỏ miếng cơm manh áo của mình. Thế nên Tiểu Tinh khuyên Hải Châu:

- Không sao đâu, em chịu được mà!

- Không được! Em là người phụ nữ của anh, anh không để em phải chịu áp lực. Ngày mai em xin thôi việc! – Hải Châu không chịu thôi.

- Anh yêu, nhà của em, xe của em, thẻ tín dụng của em đều đang chờ em. Xin hỏi em nghỉ việc rồi, ai sẽ nuôi chúng? – Tiểu Tinh cố gắng nói thật dịu dàng, phơi bày hiện thực với một chàng quý tử từ nhỏ đã không phải lo cơm áo gạo tiền.

- Dĩ nhiên là anh nuôi! – Quả nhiên cậu chủ cán bộ hừng hực khí thế, không nghĩ ngợi gì mà nói luôn.

- Thôi đi đại thiếu gia! – Tiểu Tinh vui mừng nói – Xin hỏi tiền anh kiếm được có đủ mua chiếc áo sơ mi Burberry trên người anh không? Có đủ mua đôi giày Versace dưới chân anh không? Anh còn phải nhờ bố anh nuôi! Không có bố anh, ngay cả công việc này anh cũng không có?

- Em... - Hải Châu tức giận – Em quá coi thường anh rồi đấy.

Lời nói đùa của Tiểu Tinh khiến Hải Châu thực sự tức giận. Đây là lần đầu tiên anh chủ động đập mý.

Màn đêm ở Côn Minh thật sâu và trong, không khí trong lành phảng phất mùi hương của hoa cỏ. Hải Châu đứng trên ban công, hít một hơi thật sâu. Anh không phải là người hẹp hòi nhưng lời nói đùa có lẽ là vô tư của bạn gái đã đánh trúng vào điểm yếu của anh.

Từ nhỏ, mẹ Hải Châu đã giáo dục con trai, phải làm người thượng lưu. Cả nhà ăn cơm với dưa muối, chỉ tiêu chất bóp từng đồng cũng phải đàn piano cho con trai, cho con trai học đàn. Đến bây giờ Hải Châu vẫn nhớ cảnh tượng ấy: Hồi còn nhỏ mình trông rất tội nghiệp khi ngồi trước cây đàn, nhìn những bạn nhỏ leo cây nghịch đất ngoài cửa sổ bằng ánh mắt thèm thuồng. Mẹ thấy vậy liền đóng cửa sổ lại, dạy dỗ con trai:

- Nhìn cái gì mà nhìn, cái lũ ấy mai sau chẳng làm nên trò trống gì đâu. – Hải Châu ngoảnh mặt đi, hai mắt ngấn lệ, ngón tay ấn xuống, đồ rê mi pha son la... Những nốt nhạc đơn điệu vang lên trong căn phòng trống trải, khiến người ta nghe mà thấy nhói lòng.

Lớn hơn một chút, Hải Châu mặc áo sơ mi trắng, comple, cùng mẹ đến khách sạn ăn đồ tây. Vì không đủ tiền nên mẹ không ăn, chỉ ngồi nhìn, dạy anh phải cầm dao, đĩa như thế nào, phải cắt bít tết thành những miếng nhỏ như thế nào rồi từ tốn đưa lên miệng.

Về sau, con đường sự nghiệp của bố rộng mở, cuộc sống của gia đình ngày càng khá giả. Cứ đến dịp lễ tết, người đến biếu xén nườm nượp không ngớt. Gần như cứ cách một khoảng thời gian là lại chuyển nhà một lần. Nhà sau to hơn nhà trước, đến tận khi chuyển tới biệt thự sang trọng 275m² ở trung tâm thành phố mà bây giờ họ đang sống.

Con đường trưởng thành của Hải Châu hoàn toàn do bố mẹ sắp đặt. Từ lớp năng khiếu mô hình tàu thuyền hồi mẫu giáo đến chuyên ngành quản lý công thương ở trường đại học Brock, Hải Châu chưa bao giờ tự mình lựa chọn. Anh thật sự khao khát có thể được tự mình bước lên trước một bước.

Bỏ việc? Ý nghĩ lóe lên trong đầu Hải Châu: Quay về tìm Tiểu Tinh, tự mình làm việc, tự mình lập nghiệp, không dựa vào ai, chỉ dựa vào bản thân! Hải Châu cảm thấy vô cùng phấn khích vì ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu mình, đồng thời có chút sợ hãi. Tâm trạng căng thẳng và phấn khích khiến bàn tay anh run lên.

Anh chạy về phòng, vội vàng đánh đơn xin thôi việc rồi gửi vào hòm thư của giám đốc, đồng thời ngay lập tức đặt vé máy bay về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chờng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Hai người bên trong cánh cửa, một người tóc tai rối bù, quần áo xộc xệch run rẩy thu mình trong chăn, một người quàng khăn tắm phụ nữ, mặc áo tắm phụ nữ, run rẩy ngồi trên ghế sofa. Mẹ Tiểu Tinh chỉ tay vào Hải Châu, không nói được lời nào. Một lúc lâu sau mới nói một câu khiến đất trời đảo lộn, quỷ thần khóc than: “Chúng mày... chúng mày dám dâm loạn với nhau!”

1

Hải Châu đột ngột quay về khiến Tiểu Tinh vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, vừa tức giận. Ngạc nhiên vui mừng dĩ nhiên không cần giải thích, Tiểu Tinh giận vì anh không bàn bạc với mình mà từ bỏ công việc tốt như thế.

- Yên tâm, không có ô dù, anh vẫn có thể tìm được công việc tốt! – Hải Châu rất tự tin.

Nhưng một người không có ô dù như Tiểu Tinh biết rất rõ, khi lẫn lộn trên con đường dự nghiệp, tự tin dĩ nhiên rất quan trọng nhưng một ông bố có quyền có thể đường như con quan trọng hơn. Hơn nữa tự tin có thể rèn luyện bồi dưỡng, còn việc có một ông bố như thế không phải ai muốn cũng được.

Tối hôm ấy, Hải Châu xách va li về nhà. Anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý để hứng chịu con giông tố.

Bố Hải Châu không có nhà, mẹ thấy con trai quay về trong con đi công tác ngang qua nhà nên vô cùng vui mừng, ân cần hỏi han. Những lời nói đã đến miệng rồi lại trôi xuống. Hải Châu ăn bữa tối, ngồi trên ghế sofa nói chuyện với mẹ.

Vừa phát xong chương trình thời sự trên tivi thì bố về. Rõ ràng đây không phải là phong cách quả ông. Thấy Hải Châu ở nhà, bố Hải Châu không hề tỏ ra ngạc nhiên, nghiêm mặt nói một câu:

- Theo bố vào thư phòng!

Hải Châu lập tức biết rằng bố đã biết chuyện mình xin thôi việc. Đột nhiên anh thấy rất buồn: Đường như từ nhỏ đến lớn mình không hề có bí mật. Hồi nhỏ chơi đùa với các bạn ở trường, làm vỡ cửa kính. Vẫn chưa tan học, mẹ đã vác một tấm kính mới đến trường. Hồi đăng kí nguyện vọng vào cấp ba, ý kiến của bố Hải Châu là trường cấp ba nổi tiếng nghiêm khắc nhưng Hải Châu một lòng muốn học trường năng khiếu âm nhạc. Anh giấu bố mẹ lên thay đổi nguyện vọng, cứ tưởng rằng thần không biết quỷ không hay nào ngờ nguyện vọng vừa mới gửi xuống nhà trường, bố như có mắt thần lập tức thông báo cho thầy giáo sửa lại. Điểm sàn của trường kia cao hơn. “Cao cũng không sợ, chúng ta tìm người!” Mẹ Hải Châu nói.

Về mặt như đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện của bố khiến Hải Châu nảy sinh tâm lý muốn làm phản. Anh lè mề đi theo bố lên thư phòng ở tầng hai.

- Con không nói một lời mà tự ý thôi việc như thế à? – Bố Hải Châu hạ thấp giọng nhưng không giấu được vẻ tức giận.

Hải Châu cúi đầu không nói gì.

- Có phải con bé kia dạy con không? – Bố Hải Châu lại hỏi.

- Cái gì ạ? – Hải Châu phản bác – Đây là chủ ý của con, không liên quan đến người khác. Con không muốn chuyện gì cũng phải dựa vào bố mẹ, tự con có thể tìm được công việc tốt.

- Không dựa vào bố mẹ, không dựa vào bố mẹ mày có lớn được bằng ngần này không? – Bố Hải Châu gần như muốn đập bàn.

- Chính vì con đã lớn thế này rồi, không thể chuyện gì cũng dựa dẫm vào bố mẹ! Cho dù con đến một nơi xa như Côn Minh thì vẫn ở trong sự kiểm soát của bố. Con biết ngay cả chuyện buổi tối con đến quán bar, giám đốc của con cũng gọi điện báo cáo với bố. Bố, xin bố hiểu cho con, con cũng muốn có không gian riêng của mình!

- Tao biết! Hừ, tao biết ngay mà! – Bố Hải Châu tức giận – Mày đừng có nói với tao nhiều như thế, tao chỉ biết chắc chắn là con bé kia dạy mày. Đứa con trai ngoan ngoãn của tao đã bị làm cho hư hỏng! Tao bảo người ta cử mày đi Côn Minh... - Bố Hải Châu nhận ra mình lỡ lời nên dừng lại.

- Cái gì! Thì ra con đi Côn Minh cũng là do bố sắp đặt? – Hải Châu hét lên.

- Gào lên cái gì, cẩn thận mẹ mày nghe tiếng, bà ấy bệnh tim, mày muốn làm bà ấy tức chết hả? – Bố Hải Châu khề dạy dỗ con trai.

- Xem ra con bỏ việc là đúng. – Hải Châu lạnh lùng nói.

- Mày là thằng ngu, sau này sẽ có ngày phải khổ sở.

- Con có khổ sở cũng không cần bố mẹ bận tâm.

- Mày cút đi cho tao!

- Cút thì cút!

TTT

Hải Châu và bố gần như trở thành kẻ thù. Mẹ Hải Châu không hiểu rõ sự tình, từ sáng đến tối chỉ hỏi:

- Kì nghỉ đến khi nào thì kết thúc? Con đến Côn Minh lâu như vậy rồi, rốt cuộc đã cắt đứt với con bé kia chưa? Thà đau một lần còn hơn, con cũng không còn ít tuổi nữa, đừng... .

Hải Châu cảm thấy không thể ở lại căn nhà này được nữa. Nhân lúc bố không có nhà, anh lấy cớ nói với mẹ phải quay lại Côn Minh rồi xách vali chạy đến chỗ bạn gái.

Tang Tiểu Tinh thấy không thỏa đáng:

- Người nhà anh vốn đã không thích em, anh lại chạy đến đây như lán nạn thế này, mẹ anh lại càng hận em.

- Dù sao thì anh cũng chẳng còn nơi nào, em không thể giống bố anh đuổi anh đi được. — Hải Châu làm lì nhét vali xuống gầm tủ rồi nằm xuống giường.

Cùi lừa gặp nhau sẽ làm bùng lên đám cháy. Đôi tình nhân trẻ quấn lấy nhau, làm cho chiếc giường thô sơ trong nhà kêu cọt kẹt cọt kẹt, chân giường cọ sát với sàn nhà, phát ra âm thanh rung trời.

Lúc nghỉ giữa giờ, Tiểu Tinh hỏi Hải Châu:

- Nói đi, anh muốn tìm người vợ như thế nào?

Hải Châu làm ra vẻ suy tư:

- Anh á? Anh muốn tìm một người đầy đặn, ngực căng mông nở, một mình anh ôm không được, giống như tàu thủy, nằm lên trên êm ái, xoay người cũng không bị rơi xuống.

Tiểu Tinh không kìm nén được bật cười, vừa cười vừa bò lên người Hải Châu:

- Thế thì em phải tìm một người chồng giống như tàu sân bay, không chỉ xoay người không rơi xuống mà có lăn cũng không vấn đề gì.

Diệp Thuần ở phòng bên cạnh lấy bông bịt tai, muốn chờ cho hai người yên tĩnh. Nào ngờ hai người còn hơn cả mới cưới, tình cảm mãnh liệt, đọt sóng này chưa dứt lại đến đọt sóng khác, giống như động cơ không bao giờ ngừng nghỉ.

Mặn nồng đến tận hai rưỡi đêm, hai người mới thỏa mãn và kiệt sức, nằm đờ ra giường, ngay cả sức để đi tắm cũng không còn. Hai người cứ ôm nhau như thế rồi ngủ thiếp đi, rất dễ chịu, không hề có một giấc mơ.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Hải Châu dậy sớm đi mua sữa đậu nành, quẩy và cháo. Sữa đậu nành rót vào cốc thủy tinh có ống hút, quẩy đặt trên bát cháo, cạnh bát là đôi đũa xếp ngay ngắn, còn có bốn món ăn kèm. Thấy Tiểu Tinh vừa mở mắt, Hải Châu lập tức chuyển chiếc bàn nhỏ đặt laptop lên giường, bày bữa sáng lên bàn, còn lấy cả giấy ăn. Tiểu Tinh cảm thấy rất thỏa mãn, ăn gì cũng thấy ngon, còn ngỡ mình là công chúa.

Công chúa nhất thời nổi hứng, chạy đi siêu thị mua hai khay thức ăn, mặc tạp dề bận rộn trong bếp suốt cả buổi sáng, bung ra hai đĩa thức ăn đen sì.

Hải Châu lấy hết dũng khí ném thư, lập tức bị chấn động. Thấy Tiểu Tinh nhìn mình với vẻ mặt chân thành, anh nghiêm túc hỏi:

- Em muốn anh nói thật hay nói dối?

- Dĩ nhiên là nói thật rồi.

- Trên thế giới này còn có món ăn nào khó ăn hơn món này không?

- Ném thư món này xem.

- Trời ơi, đúng là có thật. — Hải Châu muốn khóc.

Buổi chiều, đôi tình nhân trẻ nắm tay nhau đi dạo phố, ăn vặt, đến khu vui chơi đi xe đạp đôi, cưỡi ngựa, chèo thuyền... . Buổi tối đi ăn lẩu, cho rất nhiều ớt, ăn mới đã.

Thấy đôi tình nhân đi ra khỏi cửa, Diệp Thuần lập tức nằm xuống giường ngủ bù. Vừa mới ngủ điện thoại đã réo không ngừng, cứ như là đòi mạng vậy. Môi trường sống thật khắc nghiệt. Diệp Thuần ngồi bật dậy nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia là Triệu Vân:

- Diệp Thuần à, tôi tìm Tang Tiểu Tinh.

Diệp Thuần nuốt chút nữa thì ngắt xiu, cô tìm Tang Tiểu Tinh, gọi điện thoại cho tôi làm gì? Nhưng vẫn phải ôn hòa giải thích:

- Trưởng phòng Triệu ạ, tôi không ở cùng Tiểu Tinh. Bạn trai cô ấy đến, họ đi dạo phố rồi.

- Bạn trai của Tiểu Tinh? – Triệu Vân thấy lòng nhói một tiếng, sau đó vờ như không có chuyện gì xảy ra - Ồ, chả trách tôi gọi điện cô ta không nghe máy. Khi nào cô ta về cô nói với cô ta một tiếng, bảo tôi tìm nhé!

Sau khi cúp máy, Diệp Thuần không thể ngủ được nữa. Đúng là ngày thứ bảy tẻ nhạt và vô vị. Cô bò dậy, để lại lời nhắn cho Tiểu Tinh rồi thay quần áo, đến câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ.

Buổi tối, Tiểu Tinh và Hải Châu về nhà, nhìn thấy lời nhắn của Diệp Thuần để lại, giấy trắng mực đen, câu trên là “Triệu Vân gọi điện tìm cậu”, câu dưới là “Lần sau xin hãy hạ thấp âm lượng.”

Đôi tình nhân đỏ mặt, khoái cảm lại trào dâng trong lòng, liền đóng cửa hôn nhau. Lần này rất cẩn thận, động tác nhẹ nhàng, tiếng rên rỉ cũng cố kìm nén, cảm giác như đang vụng trộm, vì thế càng kích thích hơn. Tiểu Tinh để lại vết cào trên lưng Hải Châu, trên vai cô cũng lưu giữ rất nhiều vết môi.

Ngày hôm sau, hai người ngủ mê mết, trong lúc mơ màng, Tiểu Tinh nghe thấy tiếng “reng reng reng reng”.

- Đi nghe điện thoại đi! – Tiểu Tinh lay người Hải Châu.

- Kệ nó! – Hải Châu xoay người lại.

Tiếng “reng reng reng reng” không ngừng vang lên. Tiểu Tinh khó chịu thò một tay ra khỏi chăn, cầm điện thoại không dây trên tủ ở đầu giường.

“Alo” một tiếng, đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng tút tút. Tiểu Tinh chợt bừng tỉnh, không phải điện thoại mà là chuông cửa. Cô áp tai nghe, thấy không có động tĩnh gì, lại xoay người chui vào trong chăn.

Lúc ấy, điện thoại đổ chuông. Tang Tiểu Tinh tức giận nhấn nút nghe:

- Ai đấy!

- Tao? Mẹ mày đây? Mấy giờ rồi mà còn ngủ? – Đầu dây bên kia càng tức giận hơn.

Chết rồi! Lần này thì Tang Tiểu Tinh hoàn toàn tỉnh táo, nhảy xuống giường, lật chăn, lời Trương Hải Châu không một mảnh vải che thân ra ngoài:

- Nhanh nhanh, mau trốn đi, mẹ em đến!

2

Mép Hải Châu vẫn còn dính vệt nước bọt, sau lưng thì một đường ngang, một đường dọc, giống như vở ô ly viết chữ hồi còn nhỏ. Anh cũng hốt hoảng, luống cuống tìm quần áo, khẽ kêu lên thảm thiết:

- Trốn ở đâu? Em bảo anh trốn ở đâu?

Chuông cửa vẫn réo không ngừng, Tiểu Tinh sốt ruột đi đi lại lại trong phòng, bí bách đến nỗi muốn đẩy Hải Châu xuống qua cửa sổ tầng năm.

Tiểu Tinh đập vào đầu một cái rồi chui ra, gõ cửa phòng Diệp Thuần. Diệp Thuần ngái ngủ vừa mới hé cửa, Tang Tiểu Tinh đã đẩy Trương Hải Châu chi mặc mỗi chiếc quần đùi vào trong, nhân tiện ném chiếc khăn tắm vào, không kịp nói một lời mà đóng sầm cửa lại.

Cô đi chân đất chạy về phòng, mặc chiếc áo tắm, chạy đông chạy tây, nhét quần áo, máy tính, giày thể thao của Hải Châu vào tủ quần áo với tốc độ nhanh nhất. Lúc ấy mẹ Tiểu Tinh đứng ngoài cửa chỉ muốn tìm thứ gì đó đập cửa.

Mẹ Tiểu Tinh vừa vào cửa đã giống chú chó nghiệp vụ với cái mũi thính nhạy, cảnh giác lượn đi lượn lại trong phòng, lại còn lật ga trải giường của Tiểu Tinh, quan sát kỹ lưỡng giống như muốn tìm ra manh mối phạm tội.

Tiểu Tinh quần chặt khăn tắm, chăm chú theo dõi từng hành động của mẹ. Trong hơn hai mươi năm đầu trí, Tiểu Tinh biết trước mặt mẹ, càng có vấn đề thì càng không thể có tật giật mình, càng phải hùng hồn nói đến cùng, dùng khí thế áp đảo mẹ.

Vì thế khi mẹ Tiểu Tinh hỏi con gái với giọng đầy nghi ngờ:

- Làm cái gì vậy? Sao mãi mới ra mở cửa?

Tiểu Tinh lớn tiếng:

- Mẹ không biết chủ nhật con phải ngủ nướng à? Mẹ không thèm nói một câu mà đã đến rồi! Mẹ đến làm gì? Điều tra hay bắt quả tang?

Quả nhiên mẹ Tiểu Tinh bị trấn áp, ngượng ngừng nói:

- Mẹ đến thăm mày mà, lâu lắm rồi mày không về nhà.

- Con bận chết đi được, làm chức trợ lý quèn, một ngày hai tư tiếng, thức dậy là đi làm, hết giờ làm là ngủ, lấy đâu ra thời gian về nhà? – Tiểu Tinh dần

dần chiếmmuru thể.

- Mày xem chỗ ở của mày kia, chẳng khác chuồng lợn. Để mẹ giúp mày quét dọn, hihi, mày như thể này làm sao mà lấy chồng được? – Mẹ Tiểu Tinh nói rồi xắn tay đi gấp chăn.

Lúc ấy Tiểu Tinh tròn tròn mắt, đột nhiên cô phát hiện trên mặt tủ ở đầu giường có một túi bao cao su Durex.

Giấu đi hay cất đi không kịp nữa, Tiểu Tinh lao tới, ngồi lên đồng bao cao su ấy, miệng không ngừng lẩm nhẩm:

- Đừng làm nữa, lát nữa con còn phải ngủ, đừng làm mất chút hơi ấm ấy của con!

- Đồ lười! Giống hệt bố mày! – Quả nhiên mẹ Tiểu Tinh dừng tay, quay sang mở tủ quần áo.

- Á! – Tiểu Tinh lại kêu lên thảm thiết, lao tới nhưchữa cháy - Mẹ đừng sờ vào, đây là đồ của chủ nhà, đến lúc thiếu một hai bộ quần áo là không nói rõ được đâu!

Hải Châu và Diệp Thuần trốn trong phòng, không dám thở to. Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên từng hồi, không khỏi tim đập chân run. Trương Hải Châu quần chiếc khăn tắm ngồi trên sofa, lạnh đến nổi run lên cầm cập. Diệp Thuần không đành lòng vứt áo tắm của mình cho anh, còn mình thì thu mình trong chăn nghe động tĩnh.

Mẹ Tiểu Tinh nghe nói trong tủ là đồ của chủ nhà liền rút tay lại, nói với con gái:

- Chủ nhà này chẳng ra gì, cho mày thuê phòng, đến tủ quần áo cũng không cho dùng, bảo ông ta giảm tiền thuê nhà!

- Được được, để con nói với chủ nhà, bảo ông ta cho bọn con ở miễn phí. Không! Còn phải trả bọn con tiền, bọn con giúp bà ta trông nhà! – Tiểu Tinh vừa nói vừa đẩy mẹ ra ngoài – Mẹ mau đi đi, con còn phải ngủ! Hôm qua con phải làm thêm rất muộn.

- Mẹ đi, mẹ đi, mày ngủ đi. – Mẹ Tiểu Tinh thương con gái, mặc áo khoác chuẩn bị về. Tiểu Tinh thấy nhẹ cả người, chạy vội đi mở cửa, không quên chào mẹ:

- Mẹ đi từ từ thôi nhé!

Thật tội tệ là đúng lúc Tiểu Tinh nhiệt tình tiễn khách một cách kì lạ, mẹ Tiểu Tinh hét lên một tiếng:

- Đứng lại!

Tiểu Tinh giật nảy mình, đứng im không nhúc nhích.

- Mông dính cái gì kia? – Mẹ Tiểu Tinh bước lại, giật cái hộp nhỏ dính trên quần ngủ của Tiểu Tinh, ghé sát lại nhìn bỗng chốc nổi đóa lên:

- Há? Bao cao su!

Thì ra, bao cao su Durex này là hàng giảm giá ở siêu thị, mua một tặng một, hai túi dính vào nhau, nên trên hộp vẫn còn dính keo dán. Lúc này Tiểu Tinh ngồi lên, chiếc hộp nhỏ đã “thân mật” dính vào quần cô.

Mẹ Tiểu Tinh hằm hằm tức giận xông vào phòng Tiểu Tinh, vừa kéo cửa tủ quần áo, giày, tất, quần áo đàn ông ào ào rơi xuống, lật ra còn tìm thấy gel bôi trơn vị socola dùng khi quan hệ.

- Con ranh này, tao đã bảo sao từ sáng đến tối không về nhà rồi mà? Rốt cuộc mày đang làm cái gì há? Mày nói đi chứ! – Mẹ Tiểu Tinh giờ gel bôi trơn lên trước mặt, không thể kìm nén con giận dữ, nói rồi đột nhiên nhớ ra một bàn tay thì vỗ không ra tiếng, chắc chắn có thằng nào trốn ở đâu đó. Thế là bà chạy ra ngoài tìm, phòng bếp mở, nhìn là thấy ngay. Mẹ Tiểu Tinh lại kéo cửa phòng vệ sinh, lại còn không nghĩ ngợi gì mà lật nắp bồn cầu lên nhìn, miệng còn không ngừng chửi rủa:

- Đợi tao tìm ra thằng đó, tao sẽ giết chết nó!

Cuối cùng, mẹ Tiểu Tinh hướng ánh mắt về phía cánh cửa đóng chặt phòng bên cạnh.

Tiểu Tinh thấy vậy ra sức khuyên bảo:

- Mẹ thôi đi, con lớn bằng ngần này rồi tự biết phải làm thế nào, mẹ mau về đi.

- Tự biết phải làm thế nào? – Mẹ Tiểu Tinh càng tức giận hơn – Biết leo lên giường với thằng đàn ông khác? À không, kéo thằng đàn ông khác lên giường với mình?

Lúc này mẹ Tiểu Tinh không có thời gian nói những lời thừa thãi với con gái, bà quay người, dùng hết sức mạnh đập cửa phòng của Diệp Thuần. Căn phòng này xây đã lâu, cánh cửa gỗ cũ nát đã mục rỗng, khóa cửa chỉ để trang trí. Mẹ Tiểu Tinh to lớn như vậy, đập cửa xông vào như đạn pháo. Cánh cửa gỗ bỗng chốc bị tê liệt, lắc qua lắc lại trên khung cửa.

Hai người bên trong cánh cửa, một người tóc tai rối bù, quần áo xộc xệch run rẩy thu mình trong chăn, một người quàng khăn tắm phụ nữ, mặc áo tắm phụ nữ, run rẩy ngồi trên ghế sofa. Mẹ Tiểu Tinh chỉ tay vào Hải Châu, không nói được lời nào. Một lúc lâu sau mới nói một câu khiến đất trời đảo lộn, quỷ thần khóc than:

- Chúng mày... chúng mày dám dâm loạn với nhau!

Sự việc càng ngày càng tồi tệ, Tiểu Tinh đành phải nói từ chuyện Hải Châu bỏ việc, kể lại hết cho mẹ nghe từ đầu đến cuối. Mẹ Tiểu Tinh bán tín bán nghi:

- Chúng mày chưa kết hôn đã cùng nhau làm loạn?

- Mẹ đừng nói lung tung, cái gì mà làm loạn? Chúng con là quan hệ nam nữ bình thường, yêu nhau, sống chung với nhau có gì không đúng? Bây giờ làm gì cũng phải thử, kết hôn dĩ nhiên cũng phải thử! Nếu không chẳng may Trương Hải Châu liệt dương, xuất tinh sớm, con có muốn khóc cũng không biết kêu ai! – Tiểu Tinh lại áp dụng chiêu dùng khí thế áp đảo đối phương.

- Ôi trời ơi, sao mày có thể không biết xấu hổ như thế? – Mẹ Tiểu Tinh tức giận gầm lên – Rốt cuộc chúng mày định bao giờ mới kết hôn?

3

Sau trò cười này, Diệp Thuần kiên quyết chuyển ra ngoài. Cô nói với Tiểu Tinh:

- Mình đã bị ám ảnh với chuyện quan hệ rồi, nếu còn sống chung với hai người, sau này không bị hưng phấn quá mức thì cũng bị lãnh cảm tình dục. Hơn nữa, mình cũng không còn mặt mũi nào mà gặp mẹ cậu, dâm loạn tập thể? Đó là tội danh gì vậy?

Tiểu Tinh cũng thấy có lỗi với bạn, chủ động đóng tiền nhà một quý.

Sau khi Diệp Thuần đi, Tiểu Tinh và Hải Châu chính thức sống thế giới của hai người, có điều những chuyện vụn vặt cũng không ngừng nhiều lên. Ăn uống là chuyện quan trọng trong thiên hạ nhưng hai người thế hệ 8X đều không biết nấu ăn. Buổi trưa Tiểu Tinh ăn ở nhà ăn, Hải Châu ở nhà gọi đồ ăn. Buổi tối hẹn nhau ra ngoài ăn cơm hoặc trên đường đi làm về, Tiểu Tinh mua đồ ăn sẵn.

Ăn xong chả ai chịu rửa bát, cứ ngâm trong bồn nước. Một bà chủ gia đình có kinh nghiệm nói với Tiểu Tinh, hai người đều không chịu làm việc cứ mặc kệ thế cho đến khi người nào không thể chịu được nữa sẽ phải đầu hàng. Tiểu Tinh coi đó là chân lý, mặc kệ bát đĩa mốc xanh mốc đỏ trong bồn rửa bát.

Trương Hải Châu ngày ngày đi qua bồn rửa bát cũng coi như không nhìn thấy gì.

Khi chiếc bát cuối cùng trong tủ bát cũng dùng hết, tình thế cấp bách buộc hai người đưa ra quyết định: Rốt cuộc ai phải rửa bát? Kết quả của cuộc thương lượng là đánh bài, đánh năm ván, người nào thắng ba ván sẽ giành chiến thắng chung cuộc, người nào thua phải rửa bát.

Tang Tiểu Tinh lục tủ tìm bộ bài, Trương Hải Châu chống chân lên bàn nhìn cô lục hết ngăn kéo này đến ngăn kéo khác, không khỏi than phiền:

- Thời gian em tìm bài cũng đủ rửa xong chỗ bát này rồi.

Tiểu Tinh tỏ vẻ không vui:

- Thời gian anh nói bóng nói gió cũng đủ rửa xong đống bát này rồi.

Khó khăn lắm mới tìm thấy bộ bài, hai người dọn chiếc bàn ăn bữa bọn rác rưởi được một góc to bằng bàn tay, bắt đầu đánh bài cạnh đồng thức ăn thừa, bình sữa, bánh quy. Trương Hải Châu sống ở nước ngoài mấy năm, rất lâu không chơi bài, thêm vào đó là đen đui, chẳng mấy chốc đã bị Tiểu Tinh đánh bại. Lúc thua rồi mới nói:

- Không công bằng, chúng ta không cùng trình độ.

Dĩ nhiên Tiểu Tinh không đồng ý, tranh đi cãi lại mãi. Đúng lúc đấy, điện thoại của Tiểu Tinh đổ chuông, Tiểu Tinh hằm hằm nhấc máy, là Giang Phàm gọi điện đến hỏi thăm, mở miệng ra là nói:

- Đừng nói với mình cậu không nhớ mình là ai đấy.

Dĩ nhiên Tang Tiểu Tinh vẫn nhớ cô, vì bốn vạn tệ, đã lâu lắm rồi hai người không liên lạc với nhau. Cô vốn tưởng rằng tình cảm thân thiết trước đây sẽ vì thế mà không còn nữa.

Giang Phàm nghe nói Tiểu Tinh và Hải Châu đang chơi bài, lập tức tỏ ý muốn kéo chồng đến tham chiến, bốn người cùng chơi tiến lên. Tiểu Tinh không muốn cho lắm, cảm giác chồng Giang Phàm – Người đàn ông IT thành công không được thân thiện cho lắm, cảm giác rất khó gần.

Thấy Tiểu Tinh do dự, Giang Phàm nói:

- Đây người chị em, cậu sẽ không vì chuyện vay tiền ngày trước mà giận mình chứ? Chồng mình cứ trách mình lúc ấy không nói với anh ấy. Anh ấy nói: “Tiểu Tinh mà mở miệng, đừng nói bốn vạn, ngay cả bốn mươi vạn chúng ta cũng không nói hai lời”. Về sau cậu không tìm mình, mình đoán cậu đã xoay được rồi. Cậu thông minh như thế, chút tiền ấy chỉ cần chạy ra ngoài là kiếm được.

Nói vuốt đuôi thì hay thế! Tiểu Tinh tức giận trong lòng, chạy ra ngoài là kiếm được? Coi tôi là Luru Tường à?

Hải Châu bị giam chân trong nhà đã rất lâu rồi, cảm thấy vô cùng buồn tẻ nên rất hoan nghênh khách đến chơi:

- Nói với họ nhà bừa bộn lắm, đừng để ý đấy nhé!

TTT

Chẳng mấy chốc Giang Phàm dẫn chồng đến. Lâu lắm không gặp, Tống Huy, chồng Giang Phàm béo hơn lúc mới cưới rất nhiều, dáng vẻ cũng thay đổi: mắt xệch, mũi cù tỏi, răng vàng. Hải Châu thầm nghĩ, người có vẻ ngoài như thế này thì đừng dại mà đi phạm tội, nếu không chắc chắn người ở tổ điều tra tội phạm lập tức tóm được anh ta trong đám đông.

Lần đầu đến chơi, hai người mang ít hoa quả và một bó bách hợp. Tống Huy cứ lăm bắm: “Chút quà mọn, đừng khách sáo”. Kết quả không tìm được chỗ nào sạch sẽ trong nhà để đặt quà, cứ xách mãi trên tay. Cuối cùng Tiểu Tinh tìm được một túi rác to, vứt hết tất cả những thứ trên bàn vào đó, thì mới có chỗ để đặt “quà mọn”. Dùng cách tương tự dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ, bốn người chính thức bắt đầu chơi bài.

Vợ chồng Giang Phàm chéo cánh, hai người liên kết với nhau. Điều này khiến một người đã từng du học nước ngoài như Trương Hải Châu rất coi thường, may mà không chơi ăn tiền nên cũng chỉ nhắm mắt cho qua.

Giang Phàm cũng là “gà”, hai người cùng xem bài đối phương, đánh một quân phải nghĩ rất lâu nhưng vẫn thua. Giang Phàm không nghe lời chồng, đòi tùmình đánh. Cuối cùng Tống Huy không thể nhẫn nhịn được nữa, bất chợt đứng dậy:

- Gặp nhiều người ngu nhưng không thấy người nào ngu như thế này! Ông đã bảo đánh cây A để ngăn họ lại, thế mà lại cho qua. Bây giờ thì hay rồi, đánh như thế này chỉ khiến ông thua thôi.

Tiểu Tinh và Giang Phàm được coi là bằng vai, nghe thấy chồng Giang Phàm một câu ông, hai câu ông, nụ cười trên khuôn mặt của Tiểu Tinh dần dần tan biến.

Ván bài này không đánh tiếp được nữa, thấy thời gian cũng không sớm nữa, Tiểu Tinh soi đèn pin tiễn hai vợ chồng Giang Phàm xuống dưới. Lúc đi xuống, hai người đi về phía chiếc Chery QQ màu xanh. Tiểu Tinh nói:

- Ô, mua xe à?

Giang Phàm gật đầu, Tống Huy sợ Tiểu Tinh vì chiếc xe này rẻ mà coi thường mình, vội vàng cướp lời:

- Phụ nữ mà, không thể chiều chuộng được. Hôm nay mua cho cô ta Autoart, ngày mai cô ta lại muốn mua Audi. Hôm nay mua cho cô ta Bora, ngày mai lại muốn mua BMW. Giang Phàm là người thất nghiệp, mua chiếc QQ, chủ yếu là đi chợ mua thức ăn, sau này đưa đón con, xe nhỏ đỡ xe cũng thuận tiện, sửa chữa bảo dưỡng cũng rẻ... - Nói năng vô lễ như vậy, người thất nghiệp như Giang Phàm vẫn nhe răng cười ngơ ngếch.

“Đúng vậy, đúng vậy, xe đạp sửa chữa bảo dưỡng càng rẻ hơn” Tiểu Tinh thầm nghĩ. Cô sợ Tống Huy sẽ khoe chiếc QQ một cách thái quá, vội vàng tạm biệt:

- Đi cẩn thận nhé.

Nhưng Tống Huy lại kéo Tiểu Tinh lại, ghé sát lại và nói:

- Chờ một chút.

Dưới ánh đèn đường tối mờ, hàm răng của người này khấp khểnh không đều cái đen cái vàng xen kẽ nhau, Tiểu Tinh không khỏi buồn nôn, nín thở hỏi:

- Chuyện gì?

Tống Huy nháy mắt với Giang Phàm, còn mình thì mỉm cười lùi ra sau. Giang Phàm then thùng ghé sát lại, ngượng ngùng hỏi:

- Nghe nói bạn trai cậu là con trai của tổng giám đốc Trương Kiểm Long của công ty điện lực?

Tiểu Tinh sững người, lúc ấy mới biết mục đích chính của vợ chồng Giang Phàm. Cô nghĩ một lúc rồi nói:

- Đúng vậy, có điều bố con họ trở mặt rồi.

- Vì sao? – Vợ chồng Giang Phàm bao vây Tiểu Tinh, ánh mắt ẩn chứa sự mong đợi và tò mò.

- Vì mình! – Tiểu Tinh nói từng chữ.

Về nhà thì Hải Châu đã lên giường. Tiểu Tinh vốn định thiết thoi rửa bát một lần, đi đến cạnh bồn rửa báy lấy một chiếc bát, phát hiện những vết cáu bẩn dính chặt trên chiếc bát, không phải chỉ rửa là có thể sạch được, cần phải đánh, cạo, cần phải dùng sức. Bỗng chốc Tiểu Tinh chẳng muốn rửa bát nữa, rửa mấy lần mới sạch bàn tay dính đầy nước rửa bát.

Hải Châu đã từng cười tít mắt nói với Tiểu Tinh, trước khi gặp Tiểu Tinh, ghita là vợ cả của anh, giường là vợ hai của anh, game là vợ ba của anh. Ngày nào anh cũng nghịch “vợ cả”, buổi tối ngủ ôm “vợ hai”, lúc nghịch chơi “vợ ba”.

Sau khi sống cùng Tiểu Tinh, tạm thời ở nhà không có việc làm, “các bà” đều được thăng chức, ban ngày trên game, buổi tối ngủ hoặc ban ngày ngủ buổi tối chơi game. Tóm lại chỉ quán lấy hai “bà vợ” này.

Lâu dần, Tiểu Tinh tỏ vẻ không vui:

- Anh không ra ngoài tìm việc sao? Chẳng phải anh nói sẽ nuôi em sao? Anh nuôi em thế này à?

Hải Châu có đạo lý của Hải Châu:

- Em có biết là chơi game cũng có thể kiếm tiền không? Ngành mới nổi đấy! – Thấy sắc mặt Tiểu Tinh biến đổi, anh vội vàng dỗ dành – Ngoan, đợi anh lên cấp này rồi sẽ lập tức đi tìm việc, nếu không cho dù tìm được việc rồi cũng không chuyên tâm làm việc được. Tiểu Tinh, em yên tâm, chồng em từ nhỏ đã học giỏi như vậy, lại có bằng MBA ở nước ngoài, còn sợ không tìm được việc sao? Ba năm không đi làm, đi làm đủ ăn ba năm

Tiểu Tinh hăm hăm đi làm, vừa bước ra cửa, chỉ thấy bên dưới có đỗ chiếc Audi A6 kiểu mới sáng bóng, lại còn biển số nhà nước, dừng chân trước chiếc Fit của cô.

Biển số nhà nước thì oai chắc? Tiểu Tinh gõ cửa xe:

- Chú ơi, phiền chú nhường đường một chút.

Chiếc Audi không nhúc nhích, cửa xe mở ra.

Tiểu Tinh vội nói:

- Không cần ra ngoài, lùi xe dễ mà, cháu nhìn giúp chú.

Lái xe là một người đàn ông trung niên, không thèm nhìn Tiểu Tinh mà vòng thẳng ra sau xe, cung kính mở cửa xe. Giống như trong phim, chỉ thấy một bàn chân nhỏ nhả đặt xuống đất, có điều trong phim thông thường sẽ là bàn chân của một người phụ nữ đi giày cao gót và tất lưới trong suốt, còn đây là bàn chân mặc quần âu, đi giày da của một người đàn ông. Một lúc sau, người ngồi ở ghế sau mới lọt vào tầm mắt của Tang Tiểu Tinh, người đó chính là bố của Hải Châu – Trương Kiếm Long!

Mỗi lần xuất hiện đều gây vò người khác như thế mà không thấy mệt sao? Tiểu Tinh thầm than thở trong lòng: Tôi chỉ yêu con trai ông, không gian trá, không phạm pháp, có đáng phải làm to chuyện thế này không! Nhưng cô vẫn miễn cưỡng gật đầu chào hỏi:

- Cháu chào chú!

- Ai là chú cô! – Bố Hải Châu lạnh lùng nói.

Tiểu Tinh không hi vọng làm cho mối quan hệ tròn vành gay cán, trong lòng thầm nghĩ tôi chỉ coi ông là khách hàng quảng cáo biến thái. Thế nên cố gắng kìm nén, khẽ nói:

- Cháu phải đi làm, phiền chú bảo lái xe nhường một chút.

Bố Hải Châu thẳng thắn nói:

- Chẳng phải tôi đã nói chuyện với cô rồi sao? Sao cô vẫn còn quán lấy Hải Châu? Lại còn bảo nó bỏ công việc tốt như vậy! Cô có biết không? Chuyện này đến bây giờ vẫn còn giấu mẹ nó! Cô nhìn cô đi, vì cô mà gia đình chúng tôi không được yên ổn. Tôi chán thành nói chuyện với cô một lần nữa, hãy rời xa Hải Châu nhà chúng tôi. Bây giờ là lúc tiền đồ của nó phát triển, cô cứ làm liên lụy đến nó như thế này, cô không thấy mình quá ích kỉ sao?

Những câu nói khiến mặt Tiểu Tinh đỏ rồi lại trắng, trắng rồi lại đỏ. Cô nói:

- Hải Châu thôi việc là quyết định của anh ấy! Anh ấy là người lớn. Anh ấy có suy nghĩ của mình, cháu không quán lấy anh ấy. Bây giờ anh ấy đang ở trên tầng, chú có thể bắt anh ấy về nhà. – Cô nói rồi mở cửa xe, chuẩn bị lên xe.

- Khoan đã! – Bố Hải Châu sốt ruột – Sao cô lại không biết liêm sỉ như thế! Cô có tin là chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại thì hôm nay cô sẽ bị đuổi việc không?

Tiểu Tinh không thể kìm nén được nữa. Cô dừng bước, nói từng câu từng chữ:

- Ông tưởng mình là ai? Tưởng là có thể tùy tiện đập chết dân thường chúng tôi sao? Bây giờ tôi phải đi làm, phiền ông bảo lái xe tránh ra...

Đúng lúc ấy Triệu Văn gọi điện thoại cho Tiểu Tinh. Tiểu Tinh nhắc điện thoại nói một tiếng “trưởng phòng Triệu”, bố Hải Châu sững người, lập tức chui

vào xe, phóng vọt đi.

TTT

Mấy ngày hôm ấy Tiểu Tinh cứ thấy bồn chồn bất an, lo lắng bố Hải Châu giờ trò, khiến mình mất việc. Bây giờ công việc của Hải Châu vẫn chưa đầu vào đâu, gia đình lại cắt nguồn kinh tế của anh, ngoài việc nuôi xe, trả nợ, cô còn phải chăm lo cho cuộc sống của hai người, kinh tế đã rất khó khăn rồi.

Sau vài ngày, mọi chuyện vẫn bình thường, lúc ấy Tiểu Tinh mới thở phào, thầm nghĩ chẳng qua bố Hải Châu cũng chỉ tức giận nên mới nói vậy. Lãnh đạo lớn cũng sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà để bụng.

Bình nóng lạnh trong nhà bị hỏng, Hải Châu một ngày không tắm thì không chịu được, Tiểu Tinh đành phải dùng thẻ tín dụng mua một chiếc bình mới. Dù sao thì sau này chuyện nhà cũng vẫn dùng được. Vốn định thứ bảy đi chọn, nhưng đột nhiên hôm ấy trưởng phòng Triệu nổi hứng muốn lên kế hoạch cho buổi triển lãm mùa xuân, gọi Tiểu Tinh đến tòa soạn làm thêm.

Trước khi đi Tiểu Tinh dặn dò Hải Châu:

- Anh ở nhà chờ, người chuyển hàng nói chiều đến, vị trí ống thoát nước em đã nói với anh rồi, nhớ bảo họ lúc lắp đặt cẩn thận một chút, đừng làm vỡ ống thoát nước.

Hải Châu đang đắm chìm trong game, miệng nói lia lịa:

- Biết rồi, biết rồi.

Tiểu Tinh không yên tâm:

- Em nói gì anh nghe thấy không. . . haizzz. . . Em nói anh từ sáng đến tối ở nhà chơi game, sao không ra ngoài tìm việc, cho dù là tùy ý chọn một công việc để làm tạm không được sao?

Hải Châu tỏ vẻ khó chịu:

- Lại thế rồi, suốt ngày nói đi nói lại mấy câu ấy, không biết chán à? Em chỉ biết nói khuyết điểm của anh! Trương Hải Châu làm sao có thể tùy tiện tìm việc được? Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, anh nghỉ ngơi một thời gian rồi sẽ đi tìm việc.

- Em không nói khuyết điểm của anh thì ai nói? Thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng, ngay cả học sinh tiểu học cũng biết.

- Sự thật nói một lần là được rồi.

- Em nói một ngày tám lần anh cũng không nghe! Em không muốn mang đại gia về nhà hầu hạ một chút nào.

- Em hầu hạ anh? Em không mua rau, không nấu ăn, không quét dọn, em không làm gì thì hầu hạ anh cái gì?

- Thì ra em sống chết đi làm cả ngày lại còn phải mua rau, nấu cơm, dọn dẹp? Anh có nhân tính không hả Trương Hải Châu? – Tiểu Tinh nổi nóng.

- Tang Tiểu Tinh, đủ rồi đấy, em có đi không? Em không đi anh đi! – Hải Châu cũng tức giận.

Tiểu Tinh đóng rầm cửa lại, tức giận bỏ đi.

Hải Châu nhìn lên trần nhà, hít một hơi thật sâu: Đúng là yêu thì dễ, sống chung thì khó. Tang Tiểu Tinh dịu dàng trước đây biến đâu mất rồi?

Hơn ba giờ chiều, Tang Tiểu Tinh nhận được điện thoại của cửa hàng điện máy:

- Cô Tang đúng không? Chúng tôi mang bình nóng lạnh tới, sao trong nhà không có người?

Tiểu Tinh ngạc nhiên:

- Có người mà.

Đối phương nói:

- Chúng tôi đứng ở cửa nhà cô, trong nhà không có người.

Tiểu Tinh gọi điện cho Hải Châu, không có người nghe, gọi điện thoại bàn cũng không có ai nhắc máy. Trong đầu Tiểu Tinh lóe lên một ý nghĩ đáng sợ: Không phải Hải Châu bị trúng độc khí ga chứ? Nghĩ đến đây chân cô mềm nhũn, lái xe như bay về nhà, trong nhà không một bóng người. Cô gọi điện cho Hải Châu, anh nhắc máy, giọng nói uể oải lẫn với tiếng gió ừ ừ:

- Anh không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Anh chờ rất lâu mà không thấy người lắp bình nóng lạnh đến, anh liền mua chiếc điều, mang ra quảng trường thả! Chẳng phải em nói suốt ngày chơi game hại mắt, phải ra ngoài vận động sao. . .

Tiểu Tinh không còn gì để nói, lặng lẽ cúp máy. Nhìn căn phòng bừa bộn, cảm giác tuyệt vọng trào dâng trong lòng. Thì ra cuộc sống lại khó khăn đến thế.

TTT

Sau trận cãi lộn, cuối cùng bình nước nóng nhà Tiểu Tinh cũng được lắp đúng hên.

Bình nóng lạnh trước đây của nhà Tiểu Tinh chạy bằng ga, bất cứ lúc nào cũng có nước nóng, còn bình mới chạy bằng điện, cần phải bật trước, thế nên mâu thuẫn mới lại nảy sinh. Tiểu Tinh nghĩ bây giờ nên tiến hành phân giờ giá điện. Sau chín giờ tối bật nóng lạnh là tiết kiệm nhất, bật một đêm, sáng sớm hôm sau cũng có nước dùng.

Mỗi buổi sáng, Tiểu Tinh vùng bật dậy, vội vàng đánh răng rửa mặt rồi đi làm. Trước khi ra khỏi cửa cô sẽ tắt bình nóng lạnh, bình nước sẽ giữ nhiệt, cho dù mười một giờ Hải Châu mới dậy thì vẫn có nước dùng. Còn Hải Châu? Mỗi sáng thức dậy là lại bật bình nóng lạnh theo thói quen. Anh thích bất cứ lúc nào cũng có đủ nước nóng để dùng, vì thế một ngày hai tư tiếng đều bật bình nóng lạnh để đảm bảo cho nhu cầu của mình.

Tiểu Tinh đi làm về, chỉ cần nhìn thấy đèn đỏ trên bình nóng lạnh sẽ rất tức giận:

- Trương Hải Châu, em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, ban ngày đừng bật bình nóng lạnh.
- Ban ngày anh cũng cần dùng nước nóng.
- Anh dùng nhiều nước nóng như thế làm gì?
- Rửa tay, rửa mặt!
- Đại thiếu gia, thì ra không phải anh trả tiền điện? Anh không đi làm, mọi thứ trong nhà đều là một mình em lo, anh không thể thông cảm cho em được sao?
- Lại thế rồi, lại thế rồi, Tang Tiểu Tinh, em có hiểu biết không hả? Bình nước nóng ở trong trạng thái giữ nhiệt còn tiết kiệm điện hơn là bật bật tắt tắt.
- Cái gì, anh nói chuyện có căn cứ lí luận không? Buổi tối là ba hào một số, ban ngày là sáu hào hay năm hào, tiết kiệm một nửa! Anh không biết tính à?
- Từ sáng đến tối chỉ tính tính toán toán, sống thế không thấy mệt à?
- Vâng, anh không tính, anh sống thoải mái, trút hết gánh nặng lên đầu em! Em dựa vào cái gì! Em nói cho anh biết, hành vi lãng phí này nếu bị mẹ em nhìn thấy thì anh không được sống yên ổn đâu.
- Hừ, anh thấy lúc anh tặng tivi cho nhà em cũng không nghe thấy mẹ em nói tốn tiền điện – Hải Châu cười khẩy.
- Đây là mẹ em hiểu phép tắc! Người khác tặng, dù không tốt thì cũng phải lịch sự.
- Hiểu phép tắc? Đó gọi là thích to chê nhỏ! Mẹ em thật ghê gớm, nhìn thấy có cái to rồi thì cần gì phải bận tâm đến cái nhỏ?
- Anh quá coi thường người khác rồi đấy. Chẳng qua bố anh chỉ là tổng giám đốc thôi, nghe cách nói của anh, em tưởng bố anh là tổng thống cơ đấy! Tổng giám đốc conoh ty điện lực cũng chỉ là cán bộ cấp tỉnh thôi. Bố anh mà đến Bắc Kinh, cùng lắm cũng chỉ là chức quan nhỏ, ném vào đám đông cũng không tìm thấy!
- Tang Tiểu Tinh, không được nói bố anh tùy tiện như vậy! – Trương Hải Châu tức giận.
- Ô, thế anh được phép tùy tiện nói mẹ em hả? Cái gì mà to với nhỏ, nhà em không thêm cái tivi đều của anh.
- Không thêm? Hôm ấy mẹ em cười đến tận mang tai. Nếu anh tặng nhà em một căn nhà, anh lo bà ấy vui đến mức không biết mình họ gì nữa.
- Hừm hừm, Trương Hải Châu, em cầu xin anh, có thể cho nhà em một cơ hội để vui đến mức không biết mình họ gì nữa được không?
- Em!
- Em...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Khoảnh khắc lọ nước hoa vỡ vụn, khi mùi hương quen thuộc, nồng nặc xông lên mũi, Trương Hải Châu không kiềm được hắt hoi. Nước hoa thật giống phụ nữ, có thể rất lôi cuốn, cũng có thể làm người ta sặc sụa.

1

Từ sau cái đêm mưa gió mặn nồng ấy, Trương Kiếm Long bất vô âm tín, giống như đá chìm đáy biển. Triệu Văn thường hoài nghi, đêm đó có phải là một giấc mơ? Cô nghi ngờ mình đã yêu người đàn ông này, nhưng lại tự mình phủ nhận, chỉ là một đêm vui vẻ đã yêu rồi. Tình yêu hèn hạ như thế sao? Nhưng cô không kiềm chế được bản thân, vẫn nhớ đến ông ta. Bây giờ ngày nào Triệu Văn cũng xem tin tức trong vùng, bởi vì có thể nhìn thấy ông ta trên tivi, cùng với lãnh đạo tỉnh thành khảo sát tình hình cung cấp điện và kí hợp đồng với nhà máy điện. Ông ta rất ít khi nhìn thẳng vào ống kính, ánh mắt sắc bén, khóe miệng nhếch lên, đôi lông mày khẽ nhíu lại, tay trái nắm hồ theo thói quen, rất có khí chất, rất hấp dẫn.

Triệu Văn không biết rốt cuộc ông có ý gì, muốn thám thính nhưng lại lo ông coi thường mình. Cứ chần chừ mãi, đến mức không dám gọi điện hỏi một tiếng.

Tòa soạn tổ chức cuối tuần ra ngoại ô chơi, có thể đưa người nhà đi cùng, Triệu Văn bảo Tiểu Tinh đưa bạn trai đi cùng. Chủ nhật, khi Tiểu Tinh khoác tay chàng trai trong bộ quần áo thể thao xuất hiện trước mặt Triệu Văn, cô ta cũng ngỡ ngàng. Chàng trai này đúng là bản sao của Trương Kiếm Long, khuôn mặt giống nhau, nụ cười giống nhau, thậm chí ngay cả cái nhíu mày cũng giống nhau.

- Trưởng phòng Triệu, trưởng phòng Triệu... - Thấy Triệu Văn sững người, Hải Châu lễ phép chào hỏi – Thường xuyên nghe Tiểu Tinh nhắc đến chị, cuối cùng hôm nay cũng được gặp mặt.

Triệu Văn biết mình mắt kém chế, vội vàng che giấu:

- Ha ha, xin lỗi, cậu giống bố cậu quá, cho tôi gửi lời hỏi thăm ông ấy.

- Ha ha, nếu chị nhìn thấy mẹ tôi thì sẽ không nói như thế. Tôi giống mẹ hơn. – Hải Châu cười và nói.

Trái tim của Triệu Văn như bị kim đâm, đập loạn nhịp từng hồi.

Lúc ăn uống, Triệu Văn như biến thành người khác, nhắc người này ăn, người kia lấy đĩa, giọng nói vừa to vừa rõ, chốc chốc lại bật cười, hai má đỏ bừng, giống như cô thiếu nữ.

Ngay cả Diệp Thuần cũng nhận ra sự khác biệt của Triệu Văn, lên hỏi Tiểu Tinh:

- Cô ta sao thế?

- Mình cũng không biết! – Tiểu Tinh lắc đầu – Có điều mình hi vọng ngày nào cô ta cũng vui vẻ, bớt giày vò mình, như thế là mình thỏa mãn rồi.

- Nay hai người nói gì đấy? – Triệu Văn tươi cười chạy lại.

Tiểu Tinh và Diệp Thuần nhìn nhau, cùng nhau bật cười:

- Chúng tôi đang nói hôm nay trưởng phòng Triệu rất xinh.

- Nói dối, chắc chắn là hai người đang nói xấu tôi. – Triệu Văn nói ngân nga, hai tay đặt xuống vai Tiểu Tinh, hết bóp rồi lại nắn. Tiểu Tinh không tự nhiên, lấy cớ đi vào nhà vệ sinh. Một người vốn nhạy cảm như Triệu Văn không hề phát hiện ra, lại chạy lên khoác tay Diệp Thuần:

- Cô vẫn chưa tìm được ý trung nhân à? Cố lên!

Diệp Thuần thản nhiên rút tay lại:

-Được, tôi sẽ cố gắng.

Hải Châu ghé sát lại hỏi Tiểu Tinh:

-Anh thấy trưởng phòng của các em rất hòa nhã, dễ gần, đâu có quá quái như em nói.

Tiểu Tinh nói:

-Lạ thật, em cũng thấy hôm nay cô ta rất không bình thường. Nhìn ánh mắt của cô ta khi nhìn anh... Haizzz, không phải cô ta thích anh đấy chứ?

-Em nói lung tung gì đấy, sao em không hỏi anh có thích cô ta không?

TTT

Trương Kiếm Long không hề quên người phụ nữ tên là Triệu Vân, ngược lại ông nhớ từng nét mặt, từng tiếng cười của cô, thậm chí còn nhớ nốt ruồi đỏ trên ngực trái của cô. Những ngày này ông thấy mình giống như một cậu học sinh tiểu học, vùng vẫy giữa học và chơi. Cái gì nên làm, cái gì không nên làm? Từ trước tới nay người đàn ông này đều là học sinh ngoan, kìm nén khao khát và dục vọng, nghiêm túc đi làm, họp, tiếp khách, về nhà.

Là một người đàn ông thành công, ông đã gặp rất nhiều cô gái chủ động, nhiệt tình. Họ giống như đàn bướm bay đi bay lại quanh ông. Vốn dĩ Trương Kiếm Long có chút lo lắng Triệu Vân sẽ bám lấy mình không chịu buông ra nhưng người phụ nữ này đến nay vẫn không một cuộc điện thoại, cũng không một tin nhắn. Kế hoạch quảng cáo lần đầu tiên mang tới đã phủ đầy bụi nhưng cô ta thì dường như chỉ khẽ vung tay, biến mất mà không mang đi một chút bụi nào.

Lại là một buổi tối mưa gió, Trương Kiếm Long đi tiếp khách, một bữa ăn hết hơn tám nghìn tệ, năm người uống bốn chai Ngũ Lương Dịch, hai chai rượu vang. Trương Kiếm Long vịn tay vào lan can nôn thốc nôn tháo, nôn xong rồi ngồi phệt xuống bậc thang trước cửa khách sạn, sau lưng là tấm biển quảng cáo khổng lồ. Ánh đèn nhấp nháy chiếu vào người khiến ông lúc xanh lúc đỏ. Đột nhiên Trương Kiếm Long thấy mình giống như con kiến nhỏ bé, cảm giác trống rỗng vô biên tới, muốn ngăn cũng không ngăn lại được.

Trương Kiếm Long bảo lái xe về nhà, còn mình thì loạng choạng bắt xe, đi đến nhà Triệu Vân. Triệu Vân mở cửa, gần như không dám tin vào mắt mình, vẫn chưa nói gì thì Trương Kiếm Long đã ngã xuống ghế sofa trong phòng khách. – Ông thật sự đã say.

Đêm hôm ấy Triệu Vân giống một người vợ thật sự, lau mặt lau người cho ông, cởi giày cởi áo cho ông, cho ông uống nước, đắp chăn bông mềm mại, ấm áp cho ông. Nửa đêm, điện thoại của Trương Kiếm Long không ngừng đổ chuông – Chắc chắn là bà Trương gọi đến, Triệu Vân đâu dám nghe, chỉ có thể để mặc cho nó kêu. Đó là một tiếng chuông điện thoại bình thường nhưng cứ reng reng reng không ngừng khiến Triệu Vân thấy lòng thất lại. Khoảng thời gian rất dài sau này, Triệu Vân thường xuất hiện ảo giác những lúc mất ngủ, chính là tiếng reng reng đơn điệu, lặp đi lặp lại này.

Sau đó, không biết người đàn ông này đã giải thích như thế nào với vợ về chuyện đi đêm không về, tóm lại là bà Trương không hề nghi ngờ, vẫn đi dạo phố, chơi mạng chược. còn Trương Kiếm Long thì mỗi tuần lại dành ra một ngày hẹn hò với Triệu Vân. Nhiều lúc chilam tình, không nói một câu nào.

Triệu Vân là người tình đúng mực thậm chí tuyệt vời, không hỏi nhiều, không nói nhiều, không đòi hỏi nhiều, Trương Kiếm Long rất hài lòng. Những ngày này, Trương Kiếm Long cảm thấy cơ thể đang dần già cỗi của mình như có thêm sức sống. Dường như ông đang được trải qua mùa xuân thứ hai trong cuộc đời, tâm hồn tràn trề nhựa sống.

Từ trước tới nay, đàn ông vì chuyện ấy nên mới yêu còn phụ nữ vì yêu nên mới làm chuyện ấy. Triệu Vân làm người tình rất khổ sở, đặc biệt vì người đàn ông này không phải là quan to nhưng cũng không phải là quan nhỏ. Triệu Vân âm ức trong lòng, một là giận Trương Kiếm Long quá thận trọng, nói là hẹn hò nhưng chưa bao giờ đến những nơi công cộng, chỉ cố định ở nhà Triệu Vân. Hơn nữa việc tránh thai, thời kì an toàn cộng với bao cao su, cẩn thận giống như trang bị chống sét trong mùa hè. Triệu Vân không kìm được thầm nghĩ: Tổng giám đốc Trương sợ mình phá thai ảnh hưởng đến sức khỏe hay sợ mình để lại thứ gì đó trong người có thể uy hiếp ông ta? Hai là giận Trương Kiếm Long đối xử hờ hững với mình, sau khi mặn nồng, nếu không phải là ngủ thiếp đi thì vội thay quần áo rồi đứng dậy bỏ đi, coi mình là cave sao? Coi nhà mình là khách sạn sao? Bà là giận bản thân mình, dù sao thì Triệu Vân cũng là người phụ nữ có thân phận có địa vị, vì sao lại hèn hạ như thế, người ta muốn thế nào thì mình phải như thế sao? Nhưng người đàn ông này giống như thuốc phiện, không từ bỏ được... Phụ nữ có tình cảm, vì thế mới lưu luyến, vì thế mới nguyện hi sinh.

Trương Kiếm Long cũng biết nỗi âm ức trong lòng Triệu Vân. Ông muốn bù đắp bằng cách khác, sau một lần mặn nồng, ông vuốt ve mái tóc Triệu Vân:

- Công ty anh trực tiếp đăng quảng cáo ở tòa soạn của em thì không thích hợp. Anh nghĩ rồi, em về lên kế hoạch hoạt động công ích gì đó. Nhất định phải là "công ích", sau đó công ty anh là đơn vị tài trợ, thông qua cách này quảng cáo cho em, em thấy thế nào?

- Đừng nói chuyện làm ăn với em trên giường, chán thật! – Triệu Vân hoàn toàn không có hứng thú.

- Thế em muốn gì? – Trương Kiếm Long tươi cười muốn lấy lòng cô.

- Em chỉ muốn thời gian của anh. – Đột nhiên Triệu Vân xoay người, nhìn chăm chăm vào mặt ông. – Cho dù thêm một giây cũng được, đừng cứ đến 12 giờ là bỏ đi.

- Chuyện này... không được. – Đột nhiên Trương Kiếm Long thấy khó chịu, bỏ tay ra khỏi người Triệu Vân.

- Em biết, em biết. – Triệu Vân giận dỗi xoay người, quay lưng về phía ông.

Lần này, chưa đến 12 giờ Trương Kiếm Long đã đứng dậy bỏ đi, cánh cửa đóng rầm sau lưng ông. Triệu Vân nhắm mắt, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

2

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau, Triệu Vân soi mình trong phòng, tóc tai bù rù, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt sưng đỏ, suy sụp tiêu tụy. Cô thở dài, lấy hộp phấn, nhẹ nhàng đắp lên mặt.

Vừa bước vào phòng làm việc thì gặp tổng biên tập Thường:

- Tiểu Triệu, chào buổi sáng, hôm nay sắc mặt cô không được tốt, làm việc vất vả cũng phải chú ý nghỉ ngơi nhé!

Triệu Vân bắt giắc áp mu bàn tay vào má, gượng cười và nói:

- Hôm qua tôi không ngủ được, cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm – Làm phụ nữ thật mệt mỏi, tất cả nỗi phiền muộn, u sầu đều không thể che giấu, chính khuôn mặt đã bán rẻ mình.

- Đúng rồi, kế hoạch quảng cáo quý này hoàn thành thế nào rồi? Khẩn trương một chút – Tổng biên tập mỉm cười chuyển chủ đề nói chuyện rồi lại hướng về công việc.

Triệu Vân gật đầu, trong lòng cảm thấy xót xa: Lãnh đạo quan tâm đến bạn là vì muốn bạn bán mạng cho ông ta. Trên thế giới này, rốt cuộc bạn có thể dựa vào ai? Triệu Vân suy nghĩ một lúc, quyết định kéo mỗi quảng cáo bên công ty điện lực. Hoàn thành nhiệm vụ là có tiền thưởng, lãnh đạo không đáng tin, đàn ông không đáng tin, chỉ có tiền là thực tế. Chúng ở trong ví của bạn, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nghe theo sự sai khiến của bạn, phục vụ bạn.

Nghĩ đến đây, Triệu Vân lập tức gọi điện cho Trương Kiểm Long. Ông ta đang họp, giọng nói có vẻ khó chịu:

- Anh đang bận, em tìm người mang bản kế hoạch sang đây là được. – Ông ta nói rồi cúp máy.

Triệu Vân bực tức gọi Diệp Thuần đến:

- Cô đi làm bản kế hoạch hoạt động... hoạt động gì cũng được, chỉ cần liên quan đến công ích là được, đòi họ hai mươi vạn. Làm xong bản kế hoạch đó mang đến cho tôi xem, sau đó gửi cho tổng giám đốc Trương của công ty điện lực.

- Gửi thẳng cho tổng giám đốc Trương? Không phải bình thường đều gửi cho phòng tuyên truyền sao? – Diệp Thuần cảm thấy lạ.

- Bảo cô gửi cho tổng giám đốc Trương thì cứ gửi cho tổng giám đốc Trương, sao hỏi nhiều thế! – Triệu Vân nổi giận.

Diệp Thuần quay về chỗ ngồi, gõ máy tính tành tạch, đúng lúc ấy Tiểu Tình đến, Diệp Thuần bĩu môi, hất hàm về phía phòng làm việc của Triệu Vân, khẽ nói:

- Mẹ kiếp, không biết lại lệch dây thần kinh nào, từ sáng đến tối chỉ lấy nhân viên ra để trút giận!

Tiểu Tình vốn định mang bản báo cáo đến chỗ Triệu Vân, thấy Diệp Thuần nói như vậy, chùn bước:

- Sao thế, sao thế?

- Cô ta bảo mình làm kế hoạch hoạt động, mời bố chồng tương lai của cậu quảng cáo, mình chỉ hỏi thêm một câu cô ta đã nổi đóa lên rồi.

- Tìm bố Hải Châu? – Tiểu Tình như chợt nhận ra điều gì đó, thấy nhẹ cả người – Mặc kệ cô ta có mời được hay không, may mà cô ta không bảo mình đi, Diệp Thần, công ty điện lực không thiếu anh đẹp trai, cậu mà đi không biết chừng lại có duyên gặp được anh nào! Haizzz, bản báo cáo này mình cũng không mang vào nữa, đợi cô Triệu bớt giận rồi tính.

Nếu đã tùy ý làm bản kế hoạch, có thể gọn nhẹ được bao nhiêu thì càng tốt, Diệp Thuần lên mạng lấy ngay ý tưởng “Tắt đèn – tiết kiệm điện, bảo vệ môi trường bắt đầu từ mỗi chúng ta”, thay đổi tiêu đề rồi nộp lên. Triệu Vân liếc nhìn một lượt rồi nói:

- Được, chiều gửi đi.

TTT

Buổi trưa, Tiểu Tình và Diệp Thuần cùng đi ăn cơm trong nhà ăn. Mẹ Tiểu Tình lại một lần nữa đến nhà con gái. Lúc ấy Hải Châu đang đắm chìm trong thế giới game, không khóa cửa, chỉ khép hờ, đẩy nhẹ là bật ra.

Ánh đèn trong phòng tối mờ, mẹ Tiểu Tình không phát hiện ra Trương Hải Châu đang nằm sau máy tính, chỉ bị cảnh tượng trước mặt làm cho sững sờ: Sàn nhà, ghế sofa, bệ cửa, bàn ăn, khắp nơi là quần áo, ô mai, đồ ăn, mỹ phẩm, tất bản vứt bừa bãi... Quay người đóng cửa, cảm giác trên tay cầm có vật miến vải mềm, nhặt lên mới biết đó là quần lót của nam giới.

Sàn nhà bám bụi dày đặc, chỉ có vài đường là sạch sẽ hơn một chút, rõ ràng là đường thông với các phòng. Mẹ Tiểu Tình không được học hành, nếu không chắc chắn bà sẽ liên tưởng đến câu danh ngôn của Lão Tử: “Kì thực trên mặt đất vốn làm gì có đường. Người ta đi mãi thì thành đường thôi”.

Lại chạy vào phòng bếp, nồi xoong bếp ga vừa bụi vừa đầy dầu mỡ. Chậu rửa bát chất đầy bát mớ xanh mớ đỏ. Trên bàn là lọ mật ong không đậy nắp, một con côn trùng hình thù đáng sợ đang bò trên miệng lọ. Trà sữa chưa uống hết, canh chưa ăn hết, tất cả đều chất trên tủ bếp, phát ra mùi khó chịu.

Mẹ Tiểu Tình thở dài, tìm một miếng vải tạm coi là sạch sẽ buộc lên đầu, bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Hải Châu miễn cưỡng dứt khỏi trò chơi đi vệ sinh. Mẹ Tiểu Tình ở trong phòng bếp nghe tiếng động, cảnh giác chạy ra nhìn. Hải Châu vừa giải quyết vừa huyêt sáo, giống như ở chốn không người, bất ngờ gặp một người đầu quấn khăn, tay cầm giẻ lau, mặt lạnh như băng, ánh mắt đáng sợ, thì giật mình hét lên một tiếng, vội vàng kéo quần lên.

Người đó nhìn thấy con rở tương lai của mình, mặt lạnh như băng lập tức biến thành mặt đỏ như cà chua, mỉm cười và nói:

- Không sao, không sao, sau này con kết hôn với Tiểu Tình thì ta cũng là mẹ của con, cho mẹ mình nhìn thì sợ gì?

Mặt Hải Châu đỏ bừng không nói được lời nào, chỉ muốn chui vào bồn cầu cho đỡ xấu hổ.

Mẹ Tiêu Tinh dõi theo ánh mắt của Hải Châu, nhìn vào bồn cầu, đột nhiên lao tới giống như phát hiện ra châu lục mới, lấy bàn chải cọ bồn cầu, ra công ra sức cọ, vừa cọ vừa nói như hô khẩu hiệu:

- Trời ơi, bồn cầu bẩn thế này, bẩn thế này!

Thấy mẹ vợ trương lai bận rộn chạy ra rồi lại chạy vào, Hải Châu không thể không cầm chổi làm theo. Bát mì úp từ trưa vẫn chưa kịp ăn, lọ nước hoa Jadore lắc lư trên nắp hộp mì. Hải Châu vụng về, khễ vụng tay áo, lọ nước hoa rơi xuống đất, bỗng chốc mùi hương nồng nặc lan tỏa trong không khí.

Đây là lọ nước hoa Tang Tiểu Tinh hay dùng, pha trộn giữa mùi hương thơm mát của dây thường xuân, mùi thơm ngọt của hương cam, còn có mùi hương hoàng lan thoang thoảng rất nữ tính. Tiểu Tinh thích xúc một chút nước hoa sau tai. Mùi hương như có như không chỉ khi nào lại gần mới có thể ngửi thấy.

Khoảnh khắc lọ nước hoa vỡ vụn, khi mùi hương quen thuộc, nồng nặc xông lên mũi, Trương Hải Châu không kìm được hắt hơi. Nước hoa thật giống phụ nữ, có thể rất lời cuốn, cũng có thể làm người ta sặc.

Mẹ Tiêu Tinh hít một hơi thật sâu:

- Hải Châu, xịt loại nước xịt phòng gì thế? Thơm quá! Có phải cháu mang từ nước ngoài về không?

Hải Châu ấp úng nói:

- Dạ... cháu không biết, Tiểu Tinh mua.

- Lần sau về cháu bảo nó mua cho cô một lọ. – Mẹ Tiêu Tinh vừa đánh bồn cầu vừa nói.

Buổi chiều, Tiểu Tinh phải đến gặp khách hàng ở gần công ty điện lực nên chở Diệp Thuần cùng đi. Lúc chờ đèn đỏ, Diệp Thuần lấy gương ra ngắm nghía rồi lẩm nhẩm:

- Haizzz, trông mình già quá rồi, mình sắp thành gái già rồi.

- Lát nữa đến công ty điện lực nhớ kiếm một anh đẹp trai đây! – Tiểu Tinh khích lệ cô.

- Đúng vậy, cho mình mượn son môi của cậu tí. – Diệp Thuần cười.

- Dùng hết rồi, vẫn chưa có tiền mua thôi mới. Tô son làm gì chứ? Tự nhiên là đẹp nhất, đợi cậu đến tuổi Triệu Văn rồi tô son cũng chưa muộn. – Tiểu Tinh tỏ ra không mấy vui vẻ.

- Hồi còn trẻ chắc chắn Triệu Văn là mỹ nhân. – Diệp Thuần than thở.

- Bây giờ cô ta vẫn rất xinh đẹp, có điều tính khí cô quá quá.

- Một người phụ nữ trung niên, có nhà, có xe, có tiền nhưng không có tình yêu, tính khí không cô quá mới lạ.

- Đến tuổi cô ta, mình thà ở nhà chăm sóc chồng con, có nhiều tiền thì tiêu nhiều, có ít tiền thì tiêu ít. – Tiểu Tinh nói.

- Hừ, vợ chồng nghèo sinh lắm chuyện! Không có tiền, đến lúc ấy cậu và chồng cậu chỉ có suốt ngày cãi nhau thôi – Diệp Thuần bĩu môi.

Tiểu Tinh nghĩ đến cuộc sống mà mình đang trải qua, không kìm được thở dài.

- Thế này cũng không được thế kia cũng không được, khó thật!

- Vì thế mọi người nói mình chê nghèo ham giàu cũng được, nói mình chỉ thích hư vinh cũng được, mình nhất định phải tìm người nào có nền tảng kinh tế, không có tiền thì miễn lấy vợ. Thay vì sau này cãi nhau từ sáng tới tối, chỉ bằng sống một mình tự do tự tại. – Diệp Thuần cười rất vô tư.

- Cậu nói thì dễ lắm, đợi đến khi cậu thật sự yêu một người, cậu sẽ không bận tâm đến nhiều thứ như thế. Cậu chỉ muốn sống cùng người ấy, ngày nào cũng có thể nhìn thấy người ấy. – Tiểu Tinh nói với tư cách của một người từng trải.

Đang nói chuyện thì đến công ty điện lực, Diệp Thuần xuống xe, sau khi hỏi thăm rất nhiều vòng, cuối cùng cũng đến được phòng làm việc của Trương Kiểm Long.

- Chào tổng giám đốc Trương, đây là phương án hoạt động trưởng phòng Triệu của chúng tôi báo tôi đưa cho ông. Mời ông xem. – Diệp Thuần nói rồi đưa tập tài liệu trên tay.

Cô gái này có làn da rất trắng, tóc buộc cao, mắt thanh mành mành rất đáng yêu. Đúng là cô gái xinh đẹp dễ làm việc, trong lúc bận rộn dường như Trương Kiểm Long nhìn thấy một tia sáng, thái độ trở nên vô cùng hòa nhã, mở tập hồ sơ, cười và nói:

- Phương án gì? Để tôi xem nào!

Diệp Thần đứng trước bàn làm việc của Trương Kiếm Long, cảm giác rất không tự nhiên, lén liếc đông liếc tây. Trên bàn làm việc của Trương Kiếm Long có tờ “Tuần báo thể thao”, trang lật ra chính là tỉ số bàn thắng thua mới nhất của giải Serie A, Internazionale Milano và AC Milan trở thành hai đội hot nhất, Diệp Thuần không kìm được nghiêng đầu nhìn.

Trương Kiếm Long xem qua bản phương án hoạt động trong tay, ngẩng đầu nhìn thấy cô gái này đang nghiêng cổ, nghiêng đầu, chăm chú nhìn tờ báo trên bàn làm việc của mình, cảm thấy rất vui. Diệp Thuần bắt gặp ánh mắt của Trương Kiếm Long, mỉm cười ngượng ngùng:

- Thực ra tôi thích đội Juventus hơn.

Cô gái dễ thương này cũng thích bóng đá, Trương Kiếm Long có chút hứng thú:

- Cô thích ai nhất trong đội Juventus?

- Dĩ nhiên là Del Piero.

- Tôi cũng thích Del Piero. Có điều tôi thích Inzaghi hơn. – Trương Kiếm Long mỉm cười.

- A! – Diệp Thuần hét lên một tiếng. – Trời ơi, thực ra tôi thích nhất là Inzaghi. Anh ấy là tiền đạo chớp thời cơ và phá bẫy việt vị rất tốt, tôi rất yêu anh ấy.

- Đúng vậy, cậu ấy không phải là người cường tráng, cũng không có tốc độ hơn người nhưng khả năng linh hoạt di chuyển trong vùng cấm địa khiến cậu ấy trở thành chân sút thiên tài. – Trương Kiếm Long gật đầu tán thưởng.

- Quá đúng, ông nói quá đúng! – Diệp Thuần bực lệt lết cách thân thiện, dễ gần, kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống, nằm bò ra bàn của Trương Kiếm Long rồi nói tiếp:

- Anh ấy là tiền đạo xuất sắc. Cá nhân tôi cho rằng căn cứ vào lối đá truyền thống của đội Italia, Inzaghi là tiền đạo hay nhất, thêm vào đó là sự phối hợp của trung vệ đặc lực như Vieri hoặc Toni, đội Italia sẽ rất mạnh. Đáng tiếc, vì Inzaghi bị chấn thương trong thời gian dài, phong độ lúc tốt lúc xấu.

Thấy cô gái trước mặt hào hứng nói về bóng đá, Trương Kiếm Long không kìm được nổi hứng nói:

- Chiều nay chúng ta không làm việc nữa. Tôi đưa cô đi xem bóng đá, uống trà chiều.

Nói đến chuyện không làm việc, Diệp Thuần bỗng chốc chột dạ, ánh mắt cũng trở nên u ám. Cô đáp ứng nói:

- Tổng giám đốc Trương, ông là lãnh đạo, còn tôi là nhân viên, tôi mà không đi làm sẽ bị phê bình đấy ạ!

- Ai phê bình? Triệu Vân hả? Hahahaha, cô bảo cô ấy đến gặp tôi! – Tổng giám đốc Trương gấp tài liệu trên tay lại.

3

Cái gọi là quán bar bóng đá là một quán cao cấp trong khu biệt thự, trang trí rất lộng lẫy, ngay cả ghế sofa cũng được làm bằng da báo biển, màn hình tivi đang phát trận đấu đặc sắc trong mùa giải Serie A này. Giá sách phủ kín một mặt tường có bày rất nhiều áp phích bóng đá và tạp chí bóng đá.

Có thể thấy ông chủ ở đây rất thích lấy lòng Trương Kiếm Long. Họ vừa vào cửa, ông chủ đã từ trong quầy lao ra bắt tay Trương Kiếm Long.

- Tổng giám đốc Trương, xin chào, xin chào, sao hôm nay lại có thời gian rồi đến đây? – Vừa nói vừa quay sang hạ lệnh cho nhân viên – Mau lên, chuẩn bị hoa quả và điểm tâm, còn nữa, mang hộp trà ô long quý ra đây!

Trương Kiếm Long chỉ khẽ gật đầu:

- Ông cứ kệ tôi, để tôi tự gọi.

Ông chủ vẫn tươi cười rạng rỡ:

- Được, được, có yêu cầu gì ông cứ dặn dò.

Diệp Thuần khoanh tay đứng nhìn, người đàn ông có quyền lực, vung tay giơ chân cũng toát lên phong độ. Khí thế uy nghiêm này không phải người bình thường có thể có được.

Vì đang là giờ làm việc nên quán rất vắng vẻ. Trương Kiếm Long như tìm thấy bạn tâm giao, hào hứng nói chuyện với Diệp Thuần về bóng đá, về quan trường, về cuộc sống... Cuối cùng lại nói đến gia đình.

- Thực ra bản thân tôi không phản đối việc con trai tôi đi lại với cô đồng nghiệp Tang Tiểu Tinh của cô. Thực tế, tôi thấy cô gái ấy rất tốt, thông minh tự lập, có rất nhiều ưu điểm mà con trai tôi không có. Chúng có ở bên nhau có thể bù trừ cho nhau. Vấn đề là ở mẹ của Hải Châu. Bà ấy hi vọng Hải Châu có thể tìm thấy một người môn đăng hộ đối. Nói trắng ra là bà ấy hi vọng Hải Châu kết hôn với cháu gái của chủ tịch Vương. Chủ tịch Vương rất mạnh,

năm sau ông ấy có thể được điều lên cấp tỉnh, tiền đồ rộng mở. Con trai của chủ tịch Vương đã định cư ở Mỹ, người thân nhất trong nước chính là cô cháu gái này. – Trương Kiểm Long nói rồi cũng thấy buồn phiền trong lòng. Ông không hiểu vì sao lại nói những chuyện như thế với cô gái này. Nhưng những lời giấu kín trong lòng giống như nước sôi bỏng rất, cứ bốc khói nghi ngút.

- Dạ, mẹ Hải Châu cũng vì gia đình. - Diệp Thuần mỉm cười, không biết tiếp lời thế nào. Cô cũng thấy lạ, mình và Trương Kiểm Long không thân quen gì, hôm nay mới gặp lần đầu. Sao ông ta lại nói với mình chuyện riêng tư như thế này?

- Thực ra kể từ cái ngày tôi làm phó giám đốc bộ phận xây dựng cơ bản của công ty điện lực, gia đình chúng tôi đã trở thành vật hi sinh chính trị. Tôi và vợ tôi, ngày nào cũng nói chuyện về chính trị. Chúng tôi giáo dục con trai cũng để nó phát triển trên con đường chính trị. Đáng tiếc là đứa con này không có chí, mới đi làm được vài ngày đã bỏ việc. Chuyện này mẹ nó vô cùng tức giận, càng phản đối Tang Tiểu Tinh quyết liệt hơn. – Trương Kiểm Long thở dài.

- Chú nói với cháu những chuyện này... không sợ cháu sẽ nói với Tiểu Tinh sao? Cháu rất thân với cô ấy. - Diệp Thuần đáp ứng nói.

Nghe thấy Diệp Thuần hỏi một câu trẻ con như vậy, đột nhiên Trương Kiểm Long bật cười:

- Các cô mà ở cùng nhau thế nào chẳng buồn chuyện. Những chuyện này không cần cô nói với Tang Tiểu Tinh. Nó thông minh như vậy, có cái gì là không biết? Bây giờ nó và mẹ Hải Châu đang vượt sông, để xem cuối cùng ai sẽ thắng.

- Thế... chú giúp ai?

- Dĩ nhiên là tôi giúp mẹ Hải Châu rồi.

- Chú giúp Tiểu Tinh đi. Họ rất đáng thương, lại còn kế hoạch của tòa soạn chúng cháu nữa, chú cũng giúp đỡ nhé. Nếu không cháu lại bị mắng.

- Mẹ Hải Châu đã hi sinh rất nhiều vì gia đình này, cho dù giúp thật hay giúp giả tôi cũng phải đứng về phía bà ấy. Có điều Hải Châu sẽ giúp Tiểu Tinh, vì thế hai bên đều ngang sức ngang tài. Cô đừng lo, còn nữa, bản kế hoạch cô cũng đừng lo. – Trương Kiểm Long vẫn cười. Nói chuyện với cô gái này ông thấy rất thoải mái, cảm giác thoải mái chưa từng có. Cô ấy có sự ngây thơ và đáng yêu của trẻ con, còn có cả sự lạnh lợi và xảo trá của phụ nữ, rất cuốn hút.

Không biết từ lúc nào trời đã tối, không điện thoại, email, fax, tài liệu. Trương Kiểm Long cảm thấy buổi chiều ngày hôm nay rất vui. Có được nửa ngày rảnh rỗi, dễ chịu nhất là sự thư thả trong chuỗi ngày bận rộn.

- Chín giờ tối AC Milan đá với Udinese Calcio, có muốn cùng xem không? – Trương Kiểm Long kiểm tra lịch thi đấu của Serie A.

- Đuợc ợc, màn hình to thế này xem mới thích! - Diệp Thuần vốn vã nói to.

- Nếu cô thích có thể đến thường xuyên.

- Dạ? Một ấm trà ô long những 380 tệ, một tháng của cháu chỉ được 3.500 tệ, như thế uống được mấy ấm ạ?

- Chẳng phải có tôi rồi sao? – Trương Kiểm Long buột miệng nói, nói ra rồi đột nhiên có chút kì lạ. Diệp Thuần cũng cảm nhận được, trầm nghĩ, không không thể được, chúng ta cách xa vậy, chuyện này là không thể được.

TTT

Sau khi làm xong việc, Tiểu Tinh quay về tòa soạn, không đợi được Diệp Thuần, trong lòng Tiểu Tinh có chút phiền muộn. Có điều chẳng mấy chốc đã hết giờ làm, cô cũng không nghĩ nhiều mà về nhà luôn.

Vì muốn che giấu "tội" làm vỡ lọ nước hoa nên Hải Châu mở cửa sổ suốt cả chiều. Đúng là nước hoa hàng hiệu, để lại mùi hương rất lâu, cho dù Hải Châu mở cửa sổ thông gió như thế nào thì mùi hương vẫn còn thoang thoảng trong phòng. Hải Châu đã chán cái mùi này đến tận cổ, quyết định chạy xuống dưới nhà mua vài bình thuốc xịt côn trùng xịt khắp nhà. Chẳng mấy chốc đã sinh ra phản ứng hóa học, trong nhà nồng nặc một mùi rất khó chịu. Tang Tiểu Tinh vừa về đến nhà đã ngửi thấy mùi hương vừa quen vừa lạ. Trong lòng không khỏi sửng sốt: Lẽ nào Trương Hải Châu đưa gái về nhà? Đẩy cửa ra, chỉ thấy mọi thứ thay đổi hẳn, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình, miệng không ngừng lầm nhảm:

- Cô tiền ốc đến sao?

Hải Châu vẫn còn ám ức vì sự ghé thăm đột ngột của mẹ vợ tương lai, thò đầu ra nói:

- Cô ốc không đến mà bà ốc đến! Mẹ em đến rồi, anh đang đi vệ sinh, đúng lúc ấy thì bị bắt gặp.

- Anh đi vệ sinh không biết đóng cửa à?

- Ai biết là bà ấy lại mai phục xông vào? Ồ, anh biết rồi, chắc chắn là em lại quên không khóa cửa.

Tiểu Tinh nghe rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Mẹ em nhìn thấy cái gì của anh rồi?

- Những thứ nên nhìn và không nên nhìn đều nhìn thấy rồi. - Hải Châu buồn rầu nói.

- Nhìn thì nhìn chứ sao, mẹ em hiểu biết rộng, có gì là bà chưa nhìn thấy? - Tiểu Tinh an ủi Hải Châu. Đột nhiên như chợt nhớ ra điều gì đó, liền hỏi:

- Trong phòng có mùi gì vậy?

Hải Châu nói không biết nhưng Tang Tiểu Tinh hít một hơi thì nhận ra trong cái mùi này có một nửa là mùi nước hoa của mình. Sắc mặt bắt đầu trở nên u ám, nhìn Hải Châu chằm chằm:

- Anh làm đổ nước hoa của em?

- Đâu có... có thể là mẹ em làm đổ. - Hải Châu không chịu nhận.

- Sao cứ có chuyện gì xấu là anh lại đổ cho mẹ em! Em nói cho anh biết mẹ em làm gì cũng rất cẩn thận, ngay cả nước xịt phòng cũng không biết xịt, đừng nói là lọ nước hoa 698 tệ!

- Thế theo ý em, chuyện gì xấu trong nhà đều là do anh làm?

- Dĩ nhiên! Anh vụng về như vậy có thể làm được chuyện gì tốt? Bây giờ kinh tế của em khó khăn, vừa phải trả tiền nhà vừa phải nuôi xe, lại còn phải nuôi cá anh. Anh có biết là em dẫn đi mua mới mới dám mua lọ nước hoa ấy không?

- 698 tệ hà? Anh sẽ đền cho em.

- Anh đền, anh lấy gì mà đền? Đừng nói là bây giờ anh không có tiền, cho dù có tiền thì tiền của anh chẳng phải là tiền của em sao?

- Được được được, tiền của anh chính là tiền của em, tiền của em không phải là tiền của anh. Tang Tiểu Tinh, em thật vô lý!

- Em vô lý! Việc làm anh không tìm, việc nhà cũng không làm, thì ra anh học bao nhiêu năm như thế chỉ học được chút bản lĩnh là chơi game!

- Lại thế rồi, lại thế rồi! Một bình nước hoa đều thì là cái gì chứ. Em được đi đâu bao giờ chưa? À, anh nghe nói, ngoài chuyến du lịch Singapore – Malaysia – Thái Lan 7 ngày, em đã ra nước ngoài chưa? Anh thấy em cũng như mẹ em thôi! Đều là tiểu thị dân.

Câu nói này đánh trúng chỗ yếu của Tiểu Tinh. Cô chạy lại bóp cổ Hải Châu:

- Tôi là tầng lớp tiểu thị dân đấy, anh đừng tìm tôi nữa! Mẹ anh giới thiệu cho anh bao nhiêu tiểu thư đài các như thế sao anh không đi mà tìm người ta đi! Đừng tưởng bây giờ bỏ anh làm quan thì sau này anh cũng được thăng tiến, chẳng phải ông nội anh cũng bán mặt cho đất bán lưng cho trời sao? Chả trách ý thức tiểu nông của anh lại lớn như vậy, còn không bằng tiểu thị dân chúng tôi!

TTT

Đàn ông hi vọng phụ nữ mãi mãi không bao giờ thay đổi, lúc nào cũng dịu dàng, hấp dẫn. Nhưng phụ nữ nó thay đổi là thay đổi. Phụ nữ hi vọng đàn ông có thể thay đổi một chút, trở thành người chín chắn, ân cần. Nhưng đàn ông có chết cũng không thay đổi. Vậy thì chuyện kết hôn có còn cần thiết không?

TTT

Tối hôm ấy, sau khi xem bóng đá, Diệp Thuần và Trương Kiểm Long lại đi ăn đêm. Trương Kiểm Long đích thân lái xe đưa cô về nhà. Nhà mới của Diệp Thuần ở trong một con ngõ nhỏ chật hẹp.

- Chú không cần phải tiễn nữa, cháu tự về được ạ! Ở đây rất an toàn, trước cửa là đồn công an. - Diệp Thuần cười và nói.

- Không được, tôi không yên tâm. - Trương Kiểm Long tay nắm vô lăng, nghiêm túc nói. Giọng điệu đó có chút giống bố nói với con gái, lại có chút giống với đàn ông nói với người tình của mình.

Diệp Thuần thấy tim đập thình thịch, không dám nói thêm, sợ mình lỡ lời.

Chiếc xe đến trước cổng thì không thể lái được và, họ liền xuống xe. Giang Nam khi về đêm, trên bầu trời là vàng trắng khuyết mảnh mai, gió thổi mát lạnh, chiếc đèn đường cô đơn phát ra ánh sáng mờ nhạt, khiến bóng người đồ dài trên đường. Họ lặng lẽ bước đi, thỉnh thoảng cánh tay chạm vào nhau, nhưng nhanh chóng tách ra. Cảm giác ấy đối với Trương Kiểm Long mà nói rất giống mối tình đầu.

Đến tận khi về nhà, nằm xuống giường, bên cạnh là người vợ đang ngủ say, Trương Kiểm Long vẫn thấy cánh tay ngứa ngứa như có ai khẽ chạm vào.

Ngày hôm sau, Tiểu Tinh gần như quên chuyện Diệp Thuần đến chỗ bố Hải Châu, ra sức than phiền với Diệp Thuần về chuyện Hải Châu làm vỡ lọ nước hoa của mình, cần nhân mãi không thôi. Đột nhiên cô nhớ chuyện này, buột miệng hỏi:

- Đúng rồi, hôm qua cậu đi đưa gì mà lâu thế, Triệu Vân cứ hỏi mãi.

Diệp Thuần phản ứng rất kịch liệt:

- Cái gì? Cô ta hỏi thế nào?

Tiểu Tinh giật nảy mình:

- Cậu đừng kích động. Cô ta chỉ hỏi sao cậu vẫn chưa về, điện thoại cũng không liên lạc được. Mình nói hình như điện thoại hết pin. Cô ta ậm ừ một tiếng rồi đi. Haizzz, có phải là cậu trốn đi dạo phố không?

- Hà? À... mình đến thăm mẹ viện. - Diệp Thuần có chút áp úng, mặt đỏ bừng. Nói dối bạn thân của mình quả thực có chút ngượng ngùng.

Tiểu Tinh không nghĩ nhiều, người nghĩ nhiều là Triệu Vân. Buổi trưa mọi người đều đi ăn trưa, Triệu Vân gọi Diệp Thuần đến phòng làm việc, về mặt hết sức nghiêm trọng:

- Sao chiều hôm qua cô không về tòa soạn? Gọi điện thoại cho cô cũng không được. Sao một chút ý thức tổ chức kỉ luật cũng không có?

Diệp Thuần cảm thấy rất kì lạ. Từ xưa tới nay phóng viên là nghề tự do, suốt ngày ở bên ngoài, chốc chốc lại trốn việc nhưng chưa bao giờ thấy Triệu Vân nổi nóng như thế này. May là trước đó Tiểu Tinh đã giúp cô đỡ một đao, cô giải thích cũng dễ dàng hơn:

- Điện thoại của tôi hết pin. Buổi chiều đến chỗ tổng giám đốc Trương đưa phương án hoạt động, ông ấy họp suốt, tôi phải chờ rất lâu. Làm việc xong tôi thấy không còn sớm nữa nên về nhà luôn.

- Tổng giám đốc Trương có nói gì không? - Triệu Vân thân nhiên nói.

- Không nói gì. À, ông ấy nói sẽ liên lạc với trưởng phòng, chắc không có vấn đề gì. - Diệp Thuần nói như muốn lấy lòng sếp.

Triệu Vân hài lòng, về mặt cũng dễ chịu hẳn, khẽ nở nụ cười. Cô ta vỗ vai Diệp Thuần, làm ra vẻ coi mò chân tình:

- Các cô muốn lười biếng cũng được, chỉ cần làm xong việc, đi làm hay không tôi không quản. Nhưng nhất định phải mở máy, tôi không liên lạc được với cô cứ tưởng cô xảy ra chuyện gì, lo lắng suốt cả tối.

Diệp Thuần trong lòng cười khẩy nhưng ngoài mặt cười rất tươi:

- Vâng ạ, cảm ơn lãnh đạo quan tâm, nhất định lần sau tôi sẽ chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chờng Đại Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Trưởng phòng Triệu khoanh tay, lạnh lùng nhìn Tang Tiểu Tinh cảm ông nghe, lúc thì nùng nịu trách móc, lúc lại tươi cười tình cảm, trong lòng nhói lên một tiếng. Con bé này không đơn giản, sau này phải đề phòng.

1

Triển lãm bất động sản nhà ở mỗi năm một lần sắp đến. Đây là hoạt động quy mô lớn đầu tiên mà Triệu Vân tham gia sau khi đến tòa soạn. Cô ta rất nhiệt tình, mở cuộc họp triệu tập tất cả các nhân viên trong phòng quảng cáo, lắng nghe ý kiến của mọi người, xem xem làm thế nào mới có thể “mời” được tiền trong túi của các nhà đầu tư.

Diệp Thuần giới thiệu tình hình:

- “Tuần báo đời sống” có sáng tạo nhất. Tạp chí “Bất động sản” đang lên kế hoạch tòa nhà có tiềm năng tăng giá nhất, còn có ý tưởng môi trường hay nhất, ý tưởng thiết kế hay nhất... - Ý của Diệp Thuần là việc đưa ra các giải thưởng đã tràn lan, không có sáng tạo.

Trưởng phòng Triệu tức giận:

- Nhìn đi, nhìn đi, cái gì hay đều bị người ta cướp hết rồi! Bình thường các người làm gì hả? - Mọi người không nói gì.

Trưởng phòng Triệu tỏ ra rất nghiêm trọng, đột nhiên đập tay lên đầu và nói:

- Có rồi! Chúng ta làm một giải Oscar trong giới bất động sản! - Cô ta tỏ ra rất hưng phấn với ý tưởng của mình. - Gom tất cả những gì hay nhất ấy vào làm một giải lớn nhất, rộng nhất, toàn diện nhất sẽ không sợ các nhà đầu tư không bỏ tiền.

Tiểu Tình nghe mà thấy rung mình, ngược mắt nhìn mười mấy chú mèo nhỏ trong phòng quảng cáo, ngay cả việc đổi cái máy in cũng phải đánh báo cáo xuôi đánh báo cáo ngược, mời khách hàng ăn cơm biết bao giờ mới được thanh toán...

Dựa vào cái gì mà làm “giải Oscar lớn nhất, toàn diện nhất” đây? Từ trước tới nay lãnh đạo chỉ phụ trách đập đầu đưa ra ý tưởng, mọi hành động đều giao cho nhân viên. Là cấp dưới trực tiếp của Triệu Vân, dĩ nhiên Tang Tiểu Tình phải suy nghĩ đến chuyện này. Cô không thể ôm hết việc về mình, vác đá ném chân mình. Vì thế cô mạnh dạn nói:

- Tôi thấy tòa soạn chúng ta còn yếu, không thể cầu toàn được. Nếu tổ chức một hoạt động lớn như thế này, đầu tiên chúng ta không có vốn, hơn nữa không đủ nhân lực...

Thấy Tiểu Tình không đứng về phía mình, trưởng phòng Triệu rất tức giận:

- Vẫn chưa làm sao đã bắt đầu đưa ra khó khăn rồi? Tôi nói cho cô biết giải pháp lúc nào cũng nhiều hơn khó khăn. Mọi người tự nghĩ cách, tôi không cần quá trình, tôi chỉ cần kết quả.

Tiểu Tình thầm chửi rủa trong lòng: Giải pháp lúc nào cũng nhiều hơn khó khăn? Đây chẳng phải là chùng ghĩa duy tâm chủ quan sao? Khí hậu nóng lên, tài nguyên suy giảm, toàn thế giới có tám mươi lăm triệu dân phải chịu đói... Khó khăn nhiều như thế, cô nghĩ cách giải quyết đi.

Trưởng phòng Triệu vui mừng gọi điện thoại cho tổng biên tập Thường:

- Tổng biên tập Thường, lần triển lãm bất động sản nhà ở này, những đơn vị khác làm giải đơn, chúng ta làm giải Oscar, xem ai hơn ai.

Tổng biên tập Thường tỏ ra rất vui:

- Được, được, dám nghĩ dám làm. Mọi người đi tiên phong, tòa soạn ủng hộ hết mình.

Lúc này Tiểu Tình rất hi vọng trưởng phòng Triệu có thể nói với tổng biên tập một tiếng: “Trước tiên phải phát ít tiền làm vốn”. Nhưng trưởng phòng Triệu lại cúp máy đánh cạch một tiếng, kích động thông báo với mọi người:

- Mọi người nghe thấy rồi chứ? Tổng biên tập Thường nói rồi, ủng hộ hết mình, mọi người nhất định phải hoàn thành xuất sắc hoạt động lần này.

TTT

Tòa soạn không bỏ tiền, chỉ ra chính sách: Những chi phí cần thiết cho hoạt động như giải thưởng, ăn uống, khách sạn... đều được đổi bằng quảng cáo. Mọi người gượng cười, đây chẳng phải là đi lừa người khác sao?

Hoạt động vừa mới bắt đầu, phòng quảng cáo bỗng chốc bận rộn hẳn lên. Mọi người đều nhận nhiệm vụ của mình, ai phụ trách liên lạc, ai phụ trách vốn, ai phụ trách phục vụ, ai phụ trách phỏng vấn... Là trợ lý của trưởng phòng Triệu, mọi việc lớn nhỏ Tiểu Tình đều phải theo dõi.

Lúc đầu trưởng phòng Triệu nghĩ mời tất cả những giám đốc đã từng hợp tác với tòa soạn ăn cơm, trước tiên cần có sự ủng hộ của các khách hàng cũ, sau đó giương cao ngọn cờ các khách hàng cũ đều tham gia chiêu đãi khách hàng mới. Những bữa tiệc như thế này thì tiêu chuẩn sẽ rất cao, trong khi đó tòa soạn lại không bỏ tiền, phải làm thế nào?

Lãnh đạo đã nói rồi, giải pháp lúc nào cũng nhiều hơn khó khăn. Là người nghĩ cách giải quyết vấn đề, Tang Tiểu Tình đành phải gọi điện khắp nơi, cầu xin ông nọ bà kia, xem khách sạn nào đồng ý tài trợ.

Khách sạn vẫn chưa tìm được, trưởng phòng Triệu đã hẹn tất cả các khách hàng, nóng lòng gọi điện cho Tang Tiểu Tình, hỏi rốt cuộc là ăn ở khách sạn nào. Nghe nói vẫn chưa tìm được khách sạn, trưởng phòng Triệu nổi trận lôi đình:

- Tang Tiểu Tình, cô có muốn làm việc nữa không? Một chuyện nhỏ như vậy mà cũng không làm được! Bây giờ thời gian mời khách đều đã định rồi, địa điểm vẫn chưa tìm được, cô bảo tôi phải mời thế nào đây? Tôi cho cô nửa ngày, chỉ nửa ngày! Chuyện này cô nhất định phải làm xong cho tôi!

Không để cho Tang Tiểu Tình giải thích, đầu dây bên kia đã cúp máy. Nửa phút sau, điện thoại lại đổ chuông:

- Máy giám đốc đều nói khách sạn Hồ Cảnh rất được, cô tìm gặp giám đốc của Hồ Cảnh nói chuyện đi.

Tiểu Tình bức tức trong lòng. Mẹ kiếp! Ăn cơm không mất tiền, lại còn làm ra vẻ giống như đại gia, chích dích danh ăn nhà này nhà kia, cô coi mình là tổng thống hay tôi là tổng thống? Chỉ cần mở miệng là khách sạn Hồ Cảnh sẽ mời cô ăn uống miễn phí chắc?

Sau bao nhiêu khó khăn, cuối cùng Tiểu Tình cũng liên hệ được với giám đốc quản lý của khách sạn Hồ Cảnh. Đối phương rất khách sáo:

- Cô Tang, tôi cũng rất muốn giúp cô. Nhưng tôi phải báo cáo với tổng giám đốc, cần một chút thời gian.

- Có thể phiền anh nhanh một chút giúp tôi được không? Tôi rất vội, bởi vì ngày kia là mời khách rồi.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức nhưng không thể đảm bảo chắc chắn lãnh đạo sẽ duyệt, mong cô hiểu cho.

Sự việc đã đến nước này, dường như cũng chỉ biết đợi. Sắp đến lúc trưởng phòng Triệu đòi kết quả, Tiểu Tinh nghĩ ngồi chờ cũng không phải cách, lại lục lọi tìm số điện thoại của giám đốc Tôn của khách sạn Hồ Cảnh. Giọng nói của cô ngọt như mật:

- Chào giám đốc Tôn, tôi là Tang Tiểu Tinh của “Tuần báo thời trang”... Sao tôi biết số điện thoại này của ông ạ? Dạ, giám đốc Tôn nổi tiếng trong giới doanh nghiệp như vậy, muốn giữ bí mật số điện thoại là điều vô cùng khó khăn... Lần này mạo muội làm phiền là vì gần đây tòa soạn chúng tôi muốn mời mấy vị khách quan trọng ăn cơm. Họ nói phải đến khách sạn của ông... Đúng vậy, đúng vậy, món vậy cá của khách sạn là số một... nhưng kinh phí của tòa soạn chúng tôi rất hạn hẹp, vì thế muốn hỏi giám đốc Tôn có thể dùng quảng cáo để cắt giảm chi phí được không ạ? Chuyện này lãnh đạo giao cho tôi, nếu làm không tốt thì lãnh đạo sẽ đuổi việc tôi... Mặc dù xưa nay chưa từng quen biết nhưng tôi nghe nói giám đốc Tôn là người hào hiệp trọng nghĩa, coi việc giúp đỡ người khác là thú vui cuộc đời. Lần này không biết có thể giúp được không. Công ơn của ngài, tiểu nữ sẽ ghi tạc trong lòng...

Tang Tiểu Tinh chăm chú đối phó với giám đốc Tôn ở đầu dây bên kia, ngay cả lúc trưởng phòng Triệu đến gần cũng không hề hay biết. Trưởng phòng Triệu khoanh tay, lạnh lùng nhìn Tang Tiểu Tinh cầm ống nghe, lúc thì nũng nịu trách móc, lúc lại tươi cười tình cảm, trong lòng nhói lên một tiếng. Con bé này không đơn giản, sau này phải đề phòng.

Giám đốc Tôn ở đầu dây bên kia được Tiểu Tinh nịnh đến u mê đầu óc, không nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay:

- Các cô có mấy người? Năm nghìn tệ là đủ rồi chứ? Quảng cáo cũng không cần làm nữa. Chỉ riêng việc mọi người truyền tai nhau đã khiến khách sạn của chúng tôi bận rộn lắm rồi. Cứ coi như đây là sự ủng hộ của chúng tôi với giới truyền thông.

- Giám đốc Tôn, cảm ơn ông, cảm ơn ông! – Tang Tiểu Tinh vui vẻ nói, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Ngoảnh đầu lại, nhìn thấy ánh mắt u ám của trưởng phòng Triệu, nụ cười như trút được gánh nặng bỗng chốc đông cứng trên khuôn mặt.

2

Ban ngày Tang Tiểu Tinh lẩn lộn bên ngoài, buổi tối về nhà thấy Hải Châu như con nhện bám chặt trên mạng chơi game. Trong lúc lúc tức giận đã đưa ra thông điệp cuối cùng:

- Trương Hải Châu, nếu anh còn không ra ngoài tìm việc thì đi tìm bạn gái khác đi.

Cuối cùng Hải Châu đã có chút tỉnh ngộ, dùng ba ngày liền chuyên tâm làm hồ sơ xin việc, kèm theo bảng thành tích từ đại học đến cao học, bằng khen, báo cáo thực tập, thư giới thiệu của giáo viên hướng dẫn, một tập dày, phía trên còn đóng giấy vàng, trông rất giống cuốn tạp chí thời trang.

Tang Tiểu Tinh nhìn mà lắc đầu nguầy nguậy:

- Dày quá, một ngày người ta nhận được bao nhiêu hồ sơ, làm gì có thời gian để đọc?

Hải Châu không vui:

- Làm thế này không gây chú ý sao?

- Anh tưởng cứ dày là gây chú ý à? Người ta coi trọng nội dung, không phải hình thức.

- Nội dung được thể hiện qua hình thức. Thành tích, tài năng, ưu thế, sở trường của anh đều trong tập hồ sơ này, thiếu một thứ cũng không được.

- Vấn đề là người ta có lòng kiên nhẫn để đọc mới được.

- Tang Tiểu Tinh, sao em biết người ta không có lòng kiên nhẫn? Chính em từ sáng đến tối giục anh ra ngoài tìm việc. Anh mất bao công sức làm hồ sơ xin việc, em lại dội nước lạnh vào mặt anh!

- Được được được, em không dội nước lạnh vào anh, anh dội người khác dội đi.

Ngày hôm sau, Trương Hải Châu dậy rất sớm, đóng bộ comple đi giày da, lái xe của Tiểu Tinh đến trung tâm triển lãm quốc tế. Ở đó có một buổi tuyển dụng nhân tài cao cấp. Trên ghế sau, tập hồ sơ xin việc dày cộp đựng đã đựng đưa, ngay cả lúc phanh cũng phải cẩn thận. Cách trung tâm triển lãm hai tuyến đường thì bắt đầu tắc đường, hai bên đường chật cứng xe cộ. Hải Châu đành phải đỗ xe trong bãi đỗ xe ở siêu thị cạnh đó, cầm theo mười mấy tập hồ sơ xin việc đi bộ đến đó.

Càng đi càng thấy nhiều người, nhìn ra xa chỉ thấy dòng người đen đặc. Hải Châu đành phải đi theo dòng người, từ từ tiến về trung tâm. Trong túi là tập hồ sơ dày cộp, anh xách mà thấy mỏi như cả tay.

Khó khăn lắm mới chen được vào cửa, cảnh sát đứng thành hàng dài để duy trì trật tự, dòng người phía trước chậm lại, phía sau vẫn còn từng lớp từng lớp tiến lên phía trước. Trương Hải Châu chen chúc giữa đám đông, vô số người giẫm vào chân anh, dĩ nhiên anh cũng giẫm vào chân vô số người. Cuối cùng cũng vào được cửa, nhưng chiếc túi giấy trên tay không chịu nổi sức nặng của tập hồ sơ, đáy túi bung ra, hồ sơ rơi đầy đất. Trương Hải Châu vội vàng cúi người nhặt, đám người phía sau ùn ùn chen lên, chẳng mấy chốc đã nhấn chìm anh. Những người muốn tiến lên trước không có chỗ đặt chân trực tiếp giẫm lên lưng anh chen lên trước.

Đúng lúc đó, cảnh sát túm cổ Hải Châu:

- Không sợ chết à, lúc này còn dám ngồi dưới đất.

Sắc mặt Trương Hải Châu tái nhợt, ôm chặt ba bốn tập hồ sơ trước ngực, vẫn chưa kịp trả lời đã bị dòng người đẩy vào trung tâm triển lãm quốc tế.

Bên trong đông nghịt người. Ban tổ chức rất có kinh nghiệm, mỗi đơn vị tuyển dụng đều làm một tấm biển tuyển dụng lớn treo ở phía trên. Có lẽ ý của ban tổ chức là, hãy nhìn thật rõ yêu cầu của đơn vị tuyển dụng, nếu thấy không hợp thì đừng có nộp hồ sơ.

Hải Châu ôm tập hồ sơ, đi nửa vòng nhận thất có rất ít ngành hợp với mình, do dự mãi mới nộp được một bản. Người phỏng vấn cầm tập hồ sơ, nhìn qua rồi hỏi:

- Du học ở Canada?

Hải Châu gật đầu:

- Đúng vậy, thạc sĩ quản lý công thương đại học Brock.

Ông ta gật đầu, ném tập hồ sơ sang một bên, không nhìn Hải Châu nữa mà nói:

- Người tiếp theo!

Lúc đấy Hải Châu thấy khó thở, chóng mặt buồn nôn, tìm một chỗ thông gió, dựa lưng vào tường, nói lòng cả vạt, một lúc lâu mới thấy đỡ hơn. Lúc anh ra ngoài thì đã là gần trưa, người đến xin việc giảm dần. Hồ sơ xin việc chất cao như núi dưới đất, mọi người giẫm qua, nhảy qua. Com hộp được mang tới, nhân viên liên rút vài tập hồ sơ trong đồng hồ sơ kê dưới hộp com. Ăn xong rồi, tiện tay xé vài tờ bọc hộp com lại vứt vào thùng rác.

Chứng kiến cảnh tượng đấy, Hải Châu thấy lòng nguội lạnh, không còn tâm trạng muốn tìm việc nữa, ôm mấy tập hồ sơ còn lại ra về.

Ánh nắng bên ngoài thật rực rỡ, lá ngô đồng rì rào trước gió, tràn đầy sức sống. Người qua lại hối hả trên đường, vẻ mặt căng thẳng, dường như đang rất vội. Chicó Hải Châu là ngó ngó nghiêng nghiêng. Khi đi qua thùng rác, anh dừng lại, nghĩ một lúc rồi ném hồ sơ vào đó. Anh tự cười nhạo:

- Thay vì để họ vứt, chi bằng mình tự vứt.

TTT

Ngồi trên xe, Hải Châu thấy rằng mình không có chỗ nào để đi, đèn đỏ dừng lại, đèn xanh đi, chỉ lái dọc theo con đường.

Tiểu Tinh gọi điện thoại hỏi:

- Tình hình thế nào rồi?

- Chẳng thế nào? – Hải Châu buồn rầu nói.

- Cứ từ từ! – Tiểu Tinh cũng thở dài – Em ở tòa soạn, anh mang xe đến cho em. Buổi tối bọn em phải mời khách ở khách sạn Hồ Cảnh, xa lắm, không có xe không tiện.

- Buổi tối anh cũng phải dùng. Buổi tối anh phải đến Watsons mua kem đánh răng.

- Mua tạm ở siêu thị nào đi.

- Không được, kem đánh răng anh hay dùng chỉ có Watsons bán.

- Thiếu gia, anh giúp em một chút có được không? Phải biết phân biệt nặng nhẹ chứ, anh mua kem đánh răng quan trọng hay công việc của em quan trọng? Em không tin anh dùng kem đánh răng của hãng khác sẽ bị sâu răng đâu. – Tiểu Tinh tức giận.

- Thôi được. – Hải Châu tỏ vẻ không vui. – Chỉ em có việc, chỉ có việc của em là quan trọng nhất thế giới.

Gần năm giờ chiều mà Hải Châu vẫn chưa mang xe đến, Tang Tiểu Tinh gọi điện thoại giục, gọi mãi mới có người nghe. Hải Châu nói với giọng điệu uể oải vốn có:

- Đến ngay đây!

Chờ thêm nửa tiếng mà vẫn chưa thấy Hải Châu đến. Tiểu Tinh không chờ được lại gọi điện:

- Anh ở đâu rồi?

Đầu dây bên kia vẫn là câu nói ấy:

- Đến ngay đây.

- Rốt cuộc anh đến đâu rồi? – Tiểu tình vô cùng sốt ruột.
- Anh vừa mới ra cửa! – Hải Châu chậm rãi nói.
- Thế lúc này anh nói là đến ngay đây!
- Lúc này anh vừa mới ngủ dậy, rửa mặt thay quần áo xong là đi luôn mà.
- Anh đúng là đồ khôn kiếp! – Tiểu Tình cúp máy, xách túi đi xuống dưới bắt xe.

Đúng vào giờ cao điểm, chiếc xe taxi nào cũng có khách. Triệu Vân đã đến đó từ rất lâu, gọi điện giục Tiểu Tình:

- Cô đến đâu rồi?

Tiểu Tình nói dối:

- Tôi đang trên đường, sắp đến rồi, tắc đường!
- Cô nhanh lên chút! – Triệu Vân nổi nóng – Chúng ta mời khách ăn cơm, nhất định không được đến muộn.

Tiểu Tình càng lo lắng hơn, càng vội vã không có xe. Thời gian trôi đi từng phút từng giây, cô chỉ muốn đâm đầu vào xe chết đi cho rồi. Chết là sẽ không phải lo lắng gì nữa!

Ngã tư trước mặt có một chiếc xe trả khách, Tiểu Tình đi giày cao gót, chạy về phía đó với tốc độ nhanh nhất, gạt tay người phụ nữ trung niên cũng đang tranh chiếc taxi ấy, mở cửa xe, ngồi vào trong và nói:

- Chú ơi, đến khách sạn Hồ Cảnh.

Chiếc xe phóng đi, tiếng chửi mắng của người phụ nữ trung niên bên ngoài vẫn còn vang lên bên tai. Tang Tiểu Tình thở phào, nhìn đồng hồ, lập tức căng thẳng hẳn lên, mếu máo cầu xin lái xe:

- Chú ơi, chú lái nhanh một chút, cháu đang vội.

Triệu Vân lại gọi điện thoại giục:

- Sao cô vẫn chưa đến?

Tiểu Tình mếu máo:

- Tắc đường.

3

Đúng là tắc đường, khắp nơi xe cộ chật cứng. Một ngã tư phải đợi mấy lần đèn đỏ mới đi được. Tiểu Tình nóng lòng nói:

- Chú lái xe ơi, đi vòng, vòng qua đường hầm, càng nhanh càng tốt!

Nhưng khi cô lái được vào đường hầm thì phía trước lại xảy ra một vụ tai nạn va chạm xe. Hai lái xe đều không phải là những người dễ nói chuyện. Hai bên nhảy xuống chỉ mặt đối phương rồi chửi, chửi đi chửi lại rồi động chân động tay.

Tiểu Tình ngồi trong xe sắp phát điên lên, mở cửa xe nhảy ra ngoài:

- Đàn ông đàn ông đứng giữa đường đánh nhau có biết xấu hổ không? Mau lái xe đi, tai nạn nhỏ như vậy mà cũng lòi thối, không thấy mất mặt à?

Tắc đường ai mà không vội, thấy Tiểu Tình nhảy xuống nói hai người kia, mọi người thi nhau nói:

- Đứng đấy, đứng đấy, mau tránh ra đi, ai cũng vội.

Hai người đàn ông thấy xấu hổ, chui vào xe, lái xe sang bên kia đường, lúc ấy đường mới thông thoáng.

Tiểu Tình quay lại xe, phát hiện có một cuộc gọi nhỡ của Triệu Vân, bồng chốc thấy da đầu tê buốt, nhẩn nhó gọi lại. Đầu dây bên kia nổi cơn tam bành:

- Tang Tiểu Tình, cô đang làm cái trò gì hả? Khách đến hết rồi sao cô chưa đến! Lẽ nào cô để bao nhiêu giám đốc phải chờ một mình cô? Thật chẳng ra làm sao cả! – Tiểu Tình biết mình đuối lý, để mặc cho cô ta chửi bới, cô không nói một lời nào.

Ra được đường hầm lại bắt đầu tắc đường. May mà cách khách sạn Hồ Cảnh không còn xa nữa. Tiểu Tình trả tiền xe chạy bộ. Bình thường không chịu vận động, chạy được vài bước đã thấy tim sắp bắn ra ngoài lại thêm giày cao gót khiến chân đau nhức.

Lúc ấy điện thoại lại đổ chuông, Tiểu Tinh tưởng Triệu Vân gọi, không nhìn điện thoại mà hét lên:

- Đến cửa rồi, đến cửa rồi!

Nhưng đầu dây bên kia là giọng nói của Hải Châu:

- Tiểu Tinh, không xong rồi, anh bị đâm xe!

Tiểu Tinh chỉ thấy suy sụp:

- Hà? Thế nào rồi? Có bị thương không?

- Người không sao, xe hỏng rồi. Em mau đến đi, anh không biết xử lý thế nào, lát nữa cảnh sát giao thông sẽ tới!

- Hải Châu, đừng lo! Anh nghe em nói! – Tang Tiểu Tinh cố làm ra vẻ bình tĩnh. – Bây giờ em không đi được. Anh gọi điện cho công ty bảo hiểm, thế bảo hiểm trong hộp giấy tờ xe, sau đó nghe theo chỉ dẫn của cảnh sát giao thông. Em ăn xong sẽ đi tìm anh.

- Lúc nào rồi mà em còn nghĩ đến chuyện ăn uống! – Hải Châu sốt ruột nói – Anh không làm được, anh chưa bao giờ xử lý tai nạn giao thông trong nước. Hơn nữa, chẳng phải vì mang xe cho em nên anh mới bị đâm xe sao? Em cứ giục anh!

Tiểu Tinh tức giận:

- Anh đi sớm hơn chẳng phải là sẽ không xảy ra chuyện gì sao? Anh làm lỡ chuyện của em, em vẫn còn chưa tính sổ với anh đâu.

Đầu dây bên kia không nói nữa, Tiểu Tinh nghe thấy điện thoại không ngừng báo có cuộc gọi đến, nhất định là Triệu Vân, vội vàng nói với Hải Châu:

- Thật sự em có việc gấp, gọi lại cho anh sau nhé, tất cả anh cứ nghe theo cảnh sát là được!

TTT

Tang Tiểu Tinh chạy thục mạng vào khách sạn. Khách đã đến đủ cả, Triệu Vân đang tươi cười cùng mọi người uống trà nói chuyện, liếc thấy Tiểu Tinh bước vào, sắc mặt bỗng trở nên u ám, thấp giọng trách móc:

- Cô làm cái gì thế? Để bao nhiêu lãnh đạo phải chờ một mình cô!

Tiểu Tinh vội vàng xin lỗi:

- Xin lỗi, xin lỗi, xảy ra chút sự cố.

Những giám đốc ngồi đó đều thay nhau nói:

- Không sao, xinh đẹp như vậy khó tránh khỏi sự cố. Lát nữa uống thêm chút rượu là được.

- Nhất định rồi. – Tiểu Tinh mỉm cười, tránh ánh mắt như tên bắn của Triệu Vân, tìm một góc rồi ngồi xuống.

Trưởng phòng Triệu đã gọi món, vây cá, tổ yến, tôm hùm, cá nóc... Mỗi món ăn đều được đặt trong chiếc khay sang trọng, thêm vào đó là bốn chai Mao Đài. Tiểu Tinh nhìn mà thấy rung mình: Như thế này năm nghìn tệ có đủ không?

Đang ăn, Hải Châu không ngừng gọi điện cho Tang Tiểu Tinh hỏi hết cái này đến cái kia khiến Tiểu Tinh đứng ngồi không yên. Điện thoại vừa đổ chuông, Triệu Vân lại gườm gườm nhìn Tang Tiểu Tinh với ánh mắt giết người, chỉ muốn xông lên tát cho cô hai cái, nhân tiện ném điện thoại của cô đi.

Tiểu Tinh biết thế là không nên, sau khi nghe xong cuộc điện thoại thứ ba, cô lẳng lặng tắt máy, đồng thời nâng ly:

- Hôm nay tôi đến muộn, quả thực rất xin lỗi các vị, Tang Tiểu Tinh tôi tự phạt một ly, xin được cạn trước. – Cô ngửa cổ uống cạn ly rượu trắng đầy, khuôn mặt lộ vẻ đau khổ.

Đàn ông reo hò:

- Hahaha, chưa đủ, chưa đủ, không phạt thì thôi, đã phạt là phải phạt ba ly đây là quy định!

Tiểu Tinh biết lúc này không nên nói nhiều, nói thế nào cũng phải uống, thêm vào đó trong lòng đang giận Hải Châu. Thế nên tay phải một ly tay trái một ly, lại uống liền hai ly.

- Được! – Đám đồng hồ reo.

Các vị khách rất hài lòng với bữa cơm này, mượn men rượu, thi nhau nói với Triệu Vân:

- Hoạt động của triển lãm lần này, nhất định mọi người sẽ ủng hộ!

Triệu Vân nghe mà thấy rất vui, uống hết ly này đến ly khác.

Cuối cùng Triệu Vân và Tiểu Tinh đến quầy thanh toán. Con số trên hóa đơn là 9860 tệ. Nhân viên thu ngân rất lịch sự:

- Giám đốc Tôn đã dặn dò, giảm giá cho quý tòa soạn 5,000 tệ, các vị chỉ phải trả 4,860 tệ.

Tiểu Tinh nhìn Triệu Vân, ngầm nói cô tự đi mà giải quyết. Chuyện này không thể trách tôi được. Tôi đã nói trước với cô rồi, chỉ có 5,000 tệ.

Triệu Vân uống quá chén, ra lệnh cho Tiểu Tinh:

- Cô! Gọi điện thoại cho giám đốc Tôn, bảo ông ấy miễn phí số tiền còn lại.

Tiểu Tinh gần như ngất lịm, thầm nghĩ: “Tôi là vợ giám đốc Tôn hay mẹ giám đốc Tôn, dựa vào cái gì mà người ta phải nghe tôi. Tôi và người ta không quen biết, có thể cho năm nghìn tệ là đã nể mặt lắm rồi, sao lại có thể được voi đòi tiên? Sao cô không tự đi mà xin.”

- Nhanh lên! – Triệu Vân đứng cạnh thúc giục.

Tiểu Tinh nhanh trí, gọi vào số điện thoại mà Trương Hải Châu không dùng nữa, sau đó làm ra vẻ vô tội nói với trưởng phòng Triệu:

- Giám đốc Tôn tắt máy rồi.

- Thế thì cô ứng ra đi! – Triệu Vân nói rồi, không ngoảnh đầu mà bỏ đi luôn.

TTT

Tiểu Tinh lê tấm thân mệt mỏi về nhà. Hải Châu giống như môn thần đứng chắn ở cửa.

- Trời có sập xuống thì ngày mai hãy tính, em mệt lắm. – Tiểu Tinh bỏ giày ra rồi nằm xuống giường.

Hải Châu tức giận suốt một ngày, không nói ra thì không vui. Buổi sáng anh chịu ảm ức khi đi phỏng vấn, chiều tối lại đâm xe. Xe người ta có bốn người khỏe mạnh cường tráng, vây lấy anh, nhe nanh gươm vuốt, nói năng tục tĩu. Trương Hải Châu trông thư sinh là vậy, đã bao giờ chứng kiến cảnh tượng này đâu. Cảnh sát vẫn chưa tới, anh liền ngoan ngoãn đưa một nghìn tệ cuối cùng đền cho người ta. Cảnh sát giao thông đến, đối phương đã phóng xe đi, chỉ còn lại một mình Hải Châu ngây ngô đứng đó, đường tắc chặt cứng. Cảnh sát giao thông vừa đến liền mắng anh: “Sao không biết đỗ xe bên đường.” Phải chịu ảm ức suốt một ngày, anh nóng lòng cần một người nghe anh nói, an ủi anh. Nhưng Tang Tiểu Tinh vừa về nhà là nằm lăn ra giường, một câu cũng không buồn nói, say đến nỗi vừa đặt mình xuống là ngủ luôn.

Những lời nói trong lòng Hải Châu biến thành nỗi tức giận, nghe tiếng ngày mỗi lúc một to của Tiểu Tinh, cuối cùng anh không thể chịu được nữa, chạy lên đánh thức Tiểu Tinh:

- Em chỉ biết ngủ thôi!

Tiểu Tinh nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ hồ hồ “ừ” một tiếng rồi lại ôm đầu ngủ. Thế là Hải Châu lật tung chăn trên người cô.

Lần này thì Tiểu Tinh hoàn toàn tỉnh, cô gằm lên với Hải Châu:

- Trương Hải Châu, rốt cuộc anh muốn gì?

- Tang Tiểu Tinh, em còn mặt mũi hỏi anh muốn gì? Anh xảy ra chuyện lớn như thế, em về nhà cũng không hỏi một tiếng. Nếu anh bị đâm chết, chắc em cũng không thêm khóc một tiếng.

- Anh chết chưa, chết chưa? Anh cao hơn một mét tám, có thấp bé nhẹ cân hơn ai không? Em sống chết kiếm tiền bên ngoài, về đến nhà anh lại còn quấy rầy, anh có để cho em sống không?

- Em nói năng thật vô lương tâm! Anh quấy rầy em? Nếu không phải vì em, anh có phải chịu khổ như thế này không? Bao nhiêu xe đẹp anh thích lái chiếc nào có chiếc ấy, cái xe đều của em, bảo anh nhìn anh cũng không thèm nhìn.

- Đại thiếu gia, nếu em nhớ không nhầm thì hình như anh từ Vân Nam xa xôi về là chạy ngay đến chỗ của em. Anh đến đây, ăn của em, uống của em. Ban ngày em đi làm thì anh ở nhà ngủ. Nói ngon nói ngọt anh mới ra ngoài tìm việc. Em lập tức đưa cho anh một nghìn tệ cuối cùng của mình. Kết quả thì hay rồi, anh ngủ quên, phóng nhanh vượt ẩu, đâm xe của em, đền tiền của em. Em chưa nói một câu nào, thế mà anh còn mặt mũi nói em?

- Anh không nói em thì nói ai? Chuyện gì cũng có nguyên nhân kết quả. Anh đâm xe, anh đền tiền, nguyên nhân là do em gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác thúc giục anh! Buổi tối đứng giờ cao điểm, rất khó lái xe. Anh lái cái xe đều của em chứ đâu phải lái máy bay, muốn nhanh cũng không nhanh được! Em có thông cảm cho người đàn ông của em không, nhịn một chút, chờ một chút, chỉ chậm có hai ba phút? Chẳng phải là ăn bữa cơm thôi sao, thiếu em thì đầu bếp không nấu à? Khách sạn không mở cửa à?

Hai người cãi nhau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Tiểu Tinh nhượng bộ:

- Hải Châu, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không? Suốt ngày cãi nhau, tình cảm cũng rạn nứt.

4

Ngày hôm sau, Tiểu Tinh uể oải đi làm. Xe được đưa đi sửa chữa, chỉ có thể bắt xe buýt đi làm.

Đến tòa soạn, việc đầu tiên là thanh toán hơn bốn nghìn tệ đã ứng tối qua. Khoản tiền này cô đã trả bằng thẻ tín dụng, tòa soạn thanh toán rất chậm, mong là có thể lấy được tiền vào ngày công cuối cùng. Điền xong phiếu thanh toán mang đến cho Triệu Vân kí, Triệu Vân ngạc nhiên nói:

- Chẳng phải là miễn phí sao? Sao cô còn trả tiền?

Tiểu Tinh không biết tối qua Triệu Vân uống quá chén hay vờ ra vẻ ngốc nghếch, vội vàng giải thích:

- Chẳng phải trưởng phòng bảo tôi ứng ra sao?

Thế là Triệu Vân miễn cưỡng kí tên vào phiếu thanh toán, cuối cùng lẩm nhẩm một câu:

- Không biết tổng biên tập Thường có thanh toán không?

Tiểu Tinh bỗng thấy lòng chùng xuống.

Đến chiều, chuyện bất hạnh hơn đã xảy ra. Hôm nay là ngày phát lương, Tiểu Tinh kiểm tra thẻ lương, ít hơn trước đây đúng một nửa. Tiểu Tinh ngồi không yên, vội vàng đi tìm kế toán, nghĩ bụng chắc chắn là nhầm lẫn gì đó. Kế toán kiểm tra lại rồi nói:

- Không sai, chỉ có từng ấy.

Tiểu Tinh đành phải đi tìm Triệu Vân. Đối phương vẫn tỏ ra rất ngốc nghếch, rất ngây thơ:

- Thật sao? Tôi không biết, để tôi giúp cô hỏi tổng biên tập.

Câu hỏi này không có lời đáp. Tiểu Tinh sốt ruột như con kiến trên bếp nhưng không tiện đi tìm tổng biên tập để hỏi. Trong lòng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc vấn đề là ở đâu?

Lại nói về Hải Châu, anh đã hoàn toàn thất vọng với việc tuyển dụng ở trung tâm triển lãm. Trong khoảng thời gian chơi game ở nhà, anh nộp hồ sơ vào trang web tìm kiếm việc làm. Lần lượt có mấy công ty gọi điện mời anh đến phỏng vấn. Lúc công ty đầu tư Long Bàn gọi điện thoại cho Hải Châu, anh vẫn chưa ngủ dậy, nghe đối phương nói đến chuyện phỏng vấn, Hải Châu bật dậy:

- Xin cô chờ một chút, tôi tìm chiếc bút ghi lại thời gian địa điểm.

Lúc đầu đối phương tỏ ra rất lịch sự. Hải Châu không kịp đi dép mà lao thẳng đến bàn học lục lọi. Tìm mãi không thấy chiếc bút nào viết được.

- Anh Trương, anh tìm thấy bút chưa? – Đối phương có chút khó chịu.

- Xin lỗi, chờ một chút... được rồi, cô nói đi. – Trong lúc cấp bách, Hải Châu tiện tay lấy thời son của Tiểu Tinh, ngoặc ngoặc vẽ vài nét trên tường: Phòng 1602, số 22, đường Long Bàn. – Vì chữ “Bàn” có rất nhiều nét nên mất hơn nửa thời son.

- Thời gian phỏng vấn là hai rưỡi chiều thứ ba tuần sau.

- Thứ ba tuần sau? – Hải Châu trầm nghĩ về ngày này. – Là thế này, hôm ấy tôi có việc, có thể chuyển sang ngày khác được không?

- Không được.

- Cô ơi, là thế này, thật sự là tôi có việc, hôm ấy... là sinh nhật của bạn gái tôi. – Hải Châu ấp úng nói lí do.

Đầu đây bên kia bật cười:

- Vậy anh tổ chức sinh nhật cho bạn gái đi, hôm sau đừng đến nữa.

- A... ngoài thứ ba, nhưng ngày khác tôi đều có thời gian. – Hải Châu lo lắng nói.

- Xin lỗi, chúng tôi không có thời gian. Ngoài ra, chúng tôi cũng thấy anh không thích hợp với công ty chúng tôi, không cần phải đến phỏng vấn nữa.

- Vì sao?

- Vì anh không có tinh thần làm việc.

Tối hôm ấy Tiểu Tinh đi làm về, vừa đẩy cửa đã nhìn thấy dòng chữ đỏ choét trên tường, nhìn mà hãi hồn, giống như vừa xảy ra vụ án. Ghé sát lại, thời son Lancome của mình vút bên cạnh, gầy mất hơn một nửa, còn lại dính đầy vôi, muốn dùng cũng không dùng được.

- Anh lấy son môi làm bút, lấy tường làm giấy như thế này sao? Đúng là có phong cách đấy? – Tiểu Tinh cố gắng kìm nén không nổi nóng.

- Vì đón sinh nhật cùng em, anh đã bỏ không đi phỏng vấn ở công ty này. – Hải Châu nói rất hung hờ.

“Vèo” – Một đường parabol, Tiểu Tinh ném thỏi son vào thùng rác. Hơn hai trăm tệ cũng chỉ thế này mà thôi, Tiểu Tinh thấy xót xa trong lòng.

TTT

Công ty khoa học kỹ thuật Đại Thành sẽ mở rộng ra thị trường nước ngoài, cần tuyển một giám đốc nghiệp vụ.

Lúc đến gặp giám đốc Hoàng của công ty Đại Thành, Tiểu Tinh đã biết được thông tin này. Cô lập tức giới thiệu Trương Hải Châu, dĩ nhiên là cô giấu mối quan hệ của hai người:

- Tôi có một người bạn du học ở Canada về, thạc sĩ quản lý công thương... Đúng vậy, chuyên ngành rất hợp, rất ưu tú, thành thạo tiếng Anh và tiếng Pháp, còn biết chơi đàn piano.

- Cậu ta có biết chơi đàn piano hay không tôi không bận tâm, tôi muốn hỏi là người bạn này của cô có kinh nghiệm làm việc không?

- À, có chứ, có chứ... - Tiểu Tinh bắt đầu khoác lác. – Đã từng thực tập ở rất nhiều công ty nước ngoài. Sau khi về nước làm ở tập đoàn Thân Hoa một thời gian.

- Tập đoàn Thân Hoa? Đó là một công ty rất có thực lực! Vì sao lại không làm nữa?

- Vâng... công ty lớn mà, trói buộc người mới vào, không phát huy được tài năng. Anh ấy chủ động xin thôi việc, hahaha.

- Được, ngày mai bạn cô có thời gian không, tôi muốn nói chuyện với cậu ta.

Cần phải bổ sung thêm là Hải Châu đã lần lượt đi phỏng vấn ở tám công ty, có doanh nghiệp nhỏ, còn có công việc ở đại sứ quán, bán hàng đa cấp, ngành điện tử, phần mềm, ô tô, tư vấn và bồi dưỡng... Kết quả đều là chờ thông báo. Chỉ biết chờ mà không thấy hồi âm.

Trong đó đáng nhớ nhất là một lần phỏng vấn, trước sau chỉ mất đúng 3 phút. Đó là một doanh nghiệp có vốn đầu tư Nhật. Trưởng phòng nhân sự là người Trung Quốc, chưa nói được vài câu đã hỏi: Mức lương thấp nhất mà anh có thể chấp nhận là bao nhiêu? Mức lương mà anh đưa ra chúng tôi không thể trả được. (Trong hồ sơ, Hải Châu hi vọng mức lương là năm nghìn tệ một tháng)

Cách hỏi thẳng thắn, trực tiếp này của trưởng phòng nhân sự khiến Hải Châu có chút lung túng. Anh nói:

- Vậy quý công ty có thể trả cho vị trí này mức lương bao nhiêu?

Không ngờ người phỏng vấn đó nói:

- Bây giờ mức lương thấp nhất! Vị trí này ở công ty chúng tôi chỉ có hai ba nghìn.

Hải Châu trầm nghĩ, hai ba nghìn thì hai ba nghìn, dù sao thì còn hơn ngồi chơi ở nhà. Thế là anh nghiêng răng nói một chữ:

- Được!

Hình như đối phương rất ngạc nhiên, hỏi rằng:

- Anh nói “được” là có ý gì?

Hải Châu nói:

- Được nghĩa là có thể.

Đối phương nói:

- Vậy thì chúng ta đàm phán đến đây là xong?

Hải Châu mơ hồ nói:

- Được, tạm biệt.

Vậy là Hải Châu cứ đi phỏng vấn rồi lại chờ đợi, chờ đợi rồi lại đi phỏng vấn.

Ngày hôm sau, trước khi Trương Hải Châu đến công ty Đại Thành phỏng vấn, Tiểu Tinh không ngớt lời căn dặn:

- Ông ấy hỏi anh cái gì anh phải nói nhiều vào, bày tỏ quan điểm của mình. Đề cập đến lĩnh vực chuyên ngành anh không hiểu thì anh cứ nói thật, bày tỏ là

mặc dù mình không hiểu lắm nhưng nhất định sẽ làm quen dần và nắm vững trong thời gian ngắn nhất...

Hải Châu nhẹ nhàng gõ cửa phòng làm việc của giám đốc Hoàng. Ấn tượng đầu tiên của giám đốc Hoàng với anh rất tốt, lịch sự nói:

- Nào, mời ngồi.

Nhưng khi nhìn thấy hồ sơ xin việc của Hải Châu, giám đốc Hoàng lại nhíu mày. Một tập mấy chục trang, in màu, lại còn có hình vẽ và tranh ảnh. Nếu thêm một vài chi tiết tình cảm gì thì có thể xuất bản tự truyện.

- Xem ra kinh nghiệm của cậu rất phong phú. – Giám đốc Hoàng có chút khó nhọc khi cầm tập hồ sơ.

- Gì ạ? – Hải Châu không nhận ra sự chế nhạo của giám đốc Hoàng, lại còn khiêm tốn nói. – Ông quá khen.

Giám đốc Hoàng có chút đau đầu, gượng hỏi:

- Cậu từng làm việc ở doanh nghiệp Thân Hoa. Ở công ty cũ, trong quá trình phụ trách điều chỉnh hạng mục cụ thể, thông thường cậu dùng hành động và biện pháp gì để đạt được mục đích ban đầu của mình?

Hải Châu nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi sẽ trực tiếp nói với đối phương tôi muốn gì, sau đó nói rõ lý do, thế thôi.

- Lẽ nào mỗi lần bàn bạc đều thuận lợi sao? Nếu gặp khó khăn, ví dụ thông tin như cậu cần, đối phương không thể hoặc không muốn cung cấp, cậu sẽ bàn bạc như thế nào?

Hải Châu nói:

- Trong công việc trước đây tôi không gặp khó khăn gì. Những yêu cầu tôi đưa ra thông thường đối phương đều có thể chấp nhận. Đó là điều đương nhiên, vuột mất thì cũng phải nể mũi, có ai dám đắc tội với con trai tổng giám đốc công ty điện lực?

Giám đốc Hoàng không hề biết Hải Châu là con trai của ai. Ông lại hỏi:

- Cậu đã từng gặp chuyện như thế này chưa? Ví dụ cậu phát hiện một bản báo cáo có vấn đề, cậu và đồng nghiệp của cậu đều không tìm ra nguyên nhân của vấn đề. Trong khi đó sếp của cậu lại thúc giục đòi bản báo cáo này. Cậu sẽ xử lý như thế nào?

Lần này Hải Châu trả lời rất dứt khoát:

- Chuyện này tôi gặp rồi, sếp của tôi sẽ giúp chúng tôi tìm.

Giám đốc Hoàng gần như ói máu, chỉ muốn nói với anh chàng này một câu: Nếu như vậy, chúng tôi rất có hứng thú với sếp của cậu. Ông ta có ý định chuyển nghề không? Nhưng nhìn ánh mắt chân thành, ngây ngô của Hải Châu, lời nói đến miệng rồi lại trôi xuống, ông ta chỉ nói:

- Chàng trai, cậu về chờ thông báo nhé!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chờng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đến tận khi bình tĩnh trở lại, Trương Kiếm Long mới phát hiện vết máu trên ga trải giường, đỏ chói, loang lổ, giống như những đóa mai nở rộ. Ông có chút hoảng hốt, lại có chút xúc động: "Xin lỗi, anh không biết..." Diệp Thuần gục đầu vào gối, lặng lẽ rơi lệ. Tất cả các cô gái đều khóc trong lần đầu sao? Cô không biết.

1

Tiền lương của Tang Tiểu Tình vô cớ bị giảm một nửa, hơn bốn nghìn tệ ứng ra cũng giống như đá chìm đáy biển bất vô âm tín. Cuộc sống của đôi tình nhân lập tức rơi vào khó khăn.

Hải Châu không có thu nhập, tiền cũng tiêu hết từ lâu, chuyện gì cũng lấy tiền của Tiểu Tình. Hải Châu nghĩ rằng hai người sắp thành người một nhà, chút tiền nhỏ này không cần phải tính toán, khó khăn chỉ là tạm thời, mì sẽ có, tiền sẽ có. Nhưng trong lòng Tiểu Tình bức tức, không chỉ ăn uống đi lại mình chi, ngay cả rửa xe, đỗ xe, thậm chí dạo phố mua nước khoáng cũng mình chi. Hải Châu đứng cạnh không hề cảm thấy xấu hổ. Cô không phải là ngân

hàng. Dựa vào cái gì chứ?

Tiểu Tinh không nhận được, chạy về nhà kể khổ với mẹ. Mẹ Tiểu Tinh cố gắng kìm nén, khuyên nhủ con gái:

- Mày đừng lo, dù sao thì bố người ta cũng là người đứng đầu công ty điện lực, có thể giương mắt nhìn con trai thất nghiệp ở nhà sao? Càng là những lúc như thế này mày càng phải đối tốt với người ta, không biết chừng người ta đang thử thách mày.

- Mẹ, mẹ đừng lúc nào cũng nghĩ đến lợi lộc được không? Bây giờ con chỉ nói sự thật thôi, Trương Hải Châu suốt ngày ở nhà không đi làm, chỉ biết chơi game, tất cả mọi chi phí đều là con lo liệu. Bây giờ thì hay rồi, không biết vì sao tiền lương của con lại bị trừ nhiều như thế. Nếu cứ như thế này thì con không muốn làm nữa.

- Tinh à, mày nói xem, chuyện tiền lương của mày, liệu có phải là người nhà Hải Châu giữ trò, mục đích muốn chia rẽ hai đứa?

Tiểu Tinh nghe mẹ nói vậy, bỗng chốc nhớ lại cảnh tượng lần thứ hai gặp bố Hải Châu, như chợt nhận ra điều gì đó:

- Đúng là có khả năng. - Cô không kìm nén được nữa, đòi về nhà hỏi tội Hải Châu.

Mẹ Tiểu Tinh vội ngăn lại:

- Đừng vội, suốt ngày mày cãi cọ với nó, cuối cùng chắc chắn là sẽ chia tay. Hải Châu tiền của mày, lại ngủ cùng nhau rồi, nó mà phui mông bỏ đi, cuối cùng chỉ có mày thiệt thôi con ạ. Tiểu Tinh, bây giờ phải kìm nén tức giận. Mẹ là mẹ mày, mẹ hiểu rõ hơn mày. Cuối cùng, chắc chắn bố mẹ Hải Châu sẽ phải chịu thua. Đến lúc đó chúng ta cũng không sợ nữa, cho dù sau này kết hôn, nhà chồng mày cũng không dám coi thường mày.

Tiểu Tinh thấy mẹ nói rất có lý. Quan hệ của hai người đang đứng trước nguy cơ đổ vỡ, nếu tiếp tục cãi cọ, không biết chừng thật sự chỉ còn con đường chia tay. Tiểu Tinh không nghĩ thực tế như mẹ. Cô chỉ nghĩ, yêu nhau lâu như vậy, chỉ vì một chữ tiền, nói chia tay là chia tay, quả thực không đành lòng. Thấy con gái mặt mày ủ rũ, mẹ Tiểu Tinh chủ động nói:

- Bắt đầu từ tuần sau, ngày nào mẹ cũng đến dọn dẹp nhà cửa cho mày, nấu cơm rửa bát. Cái nhà của chúng mày có giống nhà cho người ở không? Giống cái chuồng lợn hơn. Người sống trong chuồng lợn, có thể không cãi nhau được không?

TTT

Khó khăn của Tiểu Tinh, Diệp Thuần đều biết. Thời gian gần đây, cô và Trương Kiềm Long rất thân thiết. Rất nhiều buổi tiếp khách nói chuyện, Trương Kiềm Long đều thích gọi cô đi cùng. Diệp Thuần uống được, lại biết cách nói chuyện, thiên văn địa lý cô kim đều tinh thông, có thể khiến chủ và khách uống thêm vài ly. Dĩ nhiên những chuyện này cô sẽ không nói với Tang Tiểu Tinh.

Diệp Thuần kể cho Trương Kiềm Long nghe về tình hình của Tiểu Tinh và Hải Châu. Có thể thấy mỗi lần nói những chuyện này, Trương Kiềm Long đều chăm chú lắng nghe. Nhưng kể xong ông lại nói như không có chuyện gì xảy ra:

- Mặc kệ nó, đây là chuyện tự nó gây ra. Vì một đứa con gái mà bỏ công việc tốt như vậy. Đàn ông không có sự nghiệp thì ai yêu? - Ông ta nói rồi chuyển chủ đề nói chuyện - Tối nay cô muốn ăn gì, tôi mời cô.

- Vâng, được ạ! - Diệp Thuần đồng ý.

Cô gái này giống như một làn gió mát. Cô khiến Trương Kiềm Long cảm thấy thư thái, cảm thấy dễ chịu. Rất nhiều lúc, nhìn thấy cô ăn ngon lành ông cảm thấy rất thỏa mãn. Tuy nhiên có lúc, cô cũng vô tình hay cố ý đưa tay vào trong áo sơ mi chỉnh lại dây áo bra. Lúc suy ngẫm, cô lại đặt ngón tay lên xương quai xanh, gõ gõ như đánh đàn vậy... Những động tác nhỏ này khiến Trương Kiềm Long cảm thấy cô không chỉ là một cô gái đáng yêu mà còn là một người phụ nữ rất có sức hấp dẫn.

Cảm giác mới lạ này khiến Trương Kiềm Long say đắm. Dần dần ông lạnh nhạt với Triệu Vân, lúc nào cũng lấy cớ bận, thường xuyên lỡ hẹn. Triệu Vân oán trách trong lòng nhưng lại làm ra vẻ không bận tâm. Theo như thông lệ, nếu thứ năm Trương Kiềm Long không đi công tác, không tiếp khách thì sẽ là ngày hẹn của hai người.

Triệu Vân về nhà từ rất sớm, thay quần áo, tắm rửa, trang điểm nhẹ rồi chờ ông. Chương trình dự báo thời tiết trên tivi đã phát xong rồi mà ông vẫn chưa đến. Triệu Vân không tìm được nhắn tin cho ông, chỉ có một dấu hỏi chấm. Tin nhắn gửi đi được 10 phút, đầu dây bên kia mới nhắn lại: "Đến ngay đây."

Đôi khi đối với phụ nữ mà nói, một câu nói, một ánh mắt, một tin nhắn của đàn ông đều là thuốc an thần. Sau khi nhận được tin nhắn, Triệu Vân lập tức vui vẻ hẳn lên. Cô ngậm nga hát và đi vào nhà vệ sinh chải đầu trang điểm, mơ tưởng lúc ông bước vào, mình sẽ chào đón ông như thế nào. Vờ làm ra vẻ tức giận không để ý đến ông? Đây là trò của trẻ con, chắc chắn ông sẽ không thích. Ôm ư? Nhà quê quá. Hôn ư? Đúng rồi, Triệu Vân đi dép lê chạy vào phòng ngủ. Lúc ra ngoài tay cầm lọ nước xịt phòng bạc hà.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, Triệu Vân ngả người vào sofa xem tivi nhưng tai thì chăm chú nắm bắt những động tĩnh nhỏ ở cầu thang. Chỉ cần có một tiếng động nhỏ trái tim của cô lại mơ hồ thất lại. Đến tận khi chắc chắn không phải là ông, cô mới từ từ thở phào. Sau đó cảm giác hụt hẫng và nỗi cô đơn lại trào dâng, giống như nước thủy triều, từng đợt, từng đợt.

Kim đồng hồ chỉ vào 11 giờ đêm - Ông sẽ không đến. Cô thở phào, nằm xuống giường, thả lỏng người theo cách mà giáo viên yoga đã dạy - Cánh tay thả lỏng, mỗi ngón tay đều thả lỏng... Nhưng vẫn không ngủ được.

Triệu Vân nghe thấy ngoài trời đổ cơn mưa. Lại một đêm mưa gió, cô nhắm mắt, gượng cười. Mưa càng lúc càng to, kèm theo tiếng sấm rền vang. Cô cảm thấy sợ, nhiều hơn là bất lực, nhìn nhìn rồi lại nhìn nhìn nhưng không nhìn được, gọi điện thoại cho Trương Kiểm Long. Đổ được hai chuông, lập tức bị tắt đi. Thế là tất cả dũng khí của cô bỗng chốc tan theo mây khói.

TTT

Vợ chồng Trương Kiểm Long đều đã bước sang tuổi ngũ tuần, bên ngoài vừa vang lên tiếng sấm đầu tiên, hai người đều bưng tỉnh. Trong bóng tối, bà Trương khẽ nói:

- Có cần đóng cửa sổ ở ban công tầng dưới không? - Trương Kiểm Long không đỡ lời nhưng đã chuẩn bịngồi dậy. - Ông ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm. Tôi vào phòng vệ sinh, nhân tiện đi xem thế nào. - Bà Trương nói rồi ngồi dậy vừa sờ soạng tìm dép, vừa bật đèn.

Bà Trương mặc váy ngủ bằng lụa màu bạc, đuôi váy bay bay. Trương Kiểm Long nằm trên giường, nghe tiếng động khe khẽ bên ngoài, đột nhiên nghĩ đến cô gái ấy. Cô ấy có sợ sấm không? Ông có chút phiền não, chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ, hà tất phải ngày nhớ đêm mong. Bao nhiêu người đàn ông hồ mưa gọi gió trên quan trường, cuối cùng đều thất bại vì một người phụ nữ. Đây là bài học, phải hết sức chú ý!

Phòng vệ sinh vang lên tiếng xả nước, Trương Kiểm Long lắc đầu, chuẩn bị ngủ tiếp. Lúc ấy, đột nhiên điện thoại đổ chuông, Trương Kiểm Long là lãnh đạo, từ trước tới nay đều mở máy suốt hai mươi tư tiếng, lúc ngủ cũng đặt điện thoại cạnh gối, sợ công ty xảy ra sự cố. Tiếng chuông điện thoại lúc nửa đêm rất chói tai, Trương Kiểm Long giật mình, tưởng là xảy ra chuyện gì, vội vàng bật dậy như bị điện giật. Kết quả vừa nhìn màn hình điện thoại đã không biết đề đầu cho hết giận. “Mẹ kiếp!” Ông thảm chửi một tiếng rồi bấm nút tắt.

Bà Trương cũng nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Bà vội vàng chạy vào phòng hỏi chồng:

- Không xảy ra chuyện gì chứ?

- Không xảy ra chuyện gì lớn, máy bơm ở khu Thành Bắc xảy ra sự cố, dẫn đến một vùng dân cư bị cắt điện. - Trương Kiểm Long cố làm ra vẻ thản nhiên.

- Haizzz, ông làm tổng giám đốc, không lúc nào là tôi không lo! - Bà Trương nằm xuống - Mau ngủ đi.

Trương Kiểm Long lo Triệu Vân sẽ gọi lại nhưng lại không dám tắt máy. Bên ngoài mưa to gió lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện, thế nên ông nói:

- Bà ngủ đi, tôi vẫn chưa yên tâm, sang thư phòng gọi điện, cử người đến hiện trường kiểm tra.

2

Đêm ấy, Diệp Thuần đi ngủ từ rất sớm. Sau khi chuyển ra khỏi chỗ của Tang Tiểu Tinh, một mình cô thuê một nhà cũ. Căn nhà này được người thuê trước đó trang trí rất đẹp, còn có một vườn hoa nhỏ với giàn nho chẳng chịt. Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Thuần đã rất thích, lập tức đặt cọc tiền. Cô bỏ qua rất nhiều nhược điểm của căn nhà cũ kỹ này. Ví dụ: Đường quá chật không thể lái xe vào, nền nhà thấp, ẩm ướt, đường dây điện già cỗi... Cô không ngờ trong một đêm mưa to gió lớn, tất cả những nhược điểm của căn phòng lại xuất hiện cùng một lúc.

Mưa càng lúc càng to, nước mưa men theo khe hở cửa chảy vào trong. Không biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên Diệp Thuần bị một tiếng sấm làm cho giật mình tỉnh giấc, cô mở mắt, chỉ thấy bên ngoài cửa sổ là những tia sét xé toạc bầu trời. Cô thấy sợ, vội bật đèn ngủ cạnh đầu giường, đèn không sáng khiến cô càng sợ hơn. Cô mò mẫm đi xuống bật đèn. Chân vừa chạm đất, vũng nước lạnh buốt dưới đất ngấm lên tận mu bàn chân. Diệp Thuần “à” một tiếng, rút chân lại như bị điện giật. Cô run rẩy rút điện thoại, qua ánh sáng yếu ớt của chiếc điện thoại, cô nhìn thấy nhà mình đã ngập trong nước. Nước không ngừng chảy qua cửa. Cô sợ đến nỗi không biết phải làm thế nào, đứng trên giường, nhòai người bật công tắc điện nhưng đèn vẫn không sáng, có thể là đã cúp điện. Diệp Thuần thấy da đầu tê buốt, chỉ nghe thấy trong góc tường vang lên tiếng chít chít. Chiều điện thoại vào đó thì thấy ba bốn con chuột đen sì đang bò đi bò lại trên tủ. Lần này thì Diệp Thuần hoàn toàn suy sụp. Sau khi tốt nghiệp, một mình cô đi đến thành phố này. Một người mạnh mẽ như cô dường như không biết sợ là gì. Nhưng lúc này cô rất sợ, cô có cảm giác mình đang ở trong địa ngục, khắp nơi đều là những hồn ma đang nhìn mình chằm chằm. Cô không biết cầu cứu ai, run rẩy gọi điện thoại cho Trương Kiểm Long, vừa khóc vừa nói:

- Chú có thể đến giúp cháu được không? Hãy đến giúp cháu.

Lúc ấy Trương Kiểm Long đang nằm trên ghế sofa trong thư phòng. Sau khi hỏi rõ lý do, ông do dự một lát rồi nói:

- Cô đừng sợ, tôi đến ngay đây. Ông nói rồi ngồi dậy thay quần áo. Bà Trương nằm trong phòng ngủ, mơ hồ nghe thấy tiếng mở cửa, nghĩ là công ty của ông xảy ra chuyện gì, muốn dặn ông lái xe cẩn thận nhưng lại không muốn nói. Bà xoay người rồi ngủ thiếp đi.

Trương Kiểm Long vội vàng đến nhà Diệp Thuần. Diệp Thuần đang nằm co ro trên giường. Nhìn thấy Trương Kiểm Long, lúc đầu cô sững người, sau đó lao vào lòng ông. Qua ánh đèn pin, Trương Kiểm Long liếc nhìn nơi ở của Diệp Thuần. Căn phòng ngập nước như thế này quả thực không thể dọn sạch trong chốc lát được, liền vỗ lưng cô và nói:

- Đi, trước tiên phải tìm nơi nào để ngủ đã. - Diệp Thuần chỉ biết gật đầu, hai tay ôm chặt cổ ông.

Mưa vẫn đang rơi, Trương Kiểm Long một tay cầm ô một tay ôm Diệp Thuần vẫn còn hốt hoảng sợ hãi, bước từng bước khó nhọc về phía bãi đỗ xe. Mưa gió mịt mù, sấm chớp rền vang, dường như đến ngày tận cùng của thế giới, chỉ còn lại hai sinh mạng nhỏ bé, nương tựa vào nhau, sưởi ấm của nhau.

Trương Kiếm Long đưa Diệp Thuần đến khách sạn Hoàng Quan. Vừa vào phòng, Trương Kiếm Long ôm Diệp Thuần vào lòng và nói:

- Cung, có tôi rồi, em đừng sợ, đừng sợ.

Diệp Thuần áp mái tóc ướt sũng và khuôn mặt lạnh buốt vào ngực ông. Người cô run lên bần bật, không nói được lời nào. Đến tận khi tắm và sấy tóc xong, toàn thân mới khô lại được. Lúc ấy, lí trí và đạo đức mới quay về, thậm chí cô không dám bước ra khỏi cửa phòng vệ sinh. Cô không biết phải đối diện với Trương Kiếm Long như thế nào.

Trương Kiếm Long đang mở cửa lấy đồ ăn sáng mà phục vụ mang tới. Thấy Diệp Thuần bước ra, ông cười và nói:

- Lúc này em làm tôi sợ quá, ăn chút gì nhé!

Diệp Thuần gượng cười, không nói gì, lặng lẽ ngồi xuống, lấy miếng bánh cắn một miếng. Trương Kiếm Long vào phòng vệ sinh, vội vàng rửa mặt, lấy máy sấy sấy bộ quần áo ướt đẫm. Phòng tắm tràn ngập mùi dầu gội đầu, chiếc kẹp tóc màu xanh của Diệp Thuần treo trên mắc, trong bồn tắm có mấy sợi tóc đen quấn vào nhau, dường như đang muốn ám chỉ một điều gì đó. Trương Kiếm Long hít một hơi thật sâu, không nhìn nữa, chuyển sang nghĩ đến chuyện thay đổi cơ cấu công ty. Đến khi bình tĩnh trở lại ông mới đẩy cửa bước ra. Lúc này Diệp Thuần đang nằm trên giường, chiếc chăn màu trắng kéo đến tận mũi, mắt chớp chớp nhìn ông.

Trương Kiếm Long đi tới ngồi cạnh giường. Ông nhìn thấy đôi mắt của cô biến đổi, hình như là có chút sợ hãi.

- Hình như em hơi căng thẳng. - Ông dịu dàng nói.

Diệp Thuần lắc đầu rồi lại gật đầu, bối rối không biết phải làm thế nào. Trương Kiếm Long bật cười. Ông cúi người ôm cô gái này qua lớp chăn, nhìn cô âu yếm

- Tôi đi làm đây, hôm nay em trốn làm một ngày ở nhà ngủ! - Diệp Thuần há miệng như muốn cãi lại nhưng lại không nói gì. Trương Kiếm Long hiểu ý cô, ông nói:

- Nếu ngày mai sếp em làm khó em thì em báo họ đến tìm tôi! - Ông nói rồi khẽ hôn lên trán cô, nhẹ nhàng đặt cô xuống.

- Tôi đi đây, buổi trưa sẽ mang bữa trưa cho em.

Diệp Thuần nhắm mắt, nghe tiếng ông cầm chìa khóa, tiếng tắt đèn, tiếng khóa cửa. Cô mở mắt như trút được gánh nặng, nhắn tin cho Tiểu Tinh:

- Minh bị ốm, xin phép Triệu Văn cho mình nghỉ một ngày. Sau đó cô mới yên tâm đi ngủ.

Sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy tin nhắn của Diệp Thuần, Tiểu Tinh định gọi điện hỏi thăm nhưng Diệp Thuần tắt máy. Cô lay Hải Châu nằm bên cạnh:

- Này, hôm nay mẹ em đến dọn dẹp nhà cửa, anh dậy sớm một chút! - Hải Châu khó chịu ậm ừ một tiếng rồi chui đầu vào trong chăn.

Hơn chín giờ sáng, mẹ Tiểu Tinh xách túi lớn túi nhỏ đến nhà con gái. Sau rất nhiều cuộc điện thoại hối thúc của Tiểu Tinh, cuối cùng Hải Châu cũng bật dậy, không đánh răng rửa mặt mà vội vàng bật máy tính. Lúc mẹ Tiểu Tinh vào cửa, anh vẫn đang vui đùa chơi điện tử. Mẹ Tiểu Tinh cười tí mắt nói:

- Hải Châu à, nghe nói cháu tìm việc không được thuận lợi. Không sao, có phải ai cũng thuận buồm xuôi gió đâu? Trãi qua trở ngại là chuyện tốt. Hôm nay cô nấu món ngon cho cháu, gà hầm đậu tương, cháu thấy được không? - Nói mãi mà không thấy Hải Châu có động tĩnh gì, lại gần mới thấy anh đeo tai nghe, say sưa chém giết trong game. Mẹ Tiểu Tinh lắc đầu, bắt đầu dọn dẹp nhà cửa chuẩn bị nấu bữa trưa, phát ra tiếng động rất lớn, thầm nghĩ: Tôi không tin cậu còn già chết.

Những người có kinh nghiệm chơi game online đều biết thật sự Hải Châu không già chết. Anh đang đắm chìm trong thế giới ma quỷ, không chú ý đến mẹ vợ trong lai. Đến khi anh chú ý thì mẹ vợ đã bung ba món ăn một bát canh lên bàn, cơm cũng đã dọn ra, đĩa xếp ngay ngắn bên cạnh.

Lâu lắm rồi Hải Châu không được ăn những món ăn ngon như vậy. Thấy anh ăn như hổ đói, mẹ Tiểu Tinh bỗng chốc nguôi giận. Bà vừa đơm cơm cho mình vừa tự an ủi mình: Suy cho cùng vẫn là đứa trẻ, chưa hiểu chuyện, hiểu chuyện rồi sẽ khá hơn.

Nhưng Hải Châu thật không biết ý, chẳng mấy chốc đã ăn hết con gà, chỉ còn lại đậu tương. Ớt xanh xào thịt, thịt ăn hết rồi ớt xanh không động một miếng.. Ăn xong rồi ném bát đĩa sang một bên, nói với mẹ Tiểu Tinh:

- Cháu ăn xong rồi, cô cứ ăn tự nhiên. - Nói rồi quay người đi vào phòng.

Chứng kiến cảnh tượng này, mẹ Tiểu Tinh không tức giận sao được? Bà lên gọi điện cho con gái kể tội con rể tương lai.

Tiểu Tinh gọi điện cho Hải châu:

- Mẹ em đừng xa xa xôi đến giúp chúng mình nấu cơm dọn dẹp. Anh có thể nói ngọt một chút, lịch sự một chút được không? Không biết làm thì đứng cạnh giúp một tay cũng được.

Hải Châu tức mẹ Tiểu Tinh động một tí là gọi điện cho Tiểu Tinh để chia rẽ li gián nhưng suy cho cùng thì mẹ Tiểu Tinh là người trên. Anh cố gắng nhẫn nhịn, đi ra ngoài và nói:

- Cô để cháu rửa bát cho.

3

Suốt cả buổi sáng, Trương Kiếm Long không có tâm trạng làm việc. Vốn dĩ phải lên thành phố dự cuộc họp về an toàn sản xuất, ủy ban thành phố quy định người đứng đầu phải có mặt nhưng ông hoàn toàn không có tâm trạng nào đi họp, lấy cớ bị ốm để phó giám đốc đi thay, ông có chút phiền muộn bao nhiêu năm nay, mình xông pha trên chôn quan trường mọi chuyện đều thành thực, điều luyện, nắm rõ chừng mực. Nhưng bây giờ lại vì một cô gái mà lao tâm khổ tứ. Ông do dự không biết có nên đến với cô gái này không? Cô ấy là cấp dưới của Triệu Vân, lại là bạn thân của Tiểu Tinh, quả thực thân phận rất đặc biệt... Lí trí nói với Trương Kiếm Long, nên dừng lại ở đây, dừng lại ở đây!

Buổi trưa, Trương Kiếm Long gọi điện cho Diệp Thuần, muốn lấy cớ phải đi họp, bảo cô tự đi ăn trưa. Nhưng Diệp Thuần tắt máy, Trương Kiếm Long lại thấy lo lắng: Cô bé này tối qua dính nước mưa, không phải là bị ốm chứ? Nghĩ đến đây ông thấy lòng thất lại, không kìm được lái xe về khách sạn.

Không ngờ Diệp Thuần vẫn đang ngủ. Tấm rèm cửa rất dày che ánh sáng bên ngoài. Trong ánh sáng yếu ớt, tư thế ngủ giống như trẻ sơ sinh của cô khiến dục vọng trong lòng Trương Kiếm Long trào dâng. Ông cúi người xuống, khẽ hôn vào mặt cô, mắt cô, mũi cô, môi cô. Trong lúc mơ màng, Diệp Thuần ngỡ là mình đang mơ, bất giác phối hợp với người đàn ông này, khẽ mồm miệng ra. Đến tận khi Trương Kiếm Long dùng sức, cô mới giật mình bừng tỉnh. Cô phản kháng, đẩy ông, đánh ông. Nhưng người đàn ông này rất thô bạo, ông vận tay cô ra phía sau, hôn lên tai cô, hơi thở nóng ấm mơn man trên cổ cô. Diệp Thuần run lên, sau đó cơ thể mềm ra, dường như trong cơ thể cô có hàng trăm hàng nghìn bông hoa thi nhau đua nở.

Trương Kiếm Long giống như một tướng quân quát ngựa tiến lên, cô gái nằm dưới đau đớn kêu lên một tiếng.

- Làm đau em à? - Ông dừng lại, dịu dàng hỏi. Cô lắc đầu, vẻ mặt rất phức tạp. Ông không bận tâm đến nhiều điều như vậy tiếp tục đè xuống, thờ hờn hên đề lên đỉnh.

Đến tận khi bình tĩnh trở lại, Trương Kiếm Long mới phát hiện vết máu trên ga trải giường, đỏ chói, loang lổ, giống như những đóa mai nở rộ. Ông có chút hoảng hốt, lại có chút xúc động:

- Xin lỗi, anh không biết...

Diệp Thuần gục đầu vào gối, lặng lẽ rơi lệ. Tất cả các cô gái đều khóc trong lần đầu sao? Cô không biết.

Trương Kiếm Long xoay người cô lại:

- Chắc chắn là em đang nghĩ đến chuyện tôi tệ, đúng không? Thực ra tôi cũng giống em.

Diệp Thuần cười nhưng lập tức lại òa khóc. Trương Kiếm Long ôm cô, vuốt ve mái tóc của cô:

- Để chúng ta nghỉ một chút, tiếp theo phải làm thế nào? Trước tiên, căn nhà như vũng nước kia của em chắc chắn không thể ở được nữa. Tạm thời em cứ ở đây, tôi giúp em tìm nhà... - Diệp Thuần không khóc nữa, yên lặng nghe sự sắp xếp của ông.

- Thời gian này tôi sẽ không đến làm phiền em. Đợi đến khi em chuyển nhà, ổn định, em muốn tôi đến thì tôi đến, không muốn tôi đến tôi sẽ tránh xa em. Tóm lại tất cả cho em quyết định. Được rồi, con mèo nhỏ của tôi, mau đi rửa mặt tôi đưa em đi ăn.

Đồ ăn tây của khách sạn Hoàng Quan rất ngon, lại có cô thiếu nữ áo trắng đang chơi piano. Tiếng đàn du dương giống như làn nước vang vọng khắp nhà hàng ba mươi tám tầng này. Trương Kiếm Long chọn chỗ này cho gần. Thật là lạ ông chưa bao giờ đưa Triệu Vân đi ăn hay uống trà ở những nơi công cộng. Nhưng đưa Diệp Thuần đi ông không hề lo lắng, có lẽ vì trông hoạt bát giống với người bề trên và người bề dưới, hoặc là cấp trên và cấp dưới.

Đã mấy ngày rồi Triệu Vân không có bất cứ tin tức nào của Trương Kiếm Long, trong lòng rất khó chịu. Cô rất sợ ông sẽ lạnh nhạt với mình. Buổi trưa, mọi người đều đi ăn cơm, phòng làm việc rất yên tĩnh. Cô cầm điện thoại, phải rất lâu mới hạ quyết tâm gọi điện cho Trương Kiếm Long.

Điện thoại đổ chuông, Trương Kiếm Long vừa nhìn thấy số điện thoại của Triệu Vân, đôi lông mày đã nhíu lại, nhưng vẫn nghe:

- Xin chào. Khoảnh khắc ấy, tất cả những cảm xúc trong lòng Triệu Vân đều bị hai tiếng không có một chút sắc thái tình cảm nào hủy hoại. Vốn dĩ cô định nói: “Anh có khỏe không? Em nhớ anh.” Nhưng bị hai tiếng gây làm cho nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ nghe thấy đầu dây bên kia là tiếng dương cầm du dương, đó là bài “Lời cầu nguyện của thiếu nữ”. Một người đã từng học piano như Triệu Vân rất quen thuộc với bài này. Bài hát ẩn chứa niềm thương cảm nhưng rất mượt mà.

- Nói đi chứ! - Trương Kiếm Long có chút khó chịu.

- À không, không có gì, tôi muốn hỏi ông chuyện hợp tác tiến triển thế nào rồi. Hoạt động này có thể làm được không? Triệu Vân áp a áp ứng. May mà cô vẫn có chuyện công để làm cớ, không phải là lấy việc công làm việc tư.

- Tôi đã giao cho phòng thị trường rồi, đến lúc ấy tôi sai người liên lạc với các cô.

- Được... tạm biệt. - Triệu Vân cúp máy, cảm giác hụt hẫng và buồn rầu trào dâng trong lòng. Cô thấy lòng nhói đau, không biết trút nỗi giận dữ đi đâu. Cô nắm chặt tay, để lại vết móng tay hằn lên giữa lòng bàn tay.

Nghĩ một lúc, cô hạ quyết tâm muốn quên đi Trương Kiếm Long. Cô gọi điện thoại cho Diệp Thuần, muốn giao việc cho cô từ đó không liên lạc với người đàn ông này nữa, coi ông ta là người xa lạ. Diệp Thuần ở đầu dây bên kia vừa nói một tiếng “Alô”, Triệu Vân đã sững người. Bởi vì cô nghe thấy trong điện thoại vang lên bài hát “Lời cầu nguyện của thiếu nữ”, tiếng đàn chậm rãi giống như một dòng sông đang chảy, giai điệu hiền hòa và sâu lắng truyền từ ống nghe ra ngoài. Bản nhạc vừa diễn tấu có lẽ là đoạn sau, sắp đến hồi kết.

Triệu Vân chỉ thấy tai ỉu, đầu óc như muốn nổi tung. Cô ngậy người ngồi đó, Diệp Thuần “Alô” mấy tiếng cô mới phản ứng lại, nghiêm giọng hỏi:

- Cô đang ở đâu?

Diệp Thuần không biết mình đã đắc tội với vị sếp này chỗ nào, khề nói:

- Hôm nay tôi bị sốt, đang nghỉ ở nhà!

Triệu Vân không nói gì mà cúp điện thoại. Nổi bi thương, tủi nhục, tức giận trào dâng. Thì ra cô chỉ coi bà Trương là tình địch, tưởng rằng Trương Kiếm Long muốn quay về với gia đình. Không ngờ cấp dưới của mình lại ngang nhiên cướp người đàn ông của mình.

Diệp Thuần cúp máy, sắc mặt rất khó coi.

- Sao thế? - Trương Kiếm Long hỏi.

- Triệu Vân vô duyên vô cớ gọi điện cho em, gọi rồi lại không nói gì. Diệp Thuần lo lắng - Chắc là em không xin phép cô ta nên cô ta nổi giận.

- Triệu Vân? - Trương Kiếm Long thấy lòng nhói một tiếng, lập tức an ủi cô - Cùng lắm thì chuyển việc, đến công ty tôi làm trợ lý cho tôi, thế nào?

Diệp Thuần cúi đầu ăn cháo hải sản. Lúc ngẩng đầu, đôi mắt của cô đầm lệ:

- Em sai rồi, em phải đối diện với Tiểu Tinh và Hải Châu thế nào đây?

- Cung đừng khóc, để người khác nhìn thấy không hay đâu! - Trương Kiếm Long vội vàng đưa giấy ăn cho cô - Tôi sẽ xử lý ổn thỏa, hãy tin tôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Một bên là mẹ, một bên là bạn trai, Tiểu Tinh cố gắng hết sức để duy trì sự cân bằng nào đó. Thấy nổi oán thán của mẹ với Hải Châu càng ngày càng lớn. Hải Châu cũng khó chịu với mẹ, Tiểu Tinh chỉ có thể đứng giữa, dỗ dành mẹ, khuyên nhủ chồng nhưng vẫn không thể cải thiện được tình hình.

1

Mẹ Tiểu Tinh nhiệt tình đến nhà Tiểu Tinh dọn dẹp nấu nướng. Ngày nào bà cũng đến, Hải Châu nghe theo lời căn dặn của Tiểu Tinh, đứng cạnh giúp một tay, cho dù chỉ làm ra vẻ. Thế là mẹ vợ quét nhà, anh đổ rác. Mẹ vợ xào rau, anh đưa đĩa. Mẹ vợ rửa bát, anh lau bàn...

Mẹ Tiểu Tinh bận rộn nhưng miệng cũng không dỗi yên:

- Hải Châu, hỏi ở Canada cháu có yêu cô gái ngoại quốc nào không?

- Hải Châu, cháu ở nhà suốt ngày thế này cũng không phải là cách, hay là bảo bố cháu xin cho cháu việc gì đi.

- Hải Châu, cháu và Tiểu Tinh định bao giờ kết hôn, khi nào sinh con? Cháu thích con trai hay con gái? Bố mẹ thích cháu trai hay cháu gái?

- Hải Châu...

Một hai ngày còn được, lâu dần Hải Châu không chịu được. Anh phàn nàn với Tiểu Tinh:

- Có thể bảo bà mẹ yêu quý của em đừng đến nữa được không?

- Mẹ em đến lao động công ích, không lấy đồng nào lại còn bỏ tiền thức ăn. Anh còn điều gì chưa thỏa mãn? - Tiểu Tinh tỏ vẻ không vui.

Hải Châu không còn gì để nói nhưng trong lòng rất bức bối: Tôi đâu có mời bà ấy đến lao động công ích. Nhà tôi bản một chút tôi thấy vui. Tôi không biết nấu cơm tôi ăn mì tôi cũng vui. Nhưng những lời này có thể nói ra được sao? Nói ra chắc chắn sẽ cãi nhau.

Hải Châu chỉ có thể tìm cách tránh mặt. Mẹ Tiểu Tinh đến thì anh đi. Mẹ Tiểu Tinh đi thì anh về. Nhưng dường như mẹ Tiểu Tinh biết mảnh khoe của anh, liền dùng kế lâu dài, không ở một buổi chiều thì kiên quyết không đi, coi như đây là chỗ ở thứ hai của mình khiến Hải Châu không có chỗ nào để đi, có nhà cũng không thể về.

Một thời gian sau, hàng xóm nhà Tiểu Tinh bắt đầu sửa nhà. Cửa điện máy khoan ầm ầm khiến hàng xóm xung quanh không thể chịu được. Nhưng vì người ta là hàng xóm lâu năm, sửa nhà cũng là để lấy vợ cho con. Mẹ Tiểu Tinh cũng không muốn lí luận với người ta. Bà nhớ ra chỗ con gái còn một phòng trống, thế là kéo bố Tiểu Tinh đến nhờ cậy con gái.

Tiểu Tinh nói với Hải Châu:

- Bố mẹ em chỉ sống nhờ ở đây một thời gian ngắn, hàng xóm sửa nhà xong là sẽ chuyển đi, nhiều lắm là một tháng. Trong khoảng thời gian này, nếu mẹ em có chỗ nào không phải thì mong đại thiếu gia anh rộng lòng bỏ qua cho.

Hải Châu thấy da đầu tê nhức, miễn cưỡng nói:

- Thôi được rồi.

Tục ngữ nói xa thorn gần thối, câu nói này quả không sai. Từ khi sống chung với nhau, mẹ Tiểu Tinh càng nhìn càng thấy Hải Châu chướng mắt, suốt ngày lăm bằm kẻ những thói xấu của Hải Châu với chồng và con gái.

Buổi sáng chưa bao giờ dậy trước 10 giờ, lười biếng!

Đánh răng bóp kem đánh răng lúc nào cũng bóp ở giữa, không hiểu biết!

Lúc lấy xà phòng rửa tay không biết tắt vòi nước, lãng phí!

Nửa đêm nửa hôm còn bắt làm chuyện ấy, không thương vợ!

Bao nhiêu chuyện bất mãn, mẹ Tiểu Tinh đều ghi nhớ trong lòng. Khổ nỗi Hải Châu là con rể tương lai, chỉ có thể nhẫn nhịn. Ngoài việc nhẫn nhịn còn phải tận tâm tận lực hầu hạ con gái và con rể tương lai vì thế càng bức bối trong lòng. Nhưng lại không có cách giải quyết nào tốt hơn, chỉ có thể không ngừng cắn nhai với hai bố con Tiểu Tinh.

Hải Châu cũng bức tức. Đang hạnh phúc sống trong thế giới hai người, bỗng nhiên xuất hiện hai người từ trên trời rơi xuống. Ngủ nướng cũng không yên, chơi game cũng không thể chuyên tâm, thậm chí ngay cả làm tình với bạn gái cũng phải vụng trộm cẩn thận vì phòng cũ không cách âm.

Ngược lại, Tiểu Tinh rất vui với việc bố mẹ chuyển đến. Nhà cửa sạch sẽ, buổi tối về nhà có cơm canh nóng sốt. Ăn các món sơn hào hải vị, ăn cơm ở nhà vẫn là ngon nhất huống hồ bây giờ đang khủng hoảng kinh tế, làm gì có tiền ra ngoài ăn uống? Lúc ăn, nói chuyện với bố mẹ, mọi vất vả trong một ngày đều vơi đi. Nỗi buồn khi bị trừ lương cũng có thể tạm thời không nhớ tới. Nhưng Hải Châu khó chịu, bốn người ăn cơm, ba người nhà họ nói đông nói tây, anh giống như người ngoài, muốn nói xen vào câu nhưng không ai để lời, thật mất hứng.

Dần dần, lúc ăn cơm Hải Châu không nói chuyện nữa, chỉ đọc báo. Mẹ Tiểu Tinh lên tiếng:

- Ăn cơm đọc báo không tốt cho dạ dày. - Hải Châu vờ ra vẻ không nghe tiếng, tiếp tục đọc tin tức thể thao, tin tức quốc tế. Đây là lần đầu tiên anh công khai, ngang bướng bày tỏ lập trường của mình: thích làm gì thì làm, đừng can thiệp.

Hằng ngày, cứ đến chín giờ sáng là mẹ Tiểu Tinh lại bật tivi rất to, đồng thời bắt đầu hút bụi. Hải Châu không thể vờ như không nghe thấy, cho dù là con lợn chết cũng bị làm cho sống lại. Anh khó chịu bỏ dậy, mẹ vợ tương lai đã lấy sẵn kem đánh răng. Hành động này khiến Hải Châu rất khó chịu, nghĩ rằng bà đang làm ra vẻ, chắc chắn sau lưng sẽ thêm mắm thêm muối nói với hàng xóm láng giềng:

- Thằng con rể của tôi không biết làm gì, ngay cả lấy kem đánh răng cũng phải để tôi giúp!

Huống hồ kem đánh răng mà mẹ Tiểu Tinh lấy chỉ nhiều bằng hạt đậu tương, đánh nửa ngày không thấy bọt. Hải Châu lại phải lấy thêm lần nữa, đúng là phiền phức!

Đánh răng xong, mẹ Tiểu Tinh đã lên lấy sẵn nước rửa mặt, ân cần dẫn dò Hải Châu rửa mặt. Thói quen của Hải Châu là vắn vòi rồi lấy nước rửa mặt. Nhưng mẹ Tiểu Tinh lại thích vắn nước nóng vào chậu rồi bê ra, nước thì ít đến không thể chấp nhận được, đặt tay vào, ngay cả mu bàn tay cũng không bị ướt. Hải Châu đáng thương chỉ có thể nhúng khăn mặt vào nước rồi rửa mặt cho xong chuyện. Từ khi mẹ Tiểu Tinh đến sống, Hải Châu nghĩ rằng cái mặt của mình chưa bao giờ được rửa sạch.

TTT

Một bên là mẹ, một bên là bạn trai, Tiểu Tinh cố gắng hết sức để duy trì sự cân bằng đôi bên. Thấy nỗi oán thán của mẹ với Hải Châu càng ngày càng lớn, Hải Châu cũng khó chịu với mẹ, Tiểu Tinh chỉ có thể đứng giữa, dỗ dành mẹ, khuyên nhủ người yêu nhưng vẫn không thể cải thiện được tình hình.

Khoảng thời gian ấy vật giá leo thang, báo chí tivi suốt ngày khuyên mọi người không nên giữ tiền mặt trong tay. Bỗng nhiên Tiểu Tinh nhớ đến chiếc vòng đeo tay mà mình định tặng cho mẹ Hải Châu. Cô nhanh trí, đưa nó cho Hải Châu:

- Anh đưa cho mẹ em, nói là anh mua tặng bà.

Dù sao thì Hải Châu cũng là nam tử hán, cái chuyện mượn hoa dâng Phật như thế này không giống với những việc các đại thiếu gia hay làm:

- Như thế không hay, sau này anh kiếm được tiền mua cái to hơn tặng mẹ em.

- Chẳng có gì không tốt cả, sau này anh có tiền thì tặng cái nữa, ai lại chê có nhiều vàng! Em biết mẹ em là người nhìn thấy tiền thì sáng mắt. Anh tặng vàng cho bà, nhất định bà sẽ rất vui, bà sẽ nhìn những thói xấu của anh là vàng, không phải là thói xấu nữa.

Tiểu Tinh nóng lòng hóa giải mối quan hệ giữa mẹ và Hải Châu.

- Dù sao thì cuối cùng chiếc vòng này cũng nằm trong tay mẹ, ai tặng mà chả được.

Lúc ăn tối, Hải Châu lấy món quà đã gói ghém cẩn thận đưa cho mẹ Tiểu Tinh:

- Cô ạ, thời gian này may mà có cô và chú chăm sóc bọn cháu. Cháu không biết phải cảm tạ như thế nào, liền đến trung tâm mua sắm mua chiếc vòng đeo tay này, cô xem có thích không ạ!

Khuôn mặt sa sầm bao nhiêu ngày của mẹ Tiểu Tinh quả nhiên tươi như hoa, lập tức bóc quà, ướm chiếc vòng vào cổ tay:

- Trời ơi, cháu thật là... cháu vẫn chưa tìm được việc, sao lại tiêu tiền phung phí như thế? Cô không bận tâm đến điều đó đâu.

Hải Châu cười khẩy trong lòng nhưng ngoài miệng thì vẫn lễ phép nói:

- Đây là chiếc vòng cháu mua bằng tiền lương trước đây. Cô đừng khách sáo. Cháu không biết làm việc nhà, cũng không chăm sóc được Tiểu Tinh. Những ngày này may mà có cô chú.

- Chẳng thế à, lúc cô vừa đến, chỗ chúng mày như cái chuồng lợn, không bao giờ biết gấp chăn, buổi tối tắm một cái rồi đi ngủ. Dù sao cô cũng không đi làm, sau này bà bảo mẫu miễn phí này sẽ chăm sóc cuộc sống của hai đứa. Hai đứa hãy dốc sức vào sự nghiệp! Hải Châu, cháu không tìm việc cũng không sao, cần tự mình lập nghiệp! Chẳng phải cháu học cái gì mà, à, quản lý công thương, tự mở công ty, làm ông chủ. Ai không giúp đỡ việc làm ăn của cháu thì bảo bố cháu cắt điện nhà đó. - Mẹ Tiểu Tinh thuận theo lời nói của Hải Châu.

Hải Châu đang phiền não vì bà nói nhiều, bỗng nhiên nghe thấy “Ai không giúp đỡ việc làm ăn của cháu thì bảo bố cháu cắt điện nhà đó”, không kìm được bật cười. Tiểu Tinh nghĩ cũng thấy buồn cười. Hai người cứ cười ngặt nghẽo trên bàn ăn.

Mẹ Tiểu Tinh mừng thầm trong lòng: “Nhìn hai đứa hòa thuận như thế thật là hay.”

2

Rất nhiều chuyện trở nên tồi tệ vì một sự cố. Bản khai thanh toán thẻ tín dụng hàng tháng Tiểu Tinh đều gửi đến cơ quan, chưa bao giờ mang về nhà. Nhưng lần này không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nhét bản khai thanh toán trước đây vào túi xách. Chủ nhật chuyển sang túi đi chơi, tiện tay ném bản khai thanh toán ấy vào túi áo khoác.

Lúc giặt quần áo, mẹ Tiểu Tinh tìm thấy bản khai thanh toán, phát hiện có một khoản tiêu ở cửa hàng vàng bạc với mức 9.848, lập tức liên tưởng đến chiếc vòng đeo tay mà Hải Châu tặng mình, giá ghi trên đó cũng là con số này. Thì ra chiếc vòng này là con gái bòn tiền ra mua! Mẹ Tiểu Tinh bỗng chốc nổi trận lôi đình.

Nén giận trong lòng, lúc làm việc cũng mạnh tay hơn, đập bàn đập ghế kêu rầm rầm. Hải Châu ngồi trước máy tính chơi game, thấy bà nổi nóng vô cớ, trong lòng bức bối không biết ai lại động chạm đến bà?

Chẳng bao lâu, bố Tiểu Tinh mua thức ăn về nhà. Cuối cùng mẹ Tiểu Tinh đã tìm được chỗ trút giận:

- Sao rau diếp lại già thế này? Trời ơi, ông mua gà ở đâu đấy, rõ ràng là thịt gà công nghiệp nuôi bằng cám tăng trọng! Ông đúng là ngu ngốc. Số tôi thật khổ, phải chịu khổ cả đời vì ông, mua con gà cũng không biết mua. Đúng là tôi không thể sống với ông được...

Nói một tràng dài, từ một con gà nói đến việc năm mấy bố Tiểu Tinh nghèo như thế nào, bà nội Tiểu Tinh hiếp bà như thế nào, hồi nhỏ Tiểu Tinh khó nuôi như thế nào, sau này lớn không nghe lời như thế nào, xây dựng mình thành hình tượng nữ anh hùng gian khổ, nhẫn nhục.

Bố Tiểu Tinh không nói gì, mở tivi, nằm xuống sofa, một tay cầm điều thuốc, một tay ấn điều khiển, coi những lời căn nhắc của mẹ Tiểu Tinh là nhạc nền có thể có mà cũng có thể không, chỉ là không thể vận nhỏ được. Hải Châu không chịu được, anh thay quần áo, ra quán net chơi đến tận khi Tiểu Tinh đi làm về mới về nhà.

Mắng thì mắng, nổi nóng thì nổi nóng, về đến nhà vẫn có thức ăn nóng sốt bày sẵn trên bàn. Trong đó có món vịt om Hải Châu thích ăn nhất. Trên bàn ăn, bản trường ca kêu khổ của mẹ Tiểu Tinh tiếp tục được mở, vì người nghe tăng lên nên nội dung kể khổ cũng phong phú đa dạng, ngay cả chuyện bố Tiểu Tinh nháy mắt đưa tình với một người phụ nữ đã có chồng cũng bị mẹ Tiểu Tinh nói ra không chút nể mặt.

Lúc ấy, cuối cùng bố Tiểu Tinh không thể coi những lời căn nhắc của mẹ Tiểu Tinh là nhạc nền được nữa. Ông thấp giọng quát một tiếng:

- Đủ rồi đấy!

Mẹ Tiểu Tinh giận thật, tiếp tục nói không chút sợ hãi:

- Sao tôi không thể nói! Tôi cứ nói! Tôi nhìn thấy rồi, Tiểu Tinh giống tôi, số khổ! Tìm được người đàn ông, vai không thể dựa, tay không thể cầm, công việc không tìm được, tiền cũng không kiếm được, cả nhà chúng ta vẫn phải coi như bảo bối.

Hải Châu thấy có gì đó không đúng, sao lại ám chỉ mình. Anh nhìn nhin, không ngừng tự nhủ với mình: “Chúng ta không nên chấp bà ta” sau đó ra sức và com.

Tiểu Tinh cũng không nghe được nữa, cô nói:

- Mẹ, mẹ bớt nói vài câu đi. Lúc ăn cũng không ngăn được miệng mẹ!

Tiểu Tinh luôn nói chuyện với mẹ bằng giọng điệu như thế, nhưng không hiểu sao lần này mẹ lại nổi nóng đến vậy. Bà ném bát sang một bên rồi bắt đầu mắng Tiểu Tinh:

- Con ranh này, đúng là đồ bỏ đi, mang một thằng thư sinh về nhà bắt mẹ hầu hạ. Ngày nào cũng ngủ đến trưa mới dậy, ngay cả kem đánh răng cũng phải mẹ lấy cho, nước rửa mặt cũng phải bưng đến tận mặt, chỉ thiếu mỗi nước là bón cho ăn thôi! Số tôi đúng là khổ, hầu hết lớn rồi lại đến bé. Đến lúc nào mới hết cảnh khổ này đây? - Bà nói rồi đưa tay lau nước mắt.

Hải Châu vẫn ăn com nhưng lồng ngực phập phồng dữ dội. Anh cố gắng kìm nén nổi tức giận nhưng tay cầm đũa không kìm được run lên.

- Mẹ nói quá đáng rồi đấy, ai là thư sinh? Chẳng phải Hải Châu vừa mua một chiếc vòng vàng cho mẹ sao? Chẳng phải là anh ấy không biết làm việc nhà, tạm thời chưa tìm được việc sao? Mẹ có cần phải nói anh ấy quá đáng như thế không? - Tiểu Tinh nói thay cho Hải Châu.

Không nhắc đến chuyện chiếc vòng thì thôi, vừa nhắc đến là mẹ Tiểu Tinh lại giận chân:

- Mày lừa ai hả? Mày tưởng tao không biết chiếc vòng ấy là ai bỏ tiền ra sao? Tang Tiểu Tinh, mày dám dùng cái mảnh khốe ấy để lừa mẹ mày. Mày tưởng tao là ai?

Được rồi, được rồi, cho dù là tiền của ai, chẳng phải bọn trẻ đều muốn bà vui sao? - Bố Tiểu Tinh thủkhuyên nhủ.

- Thôi đi. - Mẹ Tiểu Tinh gầm lên, - Mày coi thường mẹ mày quá đấy. Một chiếc vòng mà muốn đuổi tao đi sao? Nếu chúng mày có tiền thì tặng tao căn nhà đi. Từ sáng đến tối ở trong phòng trọ, nói ra ngoài cũng thấy xấu hổ!

Trương Hải Châu không thể nhịn được nữa, đứng dậy đi vào phòng. Một lúc sau lại đi ra, ném một chùm chìa khóa sáng loáng xuống bàn, nói với mẹ Tiểu Tinh:

- Cô đừng đánh giá người khác một cách lệch lạc như thế.

Nhà thì có gì to tát, người nhà cháu đã mua cho cháu rồi! Biệt thự liền kề! Cô sống bao nhiêu năm rồi đã nhìn thấy biệt thự liền kề chưa? Thấy cô là người lớn nên cháu nhìn cô. Cô đừng ức hiếp người quá đáng!

Hải Châu nói rồi quay đầu bỏ đi. Vì quay người quá mạnh nên chiếc bát vừa ăn xong rơi xuống đất “choang” một cái, chiếc bát sứ vỡ tan tành.

TTT

Hải Châu bỏ đi, để lại ba người nhà Tiểu Tinh nhìn nhau. Chuyện vừa xảy ra giống như một vở kịch, mọi người khó có thể chấp nhận được. Bố Tiểu Tinh cầm chùm chìa khóa lên nhìn, trên đó có khắc dòng chữ. Bố Tiểu Tinh khẽ đọc:

- Khu Long Phụng.

Long Phụng là khu nhà ở cao cấp nổi tiếng nhất thành phố, bây giờ giá bình quân cũng phải tính bằng vạn. Tiểu Tinh thất thần: Anh ấy mua nhà lúc nào? Vì sao không nói với mình một lời nào.

Là người gây ra cuộc cãi cọ này, mẹ Tiểu Tinh cảm thấy khó xử. Bà hỏi dò:

- Có phải là tôi... nặng lời rồi không? - Thấy mọi người không nói gì, bà lại tự cười nhạo - Bị mẹ kích như thế đã rồi ra căn nhà. Tiểu Tinh, con xem xem, không phải họ không hề chuẩn bị cho hôn sự của con trai... Nhưng vì sao trước đó cậu ta không nói với chúng ta? Muốn thử thách con sao?

Tiểu Tinh không nói gì, quay người đi vào phòng, lấy một chiếc vali to, bắt đầu nhét áo sơ mi, quần lót, giày vào đó.

Mẹ Tiểu Tinh hốt hoảng nói:

- Con muốn làm gì?

- Con để anh ta quay trở về nơi mình đã đến! - Tiểu Tinh sa sầm mặt xuống.

- Xem này, xem này, con gái ông lại thế rồi - Mẹ Tiểu Tinh gào lên với bố Tiểu Tinh. Thấy ông ngây người đứng đó, lại quay sang nói với Tiểu Tinh:

● Con gái à, hôm nay mẹ không đứng. Chuyện xảy ra cũng là có nguyên nhân của nó. Mẹ phát hiện chiếc vòng ấy là con bỏ tiền ra. Trương Hải Châu lại mặt dày mang đến tặng mẹ, vì thế mẹ mới giận. Con biết từ trước tới nay mẹ là người nói mà không để bụng mà. Hải Châu là người tốt, mỗi tội hơi lười. Nhưng nói đi thì phải nói lại, bây giờ đều là con một, có nhà nào là không yêu không chiều, lười cũng không có gì là lạ. Người ta khôì ngồ tuần tú, lại học hành đang hoàng, gia cảnh lại tốt, sao con có thể nói bỏ là bỏ được. Con nhìn này, bớ mẹ người ta ngoài miệng thì nói phản đối, thực ra người ta đã chuẩn bị xong cả phòng cưới! Con không ngốc đấy chứ? Người ta cãi nhau vì không có nhà, con thì tốt rồi, có nhà mà còn cãi nhau cái gì?

Tiểu Tinh dừng tay, nhìn mẹ chăm chăm

- Mẹ chỉ biết nhà, nhà! Mẹ có nghĩ đến chuyện con và Trương Hải Châu sống với nhau lâu như vậy, vì sao chuyện lớn như vậy anh ta không nói với con? Rõ ràng là vì anh ta để phòng con, hoặc là nhà họ đang để phòng nhà mình! Con không thể kết hôn với một người không tin tưởng con!

- Nhưng cậu ta có nhà to thế...

- Có nhà, có nhà anh ta không nói với con, không cho con sống! Có tiền? Có tiền không cho con tiêu, ngược lại tiêu tiền của con! Vậy anh ta có nhà, có tiền thì có tác dụng gì? - Tiểu Tinh kéo vali lại, mở cửa, ném vali ra khỏi cửa.

3

Đêm đã khuya mà Hải Châu vẫn chưa về. Tiểu Tinh nằm trên giường giống như người chết, nằm im không nhúc nhích.

Bố Tiểu Tinh khẽ gõ cửa:

- Tiểu Tinh, mang vali vào phòng nhé. Bố và mẹ con đều không dám đóng cửa đi ngủ, sợ bị lấy trộm.

- Mặc kệ nó, lấy đi cho đáng đời. - Tiểu Tinh tức giận nói.

Bên ngoài không có tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng bước chân lạch cạch, bố Tiểu Tinh đã đi ra ngoài.

Tiểu Tinh nghĩ mãi, một vali đồ hàng hiệu, cộng tất cả lại cũng phải vài vạn. Chẳng may bị kẻ trộm lấy đi, lúc ấy cũng không nói rõ được.

Thế là cô vùng vẫy bò dậy, mở cửa phòng. Chỉ thấy cửa phòng khách vẫn mở, tivi vẫn bật không còn chương trình gì nữa, chỉ còn tiếng rè rè. Bố mẹ ngồi trên chiếc ghế sofa hướng nhìn ra cửa ngủ gà ngủ gật. Tay bố cầm một điều thuốc đã tàn, đầu lọc đen sì, tàn thuốc rơi xuống đầu gối, phủ trắng xóa.

Tiểu Tinh thấy lòng xót xa, lại gần đánh thức họ:

- Bố mẹ về phòng ngủ đi.

Còn cô thì cầm chìa khóa xe, xách vali xuống dưới, chất nó lên thùng sau xe rồi khóa lại. Dù sao thì Hải Châu cũng có một chùm chìa khóa.

Trước khi đi lên Tiểu Tinh ngoảnh đầu nhìn lại. Chiếc xe nhỏ của mình trung thành đứng đó, chờ đợi chủ nhân sai khiến. Tiểu Tinh gượng cười, xe còn hơn đàn ông, nó sẽ không tự chạy đi.

Cô đi lên, khóa cửa lại, nhắn tin cho Hải Châu:

- Chúng ta chia tay đi. Đồ của anh em khóa ở thùng sau xe, anh tự đến lấy đi. - Ngón tay run run, chỉ nhắn mấy chữ mà phải rất lâu mới xong.

Nằm xuống giường, Tang Tiểu Tinh không sao chợp mắt được, trong lòng vẫn nghĩ đến người đàn ông ấy. Anh đi đâu? Có đi uống rượu không? Có xảy ra chuyện gì không? Hai tai vểnh lên, nghe ngóng từng động tĩnh nhỏ ở hành lang.

Cứ như thế cho đến tận khi trời sáng, cuối cùng Tang Tiểu Tinh không thể nhẫn nhịn được nữa, không kịp mặc áo khoác, đi dép mà lao thẳng xuống đó. Chiếc xe vẫn còn nhưng vali đã được đem đi. Tiểu Tinh ngây người đứng đó, một lúc rất lâu mới đóng cửa thùng xe, ôm cánh tay run cầm cập đi về. Đi đến cửa, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

TTT

Trên thực tế, ngay từ khi Hải Châu còn học ở Canada, bố mẹ đã chuẩn bị nhà mới cho anh. Anh vẫn còn nhớ lúc đưa chìa khóa phòng cho anh, mẹ đã dặn đi dặn lại:

- Hải Châu à, sau này nếu con yêu ai, nhất định phải kín đáo, đừng nói chuyện nhà cửa. Con gái bây giờ nhiều mảnh khảnh lắm, ai biết được người ta yêu con hay yêu nhà của con?

Lúc ấy Hải Châu vẫn còn độc thân, không bận tâm đến chuyện nhà cửa. Chìa khóa thì vút lẩn lóc trong tủ, năm ngoài mới đến xem nhà một lần.

Về sau anh quen Tiểu Tinh. Khi Tiểu Tinh nói đến chuyện muốn mua nhà, Hải Châu định nói với cô: "Đừng mua, chúng ta có một ngôi nhà rất to rồi." Vẫn chưa kịp nói, Tiểu Tinh đã nói ý định muốn vay tiền của anh. Lúc ấy, bỗng chốc Hải Châu nhớ đến lời dặn của mẹ nên không nói chuyện mình có

nhà.

Đôi khi giấu diếm một số chuyện, lúc ấy là vô tình nhưng càng để lâu càng không biết phải nói thế nào. Giấu mãi giấu mãi giống như đang cân nhắc tính toán vậy.

Sau khi bỏ đi, quả thực Hải Châu không có chỗ nào để đi. Anh lang thang trên đường, đột nhiên anh thấy mình như một bóng ma dật dờ. Sự việc đến nước này, rốt cuộc phải trách ai? Hình như ai cũng có trách nhiệm, nhưng hình như chẳng ai sai cả. Hải Châu đi lang thang trên đường, chỉ thấy đầu óc rối bời.

Lúc ấy một chiếc xe Honda màu đen lao tới, đến tận khi lao đến trước mặt Hải Châu mới phanh kít một tiếng. Hải Châu giật thót tim, tránh sang một bên theo bản năng. Lúc ấy một người to béo bước xuống, mắt tam giác, mũi củ tỏi, trông rất quen. Anh ta phóng khoáng vỗ vai Hải Châu.

- Người anh em, lâu lắm không gặp.

Hải Châu nhớ ra rồi. Anh ta là Tống Huy, chồng một người bạn thân của Tiểu Tinh, cố gắng lấy tinh thần chào anh ta.

- Sao ừ rũ thế kia? Cãi nhau với bạn gái à?

Hải Châu ním cười ngượng ngùng, coi như là ngầm thừa nhận.

- Ở đời nơi nào chẳng có cỏ thơm, đi, anh dẫn chú đi thư giãn. - Thấy Hải Châu do dự, Tống Huy lại nghiêm túc nói:

- Đúng lúc anh mời khách đi hát, cùng đi chơi, thưngian nào. - Anh ta không để Hải Châu nói gì mà kéo anh lên xe.

4

Tống Huy đưa Hải Châu đến quán YES. Cảnh quầy bar là mấy cô gái ăn mặc sexy, vừa nhìn thấy khách vào là tươi cười chạy ra đón. Một cô gái lông mi giả còn dài hơn cả tóc thấy Hải Châu đang nhìn mình, lập tức nháy mắt với anh, dùng tay chỉ vào chỗ riêng của mình. Hải Châu sợ quá vội vàng quay mặt đi. Cô ta cười rất chói tai.

Tống Huy tỏ ra rất thành thạo, sau một hồi vòng trái vòng phải, họ đến một phòng bao. Trong phòng có ba người đàn ông, ánh đèn mờ ảo, đèn màu nhấp nháy lần lượt lướt qua khuôn mặt của từng người khiến vẻ mặt của mỗi người trông thật “đáng sợ”, Tống Huy long trọng giới thiệu Hải Châu:

- Đây là công tử của tổng giám đốc Trương, người đứng đầu công ty điện lực.

Phía dưới lập tức có người đỡ lời:

- Hahaha, giám đốc Tiểu Trương!

Hải Châu có chút bức tức, sao Tống Huy lại biết thân phận của mình? Đồng thời anh cũng thấy không vui, anh không thích người khác cứ giới thiệu mình là nói "con trai của ai".

Sau một hồi hàn huyên, một người đàn ông mặc quần áo đen hét lên:

- Má mì đâu?

Chẳng bao lâu, một người phụ nữ bước vào. Vừa nhìn thấy người đàn ông đó lập tức sà vào lòng ông ta:

- Anh Chu, lâu lắm không đến chỗ em

Hải Châu được giáo dục rất nghiêm, chỉ biết những nơi đèn mờ thế này qua mạng, lần đầu tiên được chứng kiến, vừa tò mò lại vừa căng thẳng.

Má mì vừa gọi, mười mấy cô gái liền bước vào, ai cũng trang điểm rất đậm, mặc váy dạ hội, giống như ngôi sao bước trên thảm đỏ. Mười mấy người đứng thành một hàng, tạo dáng cho đàn ông chọn.

- Nào nào nào, xoay một vòng, mẹ kiếp, sao xấu thế!

- Ha, cô mặc váy ngắn ở giữa, bước hai bước, bước hai bước, hahaha, còi hết ra.

- Cô tóc ngắn bên phải, mẹ kiếp, cô sì mặt ra cho ai nhìn, cười một cái cho anh đây xem nào!

Lũ đàn ông ai nấy đều phấn khích, hò hét ầm ĩ, cuối cùng chọn được hai người. Sau đó má mì lại dẫn một đám khác vào. Họ lại chọn được hai người.

- Trương công tử, đừng ngồi ngây ra đó, cậu cũng chọn một người đi. - Người đàn ông áo đen ngồi xuống cạnh Hải Châu, mùi rượu nồng nặc bay vào mũi, vào tai Hải Châu, vừa hôi hám vừa ngứa ngáy.

- Không không không, tôi không cần. - Hải Châu vội vàng xua tay, nhân tiện ngồi dịch sang bên cạnh.

Lúc ấy, má mì ngồi xuống giữa Hải Châu và người đàn ông áo đen, mỗi tay ôm một người. Hải Châu gạt tay cô ta ra. Cô ta không bận tâm, nói với người đàn ông áo đen:

- Anh Chu, anh không nể mặt, anh nói xem bao lâu anh không đến chỗ em rồi. Em rất nhớ anh.

Cô ta nói rồi thò tay vào trong quần của người đàn ông áo đen:

- Sờ xem nào, nhớ chết đi được. Ôi, cứng rồi!

Những người đàn ông khác kích động, hò hét:

- Nứng quá!

Anh Chu bật cười, thò tay vào váy của má mì:

- Thế em cũng để anh sờ xem ướt chưa!

Các cô gái chọn bài, một đám đàn ông và phụ nữ hò hét ở đó, chơi oẳn tù tì, ai thua thì cởi áo. Có hai cô gái cởi sạch, đi đi lại lại không chút e ngại, ôm người đàn ông này, cho người đàn ông kia nắn bóp, tươi cười hớn hở. Hải Châu nhìn mà đỏ mặt tía tai, tim đập thình thịch, không thể nhìn được nữa, vội vàng chào Tổng Huy một tiếng rồi ra ngoài. Ra khỏi cửa mới nhận được tin nhắn của Tiểu Tinh. Trong lúc tức giận quyết định đi lấy hành lý của mình.

Tổng Huy đuổi theo:

- Chú em đừng e thẹn mà, bây giờ muốn làm chuyện lớn thì phải ra ngoài chơi, chơi sướng rồi tiền cũng kiếm được. Cậu nhìn những chiếc xe bên ngoài đi, Benz, BMW, Audi... Đây không phải là nơi bình thường đâu, là chốn vui chơi cao cấp.

Hải Châu không muốn tỏ ra mình là người nhút nhát, anh nói với Tổng Huy:

- Không phải là em ngại. Em phải đi lấy đồ.

- Đồ gì, anh đi cùng cậu. Lấy rồi lại quay lại.

Hải Châu đưa Tổng Huy đến chỗ ở của Tiểu Tinh, lấy vali rồi lại quay lại quán bar YES. Lần này, Tổng Huy tìm cho Hải Châu một cô tóc dài:

- Nào, uống rượu với thiếu gia của bọn anh! Không uống được là không cho tiền bo đâu.

Thế là em tóc dài hết lòng dạy cho Hải Châu "hai chú ong nhỏ, bay đến vườn hoa". Hải Châu bị chuốc say bí tỉ, trong lúc mơ hồ, mái tóc dài lướt qua mặt anh, chỉ thấy ngứa ngứa, mê đắm. Anh ngã vào ngực cô gái ấy rồi ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ đến lúc nào, Hải Châu bị Tổng Huy đánh thức:

- Thiếu gia, chúng ta đi thôi!

Thoạt đầu Hải Châu không biết mình đang ở đâu, thốt lên:

- Trời sáng rồi à?

Mọi người cười ầm lên. Hải Châu nhìn mãi mới thấy mình đang nằm trong vòng tay của một cô gái lạ, bỗng chốc giật mình bừng tỉnh. Em tóc dài nũng nịu:

- Em bị anh đè đến tê cả chân rồi.

Người đàn ông áo đen lấy ra một tập tiền, hào phóng rút ra vài tờ, nhét vào ngực em tóc dài, nhân tiện bóp vài cái.

- Hải lòng rồi chứ?

Em tóc dài mỉm cười rồi ra ngoài. Sau đó anh ta bắt đầu phát tiền bo cho mấy cô gái kia, mỗi người ba tờ một trăm tệ. Các cô gái đều tươi cười nhận lấy và nói:

- Cảm ơn anh, sau này thường xuyên đến chỗ chúng em nhé!

Tổng Huy đưa Hải Châu về nhà:

- Đến đâu?

Hải Châu nghĩ một lúc rồi nói:

- Chung cư Đài Thành.

Tổng Huy không nói một lời, lái xe đưa Hải Châu về khu nhà chung cư nhưng thực chất là biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

- Mẹ, con muốn lấy Tiểu Tinh. - Hải Châu nói từng câu từng chữ, giọng nói rất nhẹ nhưng rất rõ ràng. Bóme Hải Châu nghe rồi quay sang nhìn nhau, không biết phải làm thế nào. Tiểu Tinh đang ngồi thu mình trong một góc phòng cũng sững sờ, nhìn Hải Châu chằm chằm như không dám tin vào mắt mình. Cô không nói gì, chỉ nhìn anh như thế, nước mắt lã lã tuôn rơi.

1

Hải Châu đã bỏ đi, không một lời giải thích, không một tiếng tạm biệt. Chỉ cần nghĩ đến người này, Tiểu Tinh lại thấy lòng nhói đau. Suốt đêm cô không ngủ được, người gầy đi trông thấy, cảm cũng nhon hơn, hai mắt to và lồi. Đúng lúc ấy hoạt động triền lăm bắt động sản nhà ở bát đầu, Tiểu Tinh dồn hết tâm trí vào công việc, hy vọng sự bận rộn có thể giảm bớt nỗi đau khổ của mình.

“Giải thưởng Oscar” mà trường phòng xinh đẹp đờ đờ đăng thông báo cả một kỳ trên báo mà không được một xu nào, không một khách hàng nào ngó ý tham gia, không một lãnh đạo bày tỏ muốn ủng hộ, nhưng hoạt động đã chính thức bắt đầu.

Lúc họp, Triệu Vân nhấn mạnh trọng tâm của công việc trước mắt là giải phóng tư tưởng, khai thác thị trường. Cô ta nói với Tiểu Tinh:

- Nếu có hai ba nhà đầu tư có thương hiệu đồng ý tham gia hoạt động của chúng ta, vậy khi đi tìm các khách hàng khác, nói chuyện sẽ có sức thuyết phục hơn. Trọng tâm công việc của cô trong tuần này là Kim Thành. Chẳng phải sếp cũ của cô là Thành Cương làm giám đốc kế hoạch ở đó sao? Nghe nói anh ta có ấn tượng rất tốt với cô, người quen dễ làm việc. Buổi chiều cô hãy mang bản kế hoạch đến tìm anh ta! Nhõng nhẽo cũng được, tóm lại cô phải mời được Kim Thành.

Tiểu Tinh nặng nề đáp lại một tiếng:

- Vâng!

- Thái độ của cô là gì vậy? Bấy giờ chẳng khác nào đánh trận, vậy mà cô vẫn còn ủ rũ như thế? Ra chiến trường chẳng phải là chết chắc sao? Tang Tiểu Tinh, phấn chấn lên! Chúng ta đã đăng thông báo hoạt động rồi, một kỳ liền đấy! Nếu không thành công thì ai gánh trách nhiệm?

Lại thế rồi, Tiểu Tinh càng bức mình hơn. Ai chịu trách nhiệm? Ai là quan to thì người ấy chịu trách nhiệm! Thắt Tiểu Tinh vẫn không lên tiếng, Trưởng phòng Triệu hạ lệnh:

- Tiền lương và tiền thanh toán của cô vẫn chưa được giải quyết, nhanh chóng làm tốt chuyện này đi!

Thấy Triệu Vân “guom sùng sẵn sàng” như vậy, Diệp Thuần không kìm được nói giúp Tiểu Tinh:

- Hồi đầu năm chúng ta đã tìm hiểu kế hoạch quảng cáo của Kim Thành trong năm nay, hình như họ không tham gia hoạt động nào...

- Ai cho cô nói? - Triệu Vân ngắt lời cô, ánh mắt lạnh lùng u ám. Diệp Thuần không khỏi rùng mình, lập tức ngậm miệng.

Tiểu Tinh thấy Diệp Thuần vì mình mà phải chịu áy ức, không kìm được nhìn cô với ánh mắt quan tâm ân cần. Nhưng Diệp Thuần lại tránh đi, cúi đầu, xoay xoay chiếc bút bi trong tay.

Vì tiền, Tang Tiểu Tinh cố gắng lấy tinh thần gọi điện cho Thành Cương:

- Thường phòng Thành... à, không không không, bây giờ phải gọi anh là giám đốc Thành. Đạo này anh đắc chí rồi, quên hết cả nhân viên cũ chúng em. Khi nào có thời gian rảnh, gặp em một lúc được không?

Thành Cương cười mà nói:

- Sao hôm nay em lại nhớ ra gọi điện cho anh? Có phải là vì hoạt động của tòa soạn các em không?

Tiểu Tinh hứ mầy, thầm nghĩ tên cáo già này thông tin thật nhanh nhạy nhưng ngoài miệng thì vẫn vui vẻ nói:

- Đầu có, Tang Tiểu Tinh em lại thế sao? Lâu rồi không liên lạc, sợ anh quên em rồi cũng nên, hỏi thăm lãnh đạo, lấy lòng lãnh đạo một chút.

- Haha, Tiểu Tinh, em đúng là khéo ăn nói! Nhưng anh còn không hiểu em sao? Nếu không có chuyện gì thì em sẽ không nhớ đến anh, vì thế anh nói trước cho em biết, chi phí quảng cáo của công ty anh có hạn, vì thế năm nay bọn anh chủ yếu đăng quảng cáo bên ngoài và quảng cáo trên truyền hình, không có kế hoạch quảng cáo trên báo chí.

Tiểu Tinh vội đỡ lời:

- Giải thưởng lần này của chúng em là vô tiền khoáng hậu, quy mô lớn, giải thưởng toàn...

- Anh biết, cái gì mà “Giải Oscar bất động sản”. Tiểu Tinh à, bây giờ người tiêu dùng thông minh lắm. Ai không biết giải thưởng này giải thưởng kia là gì? Năm ngoái chúng ta giành được mấy chục giải thưởng, cúp mang về cũng không có chỗ để, chán ngấy đi được. Năm nay sếp đã nói thẳng với anh, tất cả các hoạt động bình chọn đều không tham gia! Vì thế em đừng đến chỗ anh, đến cũng vô ích thôi!

- Giám đốc Thành, em tìm anh chỉ có thể bàn về quảng cáo, em không thể đến nói chuyện sao? Em có người bạn muốn mua nhà của các anh.

- Đến nói chuyện thì dĩ nhiên là hoan nghênh rồi, - Thanh Cương thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Tinh cũng thở phào. Một cuộc điện thoại, đầu trí đầu dũng, không biết giết chết bao nhiêu tế bào não. Xem ra quả thực công việc có thể làm chuyển hướng nỗi đau khổ vì thất tình. Tiểu Tinh cúp máy, trong đầu đang suy nghĩ không biết tìm ai đóng giả làm “người bạn muốn mua nhà”, cùng đến gặp tên cáo già háo sắc Thành Cương. Cuối cùng cũng có thể tạm thời gạt Hải Châu sang một bên.

Bạn trai không đáng tin cậy bằng công việc. Bạn trai chỉ cần không hợp nhau là quay mặt bỏ đi. Nhưng chắc chắn bạn tận tâm với công việc thì tuyệt đối nó sẽ không “có lỗi” với bạn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Tinh hẹn Giang Phàm cùng đến gặp Thành Cương.

Giang Phàm vừa mới đi du lịch Hồng Kông, tíu tít kể cho Tiểu Tinh về chuyến du lịch của mình. Tiểu Tinh nghe mà thấy ngán ngẫm, nhân lúc người phụ nữ này có nhớ lại phố Phụ Nữ nằm ở đâu, Tiểu Tinh nhanh chóng ngắt lời cô:

- Mình còn có chuyện, không nói nhiều nữa. Tóm lại, cậu làm ra vẻ rất muốn mua nhà là được! Lát nữa mình sẽ đến nhà cậu đón cậu.

Đến nhà Giang Phàm, Giang Phàm đang soi gương đánh phấn, thấy Tiểu Tinh đến, cô vội đứng dậy, quay lưng ra trước mặt Tiểu Tinh và nói:

- Nhìn quần bò của mình này!

Tiểu Tinh nhìn kĩ, không thấy có gì đặc biệt, thế nên cô hỏi:

- Sao, cậu không béo mà!

Giang Phàm lớn tiếng nói:

- Nhìn kiểu gì đấy! Nhìn này, Calvin Klein đấy!

Sau đó chỉ tay vào chiếc áo khoác trên người:

- Đây cũng là Calvin Klein. Bây giờ mình chỉ mặc quần áo hàng hiệu thôi!

Tiểu Tinh bức tức trong lòng, thầm nghĩ mới có mấy ngày không gặp, bạn thân không đến nỗi phải thay đổi thế này chứ? Kết quả chuyện kinh khủng hơn đã xảy ra, Giang Phàm lật cổ áo, kéo dây áo bra ra ngoài:

- Triumph đấy! - Sau đó kéo một góc quần trong - Cũng là của Triumph!

Tiểu Tinh sững người, vội nói:

- Được rồi được rồi, biết rồi biết rồi. - Cô sợ cô ấy lại cho mình xem cả băng vệ sinh, nói với mình đây là Whisper.

Khó khăn lắm mới chờ được Giang Phàm trang điểm xong. Tiểu Tinh kéo cô ra cửa, lúc ấy Giang Phàm nói:

- Đi xe của mình. - Lí do là - Nếu mình phải vào ra về nhà thì phải làm cho giống một chút, có xe còn hơn đi bộ.

Tiểu Tinh đành phải chui vào chiếc QQ của Giang Phàm, nói với cô:

- Công ty Kim Thành ở phía nam thành Đại Minh.

- Trời ơi, đường Đại Minh ở đâu. - Giang Phàm hét lên.

Tiểu Tinh gượng cười:

- Đến ngã tư trước mặt rẽ trái. Cậu lái xe đi, mình chỉ đường cho cậu.

Kỹ thuật lái xe của Giang Phàm rất thâm hại. Mỗi lần dừng đèn đỏ lại tắt máy hai lần, xe cộ phía sau tụt còi inh ỏi, vậy mà Giang Phàm vẫn thản nhiên như không. Tiểu Tinh thâm khâm phục trong lòng: Tổ chức tâm lý của người phụ nữ này tốt thật!

Trên đường đi, Giang Phàm nói với Tiểu Tinh về lợi ích của việc lấy chồng đại gia, ra sức khuyên nhủ Tiểu Tinh quay lại với Hải Châu:

- Chẳng phải chỉ là chút mâu thuẫn nhỏ sao? Có gì đâu? Mình nói cho cậu biết, Hải Châu là “hàng bán chạy”, đưa ra thị trường thì không còn mà tranh đấu. Cậu không giữ cho chặt lại còn giận dỗi đòi chia tay người ta!

- Chính vì mình không quen với cái kiểu đại thiếu gia ấy, từ sáng đến tối đều có người hầu hạ, vậy thì còn tìm vợ làm gì, tìm bảo mẫu cho xong, người ta chuyên nghiệp, dễ bảo hơn mình nhiều. - Tiểu Tinh tức giận nói.

- Tiểu Tinh, cậu ngốc à? Cậu biết vì sao chồng mình lại yêu mình đến thế không? Mình nói cho cậu biết, mình suốt ngày ở nhà nhưng không giống với những bà chủ khác không có việc gì làm thì xem phim Hàn Quốc. Mình đặt rất nhiều tạp chí phụ nữ. Tạp chí có nhiều cái viết rất có lý.

- Viết gì?

- Ví dụ, cậu có thể không biết nấu canh trứng cà chua, nhưng cậu nhất định phải biết làm món thịt sốt cà chua mà chồng cậu thích ăn. Cậu không cần phải biết làm những món sơn hào hải vị nhưng cậu nhất định phải biết nấu mấy món ăn gia đình mà chồng cậu thích. Như thế, lúc đi ra ngoài anh ấy sẽ nói những món này không ngon bằng vợ tôi nấu. Anh ấy sẽ muốn nhanh chóng được trở về bên cậu, ngay cả cái cách cậu vừa cầm cuốn sách nấu ăn vừa học nấu cũng khiến anh ấy nhớ cậu.

Tiểu Tinh gượng cười:

- Mình có thể nghiền ngẫm làm thế nào để làm món thịt sốt cà chua nhưng tiền mua thịt mớ rau đâu ra? Chẳng phải là mình ra ngoài kiếm sao?

- Ví dụ nữa là cậu phải là trợ lý bí mật duy nhất của chồng. Không phải là tất cả những quần áo to nhỏ trong nhà cậu đều làm hết, những quần áo khác có thể để bảo mẫu hoặc người khác giặt nhưng quần lót của chồng thì cậu nhất định phải giặt. Cho dù nó bẩn như thế nào, cậu phải đảm bảo là ngày nào anh ấy cũng thay tất sạch sẽ, hơn nữa không được để anh ấy đi tất rở tiền. Cậu phải đánh bóng những đôi giày của anh ấy, phải đảm bảo là quần lót mà anh ấy mặc có mùi thơm mà cậu đã dùng.

Tiểu Tinh không còn gì để nói:

- Thì ra hàng ngày mình cố sống cố chết đi làm, về nhà lại còn phải làm thêm giờ, giặt tất đánh giày cho anh ta? Anh ta không có tay sao?

- Trời ơi, hồi học đại học mình không học giỏi bằng cậu nhưng nếu nói về cách sống vợ chồng thì cậu phải tôn mình là thầy đấy.

Khó khăn lắm mới đến được địa điểm hẹn, Giang Phàm xách túi xuống xe. Tiểu Tinh liếc nhìn cô rồi nói:

- Ồ, túi LV kiểu mới nhất đấy à?

Giang Phàm nghe vậy, lập tức nhét chiếc túi vào lòng Tiểu Tinh:

- Cậu nhìn này, nhìn này, hàng nhái đấy, có giống không?

Tiểu Tinh nhìn kỹ, lắc đầu và nói:

- Giống thì giống nhưng về chi tiết thì không giống lắm.

Giang Phàm háms hứ một tiếng:

- Trong nước có bao nhiêu người biết đây là hàng thật hay giả! Người ta nhìn thấy mình đi ô tô, chắc chắn sẽ tưởng rằng mình đeo túi xịn!

Tiểu Tinh dở khóc dở cười:

- Giang Phàm, nếu cậu đeo túi xịn thì cũng sẽ không mua chiếc xe bằng tiền với chiếc túi của cậu đâu!

2

Thành Cương đang ngồi trong phòng làm việc đọc báo, vừa thấy Tiểu Tinh và Giang Phàm bước vào, anh ta liền vui vẻ đứng dậy tiếp đón:

- Xin chào hai đại mĩ nhân.

Tiểu Tinh nói với Thành Cương:

- Chính đại mĩ nhân này muốn mua nhà. - Cô nói rồi khẽ giặt áo Giang Phàm.

- Xin chào giám đốc Thành, tôi đã nghe Tiểu Tinh kể về anh. Tôi là Giang Phàm, là bạn thân của Tiểu Tinh. - Giang Phàm cười và nói.

- Haha, chắc chắn là Tiểu Tinh nói xấu tôi nhiều lắm! - Thành Cương nháy mắt với Tiểu Tinh, sau đó nhấc điện thoại nhắn vài số:

- Phòng bán hàng à? Bảo Phan Lộ Lộ đến chỗ tôi một lát.

Chẳng bao lâu, một cô gái mặc đồng phục công ty, đi giày cao gót bước vào, trông cô ấy rất trẻ.

- Giám đốc Thành gọi tôi?

- Tiểu Phan, cô Giang đây muốn mua nhà của chúng ta, cô giới thiệu một chút. - Thành Cương nói với giọng điệu công việc nhưng vẻ mặt thì có chút thân mật. Tiểu Tinh không khỏi liên tưởng đến sở thích dụ dỗ những cô gái chưa chồng của tên cáo già xấu xa này.

Tiểu Phan nhanh nhẹn bước lên chào hỏi:

- Chào các mũ nhân, trời ơi, em không biết nên gọi hai người là chị hay là em đây?

Cô gái này đúng là khéo nói, chỉ một câu đã khiến Tiểu Tinh cười lòng còi ruột, vẻ mặt rạng rỡ:

- Tôi trẻ vậy sao? - Bởi vì trông cô gái này không quá hai mươi hai tuổi. Giang Phàm càng cười tươi hơn:

- Già rồi già rồi, đầu ba rồi. Em bao nhiêu tuổi?

- Em sinh năm 86. - Cô gái nói. Tiểu Tinh và Giang Phàm nhanh chóng tính nhẩm, tính xem cô gái này ít hơn mình mấy tuổi.

- Haha, các cô đều rất trẻ, đều thế hệ 8X. So với các cô thì tôi thành ông già rồi. - Thành Cương làm ra vẻ chua xót.

- Đầu có ạ! Bây giờ đều nói là thế hệ 8X, thực ra là 81 và 89 cách nhau chín tuổi liền. Tôi và Tiểu Tinh là 8X, Lộ Lộ là X8. - Đột nhiên Giang Phàm đưa ra cái khái niệm mới khiến mọi người trở mắt nhìn nhau.

Suy cho cùng mua nhà chỉ là cái cớ, Tiểu Tinh vẫn vòng vo tìm cơ hội đề cập với Thành Cương về chuyện quảng cáo. Thành Cương bật cười:

- Tiểu Tinh, anh biết em có ý đồ mà.

Phan Lộ Lộ đưa Giang Phàm đi xem nhà. Tiểu Tinh và Thành Cương nói chuyện quảng cáo, nói chuyện người cũ người mới ở tòa soạn, nói về sự biến đổi chóng mặt của bất động sản. Nói nhiều rồi, Thành Cương cũng nói với Tiểu Tinh vài lời thật lòng:

- Giám đốc Lưu của Kim Thành mời anh sang đây, nói là cho anh làm giám đốc kế hoạch nhưng trên thực tế là siết chặt quyền lực trong tay, cho dù là đăng cái quảng cáo năm nghìn tệ cũng phải là ông ta kí, vì thế anh cũng khó.

- Doanh nghiệp nào cũng thế, ông chủ chỉ muốn nắm hết mọi việc lớn nhỏ. Giám đốc Thành, anh giỏi giang như vậy, sớm muộn gì cũng gánh vác công việc quan trọng. Hoạt động này của bọn em quả là có chút khó khăn, anh xem xem có thể giúp đỡ được không. Bây giờ em bị trưởng phòng mới ép đến mức chỉ muốn tự sát, áp lực rất lớn, còn trẻ thế này mà đêm nào cũng mất ngủ. - Tang Tiểu Tinh thêm mắm thêm muối để mình đáng thương hơn.

- Bây giờ đúng là làm nghề gì cũng khó? - Thành Cương thờ dãi, - Anh làm quảng cáo lâu như vậy còn không hiểu sao? Từ sáng đến tối vất vả ngược xuôi, người ta còn không hiểu, nghĩ rằng công việc này rất tốt, thật ra tất cả mọi áp lực đều đổ lên vai một người.

Nói ngon nói ngọt, cuối cùng Thành Cương đồng ý với Tiểu Tinh báo cáo kế hoạch với sếp:

- Nhưng còn về việc sếp có thể phê chuẩn hay không thì không liên quan đến anh.

Tiểu Tinh cảm ơn anh ta rồi ra về. Trên đường về, cô ngã người vào ghế lái phụ, cảm thấy rất mệt mỏi chóng mặt, cảm giác say xe như muốn nôn. Cô vội vàng xuống xe, ngồi trên ghế đá ở công viên trung tâm thành phố, Ánh mặt trời thật chói mắt, một chiếc chim sẻ bay rồi lại dừng. Nổi nhớ nhưng không thể kìm nén trào dâng trong tim.

*

* *

Nghỉ khoảng hơn nửa tiếng, Tiểu Tinh mới thấy khá hơn một chút, lấy xe quay về tòa soạn. Trưởng phòng Triệu thấy Tiểu Tinh về, liền nói với cô:

- Buổi tối ăn cơm với lãnh đạo công ty Vạn Bác, cô đi cùng nhé!

Tiểu Tinh bỗng cảm thấy chút sức lực vừa lấy lại được như chợt tan biến, cô khẽ nói:

- Trưởng phòng Triệu, hôm nay tôi không được khỏe lắm, có thể không tham gia được không?

- Không được! Bữa cơm hôm nay rất quan trọng, Vạn Bác là khách hàng lớn của chúng ta. - Trưởng phòng Triệu từ chối.

Lại là một đám người không quen biết ngồi ăn với nhau, lại là ai mời rượu đều không thể không uống, ăn xong lại đi hát. Tiểu Tinh uống hơi quá chén, cầm miccro hát bài "Cái giá của tình yêu", tiếng hát ngẹn ngào không thành tiếng: "Đi thôi đi thôi, con người phải học cách tự trưởng thành. Đi thôi đi thôi, cuộc đời vùng vẫy trong những đau khổ..."

Lúc ấy, Trương Hải Châu đang uống rượu ở quán bar với Tống Huy. Tống Huy là người làm ăn chính hiệu. Khi biết thân phận của Hải Châu qua lời vợ mình, anh ta luôn tìm cơ hội tiếp cận Hải Châu. Không ngờ Hải Châu và Tiểu Tinh cãi nhau đã khiến anh đạt được mục đích. Hải Châu đang rơi vào tâm trạng suy sụp, tối nào Tống Huy cũng hẹn anh đến quán bar. Tiếng nhạc inh tía trong quán bar làm cho mọi người ta chấn động, ánh đèn đa sắc khiến người ta hoa mắt chóng mặt, Black Label pha với trà xanh khiến người ta mê say. Hải Châu nghĩ rằng mình đã thích chôn vùi lạc này.

DJ hét lên cùng với nhạc dạo đầu của nhạc nhảy:

- Nào các bạn, chúng ta hãy vỗ tay và hét lên nào...

Phía dưới, tiếng hát hò, huyết sáo vang lên như sóng dậy, Hải Châu cũng "a" lên một tiếng dù giọng đã khàn đặc, đến nỗi gân xanh trên trán hằn lên. Hải Châu mượn rượu giải sầu, uống hết ly này đến ly khác. Nhưng mỗi khi đến lúc tàn tiệc, Hải Châu càng thấy hụt hẫng hơn. Một mình đi trên con đường trong đêm, dường như tiếng trống vẫn còn từng từng bên tai, cảm thấy mình giống như cô hồn dật dờ.

Hôm ấy, quán bar quá đông, quá ngột ngạt, Hải Châu ra về sớm hơn bình thường. Anh tạm biệt Tống Huy, một mình lảo đảo đi về nhà.

Đi đến cửa Baccarat, anh nhìn thấy một đám trai gái say xỉn bước ra khỏi đó, trong số đó có Tang Tiểu Tinh! Cô đã say đến mức không biết gì, gần như là nằm gục trong vòng tay một người đàn ông lạ. Bàn tay của người đàn ông này không thành thực chút nào, chốc chốc lại thò vào áo Tiểu Tinh, sờ lưng cô.

Hải Châu nhặt lên một hòn gạch dưới đất, cầm trên tay, không nói một lời mà tiến đến đập vào đầu gã đó...

3

Hải Châu và Tiểu Tinh chia tay, đối với bố mẹ Hải Châu mà nói đây đúng là chuyện vui không gì bằng. Nhưng Hải Châu suốt ngày say xỉn như thế này cũng khiến họ vô cùng lo lắng. Mẹ Hải Châu an ủi mình: Sợ sưa dọa của con trai chỉ là tạm thời, mấy hôm nữa sẽ lại bình thường. Kết quả, mấy hôm sau không những không bình thường mà còn nhận được điện thoại của đồn công an:

- Xin hỏi có phải là người nhà của Trương Hải Châu không? Xin hãy đến đồn công an, con trai bà đánh nhau với người khác.

Lúc ấy mẹ Hải Châu không đứng vững được nữa. Lúc Trương Kiểm Long điu vợ đến đồn công an thì người bị thương đã được đưa đến bệnh viện chữa trị. Tiểu Tinh ôm hai tay, thu mình trên chiếc ghế sofa trong góc tường, cô đã tỉnh táo hơn, ánh mắt ẩn chứa vẻ sợ hãi.

Hải Châu ngồi trên ghế, sắc mặt nhợt nhạt, đầu tóc rối bù nhưng vẻ mặt rất bất cần. Thấy bố mẹ đến, anh nở nụ cười rất kì lạ:

- Cái thằng đáng chết ấy, ức hiếp người phụ nữ của con!

- Con, con... - Mẹ Hải Châu một tay chỉ vào mặt con trai, một tay ấn ngực không nói lên lời.

- Bố, bố cũng thật lạ. Mẹ con bị bệnh tim, bố còn đưa mẹ đến đây làm gì...

"Bốp" một tiếng, Hải Châu vẫn chưa nói hết câu thì đã bị Trương Kiểm Long tát cho một cái. Mẹ Hải Châu chạy lại bảo vệ con trai:

- Ông đánh nó làm gì! Có chuyện gì không thể từ từ mới được sao! - Mẹ Hải Châu ôm con gào khóc. Hải Châu đứng thẳng lưng, mím chặt môi, vẻ mặt rất cứng rắn.

- Mẹ, con muốn lấy Tiểu Tinh. - Hải Châu nói từng câu từng chữ, giọng nói rất nhẹ nhưng rất rõ ràng. Bố mẹ Hải Châu nghe rồi quay sang nhìn nhau, không biết phải làm thế nào. Tiểu Tinh đang ngồi thu mình trong một góc phòng cũng sửng sốt, nhìn Hải Châu chằm chằm như không dám tin vào mắt mình. Cô không nói gì, chỉ nhìn anh như thế, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

May mà vết thương của người bị đánh không nặng lắm, chỉ bị thương ngoài da, khâu vài mũi là được về. Khi nghe nói người đánh là con trai Trương Kiểm Long, anh chàng này tỏ ra vô cùng vinh hạnh, không những không bắt nhà Hải Châu đền tiền mà còn ra sức nhận lỗi, mong Hải Châu đừng bận tâm đến chuyện này.

Giải quyết xong chuyện của Hải Châu thì trời cũng gần sáng. Sau khi đưa vợ về nhà nghỉ ngơi, Trương Kiểm Long vội vàng đi làm. Bận rộn suốt một đêm, bây giờ cảm thấy rất mệt mỏi.

Trương Kiểm Long chỉ thất bụi ngủ, năm ấy sửa thiết bị điện trong phòng máy, ba ngày chỉ ngủ sáu tiếng, vẫn khoẻ như vâm. Bây giờ thì sao? Tuổi tác đúng là không tha cho ai. Ông vội vàng lái xe đến công ty, thấy vẫn có thời gian nằm nghỉ trên ghế sofa một lúc. Nhưng lúc nằm xuống thì lại không ngủ được. Ông nghĩ đến Diệp Thuần? Bây giờ cô đang làm gì? Chắc là vẫn đang ngủ.

Nghĩ đến đây, Trương Kiểm Long không kìm được mỉm cười, đúng là một cử chỉ dịu dàng. Sau đó lại nghĩ đến Hải Châu và Tiểu Tinh, chuyện tình cảm luôn khiến người ta đau đầu, bậc làm cha làm mẹ càng ngăn cấm thì càng không được.

TTT

Để chuẩn bị cho hoạt động, mỗi ngày Tiểu Tinh gọi cho Thành Cương tám cuộc điện thoại, ban đầu là khách sáo nhờ anh giúp, sau đó nói trắng ra có thể chia cho anh hoa hồng. Cuối cùng Thành Cương thở phào, nói với Tiểu Tinh:

- Tiền hoa hồng thì thôi, Tiểu Tinh, anh lại còn không biết tình hình ở tòa soạn của chúng ta sao? Cho chút tiền hoa hồng không đủ ăn một bữa cơm hán hoi. Em yên tâm, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức, nhưng anh cũng có một chuyện muốn làm phiền em... Thành Cương cố tình nói nửa vờ.

Tiểu Tinh sốt sắng nói:

- Anh nói đi, chỉ cần em có thể làm được, dù có phải lao vào nước sôi lửa bỏng cũng quyết không từ.

Thành Cương chần chừ một lúc rồi mới mở miệng:

- Ừm... cô gái tên Phan Lộ Lộ ở công ty anh, em gặp rồi đấy. Cô ấy muốn chuyển việc, bây giờ tòa soạn có cần người không? Em xem có công việc nào thích hợp thì sắp xếp giúp cô ấy.

Tiểu Tinh hỏi dò:

- Cô gái ấy là họ hàng của giám đốc Thành?

- Không phải không phải, chỉ là bạn thôi. - Thành Cương vội vàng giải thích.

- Được được, em nhất định sẽ hỏi thăm giúp. - Lúc ấy Tiểu Tinh đã hiểu.

Trên thế giới này không có tình yêu vô duyên vô cớ. Nếu Thành Cương không có ý đồ với người khác thì sẽ không dễ dàng giúp đỡ cô ta, có hi sinh nhất định phải có báo đáp. Còn về công việc thì cũng là hôm nay anh giúp tôi, ngày mai tôi giúp anh, mọi người đề phòng lẫn nhau, phụ thuộc vào nhau, duy trì sự cân bằng biến thái.

- Tiểu Tinh em thật tốt, thú thực, hồi mới đến Kim Thành, hằng ngày đi làm không được nhìn thấy em, thật sự anh thấy rất không quen. - Thành Cương bắt đầu than thở.

- Phan Lộ Lộ có yêu cầu gì với công việc không? - Tiểu Tinh nhanh chóng chuyển chủ đề.

- Ừm... gần nhà, không phải làm thêm, không phải đi công tác, không phải tiếp khách, không phải là thư ký trợ lý, không phải tiếp xúc nhiều với sếp... - Thành Cương nói không ngớt.

Tiểu Tinh nghe mà thấy da đầu tê nhức:

- Trời ơi, có công việc nào như thế sao? Có thể giới thiệu cho em đi làm được không?

Thành Cương bật cười:

- Haha, em đừng căng thẳng, anh đùa chút thôi. Tóm lại là công việc nhẹ nhàng một chút, đơn giản một chút, con gái mà.

Tiểu Tinh không còn gì để nói. Bây giờ ngay cả làm bà chủ cũng phải không ngừng học tập tạp chí phụ nữ, làm gì có công việc nào vừa nhẹ nhàng vừa đơn giản? Sau khi cúp máy, Tang Tiểu Tinh báo cáo tình hình với trưởng phòng Triệu:

- Tóm lại, nếu trưởng phòng có thể sắp xếp cho cô gái này một vị trí thì Thành Cương cũng đồng ý giúp chúng ta có được cơ hội quảng cáo.

Trưởng phòng Triệu suy nghĩ một lúc rồi đập bàn:

- Cứ nói là tòa soạn của chúng ta tuyển nhân viên văn phòng, bảo cô ta đến!

Tiểu Tinh sửng người:

- Thế cũng được sao?

- Có gì mà không được? Nhân viên văn phòng một tháng 1.200 tệ, một năm mới có 14.400 tệ. Nếu công ty Kim Thành đăng hai mươi vạn quảng cáo, cô gái này không đi làm tôi cũng cho cô ta tiền!

Tiểu Tinh thấm thốt lên trong lòng, xem ra một người có thể làm lãnh đạo được không phải là chuyện dễ. Cách tính này mới thật anh minh.

4

Khi Tiểu Tinh dẫn cô Phan Lộ Lộ "X8" đến trước mặt chủ nhiệm Triệu, cô ta niềm nở chạy lại khoác tay trưởng phòng Triệu, ngọt ngào nói:

- Lãnh đạo tòa soạn trẻ quá, em nên gọi chị là chị hay là em đây?

Thì ra chiều này dùng cho phụ nữ ở bất kì lứa tuổi nào. Tiểu Tinh đứng bên cạnh mà suốt thì ngất.

Không ngoài dự đoán, trưởng phòng Triệu rất ngạc nhiên:

- Haha, cô bé này thật khéo ăn nói, cô có thể gọi tôi là cô được rồi đấy.

- Á? - Phan Lộ Lộ tròn tròn mắt trong sáng vô tội, tiếp tục lắc lắc cánh tay của Triệu Vân. - Sao có thể thế được ạ?

Trưởng phòng Triệu cười tít mắt, nếp nhăn trên khóe mắt hiện lên, đúng là vết dao của năm tháng không tha cho ai, khuôn mặt đã bán rở tuổi tác. Cho dù nữ phẩm có cao cấp như thế nào, cho dù người khác bợ đỡ như thế nào thì vẫn không thể thay đổi được sự thật phũ phàng. Nhưng trưởng phòng Triệu vẫn thật lòng nói với Tiểu Tinh:

- Cái cô Phan Lộ Lộ mới đến rất được, phải quan tâm đến người ta nhiều một chút, đừng có việc gì cũng bảo người ta làm.

Tuân theo chỉ thị của lãnh đạo, Tiểu Tinh rất quan tâm đến Phan Lộ Lộ, việc gì cũng không dám sai cô ta, ngay cả in văn bản cũng tự mình đi làm. Cô Phan Lộ Lộ không có việc gì làm, coi phòng làm việc là quán trà, nhìn thấy ai là bắt chuyện, không nói nửa tiếng thì sẽ không dừng lại, hỏi toàn những câu cộc quái:

- Một tháng mọi người kiếm được bao nhiêu tiền?

- Mỗi quảng cáo được ăn bao nhiêu phần trăm?

- Có phải trưởng phòng Triệu đã ly hôn rồi không? Chồng cũ của chị ấy làm gì?

- Chị giới thiệu bạn trai cho em nhé! Yêu cầu không cao, đẹp trai một chút, giàu có một chút là được!

Dần dần, đồng nghiệp nhìn thấy cô ta là tránh mặt. Cô ta lại gần bàn làm việc của ai, người đó liền nhấc điện thoại làm ra vẻ bận rộn. Chỉ có Tang Tiểu Tinh, vì nể mặt Thành Cương nên vẫn còn khách sáo với cô ta. Vì thế Phan Lộ Lộ rất thích nói chuyện với Tiểu Tinh. Chỉ cần nhìn thấy Tiểu Tinh xuất hiện ở văn phòng là cô ta lại phấn khích chạy lại:

- Tiểu Tinh, em nói với chị... - Tiu ta tiu ti một hồi. Nhiều lúc Tang Tiểu Tinh có ảo giác, nghĩ rằng mẹ mình theo mình đến phòng làm việc.

Cô ta nói thì mặc cô ta, Tiểu Tinh phải làm việc gì thì vẫn làm việc ấy, coi lời nói của Phan Lộ Lộ là nhạc nền. Lâu dần, Tiểu Tinh vẫn biết được một số chuyện qua nhạc nền, ví dụ mối quan hệ giữa Phan Lộ Lộ và Thành Cương, mối quan hệ giữa Thành Cương với giám đốc Lưu của Kim Thành, mối quan hệ giữa giám đốc Lưu với tổng biên tập tòa soạn, mối quan hệ giữa tổng biên tập với trưởng phòng Triệu Văn xinh đẹp... Đan xen thật phức tạp. Điều duy nhất có thể chắc chắn là Phan Lộ Lộ và Thành Cương có quan hệ tình cảm. Phan Lộ Lộ nói với Tiểu Tinh, hồi thực tập cô ta đến công ty bất động sản Kim Thành tìm việc. Người phỏng vấn cô ta chính là Thành Cương. Thành Cương phá cách nhận Phan Lộ Lộ không có bất kì kinh nghiệm làm việc nào, phòng kế hoạch không có chỗ trống, liền sắp xếp cô đến phòng bán hàng.

Tiếp tục, Phan Lộ Lộ kể cho Tang Tiểu Tinh nghe rất chi tiết về quá trình Thành Cương dụ dỗ mình. Trước tiên là cùng nhau đến quán bar uống rượu, uống đến khuya và cũng uống quá chén, Phan Lộ Lộ không thể về trường ngoại ô được, thế là Thành Cương thuê phòng, chỉ thuê một phòng, thấy đáng về do dự của Phan Lộ Lộ, Thành Cương đảm bảo mình sẽ không động vào người cô. Trong phòng chỉ có một chiếc giường, Thành Cương lại nói mình chỉ muốn ôm cô, không muốn làm gì... Cuối cùng Phan Lộ Lộ bình tĩnh tổng kết:

- Đàn ông có ba câu nói dối trong đời: Anh sẽ không động vào em! Anh không cho vào đâu! Anh sẽ yêu em suốt đời!

Tang Tiểu Tinh hít một hơi thật sâu: Một cô gái hai mươi hai tuổi mà đã trải đời như thế.

TTT

Cuối cùng bố mẹ Hải Châu đã đồng ý hôn sự của Hải Châu và Tiểu Tinh. Nếu đã không thể rời xa nhau, kết hôn thì kết hôn, còn hơn là từ sáng tới tối uống rượu gây chuyện bên ngoài.

Tất cả mọi chuyện sau đó lập tức thuận buồm xuôi gió, tòa soạn không những thanh toán bữa tối cho Tiểu Tinh mà còn bù lại khoản tiền lương phát thiếu mấy tháng trước, kể toán ra sức nhận trách nhiệm:

- Tiểu Tinh, em xin lỗi! Đúng là em đã nhầm.

Nhờ sự giới thiệu của Tổng Huy, Hải Châu tìm được một công việc rất tốt, làm trợ lý tổng giám đốc cho một công ty IT rất có thế lực. Ngày đầu tiên đi làm, công ty đã cho xe Passat, Tiểu Tinh gần như nghi ngờ bố Hải Châu chính là Ngọc Hoàng đại đế, chỉ cần ông thỏa hiệp, tất cả mọi khó khăn đều được giải quyết.

Hải Châu ở công ty mới rất thuận buồm xuôi gió, mỗi lúc giao việc cho anh sếp đều rất khách khí, làm một bản kế hoạch về thị trường Tây Nam, mua mười năm chiếc máy bơm, tổng kết tình hình công việc của quý hai... Đối với Hải Châu mà nói, những công việc này rất nhẹ nhàng. Mỗi khi làm xong nộp cho sếp, sếp lúc nào cũng một câu vát vả rồi, hai câu cậu làm tốt lắm, cảm ơn cậu rất nhiều, cứ như là Hải Châu không phải là nhân viên được ông ta gọi đến làm việc mà là đại gia được mời đến để hầu hạ.

Sáng chín giờ đi làm, chiều năm giờ về, không bao giờ làm thêm, đến muộn về sớm cũng không có ai hỏi, phí đỗ xe, tiền xăng xe đều được báo cáo

thanh toán, sáng gửi phiếu, chiều đã nhận được. Mặc dù vậy, kế toán vẫn ra sức xin lỗi: “Vốn dĩ buổi sáng đã có thể đưa cho anh rồi nhưng vì có việc gấp nên em phải đến ngân hàng...”

Điều duy nhất khiến Hải Châu không hài lòng là đồng nghiệp đều khách sáo quá mức với anh. Ngoài chào hỏi, không ai chủ động nói chuyện với Hải Châu. Đôi khi, mấy đồng nghiệp đang nói chuyện gì đó rất say sưa, vừa nhìn thấy Hải Châu vào, liền cười rồi giải tán. Hải Châu nghĩ bụng, nhất định là mình vừa đến đã được xếp ưu ái như thế, những đồng nghiệp khác thấy khó chịu trong lòng. Huống hồ giữa đồng nghiệp cũng nên giữ khoảng cách nhất định, tránh chuyện thị phi.

Vì bố mẹ Tiểu Tinh vẫn ở căn nhà mà cô thuê nên Hải Châu ở nhà của mình. Chỉ cần thời gian rảnh là anh lại lái xe đưa đón Tiểu Tinh đi làm. Nếu Tiểu Tinh vẫn chưa làm xong việc, Hải Châu liền ngồi ở phòng chờ, vừa đọc báo vừa chờ cô. Một hai lần, Hải Châu quen biết Phan Lộ Lộ. Lúc đợi Tiểu Tinh, Phan Lộ Lộ lại chạy lại nói chuyện. Trong mắt Phan Lộ Lộ, Hải Châu là người thông hiểu mọi chuyện. Hải Châu nói gì, Phan Lộ Lộ cũng tỏ vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ khiến Hải Châu rất thích thú.

Hải Châu không chỉ một lần nói với Tiểu Tinh:

- Cái cô bé ở văn phòng của em rất đáng yêu.

Tiểu Tinh cười khẩy:

- Đáng yêu? Con bé ấy nham hiểm lắm.

Hải Châu không đồng tình:

- Vẫn còn là cô bé mà.

Anh nói rồi đột nhiên bật cười như nhớ ra điều gì đó, nói với Tiểu Tinh:

- Hôm trước, lúc đi đón em, anh mặc chiếc áo khoác CK màu đen. Cô ấy hỏi anh vì sao lại thêm hai chữ CK ở ngực. Anh nói đó là thương hiệu, CK là Calvin Klein, là một nhãn hiệu của Mỹ. Cô ấy hỏi anh chiếc áo này bao nhiêu tiền. Anh nói hơn hai nghìn tệ, cô ấy sợ quá, nói là bằng lương hai tháng của mình. Cô ấy còn hỏi anh...

- Phan Lộ Lộ nói với em, tất cả quần lót của cô ta đều là CK, sao cô ta không biết nhãn hiệu này được? - Tiểu Tinh không kìm được ngắt lời anh.

- Sao có thể thế được? Cô bé này trông rất ngây thơ mà. - Hải Châu tỏ ra rất hụt hẫng.

- Bây giờ cách nhau năm ba tuổi cũng là một thế hệ, cô ta và chúng ta đã cách một thế hệ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

A là cuộc sống bình yên, B là những mạo hiểm đầy kích thích, chọn A hay chọn B? Lí trí nói với Diệp Thuần nên chọn A nhưng tình cảm lại đưa đẩy cô chọn B. Cuối cùng điều khiến cô đưa ra sự lựa chọn là một cú điện thoại của Trương Kiểm Long: - Cung à, nhà tôi đã bảo nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp sạch sẽ rồi, ngày mai sẽ chuyển nhà! - Tất cả mọi lí trí đều sụp đổ.

1

Cuối cùng công ty Kim Thành đã đồng ý đăng quảng cáo. Khoảnh khắc dấu đỏ của công ty Kim Thành ấn xuống, Tiểu Tinh thở phào nhẹ nhõm.

Nhờ sự nỗ lực của tất cả các nhân viên trong phòng quảng cáo, số lượng nhà đầu tư bất động sản nhà ở đồng ý tham gia bình chọn đã vượt quá mười nhà. Cuối cùng cái gọi là giải Oscar cũng có thể tiến hành được.

Trong buổi họp thường lệ của tòa soạn, tổng biên tập khẳng định công việc của phòng quảng cáo trong giai đoạn này, nói nhiều lời khách sáo, cuối cùng mới hỏi điều mà mình muốn hỏi:

- Trưởng phòng Triệu, chẳng phải thời gian trước nghe nói cô muốn làm hoạt động gì đó với công ty điện lực sao? Tiến triển thế nào?

Nghe thấy bốn chữ công ty điện lực, Triệu Vân thấy lòng nhói một tiếng, phản ứng đầu tiên là nhìn Diệp Thuần. Diệp Thuần ôm cánh tay nhìn sang chỗ khác, khuôn mặt không chút biểu cảm. Ngừng một lúc lâu Triệu Vân mới nói:

- Thời gian này tôi bận rộn với triển lãm nhà ở nên chưa tiến hành. Tôi sẽ chú ý chuyện này.

Hợp trên tòa soạn xong lại đến phòng họp quảng cáo, Triệu Vân nhìn Diệp Thuần chăm chăm

- Tổng giám đốc Trương ở công ty điện lực nói thế nào?

Diệp Thuần có chút chột dạ, tránh ánh mắt của Triệu Vân, khẽ nói:

- Tổng giám đốc Trương nói ông ấy sẽ xử lý, tôi không liên lạc với ông ấy nữa.

Triệu Vân thấy lòng nguội lạnh, cố gắng hết sức mới kiềm chế được bản thân. Cô ta liếc nhìn Tang Tiểu Tinh, rồi lại nhìn Phan Lộ Lộ, lấy giọng rồi hạ lệnh:

- Những người có năng lực thì phải được trọng dụng, không có năng lực cuối cùng sẽ bị đào thải. Thời gian gần đây Tang Tiểu Tinh biểu hiện rất tốt, đáng được khẳng định. Còn có Phan Lộ Lộ, mặc dù là người mới đến nhưng ý thức kinh doanh quảng cáo rất tốt, có tiềm năng! Thế này nhé, hoạt động ở công ty điện lực sẽ giao cho hai người...

Tiểu Tinh nghe vậy, định mở miệng nói thì Triệu Vân ra hiệu im lặng rồi nói tiếp:

- Vì mối quan hệ giữa Tiểu Tinh và tổng giám đốc Trương nên Tiểu Tinh không cần đích thân ra mặt. Tiểu Phan đi nói chuyện, Tiểu Tinh đứng sau chỉ đạo và ủng hộ.

Cô ta nói rồi vuốt tóc:

- Tiểu Tinh, như thế được rồi chứ?

Tiểu Tinh không thể không gật đầu. Triệu Vân cười khẩy, liếc nhìn Diệp Thuần rồi nói:

- Được rồi, cuộc họp kết thúc ở đây!

Sau khi kết thúc cuộc họp, Diệp Thuần buồn rầu quay về chỗ ngồi của mình. Tiểu Tinh bước lại và nói:

- Triệu Vân là thế, phê bình một người thì nhất định sẽ biểu dương một đồng người, cậu đừng để bụng!

Phan Lộ Lộ cũng chạy lại, khẽ nói:

- Chị Diệp Thuần, chị yên tâm, em sẽ không đi tìm công ty điện lực đâu! Em cứ nhận lời, nếu trưởng phòng hỏi em, em sẽ nói là đến rồi, người ta không nhận lời tài trợ. Về mặt chủ quan em đã nỗ lực rồi nhưng mặt khách quan có khó khăn, thế thì cũng không trách em được, đúng không?

Phan Lộ Lộ phân tích rất kín kẽ, Tiểu Tinh và Diệp Thuần nhìn nhau, không kìm được nghĩ bụng: Đúng là lòng người khó đoán, đừng tưởng cô bé này từ sáng đến tối ngồi lì trong văn phòng không làm gì, thực ra là người rất tinh ranh.

Đợi Phan Lộ Lộ đi rồi, Diệp Thuần mới buồn rầu nói với Tiểu Tinh:

- Tiểu Tinh, có thể mình sẽ thôi việc..

- Thôi việc? Vì sao?

- Chẳng vì sao, chỉ thấy rất mệt.

- Đừng nghĩ lung tung, đi làm là thế, không thể không vất vả được. Thôi việc rồi cậu sống thế nào? Đừng nghĩ lung tung nữa, mình còn phải mời cậu làm phù dâu của mình! – Tiểu Tinh tưởng Diệp Thuần tức giận nên mới nói vậy nên cũng không chú ý, xoa đầu cô rồi đi làm.

TTT

Hôm ấy Diệp Thuần chuyển nhà. Đối với cô mà nói, chuyển nhà đã là một chuyện quá quen thuộc. Nhưng không giống với trước đây, lần này là một bước ngoặt trong cuộc đời cô, một điểm nhấn trong vận mệnh của cô.

Một tuần trước, Trương Kiếm Long đã đặt một chùm chìa khóa sáng bóng trên quầy khách sạn. Đó là một căn nhà dành cho hai người ở trung tâm thành phố, nằm trong khu nhà ở nổi tiếng. Trương Kiếm Long không để lại lời nhắn nhưng gần như ông đã nói tất cả những điều mình muốn nói.

Sau khi tốt nghiệp, Diệp Thuần đến thành phố này, phấn đấu vì lý tưởng của mình. Mấy năm rồi mà vẫn không có gì cả, không có nhà, không có xe. Cô đi xem mặt rất nhiều nhưng không tìm thấy một người đàn ông nào có thể cùng cô thuê một căn nhà. Diệp Thuần nhìn chùm chìa khóa ấy rồi gượng cười. Cho dù tìm được một người đàn ông như thế rồi thì sao? Hai bên gia đình cho họ tiền đặt cọc, hai người ăn tiêu chất bóp trả nợ, ít nhất là mười năm thì mới trả hết tiền. Mười năm, người phụ nữ có thể có mấy cái mười năm? Trong khoảng thời gian ấy họ sẽ có một đứa con. Đứa bé này phải ăn sữa, dùng tã, phải học mẫu giáo, lớn hơn một chút phải chọn trường, chọn từ trường mầm non đến cấp ba, sau đó là thi vào đại học, tìm việc, tìm đối tượng... Dân dân, sinh mệnh sẽ héo mòn trong một sinh mệnh khác.

Cô lại nghĩ đến Trương Kiếm Long. Người đàn ông này giống một ly rượu vang, bên ngoài rất tinh tế và có chọn lọc, chất lượng hảo hạng, hơn nữa rất thần bí, nhấp một ngụm, cảm giác vừa ngọt vừa đắng chát. Sự chín chắn, thành thạo của ông thật hấp dẫn. Nhưng nếu mình chấp nhận căn nhà này thì sẽ thế nào? Người tình? Vợ lẽ? Những từ này khiến Diệp Thuần nhói đau. Cô ném chùm chìa khóa ấy rất xa. Vì sao, vì sao lại bắt cô chọn? Thực ra tất cả đều nằm trong tay ông nhưng lại cố tình để lại quyền lựa chọn cho cô.

Dường như là một câu hỏi trắc nghiệm, A là cuộc sống bình yên, B là những mạo hiểm đầy kích thích, chọn A hay chọn B? Lí trí nói với Diệp Thuần nên chọn A nhưng tình cảm lại đưa đẩy cô chọn B. Cuối cùng điều khiến cô đưa ra sự lựa chọn là một cú điện thoại của Trương Kiếm Long:

- Cung à, nhà tôi đã bảo nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp sạch sẽ rồi, ngày mai sẽ chuyển nhà! - Tất cả mọi lí trí đều sụp đổ.

Diệp Thuần chỉ thu dọn hai chiếc vali và một túi những thứ lặt vặt. Nhân viên của công ty chuyển nhà cảm thấy rất lạ:

- Chỉ thế này thôi sao?

- Chỉ thế thôi. - Diệp Thuần nhìn căn nhà nhỏ của mình, kiên quyết bước ra ngoài.

Lần chuyển nhà này, Diệp Thuần không vui chút nào, cảm giác dường như là một lời từ biệt với cuộc sống trước đây, bước sang một lộ trình không có đường quay lại. Cô trầm nghĩ trong lòng, bây giờ quay đầu lại vẫn còn kịp nhưng cơ thể lại không tự chủ được cứ bước lên phía trước, giống như bị ma xui quỷ khiến, rõ ràng biết phía trước là một cái hố đen nhưng không dừng chân được.

Trương Kiếm Long đang chờ ở nhà mới, thấy nhân viên đến liền đi vào phòng ngủ, không ra ngoài. Diệp Thuần đứng trong phòng khách chỉ đạo nhân viên xếp đồ. Trương Kiếm Long đứng trong phòng, trước khi đi nhân viên nói:

- Cô thật tháo vát, một chuyện lớn như chuyển nhà mà bố cô cũng không cần phải bận tâm

2

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Trương Kiếm Long biết nhân viên đã đi, lúc ấy ông mới chậm chậm bước ra ngoài, ôm Diệp Thuần:

- Cung à, nhớ tôi không?

Diệp Thuần gượng cười:

- Lúc này nhân viên chuyển nhà nói ông là bố em

- Ó? - Trương Kiếm Long cũng sững người, nhưng ngay sau đó lại nâng mặt Diệp Thuần, bắt cô nhìn mình - Làm con gái yêu quý nhất của tôi không được sao?

Diệp Thuần chớp mắt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc được:

- Con gái của ông? Còn nhớ ông đã từng nói, gia đình ông là vật hi sinh chính trị. Bây giờ em cũng thế sao?

Trương Kiếm Long bật cười:

- Sao có thể thế được, em là chiến lợi phẩm của tôi, tôi nhất định sẽ nâng niu em trong lòng bàn tay.

“Chiến lợi phẩm” ba từ này khiến lòng Diệp Thuần nhói đau, nhưng lại không biết phản bác thế nào. Trương Kiếm Long nhận ra sự không vui của Diệp Thuần. Ông bế cô lên đầu gối của mình, vuốt tóc cô và nói:

- Cung à, để tôi kể cho em nghe một câu chuyện nhé. Công ty tôi có một anh chàng trẻ tuổi tên là Hoàng Thọ. Quê cậu ấy ở nông thôn, rất nghèo. Hoàng Thọ thi đỗ vào đại học Tây An, học phí hơn năm nghìn tệ. Vì con, bố Hoàng Thọ đã đến công trường làm công nhân khuôn vác, làm việc từ sáng sớm đến tối muộn. Một hôm, ông mệt quá nên nằm ngủ bên cạnh đồng cát. Nào ngờ, chiếc xe tải chở cát ở công trường đã đổ một xe đất xuống đó, chôn sống ông. Kết quả công trường bồi thường bồi thường 3 vạn. Nhờ vào số tiền đó Hoàng Thọ đã đi học hết đại học.

Thấy Diệp Thuần ngắt mặt, chăm chú lắng nghe, Trương Kiếm Long bật cười:

- Tôi kể câu chuyện này muốn nói với em, đôi khi tiền và tình yêu có thể đánh dấu bằng. Vì con trai mà bố có thể dùng tính mạng để đổi lấy tiền. Cung à, tôi rất nghiêm túc. Với em, tôi tràn ngập tình thương và sự day dứt. Tôi sẽ cố gắng hết sức bù đắp cho em. Căn nhà này sẽ đứng tên em, sau đó tôi sẽ định kì đưa tiền cho em. Em có thể không cần đi làm, không cần phải chịu áp lực, có thể mua những thứ em thích. Em không cần phải thấy khó xử, đây là tình yêu của tôi.

Lúc ấy Triệu Văn nhắn tin cho Trương Kiếm Long, chỉ có mấy chữ “Đến nhà em!” Trương Kiếm Long không khỏi nhú mày. Diệp Thuần tỏ vẻ thấu hiểu:

- Ông có việc à? Có việc thì đi đi, em sẽ tự chăm sóc mình.

Trương Kiếm Long rất không muốn đối diện với Triệu Văn nhưng lại có chút lo lắng. Hình như Triệu Văn đã biết mối quan hệ giữa mình và Diệp Thuần, không biết cô ta sẽ làm gì? Thói quen hình thành sau bao nhiêu năm làm quan là khi bạn không hiểu quân bài trong tay đối phương, bạn không thể trở mặt với người ta. Vì thế Trương Kiếm Long hôn Diệp Thuần rồi vội vàng đến nhà Triệu Văn. Lúc đợi đèn đỏ ông tự cười nhạo mình, xem ra có nhiều phụ nữ

không phải là chuyện tốt. Triệu Vân là người phụ nữ không đơn giản, gần như ông hạ quyết tâm phải dứt khoát.

TTT

Triệu Vân xoa tóc, mặc bộ váy ngủ bằng lụa màu đen chạy ra mở cửa. Vừa bước đi, chiếc váy này như có hồn mà nhẹ nhàng đung đưa theo bước chân. Trương Kiếm Long đi sau cô, nghi ngờ không biết người phụ nữ này có phải là ma không?

- Tổng giám đốc Trương đúng là khách quý, căn phòng nhỏ này của tôi không nín được chân ngài. - Triệu Vân nói bằng giọng điệu hờn trách.

Trương Kiếm Long đặt tay lên vai cô, xoa người cô lại:

- Phụ nữ lúc nào cũng thích ghen tuông? - Ông nói rồi hôn cô. Khoảnh khắc ấy, tất cả những lời Triệu Vân muốn nói, tất cả mọi nỗi bức tức đều tan theo mây khói.

Nếu nói Diệp Thuần là một mỏ quặng chưa khai thác thì Triệu Vân là một mỏ quặng đã khai thác, có thể liên tục tìm thấy châu báu. Trương Kiếm Long rất thỏa mãn, sự thỏa mãn về da thịt sẽ mang lại sự trống rỗng về tinh thần. Ông rất sợ cảm giác này, vì thế từ trước đến nay đều xong việc rồi bỏ đi. Lần này ông không giống mọi lần, châm một liều thuốc, từ từ thối ra vòng khói tròn:

- Em không thấy cơ thể của chúng ta rất hài hòa sao? Như thế chẳng phải là rất tốt sao, vì sao lúc nào em cũng nghĩ nhiều thế?

- Em không nghĩ gì cả, chỉ muốn anh thường xuyên đến thăm em, em rất cô đơn. - Triệu Vân nằm thu mình trên giường, quay lưng về phía ông.

- Phụ nữ chẳng bao giờ nói thật lòng mình. Anh biết chắc chắn là em nghĩ rằng anh và Diệp Thuần có gì, đúng không? - Trương Kiếm Long chủ động nêu ra - Em đúng là hay suy nghĩ. Anh già rồi, làm gì có nhiều sức lực như thế? Diệp Thuần rất giống cô cháu gái của anh. Ngoài Hải Châu, đó là đứa mà anh thương nhất. Nhưng năm ngoái nó mắc bệnh ung thư máu và đã mất...

Trương Kiếm Long có một cô cháu gái chết vì bệnh ung thư máu, nhưng cô gái ấy không giống Diệp Thuần một chút nào. Lúc ấy em họ còn vay tiền bà Trương, đến nay vẫn chưa trả.

Triệu Vân vừa nghe đã mềm lòng, quay người lại nhìn ông:

- Thật không?

- Dĩ nhiên, Diệp Thuần bằng tuổi con trai anh, anh có thể có gì với nó? - Trương Kiếm Long khề nói. Làm quan bao nhiêu năm, khả năng nói dối không chớp mắt đã luyện bao nhiêu năm, bây giờ đã thành điều luyện.

Triệu Vân tin lời ông nói, dịu dàng ôm ông:

- Sau này không được lạnh nhạt với em, không được tránh mặt em, không được không nghe điện thoại của em.

- Được được được, đại tiểu thư của tôi. Ba điều em nói anh sẽ ghi nhớ! - Trương Kiếm Long vuốt ve tấm lưng trần của cô, trong lòng thầm nghĩ chuyện này có chút khó giải quyết.

Sau khi bước ra từ chỗ của Triệu Vân, Trương Kiếm Long lại đến nhà Diệp Thuần. Diệp Thuần đã chuẩn bị đi ngủ, nhìn thấy Trương Kiếm Long lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, cảm giác có chút căng thẳng, bối rối đứng đó:

- Ông... sao muộn như vậy rồi mà ông còn đến?

- Nhớ em mà! - Nhìn thấy cô gái này Trương Kiếm Long lại buồn cười, bước lại ôm cô - Em không nhớ tôi sao?

Cơ thể Diệp Thuần đông cứng, cô lắc đầu rồi nhanh chóng gạt đầu. Trương Kiếm Long rất thích dáng vẻ hốt hoảng của cô, thò tay vào áo ngủ của cô:

- Chỗ nào nhớ tôi? - Diệp Thuần nhắm mắt, chuẩn bị đón nhận nụ hôn của ông, không ngờ ông không làm gì, khẽ buông cô ra, nghiêm túc nói:

- Cung à, em đừng đi làm nữa, ở cùng với tôi, không cần phải thực mạng vì mấy nghìn tệ.

- Sao ông lại nghĩ đến chuyện ấy? - Diệp Thuần nghiêng đầu - Không đi làm em sẽ thoát ly khỏi xã hội, hơn nữa sẽ rất nhàm chán.

- Không đâu, em có thể đi du lịch, dạo phố, đi thăm mi, học yoga, còn có thể đăng kí học tiếng Anh, sau này em muốn đi du học nước ngoài cũng tiện.

- Chẳng phải đó là cuộc sống của vợ hai sao? Em không đâu!

Trương Kiếm Long thở dài:

- Em suy nghĩ đi, tôi muốn tốt cho em.

- Không cần nghĩ nữa, em nhất định phải đi làm! - Diệp Thuần gạt tay Trương Kiếm Long ra, lần đầu tiên tỏ ra cứng rắn không chịu thương lượng trước mặt ông.

- Được được, nghe em, nghe em. - Trương Kiểm Long tỏ ra bị đánh bị, lấy trong túi áo tấm thẻ ngân hàng, đặt vào tay Diệp Thuận - Ở đây có một trăm vạn, mua vài bộ quần áo em thích, không đủ thì nói với tôi.

- Một trăm vạn? - Diệp Thuận xòe lòng bàn tay, dường như đang cầm một củ khoai nóng - Em không cần, em không cần.

- Cô bé ngốc! - Trương Kiểm Long vuốt tóc Diệp Thuận - Hãy nhớ, đây là tình yêu của tôi, nghe chưa? Ngủ ngon nhé, tôi đi đây.

3

Trải qua bao nhiêu trắc trở, cuối cùng Hải Châu và Tiểu Tinh cũng dự định kết hôn.

Kết hôn có thể rất đơn giản, lấy giấy đăng kí, vài tệ, mấy phút là xong, cũng có thể rất phức tạp, liên quan tới nhiều mặt, họ hàng nhà trai, bạn bè nhà gái, nhà ọe cộ, sinh lễ hồi môn...

Khi chuyện kết hôn được đưa vào lịch trình, vô số chuyện giống như bông tuyết trên trời bay xuống: Sửa nhà, đặt khách sạn, mua váy cưới, chọn nhẫn cưới, tìm công ty tổ chức tiệc cưới... Mỗi chuyện đều rất phức tạp.

May mà bố mẹ Hải Châu đồng ý bỏ tiền vì chuyện này Mẹ Hải Châu nói:

- Nhà chúng ta chỉ có mỗi Hải Châu, hôn lễ nhất định phải thật hoành tráng.

Nói đến đây liền chuyển chủ đề, hỏi Tiểu Tinh:

- Nhà chúng tôi chuẩn bị bỏ ra ba mươi vạn, nhà cô thì sao?

Tiểu Tinh sửng người, ấp úng nói:

- Dạ... cháu phải về bàn bạc với bố mẹ cháu.

Hải Châu cãi lại:

- Mẹ, làm gì có ai hỏi như thế chứ.

Mẹ Hải Châu nghiêm túc nói:

- Cho dù điều kiện gia đình như thế nào, con cái kết hôn, suy cho cùng cũng là chuyện lớn, bỏ ra bao nhiêu tiền không quan trọng, quan trọng là có muốn bỏ tiền lo cho con cái không!

- Mẹ... - Hải Châu cau mày.

Thấy Hải Châu lại làm ra vẻ sắp cãi nhau với mẹ, Tiểu Tinh vội nói:

- Hải Châu, cô nói đúng, đối với hai nhà, kết hôn là chuyện đại sự, không thể chỉ để nhà anh bỏ tiền. Mặc dù gia đình em là người làm công ăn lương nhưng của hồi môn vẫn phải chuẩn bị. Nhà em chỉ có mỗi một cô con gái, bố mẹ em sẽ không mặc kệ đâu.

Vốn dĩ Tiểu Tinh muốn xoa dịu tình thế, kết quả nói mãi nói mãi. Lời nói ẩn chứa nỗi chua xót, trầm nghĩ: Chẳng phải nhà bà khá giả hơn nhà tôi sao, hà tất phải ép chúng tôi như thế?

Trước mặt Tiểu Tinh, mẹ Hải Châu rút một tấm thẻ của ngân hàng Trung Quốc:

- Hải Châu, ở đây có ba mươi vạn, không phải tiết kiệm, tiêu hết thì nói với mẹ. Mẹ con tiết kiệm tiền làm gì, chẳng phải vì con trai sao? Con trai mẹ kết hôn nhất định phải tổ chức cho tử tế.

Hải Châu đưa Tiểu Tinh về nhà, lúc chờ đèn đỏ, Hải Châu đưa thẻ cho Tiểu Tinh:

- Đưa cho lãnh đạo.

Tiểu Tinh tức giận nói:

- Không cần, không thêm tiền nhà anh.

Hải Châu cười trừ:

- Tiền của anh là tiền của em. Tiền của em vẫn là tiền của em. Được rồi, được rồi, đừng giận nữa, lúc này là mẹ anh không đúng, lát nữa anh sẽ phê bình bà.

Tiểu Tinh lo lắng:

- Đừng, chắc chắn mẹ anh sẽ nghĩ là em chia rẽ hai người. Bà ấy bụng dạ hẹp hòi!

Về đến nhà, bố mẹ Tiểu Tinh đang ngồi trên sofa xem tivi, Tiểu Tinh đặt tám thẻ ngân hàng Trung Quốc trước mặt mẹ:

- Này, trong này có ba mươi vạn, là bố mẹ Hải Châu cho chúng con để chuẩn bị hôn lễ.

Bố Tiểu Tinh đang gật gà gật gù, bỗng chốc ngồi thẳng người:

- Tiểu Tinh con phải cất thẻ cẩn thận đấy, bây giờ có người nhìn trộm mặt mã của con là có thể rút trộm tiền của con đấy!

Mẹ Tiểu Tinh tròn mắt, cầm tám thẻ nhìn ngang nhìn dọc, thốt lên:

- Nhà Hải Châu giàu thật.

Tiểu Tinh khoanh tay hỏi mẹ:

- Nhà người ta bỏ ra ba mươi vạn, nhà mình có thể bỏ ra bao nhiêu?

- Há? - Mẹ Tiểu Tinh ngạc nhiên - Nhà chúng ta cũng phải bỏ tiền sao?

Chỉ có bố Tiểu Tinh hiểu biết, phân tích rõ ràng cho vợ nghe:

- Nhà Hải Châu điều kiện tốt như thế, chúng ta càng không thể tỏ ra hèn kém, nếu không Tiểu Tinh về đó rồi sẽ bị nhà chồng coi thường.

Mẹ Tiểu Tinh buồn rầu:

- Nhưng nhà mình không có tiền.

- Không có tiền cũng phải bỏ ra, không thể để nhà Hải Châu cười cho được. - Lúc quan trọng, bố Tiểu Tinh nói rất đanh thép.

Tiểu Tinh có gần năm vạn tệ tiền tiết kiệm. Mẹ Tiểu Tinh bỏ sổ ngân hàng ra tính, cả gốc lẫn lãi cùng lắm mới được ba vạn. Vì chuyện này mà mẹ Tiểu Tinh không ngủ được, nửa đêm nửa hôm gọi bố Tiểu Tinh dậy:

- Hay là tìm chị ông vay ít tiền?

Bố Tiểu Tinh đang mơ mơ màng màng bỗng nhiên bị hỏi như vậy, ậm ừ một tiếng rồi xoay người ngủ tiếp.

Mẹ Tiểu Tinh tức giận, đập một cái:

- Đồ quý, lúc này mà ông còn tâm trạng để ngủ? Ông tỉnh dậy cho tôi.

Cuối cùng bố Tiểu Tinh cũng hoàn toàn tỉnh táo:

- Lúc nào rồi há? Nửa đêm nửa hôm, bà muốn giày vò tôi đến chết sao?

- Trong nhà chỉ có ba vạn, người ta bỏ ra ba mươi vạn, chẳng phải là kém mười lần sao, ông nói xem phải làm thế nào?

- Làm thế nào? Cướp ngân hàng chắc?

- Ông đi cướp đi xem nào, vẫn chưa vào trong thì đã bị bảo vệ bắn chết rồi!

- Tôi cứ vào, bảo vệ biết tôi định cướp ngân hàng sao?

- Nhìn bộ dạng của ông không giống người tốt.

- Thôi nói chuyện chính đi, tôi sẽ đi hỏi vay tiền chị cả, rồi vay tiền chị hai, cộng với tiền tiết kiệm của Tiểu Tinh, góp đủ mười vạn.

- Haizzz... - Mẹ Tiểu Tinh thở dài - Cũng chỉ biết làm như thế, lão Tang, ông nói xem, gả con gái, nhà chồng nghèo cũng buồn, nhà chồng giàu cũng đau đầu. Tóm lại sinh con là cái nợ, là cái nợ!

Ngày hôm sau, bố Tiểu Tinh lấy xe đạp chở mẹ Tiểu Tinh đến nhà bác cả, bác hai của Tiểu Tinh, vay mỗi nhà một vạn. Lúc đưa cho Tiểu Tinh, mẹ Tiểu Tinh tỏ ra rất đau khổ:

- Con gái, mày muốn mua nhà, bốn vạn. Bây giờ mày sắp kết hôn, mẹ lại bỏ ra năm vạn, trong đó hai vạn là đi vay. Mày tính xem, mẹ và bố mày một tháng kiếm được bao nhiêu tiền? Bố mẹ đưa hết tiền cho mày rồi đấy!

Tiểu Tinh nghe bố mẹ chạy đến nhà bác cả, bác hai vay tiền, không nói một lời mà rút ra hai tập tiền:

- Nhà mình không vay tiền, con chưa bao giờ nghe nói con gái lấy chồng mà bắt bố mẹ phải đi vay tiền cả.

Bố Tiểu Tinh lại đẩy lại, ngón tay thô ráp ấn vào tập tiền đồ chót, ngón cái còn băng một miếng băng urgo đen sì:

- Con gái, chẳng phải chúng ta muốn con đến nhà chồng có thể diện sao? Mặc dù điều kiện nhà mình không có nhưng đã cố gắng hết sức rồi. Bố mẹ tính như thế này, có thể nhà Hải Châu có một trăm vạn, vì thế họ bỏ ra ba mươi vạn. Nhà chúng ta chỉ có ba vạn, nhưng bố mẹ có vay cũng phải góp đủ năm vạn, so về số lượng, chúng ta không bằng họ, nhưng so tấm lòng thì nhà chúng ta hơn họ nhiều. Nhà Hải Châu chỉ có một mình Hải Châu, nhà chúng ta cũng chỉ có một mình con, vì con, dù khổ thế nào bố và mẹ cũng cam lòng.

Tiểu Tinh nghe mà thấy sống mũi cay cay. Cô im lặng một lúc rồi quyết định:

- Bố, mẹ, con không cần tiền nữa, bố mẹ trả lại số tiền đã vay đi, số còn lại để dành dưỡng già. Con lớn như thế này rồi, không thể thêm gánh nặng cho bố mẹ.

Mẹ Tiểu Tinh cũng xúc động:

- Tiểu Tinh, số tiền này là bố mẹ muốn con không bị mất mặt với nhà chồng, nhất định con phải cầm, mua đồ dùng gia đình và đồ điện. Sau này bạn bè thân thích đến thăm quan nhà mới biết nhà gái gả con gái hoành tráng!

Bố Tiểu Tinh cũng nói:

- Đứng đây con gái, số tiền này là tấm lòng bố mẹ dành cho hai con. Bố mẹ già rồi còn mong gì nữa? Chẳng phải là mong hai con hạnh phúc sao. Chỉ cần con sống tốt, bố mẹ con có năm mơ cũng phải mỉm cười.

Tiểu Tinh rom rớm nước mắt nhận tiền bố mẹ đưa cho.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tiểu Tinh cười tí mắt đứng trong vườn hoa, tưởng tượng mùa xuân năm sau, nơi đây sẽ là biển hoa rực rỡ, tưởng tượng sau này gia đình, con cái của mình sẽ vui đùa hạnh phúc ở đây... Cô không thể ngờ rằng mình chỉ được nhìn thấy những mầm cây đó gieo xuống đất nhưng lại không được tận mắt nhìn thấy một bông hoa nào.

1

Nhà mới chính là biệt thự liền kề ở khu Long Phụng, Tiểu Tinh đã chọn mấy công ty trang trí, mức trang trí dự kiến đều trên dưới ba mươi vạn. Tiểu Tinh lầm lũi trong lòng: Mẹ Hải Châu chỉ cho ba mươi vạn, nếu dùng toàn bộ số tiền này vào việc trang trí nhà thì những chuyện khác sẽ chẳng biết làm thế nào. Thế nên Tiểu Tinh bàn bạc với Hải Châu:

- Chúng mình chịu khó một chút, tìm người nào làm khoán tất cả có thể tiết kiệm được mấy vạn liền!

Bây giờ Hải Châu bắt đầu phải đi tiếp khách nhiều hơn, gần như tối nào cũng đi tiếp khách. Anh thấy Tiểu Tinh nói vậy, không nói một lời mà lấy điện thoại gọi điện cho mẹ, báo cáo tình hình. Sau khi cúp máy, anh nói với Tiểu Tinh:

- Mẹ anh nói rồi, công ty trang trí sẽ tìm giúp chúng ta.

Tối hôm ấy, Hải Châu uống say mềm, anh gọi điện cho Tiểu Tinh:

- Lúc này mẹ gọi điện cho anh, nói là cuối cùng quyết định đặt của công ty trang trí Đại Hoa, tất cả là mười vạn.

Tiểu Tinh ngạc nhiên đến nỗi nói không nên lời:

- Mười vạn? Của trên trời rơi xuống?

Hải Châu nói không rõ ràng:

- Giám đốc của Đại Hoa là bạn thân của bố anh. Chắc hẳn bố anh nói một câu ông ấy sẽ chạy đến, can tâm tình nguyện trang trí cho chúng ta... Nhưng bố anh không nhận, nhất định phải trả tiền vốn cho ông ấy...

Đầu dây bên kia rất ồn ào, Tiểu Tinh nghe thấy có người nói: “Uống rượi uống rượi, lúc này không chơi gọi điện thoại cho vợ”. Lúc ấy, Tống Huy lấy điện thoại, nói với Tang Tiểu Tinh:

- Em dâu, Hải Châu ở cùng với anh, uống hơi quá chén. Yên tâm, sau khi kết thúc anh sẽ đưa cậu ấy về nhà an toàn... - Vẫn chưa nói hết câu đã bị Hải Châu giật điện thoại:

- Chuyện của đàn ông phụ nữ đừng có quản! – Sau đó cúp máy.

Hơn một giờ đêm, Tiểu Tinh bị tiếng chuông điện thoại làm cho giật mình tỉnh giấc. Cô nhắc máy, nghe thấy giọng nói say xỉn của Hải Châu:

- Vợ à, anh nhớ em. Nếu không có em anh sẽ không sống được.

Đầu dây bên kia ù ù, tiếng gió rất to, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng còi ô tô gào thét bên đường, kèm theo tiếng hét khó nghe của Hải Châu:

- Tiểu Tinh, ngày mai chúng mình đi đăng kí! - Anh nói rồi bắt đầu hát - Nếu em muốn lấy chồng, không được lấy người khác, nhất định phải lấy anh!

Tiểu Tinh vừa tức vừa buồn cười:

- Anh đang ở đâu? Máy giờ rồi mà còn chưa về nhà ngủ!

Hải Châu khóc hu hu:

- Tiểu Tinh, anh nhớ em, em không được rời xa anh.

- Sao em có thể rời xa anh được? Mau về nhà đi, đừng để em lo lắng. - Tiểu Tinh dịu dàng an ủi.

Hải Châu tiếp tục khóc:

- Hôm nay, cuối cùng hôm nay họ đã mở miệng rồi... Huhuhu... Tống Huy giới thiệu công việc cho anh là có mục đích, sếp của bọn anh đối xử với anh tốt như thế cũng là có mục đích. Họ muốn bố anh mua thiết bị của công ty họ, cuối cùng hôm nay đã mở miệng rồi, cái đuôi cáo cuối cùng cũng lòi ra... Huhu... Tội nay ăn cơm, họ dùng thủ đoạn mềm dẻo với anh, chúc rượi cho anh bắt anh gọi điện cho bố. Tiểu Tinh, anh chẳng làm được việc gì cả, đi đến đâu cũng không thoát khỏi cái bóng của bố...

Tiểu Tinh nhủ mày, nghĩ một lúc rồi nói với Hải Châu:

- Ngoan, có chuyện gì ngày mai hãy nói, bây giờ anh mau về nhà ngủ đi. Anh đang ở đâu? Có cần em ra đón không?

- Không cần, muộn rồi, con gái ra ngoài không an toàn, anh sắp đến rồi. - Hải Châu nói rất rõ ràng, sau đó lại lớn tiếng hát - Tang Tiểu Tinh anh yêu em, anh yêu em Tang Tiểu Tinh, Trương Hải Châu yêu Tang Tiểu Tinh nhất, đồ đồ là mi pha pha đó...

TTT

Hôm sau là cuối tuần, Tiểu Tinh không yên tâm về Hải Châu nên sáng sớm đã đến nhà Hải Châu.

Đứng trước cửa nhà Hải Châu, Tiểu Tinh bắt đầu thấy căng thẳng, mồ hôi lấm tấm trên trán. Trương Kiếm Long đi công tác, mẹ Hải Châu đang ngồi trên chiếc sofa ngoại cỡ uống trà. Tiểu Tinh cung kính chào một tiếng:

- Cháu chào cô!

Mẹ Hải Châu không ngẩng đầu, dường như đang nói với tách trà trên tay:

- Ngồi đi, Hải Châu vẫn đang ngủ, chờ một chút.

Tiểu Tinh “vâng” một tiếng rồi ngồi ngay ngắn trên ghế. Hai người không nói gì, không khí dường như ngưng đọng, khiến người ta rất khó chịu. Mẹ Hải Châu vẫn thư thả uống trà, chân đi đôi dép thêu hoa màu tím, để lộ bàn chân trắng nõn. Bà ta thật biết cách chăm sóc da, mấy đường gân màu xanh có thể lờ mờ nhìn thấy. Còn Tiểu Tinh thì ngồi thẳng người, muốn dịch mông cũng phải nhẹ nhàng cố gắng không gây ra tiếng động.

Mẹ Hải Châu đứng dậy lấy thêm nước vào tách trà bạc hà trên tay, cuối cùng quay sang nhìn Tiểu Tinh, vừa nhìn lại thấy có vấn đề:

- Hình như dạo này cô đen đi, phải đi dưỡng da đi, Hải Châu nhà chúng tôi là con trai mà còn trắng nõn ra.

Một câu nói hay như thế mà lại thành ra ý muốn nói Tiểu Tinh không xứng với Hải Châu. Tiểu Tinh ầm ức trong lòng nhưng ngoài miệng lại không dám mạo phạm mẹ chồng tương lai, chỉ gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu.

- Không còn sớm nữa, đi xem xem Hải Châu đã dậy chưa. - Mẹ Hải Châu nói tiếp.

Tiểu Tinh như trút được gánh nặng, rời khỏi phòng khách như chạy trốn. Vừa mới đi lên cầu thang, đột nhiên mẹ Hải Châu nói:

- Khoan đã, giờ sinh tháng đẻ của cô là bao nhiêu, tôi tìm thầy tính cho cô và Hải Châu.

Tiểu Tinh nghĩ thầm, mẹ ơi, thời đại nào rồi mà kết hôn còn tính giờ sinh tháng đẻ. Cô nói thật:

- Cháu sinh ngày 12 tháng 5 năm 1981, nhưng mẹ cháu không nhớ cháu sinh vào lúc mấy giờ.

Mẹ Hải Châu nhú mày:

- Trời ơi, không có giờ sinh thì không xem chuẩn đâu!

Thấy Tiểu Tinh vẫn đứng ở cầu thang, bà thở dài và nói:

- Đi đi, đi đi, haizzz, chưa thấy bố mẹ nào sợ ý như thế, ngay cả giờ sinh của con gái cũng không nhớ.

Tiểu Tinh lè lưỡi, nhanh chóng chui vào phòng Hải Châu. Hải Châu đã tỉnh, đang nằm ngậy trên giường. Tiểu Tinh bước lại:

- Thiếu gia, dậy rồi à! Mẹ anh là bà lớn, sao lại mê tín thế? Còn tìm thầy xem bói cho chúng ta!

Hải Châu cười rồi vươn vai:

- Mặc kệ bà, tôi nào bà cũng tụng kinh niệm Phật! Bối cảnh càng làm quan to thì mẹ anh càng mê tín. Đúng rồi, sao em lại đến đây?

- Nửa đêm nửa hôm anh gọi điện cho em, vừa khóc vừa làm ầm lên. Em không yên tâm, vừa mở mắt ra đã vội chạy đến thăm anh.

- Thật sao? – Hải Châu tỏ ra mơ màng, rõ ràng là không còn nhớ gì nữa.

- Ừ cũng không có gì. Anh nói cuối cùng Tổng Huy đã mở miệng tìm bố anh làm chuyện gì đó?

- Đúng vậy, à, anh nhớ ra rồi, họ muốn bố anh mua thiết bị của họ.

- Anh nhận lời rồi à? – Tiểu Tinh lo lắng hỏi.

- Chẳng qua là chuyện nhỏ sao, anh gọi một cuộc điện thoại, bố anh đồng ý luôn. Dù sao thì mua của ông Trương cũng là mua mà mua của ông Lí cũng là mua, anh chỉ thuận nước chèo thuyền thôi. Huống hồ Tổng Huy và xếp anh đối xử với anh rất tốt! Anh nói với Tổng Huy rồi, tiếp đó xem họ biểu hiện thế nào, nếu họ làm ăn được thì sau này sẽ có rất nhiều vụ làm ăn với điện lực! – Hải Châu đặc chí nói với Tiểu Tinh, hoàn toàn khác với dáng vẻ buồn chán ngày hôm qua.

Đôi mắt của Tiểu Tinh xuất hiện vẻ lo lắng:

- Hải Châu, anh không thấy như vậy là không thích hợp sao? Bọn họ đang lợi dụng anh, nếu anh không phải là con trai của Trương Kiểm Long thì những kẻ thấy lợi quên nghĩa ấy nhất định sẽ đá đít anh.

- Haha, nhưng vấn đề là anh chính là con trai của Trương Kiểm Long. Hơn nữa là con trai duy nhất. Một câu nói của bố anh có thể khiến công ty họ phát triển hay phá sản, một chữ kí có thể làm cho họ phát tài!

Hải Châu vươn vai rồi nhảy xuống giường:

- Cùng à, hôm nay chúng ta đi mua nhẫn nhé.

Mẹ Hải Châu nghe nói hai người muốn đi mua nhẫn kim cương liền ngăn lại:

- Ở đây kim cương vừa đắt vừa không có nhiều mẫu. Lát nữa mẹ gọi điện thoại cho cô con, bảo cô ấy gửi từ Nam Phi về.

- Trời ơi, con muốn mua gì mẹ cũng không cho, đúng là! – Hải Châu nửa làm nũng nửa tức giận.

- Cô nói đúng đấy ạ, Nam Phi sản xuất kim cương, chúng ta cần gì phải mất tiền oan ở đây. – Tiểu Tinh khẽ nói.

Hiếm khi mẹ Hải Châu nhìn Tiểu Tinh bằng ánh mắt tán thưởng, bà nói:

- Comple và váy cưới cũng đừng mua ở đây, tuần sau hai đứa đi Hồng Kông một chuyến, mẹ bảo bố đặt vé máy bay cho hai đứa.

Chả trách người xưa coi quan cao lộc hậu là mục đích cuối cùng của việc học, Tiểu Tinh cảm nhận một cách sâu sắc: Có quyền có tiền đúng là làm gì cũng dễ. Kết hôn là chuyện đại sự của đời người, bao nhiêu chuyện phải lo lắng, nhưng vì có quyền và tiền hỗ trợ nên chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Một cặp nhẫn kim cương 1.5 cara, độ thuần rất cao, chế tác vô cùng tinh xảo, giá thị trường ít nhất phải hai mươi vạn nhưng mẹ Hải Châu chỉ bỏ ra năm vạn là mua được.

Comple mà Hải Châu mặc trong hôn lễ vẫn là Burberry mà anh thích nhất, váy cưới của Tiểu Tình là nhãn hiệu Vera Wang nổi tiếng. Đúng là hàng hiệu, mẫu mã đơn giản nhưng lại ẩn chứa sự quý phái sang trọng đặc biệt. Lúc mặc thử, Tiểu Tình soi mình trong gương, không dám tin rằng cách đó không lâu, mình vẫn vì chuyện vay bốn vạn tệ mà sút đầu mẻ trán.

Bà chủ của công ty tổ chức tiệc cưới tốt nhất thành phố này là bạn chơi bài của mẹ Hải Châu, nghe nói Hải Châu sắp kết hôn, lập tức vỗ ngực đảm bảo:

- Nhất định phải tổ chức cho cháu trai một buổi hôn lễ sang trọng nhất, đẳng cấp nhất.

Hoa hồng, hoa lan chuông, bách hợp dùng trong hôn lễ đều đã đặt xong, một ngày trước khi diễn ra hôn lễ sẽ được chuyển từ Vân nam theo đường hàng không. Xe cưới là xe Rolls-Royce, đoàn xe đi cùng là Audi A6 màu đen, về sau Trương Kiểm Long nghĩ rằng Rolls-Royce quá khoa trương, đổi sang Volvo S80.

Khách sạn quốc tế Vân Đình, những ngày đẹp đều đã bị đặt hết, không biết Trương Kiểm Long tìm người nào mà lại lấy được một ngày không thể đẹp hơn được nữa là ngày mùng một tháng mười, hai mươi hai bàn tiệc, sau khi giảm giá, mỗi bàn 3.888 tệ, được ăn tôm hùm và vây cá.

Phòng cưới cũng được trang trí gấp rút, thời gian hoàn thành nhanh đến không thể tin được, căn phòng nhỏ bé biến thành cung điện sang trọng, lộng lẫy.

Tiểu Tình và Hải Châu ăn cơm với lãnh đạo của công ty cây xanh, vô tình nhắc đến vườn hoa nhỏ của mình, muốn trồng ít hoa cỏ. Giám đốc Quan, người tự xưng là “chuyên gia cây xanh” lập tức nhiệt tình đứng ra:

- Chuyện nhỏ, cứ để tôi!

Ngày hôm sau, Tiểu Tình đang ở trong phòng cưới, cùng với kiến trúc sư thảo luận về bản thiết kế, giám đốc Quan gọi điện thoại đến:

- Cô Tang, chúng tôi chuyển một số cây cảnh đến, nhà cô là nhà số mấy ở khu Long Phụng?

- Hà? Ông đến thật sao? Để tôi ra đón ông.

Tiểu Tình cầm điện thoại chạy ra cửa, bỗng chốc sững người vì ngạc nhiên. Bên ngoài là một chiếc xe tải Cummins rất to, trên xe là cây xanh mỡ màng, trong đó có một cây tán cao chọc trời. Tang Tiểu Tình kinh ngạc: Nhà chúng tôi là vườn cây sao? Là nông trường sao?

Lúc ấy, thân hình to béo của giám đốc Quan bước xuống từ một chiếc xe màu đen bên đường, ông ta cười và nói:

- Cũng không biết vườn hoa nhà cô to thế nào, tôi bảo công nhân chuẩn bị các loại cây cho cô.

Sau đó ông ta nhìn vườn hoa của Tiểu Tình, ngạc nhiên nói:

- Biệt thự liền kề này là phòng cưới tổng giám đốc Trương chuẩn bị cho con trai sao? Tổng giám đốc Trương đúng là quá thanh liêm, quá thanh liêm, đại công tử kết hôn, dù gì cũng phải sống trong biệt thự riêng chứ!

Tiểu Tình khoanh tay đứng cạnh, thầm nghĩ ông nịnh tổng giám đốc Trương cũng vô ích, tôi sẽ không nói lại với ông ấy đâu.

Các công nhân quả thực rất chuyên nghiệp, họ chìnhnh qua vườn hoa nhà Tiểu Tình, liến lấy trên xe mấy mầm cây. Cây quế, cây đào, cây lộc vừng trồng dưới chân tường. Trong chậu hoa thì trồng hoa lan, hoa nhài, hoa nguyệt quế và hoa hải đường. Giàn hoa ở góc đông bắc thì trồng hoa giấy. Một chú quần khăn mặt trắng trên đầu nói với Tiểu Tình:

- Đến mùa xuân năm sau, hai người có thể hóng mát dưới giàn hoa được rồi.

Tiểu Tình cười tí mắt đứng trong vườn hoa, tưởng tượng sau này gia đình, con cái của mình sẽ vui đùa hạnh phúc ở đây... Cô không thể ngờ rằng mình chỉ được nhìn thấy những mầm cây đó gieo xuống đất nhưng lại không được tận mắt nhìn một bông hoa nào.

TTT

Tiểu Tình muốn nhờ Diệp Thuần làm phù dâu, vốn tưởng rằng cô sẽ nhận lời ngay nhưng không ngờ sau khi nghe cô nói, Diệp Thuần sững người, ấp úng từ chối:

- Hà? Có thể mình... mình phải về quê.

- Mình kết hôn cậu không đến? Cậu dám! – Tiểu Tình nói đùa – Mình kết hôn ngày mùng một tháng mười một, ngày mừng hai cậu về cũng chưa muộn, cứ thế nhé!

Vì chuyện này, Diệp Thuần vô cùng phiền muộn. Trương Kiểm Long trêu cô:

- Sợ gì? Người ta nói làm phù dâu ba lần mới không lấy được chồng, em mới làm một lần đã sợ rồi à?

Diệp Thuần ném chiếc gối vào người ông:

- Phù dâu là người tình của bố chồng, ông không thấy nực cười sao?

Trương Kiếm Long bị gối ném vào người, giờ tay đầu hàng:

- Bà cô của tôi, em đừng nghĩ lung tung được không? Em là bảo bối của tôi, em làm phù dâu cho bạn thân của em, hai chuyện này đừng có lẫn lộn với nhau.

- Được, đây là ông nói thế, ngày Hải Châu kết hôn, nhất định em sẽ để cho mọi người nhìn thấy ông yêu em như thế nào! – Diệp Thuần lẩm nhẩm trong miệng.

Trương Kiếm Long ôm cô vào lòng:

- Đừng giận nữa, cục cưng, tôi mua xe cho em, coi như là đền tội, được không? Thích xe gì nào?

- Benz, BMW! – Diệp Thuần vẫn còn giận.

Không ngờ Trương Kiếm Long nghiêm túc nói:

- Em chọn biển số rồi nói với tôi, tôi đi làm.

Diệp Thuần tròn tròn mắt:

- Ông giàu thế sao? Ông lấy tiền ở đâu? Không phải là nguồn gốc không rõ ràng chứ!

- Haizzz, đúng là tôi phải gọi em là bà cô rồi. Cái gì mà nguồn gốc không rõ ràng, em có biết đây là chuyện nghiêm trọng thế nào không, sau này không được nói lung tung đấy! – Trương Kiếm Long làm ra vẻ định đánh cô, Diệp Thuần cười khi khi tránh đi.

- Em không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi đâu! – Trương Kiếm Long làm ra vẻ hung thần gian ác.

- Được rồi, được rồi, em đầu hàng, em thỉnh tội với Như Lai! – Diệp Thuần xin tha.

- Cung à, mua xe rồi xin thôi việc được không? – Trương Kiếm Long nghiêm túc nói – Em nghĩ xem, một phóng viên nhỏ ở toà soạn, suốt ngày đi BMW đi làm, người ta sẽ nghĩ như thế nào?

- Thế thì có gì, chẳng phải Triệu Vân cũng đi BMW sao? – Diệp Thuần thấy Trương Kiếm Long lại nhắc đến chuyện thôi việc, không kìm được tức giận nói.

Bỗng nhiên nhắc đến Triệu Vân, Trương Kiếm Long thấy lòng nhói một tiếng, ông nghiêm túc nói:

- Diệp Thuần, lúc này em hỏi tôi tiền của tôi có phải là nguồn gốc không rõ ràng không. Tôi có thể khẳng định với em rằng: Đúng vậy. Quan trường cũng có quy định ngầm, em không tuân thủ thì em không thể trụ vững trong đó được, người khác sẽ để phòng em, bài trừ em, em sẽ vĩnh viễn không có ngày mở mày mở mặt.

- Nhưng, như thế là phạm pháp! – Giọng nói của Diệp Thuần run run.

- Cung à, còn phải xem vào vận may, cho đến bây giờ, có thể nói là tôi rất may mắn. Sau này em đừng hỏi những chuyện này nữa, em biết càng ít càng tốt. Bây giờ em hiểu vì sao tôi muốn em thôi việc rồi chứ? Con người ai cũng có tính sĩ diện. Mọi người đều là nhân viên làm công ăn lương, đột nhiên em có tiền, ở nhà đẹp, đi xe xịn, nhất định sẽ có người đứng sau gườm gườm với em, chuyển sang vòng xã giao khác, bắt đầu lại từ đầu, em sẽ thấy thoải mái hơn. Hãy tin tôi, kinh nghiệm của tôi phong phú hơn em.

- Vậy, vậy ông cho em suy nghĩ một chút, em không cần xe đâu, dù sao thì bắt xe cũng rất tiện. – Diệp Thuần có chút căng thẳng, tim đập thình thịch, cô vẫn chưa thể chấp nhận được chuyện nghiêm trọng thế này.

3

Tiểu Tình bận rộn chuẩn bị hôn sự, cô không phát hiện gần đây bạn thân rất nhiều tâm sự, nhưng Triệu Vân thì đã phát hiện ra. Cô ta không chỉ một lần hỏi dò Diệp Thuần:

- Đạo này không đi xem mặt à? Tôi giúp cô giới thiệu bạn trai nhé!

Diệp Thuần chỉ cười nhạt:

- Thôi ạ, chuyện này phải xem duyên phận, tôi chán ngấy với chuyện xem mặt rồi.

Triệu Vân tiếp tục cuộc hẹn một tuần một lần với Trương Kiếm Long. Cơ thể của họ hết sức hài hoà, mỗi lần đều vô cùng hoàn mỹ, cô nguyện dùng bất kỳ cách nào để ông vui. Trương Kiếm Long cũng rất xúc động, chủ động bày tỏ sẽ giúp đỡ Triệu Vân trong công việc. Nhưng Triệu Vân càng ngày càng

lún sâu đã từ chối:

- Em không cần gì cả, những gì cần có em đã có, anh cho em thêm một chút thời gian là được.

Để bày tỏ lòng quyết tâm, thậm chí ngay cả hoạt động quảng cáo mà Trương Kiềm Long đã phê chuẩn Triệu Vân cũng không làm. Vì chuyện đó mà Triệu Vân bị lãnh đạo phê bình, nhưng cô không hối hận, cô có cảm giác dường như mình quay trở về tuổi hai mươi, đơn thuần yêu một người đàn ông, đêm nào cũng nhớ người ấy, không hề có bất kì điều kiện nào.

Mỗi lần Trương Kiềm Long tắm, Triệu Vân đều xem trộm điện thoại của ông. Vì bà Trương cũng thường vô tình hay cố ý xem điện thoại của Trương Kiềm Long, vì thế ông đặc biệt chú ý chuyện này, nhật kí cuộc gọi và tin nhắn đều xóa sạch. Số điện thoại của Diệp Thuần được lưu trong điện thoại của ông với cái tên “Tiểu Diệp tòa soạn”, còn mình thì chỉ là một chữ “Triệu”. Triệu Vân vừa vui vừa thấy mình thật nực cười vì ghen với một con bé dưới quyền mình.

Khi triển lãm bất động sản nhà ở sắp kết thúc, kết quả bình chọn giải Oscar của tòa soạn cũng ra lò. Tất cả những đơn vị tham gia đều giành được giải. Công ty bất động sản Kim Thành của Thành Cường nhận được giải nhất về môi trường.

Triệu Vân sai Tiểu Tinh đến nhà in bên đường đặt cúp cho những đơn vị đoạt giải, đúng lúc Tiểu Tinh muốn đến công ty tổ chức tiệc cưới chọn màu thiệp cưới nên vui vẻ nhận nhiệm vụ, xách túi xách đi luôn.

- Chọn loại rẻ nhất nhé! – Giọng nói của Triệu Vân vang lên từ phía sau.

Lúc chờ người tư vấn ở công ty tổ chức tiệc cưới, Tiểu Tinh tính toán sơ qua. Tiền trang trí mẹ Hải Châu thanh toán, dù sao có trả hay không cũng không biết vì lúc trang trí, giám đốc quản lí thi công một ngày nói tám lần câu: “Công ty chúng tôi không thể lấy của nhà cô một đồng nào”. Đi Hồng Kông mua quần áo, nhẫn cưới, đặt khách sạn... Những khoản này đều lấy trong thẻ ngân hàng nhà Hải Châu đưa cho. Hiện nay trong thẻ vẫn còn hơn ba vạn. Trang điểm cô dâu, làm tóc, mua quần áo lót, mua giày, mua đồ trang trí trên giường Tiểu Tinh dùng tiền của mình, tiêu hết khoảng hơn hai vạn.

Tiểu Tinh nhẩm tính, những gì cần làm đều đã làm, những gì cần mua đều đã mua, cũng chẳng còn gì cần đến tiền nữa. Hai tám thẻ cộng lại, vẫn còn dư khoảng mười vạn. Tiền khách sạn có thể thanh toán bằng tiền mừng, có lẽ còn có thể kiếm được một khoản. Cô tính tiền mà thấy rất vui, gọi điện thoại cho Hải Châu thông báo. Nào ngờ Hải Châu đang cùng lãnh đạo tập đoàn thị sát công ty con, anh khó chịu nói:

- Anh đang bận! – Rồi cúp máy.

Tiểu Tinh khẽ nhíu mày, nỗi lo về Hải Châu lại trào dâng trong tim. Cô nghĩ một lúc, nhắn tin cho Hải Châu:

- Bạn là tốt nhưng nhất định phải kín đáo, đừng nói những lời quá mức, đừng làm những chuyện quá đáng. – Hải Châu không nhắn lại.

Tối hôm ấy, Tiểu Tinh đến ngân hàng chuyển một phần tiền trong thẻ của Hải Châu sang thẻ của mình, cốp đủ mười vạn đưa cho mẹ,

- Cứ để chỗ mẹ, để ở chỗ con tiêu lung tung cũng hết.

Mẹ Tiểu Tinh thấy tiền là sáng mắt, thấy tiền là vui vẻ, mở hết tủ này rồi lại kéo ngăn kéo kia:

- Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ giữ giúp con gái.

Phan Lộ Lộ gọi điện tìm Tiểu Tinh nói chuyện. Tiểu Tinh thư thái ngồi trên sofa, kể cho Phan Lộ Lộ nghe kết hôn phải mua những thứ gì, những thứ ấy mua ở đâu, nhãn hiệu gì, giá thị trường là bao nhiêu, mình bỏ ra bao nhiêu tiền...

Đầu dây bên kia phối hợp rất ấn ý, ngạc nhiên thốt lên rồi lại thờ dài, cuối cùng Phan Lộ Lộ nói một câu:

- Chị Tiểu Tinh, em đồ kị với chị. – Mặc dù là lời nói đùa nhưng lại ẩn chứa vẻ nghiêm túc.

- Ngày hôm sau đi làm, vì phải đến công ty bất động sản Kim Thành làm việc nên hơn mười giờ Tiểu Tinh mới đến tòa soạn. Diệp Thuần kéo cô sang một bên:

- Cậu không có mắt nhìn người hay là bị hạnh phúc làm cho mê muội đấy hả?

- Sao thế? – Tiểu Tinh không hiểu.

- Có phải là cậu đã kể hết cho Phan Lộ Lộ nghe về những thứ chuẩn bị cho đám cưới? Sáng sớm ngày hôm nay cô ta đã tuyên truyền giúp cậu rồi, nhẫn kim cương hai mươi vạn cậu chỉ cần bỏ ra năm vạn là mua được, vé máy bay đi Hồng Kông mua váy cưới cũng là do bác chồng thanh toán, chỉ cần bỏ ra một vạn là đặt được hai mươi hai bàn ở khách sạn quốc tế Văn Đình...

- Nói linh tinh, một vạn đó là tiền đặt cọc, hôm tổ chức hôn lễ sẽ trả toàn bộ. – Tiểu Tinh tức đỏ mặt.

- Tóm lại cô Phan miêu tả bố chồng cậu là phần tử sa đọa, Hải Châu là kẻ phá gia chi tử, cậu là kí sinh trùng. – Diệp Thuần khẽ nói với Tiểu Tinh – Con ranh này lòng dạ đen tối, cậu đừng có mà cái gì cũng kể hết với nó.

- Mẹ kiếp, cô ta đồ kị với mình thì cũng đi tìm người mà làm kí sinh trùng đi, hay là đến tìm bố chồng mình mà kí sinh, đồ rồi hơi nói năng bừa bãi. – Tiểu

Tình tức giận nói.

Một câu nói vô tình của Tiểu Tinh khiến Diệp Thuần nghe mà đỏ mặt, hít một hơi thật sâu, dường như muốn nói với Tiểu Tinh điều gì đó nhưng cuối cùng không nói gì, quay người đi về chỗ ngồi của mình.

TTT

Mẹ Hải Châu là người rất cẩn thận, bà nói với con trai và con dâu tương lai:

- Hai con có tất cả bốn mươi vạn, bây giờ chắc vẫn còn dư mười vạn chứ.

Hải Châu không cảm tiền cũng không quan tâm đến việc chi tiêu, tùy tiện nói:

- Hết rồi, hết rồi, tiêu hết rồi, mẹ cho thêm đi.

Tiểu Tinh thấy mẹ Hải Châu lừa con trai, sợ mẹ chồng hiểu nhầm là mình dạy Hải Châu nói như thế, vội vàng nói thật:

- Đúng ạ, vẫn còn mười vạn.

Mẹ Hải Châu nhìn Tiểu Tinh với ánh mắt đầy ẩn ý:

- Số tiền này không cần trả lại chúng ta nữa, đưa cho nhà thông gia đi. Bố mẹ con kiểm tiền cũng không dễ dàng, có thể bỏ ra mười vạn chứng tỏ họ đã tận tâm tận lực rồi.

Tiểu Tinh không dám tin vào tai mình: “Đây không phải là phong cách của mẹ chồng tương lai, bà ta bị ốm sao? Lương tâm thức tỉnh hay ban phát lòng từ bi?”

Tiểu tinh còn muốn nói gì đó nhưng mẹ Hải Châu mỉm cười xua tay:

- Được rồi, cứ làm như thế đi, tối mai mời bố mẹ con đến nhà ăn bữa cơm nhé! Sắp kết hôn rồi, chúng ta vẫn chưa gặp nhà thông gia!

Tiểu Tinh không hiểu gì cả, nhưng cô chỉ tin một điều: Khi kẻ địch mỉm cười với bạn, chứng tỏ màn tấn công kịch liệt hơn sắp sửa bắt đầu.

4

Quả nhiên không sai chút nào.

Ngày hôm sau, để đến cuộc hẹn, bố mẹ Tiểu Tinh đã đặc biệt mặc quần áo thật lịch sự. Bố Tiểu Tinh còn ra tiệm cắt tóc đầu ngõ cắt tóc cạo râu. Trên đường đi, mẹ Tiểu Tinh có chút căng thẳng, không ngừng hỏi con gái:

- Mẹ mặc chiếc áo màu xanh ngọc này có màu mè quá không? Đôi giày da này mẹ mua ở chợ Kim Kiều, bốn mươi năm tệ một đôi, mẹ chồng con có nhận ra là hàng rẻ tiền không? Chắc chắn là đến nhà họ phải cười giễu, bố con bị thối chân thì làm thế nào?

Đột nhiên bà như nhớ ra điều gì đó, gào lên với bố Tiểu Tinh:

- Bây giờ ông cởi giày ra, giơ ra ngoài cửa cho nó bay mùi.

Bố Tiểu Tinh cũng rất căng thẳng, coi lời nói của vợ là mệnh lệnh, lập tức ấn cửa xe, cởi giày, bỏ giày ra ngoài cho bay mùi.

- Trời ơi! – Mẹ Tiểu Tinh cau mày bịt mũi – Thối chết đi được.

Sắp đến nhà Hải Châu, nào ngờ đường Quảng Châu lại tắc đường, mẹ Tiểu Tinh lại bắt đầu căng thẳng:

- Chết thật, thế này thì muộn mất, lần đầu tiên gặp đã đến muộn thì không hay, Tiểu Tinh, mẹ thấy chúng ta đi bộ thì nhanh hơn.

Tiểu Tinh bị làm phiền đến mức cảm thấy bất an, gào lên với mẹ:

- Đi bộ thì vứt xe đi đâu?

- Tìm đại chỗ nào đó đỗ tạm. – Thấy con gái có tâm trạng, mẹ Tiểu Tinh nhẹ nhàng nói.

- Ở chỗ này để xe một giờ mất chín tệ, có đỗ không? Nếu mẹ muốn đỗ thì đỗ! – Tiểu Tinh khó chịu nói.

- Thế thì thôi! – Mẹ Tiểu Tinh khề lằm nhằm, quay sang nhìn thấy bố Tiểu Tinh vẫn đang phơi giày, lập tức cất cao giọng nói:

- Đầu óc ông có vấn đề à? Sắp đến nơi rồi, còn không mau đi giày vào đi!

TTT

Đến nhà Hải Châu, bố mẹ Hải Châu rất lịch sự, ba người đứng ở cửa tiếp đón:

- Xin mời! Xin mời! – Mẹ Hải Châu mặc chiếc áo len màu trắng sữa và chiếc quần màu be chất đẹp rất hợp với tuổi, đoan trang nho nhã, tuy vẻ mặt tươi cười nhưng vẫn có một khoảng cách, giống như một quý bà sang trọng.

Mẹ Tiểu Tinh thầm hối hận trong lòng vì mặc chiếc áo quá màu mè nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra mình không phải người hèn kém:

- Chào ông bà thông gia! – Bố Tiểu Tinh thì ra sức xoa tay, chỉ biết cười.

Vì còn phải tiếp khách nên Trương Kiếm Long đành ngồi uống trà một lúc rồi đi trước, không ngừng xin lỗi:

- Xin lỗi ông bà, hôm nay lãnh đạo tỉnh mời cơm, quả thực không thể từ chối được...

Bố Tiểu Tinh lập tức đỡ lời:

- Lãnh đạo đúng là bận rộn, cứ mặc kệ chúng tôi, không sao, không sao!

Mẹ Tiểu Tinh lườm chồng, trách ông tự coi nhẹ mình, sau đó mỉm cười nói với bố Hải Châu:

- Sau này là thông gia rồi, sẽ thường xuyên gặp nhau, người một nhà không cần khách sáo.

Nghe câu nói này, mẹ Hải Châu không khỏi nhũn mày.

Đồ ăn đặt ở nhà hàng, có người mang tới. Mẹ Hải Châu gấp thức ăn, mời rưới bố mẹ Tiểu Tinh bằng lòng nhiệt tình hiếm có của mình. Thấy mọi người đều đã ăn xong, mẹ Hải Châu ân cần nói:

- Thêm chút đồ tráng miệng nữa không?

- Không cần đâu, không cần đâu! – Bố Hải Châu miệng vẫn còn nhai chả mực, không ngừng xoa tay – Chúng tôi ăn no lắm rồi.

Mẹ Tiểu Tinh bổ sung bằng một câu nói học trong sách vở:

- Quả thực là quá thịnh soạn, cảm ơn sự tiếp đón của bà thông gia.

- Hải Châu, con đưa Tiểu Tinh lên trên chơi, người lớn cần bàn chút chuyện. – Mẹ Hải Châu nói với con trai.

Hải Châu đã ăn no, đang nhàm chán vì không biết làm gì, thấy mẹ nói như vậy, lập tức kéo Tiểu Tinh lên tầng chơi game. Nhưng Tiểu Tinh lại có chút bồn chồn bất an: Hôm nay mẹ chồng tương lai nhiệt tình như vậy, không biết có ý đồ gì.

Mẹ Hải Châu tươi cười nhìn bóng con trai và Tiểu Tinh biến mất ở góc rẽ cầu thang, quay sang nói với mẹ Tiểu Tinh:

- Người lớn chúng ta nói chuyện một chút.

Lời nói ấy ẩn chứa khí thế của người trên với người dưới, nói đến đây liền chuyển chủ đề nói chuyện:

- Thật sự tôi rất thích Tiểu Tinh, vừa thông minh vừa giỏi giang, không biết là hơn Hải Châu nhà chúng tôi bao nhiêu lần.

Mẹ Tiểu Tinh không biết bà thông gia có ý gì, chỉ cười trừ, bố Tiểu Tinh nói theo:

- Hải Châu cũng rất tốt, rất hiểu chuyện, rất biết cách sống.

Nói chuyện phiếm một hồi, cuối cùng mẹ Hải Châu đi vào vấn đề chính:

- Có một chuyện tôi không biết có nên nói hay không?

Mẹ Tiểu Tinh nói:

- Bà thông gia khách sáo rồi, sắp thành người một nhà rồi, còn có cái gì mà nên nói không nên nói! Có chuyện gì bà cứ nói thẳng, Tiểu Tinh có khuyết điểm gì bà cũng nói với chúng tôi, tôi sẽ xử lý nó!

- Là thế này, bây giờ rất thịnh hành kê khai tài sản trước khi kết hôn, dĩ nhiên... Hải Châu và Tiểu Tinh sẽ sống đến đầu bạc răng long, nhưng tất cả mọi chuyện đều có ngộ nhờ, đúng không? Ngộ nhờ một ngày nào hai đứa chúng nó bất hoà, bây giờ làm kê khai để phòng sau này đỡ rắc rối.

Mẹ Tiểu Tinh đỏ mặt rồi tái mặt, không nói một câu, đứng dậy gọi Tiểu Tinh:

- Tiểu Tinh, chúng ta về!

Chương 14

Một tay Phan Lộ Lộ mon man vuốt ve cánh tay của anh, bám chặt vào cổ tay anh, áp sát vào tai anh, giọng nói nhẹ như không: - Em đi theo anh. Thế là Hải Châu nói với lái xe: - Đến khách sạn Shangri-La

1

Vì chuyện kê khai tài sản trước khi kết hôn, Tiểu Tinh và Hải Châu cãi nhau một trận.

- Chắc chắn chuyện này anh và mẹ anh đã bàn bạc rồi, có chuyện gì có thể nói thẳng ra được không? Hà tất phải lừa cả nhà em đến ăn cơm, tiếp đãi nhiệt tình, cho ăn uống no nê. Khổ thân bố mẹ em lại còn cảm thấy rất vui, vòng vo tam quốc, cuối cùng nói với mẹ em muốn kê khai tài sản. Anh không tin em thì kết hôn với em làm gì?

- Tang Tiểu Tinh, em nói phải suy nghĩ chứ, chuyện này từ đầu đến cuối anh không hề hay biết.

- Anh không biết mà lại phối hợp với mẹ anh ăn ý như thế, kéo em lên tầng chơi game làm gì?

- Em... em... em thật là biết liên tưởng, sao cục tình báo của Mỹ không mời em đi làm FBI?

- Trương Hải Châu, em thấy anh rất hợp làm cảnh sát ngầm, anh thật biết cách đóng giả.

- Được rồi, được rồi, đừng có nói những lời không liên quan nữa. Tiểu Tinh, anh thấy phản ứng của em cũng quá kịch liệt đấy. Kê khai tài sản trước khi kết hôn thì sao? Giấy trắng mực đen rõ ràng, tránh những mâu thuẫn có thể xảy ra sau này, chẳng phải rất tốt sao? Người hiện đại cần có tinh thần ấy!

- Anh đừng có lên lớp em, nhà anh làm như thế là không tin tưởng em, không tôn trọng em! Phòng cái này phòng cái kia không một à? Đã thế thì đừng kết hôn nữa cho xong!

- Tiểu Tinh, em hiểu đạo lý một chút được không? Tài sản của nhà anh đều là do bố mẹ anh vất vả làm ra, dĩ nhiên họ phải lo lắng. Hơn nữa chúng ta kết hôn đã tiêu hết bao nhiêu tiền của họ, chuyện nhỏ này có thể chiều theo họ một chút được không?

- Đây không phải là chuyện nhỏ, đây là vấn đề có tính nguyên tắc! Em chiều theo người nhà anh, ai chiều theo người nhà em? Vì một câu nói của mẹ anh, bố mẹ em phải đến nhà các bác vay tiền, nếu nói về thành ý, về sự cống hiến thì người nhà các bác vay tiền, nếu nói về thành ý, về sự cống hiến thì người nhà anh không sánh được với bố mẹ em!

- Đó là... - Hải Châu vẫn chưa nói hết câu thì điện thoại đổ chuông. Anh nghe điện thoại, nói với Tiểu Tinh – Buổi tối nói chuyện tiếp. – Rồi vội vàng lái xe đi. Tiểu Tinh không biết trút giận đi đâu, ngay người đứng trước cửa sổ, nhìn Hải Châu vắt áo vest lên vai, nhẹ nhàng xuyên qua vườn hoa xanh rì, sau đó chui vào xe, quay xe rất chuẩn rồi phóng đi.

TTT

Phòng cưới đã trang trí xong, phong cách châu u cổ điển, sang trọng nho nhã, trông rất đẹp mắt. Tiểu Tinh đứng dưới chiếc đèn chùm lông lầy trong phòng khách, cảm giác căn nhà này không hợp với mình. Cô mơ hồ có linh cảm chẳng lành, cảm thấy căn nhà này không có duyên với mình. Tiểu Tinh đi men theo cầu thang bằng gỗ khắc hoa văn rất đẹp lên tầng, phòng ngủ chính ở tầng hai trải thảm rất mềm, chiếc giường Markar phulóp ga trải giường màu đỏ sậm do mẹ chọn. Tiểu Tinh uể oải nằm xuống giường, bất chợt nhớ lại câu nói của mẹ lúc trải ga giường cho mình:

- Chăn ga gối đệm nhất định phải mua loại tốt, đàn ông cũng giống chăn ga gối đệm, phải chọn loại bền, nếu không giặt mấy lần sẽ nhăn nhúm không còn hình thù. – Nghĩ đến đây, Tiểu Tinh thấy sống mũi cay cay, nước mắt lăn xuống má, chảy vào miệng.

Cũng không biết vì sao lại ngủ thiếp đi, mơ mơ màng màng ngủ đến hơn mười giờ mới tỉnh, chỉ thấy đầu đau dữ dội. Gọi điện cho Hải Châu, rất lâu mới nhấc máy, đầu dây bên kia rất ồn. Tiểu Tinh hỏi:

- Anh ở đâu? – Hình như Hải Châu không nghe thấy giọng cô, ra sức “Alô” “Alô”, sau đó cúp máy.

Tiểu Tinh nắm chặt điện thoại nằm trên giường, mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách ngoài cửa sổ. Thời gian giống như một dòng sông nhỏ, chảy mãi chảy mãi, hướng mắt nhìn theo dòng sông, Tiểu Tinh nhìn thấy Hải Châu mặc chiếc áo sơ mi trắng năm ấy, nhìn thấy Hải Châu đầu tóc rối bù, râu ria xồm xoàm khi không tìm được việc, nhìn thấy Hải Châu bây giờ đang dần dần thay đổi... Nhắm mắt, từng nét mặt của Hải Châu đều hiện lên rất rõ nét, ngây ngô, say đắm, phiền não, đặc chí...

Cứ thế, Tiểu Tinh lại mơ hồ ngủ thiếp đi, ban đêm thấy không thoải mái, tỉnh dậy mấy lần, người đầm đìa mồ hôi.

TTT

Hôm ấy không phải Hải Châu không nghe thấy câu hỏi “Anh ở đâu” của Tiểu Tinh. Anh và một đám đàn ông đang hát karaoke ở hộp đêm, bên cạnh có rất nhiều gái đẹp. Mặc dù chỉ là tiếp khách, chỉ là đóng kịch nhưng quả thực không tiện nghe điện thoại của Tiểu Tinh, đành phải mượn một chiếc trong phim, vờ làm ra vẻ tín hiệu không tốt, “Alô” vài tiếng rồi kiên quyết cúp máy.

Mười hai giờ đêm, Tống Huy lại gọi điện, nói đang chơi ở quán bar Cổ Bảo, thế là Hải Châu lại quay sang Cổ Bảo. Đang vừa uống rượu vừa cao hứng chơi oản tù tì thì đột nhiên có người đâm một cái vào vai Hải Châu. Anh ngoảnh đầu lại, đang định nổi nóng thì thấy người đàn ông đứng sau lưng là Phan Lộ Lộ mặc chiếc áo ba lỗ màu vàng, chỗ xương quai xanh dán một vòng hạt sáng lấp lánh.

- Trùng hợp vậy? Tiểu Tinh không đến sao? – Phan Lộ Lộ tươi cười ngồi xuống bên cạnh Hải Châu.

- Đàn ông ra ngoài chơi... dẫn vợ đi làm gì? – Hải Châu đã uống say – Nào, chúng ta oản tù tì.

Quán bar rất ồn ào, Phan Lộ Lộ muốn nói gì cũng phải áp sát vào tai Hải Châu. Hơi rượu ngọt ngào phả vào tai khiến Hải Châu cảm thấy mình có chút mê say.

Đến lúc tàn cuộc, vì uống rượu không thể lái xe nên Hải Châu và Phan Lộ Lộ cùng chui vào một chiếc taxi. Phan Lộ Lộ mượn men rượu, ngả vào người Hải Châu. Móng tay vô tình hay cố ý lướt vào chân người đàn ông này qua lớp quần bò. Cơ thể trẻ khỏe của Hải Châu dường như rực lửa.

Lái xe hỏi:

- Đi đâu?

Hải Châu âm ừ mãi mà không nói ra được. Một tay Phan Lộ Lộ mon man vuốt ve cánh tay của anh, bám chặt vào cổ anh, áp sát vào tai anh, giọng nói nhẹ như không:

- Em đi theo anh.

Thế là Hải Châu nói với lái xe:

- Đến khách sạn Shangri-La.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, Hải Châu thấy đầu đau nhức, cố gắng lắm mới nhớ ra mình đang ở đâu, đêm qua ngủ cùng ai. Phan Lộ Lộ vẫn nằm bên cạnh, ngủ rất say. Hải Châu chống người ngồi dậy, châm một điếu thuốc.

Chẳng mấy chốc Phan Lộ Lộ cũng tỉnh dậy, thấy Hải Châu đang hút thuốc, nũng nịu nói:

- Đáng ghét, mùi khó chịu quá! – Nói rồi vòng tay ôm Hải Châu. Hải Châu tránh đi theo bản năng. Hành động này làm tổn thương trái tim của Phan Lộ Lộ, cô ta nói giọng trách móc:

- Đàn ông không phải người tốt.

Hải Châu thấy đầu óc rối tinh cả lên, anh không biết mình bị làm sao mà lại ngủ cùng đồng nghiệp của bạn gái.

- Khụ... - Anh lấy giọng nói – Hôm qua tôi uống quá chén.

Phan Lộ Lộ không nói gì, chỉ nhắm mắt.

- Cô biết tôi và Tiểu Tinh sắp kết hôn rồi... - Hải Châu nói tiếp.

Lông mi của Phan Lộ Lộ khẽ rung rung, hai hàng nước mắt chảy xuống từ đôi mắt nhắm nghiền.

Hải Châu đưa tay lau nước mắt, Phan Lộ Lộ ôm chặt lấy anh, nức nở nói:

- Em không bắt anh phải chịu trách nhiệm! Anh sợ? Ngay từ lúc đầu em đã thích anh, không hề có bất kỳ mục đích nào, em yêu anh thật lòng.

2

Bước ra từ khách sạn, Hải Châu đến bãi đỗ xe lấy xe rồi đưa Phan Lộ Lộ đi làm. Nhìn bóng hình mảnh mai của Phan Lộ Lộ biến mất trong toà nhà quen thuộc, Hải Châu cảm thấy sự việc bắt đầu trở nên tồi tệ. Khoảng mười phút sau, Hải Châu gọi điện cho Tiểu Tinh với tâm trạng phức tạp:

- Em đang làm gì đấy?

- Không làm gì cả! Trương Hải Châu, thái độ của tôi rất rõ ràng, tôi sẽ không cùng anh đi làm kê khai tài sản trước khi kết hôn! – Tiểu Tinh nói rồi cúp máy. Cô vẫn đang đắm chìm trong buổi tranh chấp ngày hôm qua, không ngờ sự việc đã phát sinh thay đổi về chất.

Mặc dù thái độ của Tiểu Tinh không tốt nhưng Hải Châu vẫn thấy nhẹ nhõm: Phan Lộ Lộ không nói gì với Tiểu Tinh, đồng thời anh tăng tốc, phóng đến công ty.

Tiểu Tinh vừa cúp máy thì mẹ lại gọi điện, không ngừng căn dặn con gái:

- Nhất định không được đi làm kê khai tài sản trước khi kết hôn gì đó, nếu quả thực không được thì nói với bố mẹ, không kết hôn nữa. Con gái con thử nghĩ xem, nhà mới họ cũng trang trí rồi, khách sạn cũng đặt rồi, mọi thứ đã chuẩn bị xong hết cả, con cứ làm thế, để xem họ làm thế nào!

Tiểu Tinh đã chán ngấy, cô ra sức nói:

- Con biết rồi. Mà mẹ có thôi đi không? Con còn phải làm việc.

Lúc Tiểu Tinh nghe điện thoại, Phan Lộ Lộ chăm chú lắng nghe, đợi Tiểu Tinh cúp máy, cô ta tươi cười hỏi:

- Lại là mẹ chị à?

- Đầu tiên là Hải Châu, lúc này là mẹ. Trời ơi, chán chết đi được. – Tiểu Tinh trách móc.

- Haha. – Phan Lộ Lộ cười một tiếng rất khó hiểu rồi về chỗ.

Lúc ấy, Triệu Vân vội vàng đến tìm Tiểu Tinh:

- Tạm gác tất cả mọi chuyện lại, mau đến công ty Kim Thành một chuyến, họ vẫn còn nợ chúng ta năm vạn. Vốn dĩ đã nói hoạt động kết thúc sẽ trả, kết quả là kéo dài đến tận bây giờ vẫn không thấy tiền đâu.

Tiểu Tinh!

- Tôi sắp xếp xong đồng giấy tờ này rồi đi.

Triệu Vân lập tức trở mặt:

- Tang Tiểu Tinh, bây giờ tôi không chỉ đạo được cô hả? Sự việc có nặng có nhẹ, nhiệm vụ cấp bách bây giờ là đòi khoản tiền ấy về đây!

Trên thực tế, ngay lúc sáng, Triệu Vân đã căn dặn Tiểu Tinh:

- Tạm gác tất cả mọi chuyện lại, lập tức sắp xếp giấy tờ cho tôi, trước buổi trưa phải mang đến cho tôi.

Việc nào cũng quan trọng, việc nào cũng cấp bách, giống như dao treo trên đầu không thể không làm. Nhưng nhân viên chỉ có hai tay, hai chân, phương pháp làm việc có khoa học đến đâu cũng không đâu lại được với lãnh đạo không tuân theo lẽ thường. Tiểu Tinh đành phải nhét tập giấy tờ mới sắp xếp được một nửa vào ngăn kéo, xách túi đến công ty Kim Thành.

Bất kì tuyến đường nào trong thành phố cũng đông đúc, ùn tắc. Tiểu Tinh đi được một đoạn lại dừng, khó khăn lắm mới nhìn thấy tòa nhà của công ty Kim Thành. Điện thoại lại đổ chuông, nhìn thấy số điện thoại của Triệu Vân, Tiểu Tinh đành phải vội vàng nhấc máy.

- Tang Tiểu Tinh, giấy tờ tôi bảo cô sắp xếp đâu?

- Vẫn chưa làm xong, chẳng phải trưởng phòng bảo tôi “tạm gác tất cả mọi việc lại” để đến Kim Thành sao? – Cho dù Tiểu Tinh có hiền lành đến đâu thì cũng không thể kim được muốn nổi nóng.

- Cái gì! Chưa làm xong đã chạy ra ngoài? Cô làm cái trò gì đấy hả? – Đầu dây bên kia nổi nóng – Tổng biên tập đã dặn đi dặn lại đến trưa là phải có.

- Thế thì tôi cũng chả có cách nào, tôi vừa mới đến Kim Thành.

- Quay lại, lập tức quay lại cho tôi! – Đầu dây bên kia gần như hét lên, sau đó cúp máy.

- Chết đi! – Tiểu Tinh tuyệt còi, bất chấp tất cả bắt đầu điên cuồng quay đầu, phía sau tuyệt còi inh ỏi.

TTT

Vì chuyện kê khai tài sản trước khi kết hôn, Hải Châu và Tiểu Tinh chiến tranh lạnh với nhau. Phan Lộ Lộ mỉm cười chen chân vào, Hải Châu nhân cơ hội đi quá giới hạn. Hai người phụ nữ, một người tươi cười chào đón, một người mặt nặng mày nhẹ, một người dịu dàng đáng yêu, một người suốt ngày cãi vã, một người tươi cười chào đón, một người mặt nặng mày nhẹ, một người dịu dàng đáng yêu, một người suốt ngày cãi vã. Lúc ấy, tin rằng cán cân tình cảm của phần lớn đàn ông đều chênh lệch. Hải Châu cũng vậy. Đi làm về là anh lại dính lấy Phan Lộ Lộ, mang trong lòng niềm day dứt với một người phụ nữ, làm tình với một người phụ nữ khác, cố gắng duy trì một sự cân bằng nào đó.

Tiểu Tinh vẫn không hề hay biết, bướng bỉnh nghĩ: Lạnh đi, chiến đi, xem ai cúi đầu trước!

Không biết mẹ Hải Châu nghe ngóng được từ vị luật sư nào, nhà, xe ô tô, đồ điện trong nhà... Chỉ cần mua trước khi kết hôn thì sẽ thuộc về tài sản cá nhân, vẫn thuộc sở hữu cá nhân. Điều đó có nghĩa là, cho dù không làm kê khai tài sản nhưng những tài sản này vẫn thuộc về nhà họ Trương, không liên quan đến Tiểu Tinh. Mẹ Hải Châu thở phào, đồng thời cảm thấy hối hận. Nếu hỏi luật sư sớm hơn thì đã xong rồi, như thế cũng không bị mang tiếng ác.

Mọi chương ngại vật đều đã được loại bỏ nhưng hai nhân vật chính trong buổi hôn lễ, một người đêm đêm say sưa ca hát không chịu về nhà, một người không có động tĩnh gì như biến mất khỏi trần gian. Bố mẹ Hải Châu bắt đầu lo lắng, đặc biệt là Trương Kiếm Long vì đã nghe được thông tin từ chỗ Diệp Thuần, biết rằng Tiểu Tinh và Hải Châu đang chiến tranh lạnh.

Mẹ Hải Châu đích thân gọi điện cho Tiểu Tinh:

- Tinh Nhi, sao dạo này không đến nhà ăn cơm? Buổi tối nhất định phải đến đấy.

Sau đó gọi điện cho con trai, nói như ra lệnh:

- Hôm nay cho dù trời có sập xuống thì con cũng phải về nhà ăn cơm.

Dưới sự sắp xếp của mẹ Hải Châu, cuối cùng Hải Châu và Tiểu Tinh cũng bắt tay giảng hòa. Khi Tiểu Tinh mỉm cười với Hải Châu, Hải Châu thấy lòng nhói một tiếng, anh cảm thấy sự việc đến nước này đã trở nên rất khó giải quyết.

Ăn cơm xong, Hải Châu đưa Tiểu Tinh về nhà. Tiểu Tinh khẽ nói:

- Chúng mình đến nhà mới đi! – Đây là một gợi ý, cô hi vọng có thể ở cùng Hải Châu trong buổi tối đẹp đẽ này.

Hải Châu thân nhiên nói:

- Được.

Đi đến nửa đường, đột nhiên Hải Châu nói:

- Trời ơi, anh quên chìa khoá ở nhà rồi, em có mang không? – Anh biết chừa chìa khoá vừa to vừa nặng, trù phi nói trước, nếu không Tiểu Tinh không bao giờ mang theo bên mình.

Quả nhiên, Tiểu Tinh thất vọng nói:

- Em cũng không mang. – Vốn dĩ cô định hỏi: “Anh về lấy hay em về lấy?”

Nhưng không đợi cô lên tiếng, Hải Châu đã quay đầu xe:

- Hay là anh đưa em về nhé, ngoan, ngủ sớm đi!

3

Sau khi đưa Tiểu Tinh về nhà, Hải Châu lấy điện thoại đã chuyển sang chế độ rung, tổng cộng hai mươi một cuộc gọi nhỡ, còn có mười mấy tin nhắn: “Mau gọi lại cho em!”

Anh gọi lại, đầu dây bên kia khóc nức nở:

- Hải Châu, anh không sao chứ? Em sắp lo đến phát điên rồi!

Hải Châu mềm lòng, lao như bay đến tìm Phan Lộ Lộ.

Cô ta đang ngồi trước cửa Thái Bình Dương, khóc như một con mèo con, nhìn thấy Hải Châu, lập tức ứa vào lòng anh:

- Ghét anh, vì sao không nghe điện thoại của em?

Hải Châu sợ người khác nhìn thấy, vội vàng kéo cô lên xe. Anh không phát hiện ra chiếc xe cách đó không xa, người đàn ông trong xe đang lạnh lùng nhìn cảnh tượng này. Người đàn ông đó chính là Thành Cường.

Hải Châu đưa Phan Lộ Lộ đến khách sạn, sau khi vui vẻ xong, Phan Lộ Lộ ôm chặt Hải Châu, nũng nịu nói:

- Hứa với em, vĩnh viễn đừng rời xa em.

Hải Châu đang buồn ngủ, mơ hồ đáp một tiếng. Phan Lộ Lộ lắc lắc cánh tay của Hải Châu, hỏi dò:

- Chúng mình kết hôn, được không?

Hải Châu giật mình, căng thẳng nói:

- Anh sắp kết hôn với Tiểu Tinh rồi, em cũng biết điều đó!

- Xem kia, làm anh sợ rồi. – Phan Lộ Lộ hỏi dò thất bại, bực tức quay người đi. Hải Châu cũng không ngó được, hai người quay lưng vào nhau, mỗi người một tâm sự.

Ngày tổ chức hôn lễ sắp đến gần, Hải Châu giống như đang chơi xiếc đi dây với hai người phụ nữ. Điện thoại lúc nào cũng để chế độ rung sẽ làm lỡ việc, thế là Hải Châu tỏ ra thông minh khi lưu số của Phan Lộ Lộ là “Trưởng phòng Phan”. “Trưởng phòng Phan” gọi tám cuộc điện thoại một ngày, đôi khi còn gọi cho Hải Châu ngay trước mặt Tiểu Tinh:

- Chồng à, anh đang làm gì? Em và đồng nghiệp đang ăn cơm! Đồng nghiệp của em là Tang Tiểu Tinh, hôm nào giới thiệu cho anh làm quen.

Hải Châu ở đầu dây bên kia rất ngượng ngùng, cố gắng hạ thấp giọng:

- Em... em..., để xem anh xử lí em thế nào bây giờ?

Tiểu Tinh vẫn bận rộn với việc đòi nợ công ty Kim Thành, gọi mấy cuộc điện thoại, Thành Cương đều không nghe, chẳng còn cách nào, Tiểu Tinh đành phải đến Kim Thành tìm Thành Cương. Thành Cương không có ở đó, nhân viên lễ tân nói một lát nữa anh ta sẽ quay lại, thế nên Tiểu Tinh ngồi trong văn phòng chờ anh ta. Chờ khoảng hai mươi phút, Thành Cương hăm hăm quay lại, nhìn thấy Tiểu Tinh, anh ta sững sờ hỏi:

- Các cô đừng trách tôi không trả tiền, Oscar cái gì, vớ vẩn, cái cúp đầu ấy tôi bỏ ra một trăm tệ là mua được! – Tiểu Tinh đỏ mặt, chiếc cúp ấy là cô phụ trách mua, chích tám mươi tệ.

Thành Cương thấp giọng nói:

- Tiểu Tinh, anh và em thân nhau như vậy, anh cũng không quýt của em, tiền quảng cáo sớm muộn sẽ trả cho em, dù sao thì cũng đã kí hợp đồng rồi. Em đừng sốt ruột, bọn anh quay vòng cũng cần có quá trình.

Quen nhau lâu như vậy, hiếm khi thấy Thành Cương nói những lời thật lòng như thế, Tiểu Tinh có chút xúc động:

- Cảm ơn anh, giám đốc Thành.

Cả hai im lặng một lúc, đột nhiên Thành Cương nói:

- Có phải bạn trai em họ Trương, là con trai của Trương Kiểm Long công ty điện lực không?

Tiểu Tinh gật đầu, trầm nghĩ, đúng là có tiền có quyền đã khác, mình không nói cho ai biết thân phận của bố chồng tương lai, vậy mà ai cũng biết.

- Haizzz... - Thành Cương thở dài một cách rất mơ hồ, lẩm nhẩm nói gì đó.

Tiểu Tinh không nghe rõ, đang định hỏi anh ta nói gì thì Thành Cương đã “đuối khách”:

- Anh còn có việc, không nói chuyện với em nữa.

Bước ra khỏi toà nhà của công ty bất động sản Kim Thành, Tiểu Tinh bỗng thấy lo lắng trong lòng, gọi điện thoại cho bố mẹ và chồng tương lai, chắc chắn mọi người đều bình an vô sự, lúc ấy mới thấy mình quá nhạy cảm, lái xe về tòa soạn.

TTT

Nhân viên của công ty chuyển phát nhanh đang chờ trong văn phòng, Tiểu Tinh đặt một bộ váy dạ hội màu xanh trên mạng. Trước mặt các đồng nghiệp, Tiểu Tinh mở bộ váy dạ hội ra kiểm tra, sau khi chắc chắn không có lỗi nào mới kí nhận. Phù dâu Diệp Thuần cười có chút gượng gạo nhưng vẫn cười. Những đồng nghiệp khác thì nhau hò hét:

- Wa, Diệp Thuần, cậu làm phù dâu cũng hơi phết đấy!

Phan Lộ Lộ cũng đứng cạnh nhìn, sắc mặt rất khó coi. Tiểu Tinh cũng không chú ý, kéo Phan Lộ Lộ cùng Diệp Thuần đi thử váy. Ba cô gái tìm một phòng trống, Diệp Thuần cởi áo sơ mi và quần bò, để lộ vết chàm màu xanh ở lưng.

- Ô, trên người Hải Châu cũng có vết chàm – Lúc mở khóa váy cho Diệp Thuần, Tiểu Tinh buột miệng nói.

Phan Lộ Lộ đỡ lời, khuôn mặt không chút biểu cảm:

- Đúng vậy, trên chân trái.

Lúc ấy Tiểu Tinh vẫn còn cười, cẩn thận đỡ đuôi váy, định đưa cho Diệp Thuần. Một giây sau cô mới có phản ứng: “Vết chàm của Hải Châu ở đùi trái, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì sẽ không thể biết được.”

Tang Tiểu Tinh sững người, hai tay vẫn còn nắm đuôi váy, dường như trong đầu có thứ gì đó đang kêu lên, chỉ thấy ong ong, quay đầu lại, mơ hồ nhìn Phan Lộ Lộ, giọng nói rất yếu ớt:

- Cô nói gì?

Phan Lộ Lộ tỏ ra bất cần, nói một câu:

- Chỉ tự đi mà hỏi Hải Châu! – Sau đó kéo cửa, đi thẳng ra ngoài không thèm ngoảnh đầu lại.

Tiểu Tình tức giận đi tìm Hải Châu, vừa nhìn thấy anh, câu đầu tiên cô hỏi là:

- Rốt cuộc anh có quan hệ gì với Phan Lộ Lộ?

- Em nói linh tinh gì vậy? – Hải Châu gầm lên nhưng suy cho cùng thì vẫn có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt Tiểu Tình.

- Phan Lộ Lộ đã lật bài ngửa với tôi rồi, anh đừng có úp úp mở mở nữa. Trương Hải Châu, anh... - Tiểu Tình nói rồi nghẹn ngào không nói nên lời.

Phía dưới tòa nhà, những chàng trai cô gái trong bộ đồng phục của công ty ra ra vào vào. Ai cũng nghiêm mặt, tâm sự chất chứa, ngày nào cũng bình thường giống như tờ giấy in. Tiểu Tình đứng đó, cúi đầu bật khóc, giống như một mực trên tờ giấy in, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Ai cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, tỏ ra hết sức tò mò.

- Đi, chúng ta về nhà nói chuyện! – Hải Châu kéo tay Tiểu Tình.

Đường rất đông, Hải Châu lái xe, sau lưng vang lên giọng nói run rẩy của Tiểu Tình:

- Hai người... bắt đầu từ lúc nào?

Hải Châu ngược mắt nhìn qua kính chiếu hậu, Tiểu Tình thu mình ngồi ở ghế sau, răng bặm chặt vào môi đến bật máu.

- Có một lần gặp nhau ở quán bar, cả hai đều uống say.

- Thì ra uống say rồi có thể tùy tiện quan hệ! – Tiểu Tình lạnh lùng nói – Ngày nào?

- Ngày chúng ta cãi nhau. – Hải Châu ấp úng nói.

Tiểu Tình cười khẩy, không nói gì, gục đầu vào cánh tay, bờ vai run run, hình như đang khóc nhưng lại cố kìm nén để không bật thành tiếng.

- Tiểu Tình, em đừng như thế, tất cả đều là do anh, em muốn khóc thì khóc đi. – Hải Châu lo lắng nói.

Nhưng Tiểu Tình không khóc nữa, cô lấy điện thoại, bắt đầu gọi điện cho bố mẹ mình và bố mẹ Hải Châu, nghẹn ngào nói:

- Con không kết hôn nữa! – Hải Châu vô cùng lo lắng nhưng không tiện ngăn cản, lông mày nhíu lại.

4

Thực ra một tiếng trước Trương Kiếm Long đã nhận được điện thoại cảnh báo của Diệp Thuần:

- Không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi! Hải Châu và một cô gái trong tòa soạn của bọn em có quan hệ với nhau, kết quả bị Tiểu Tình phát hiện. Bây giờ Tiểu Tình đang chạy đi tìm Hải Châu rồi, không biết có tự sát không?

Cuối cùng cô thở dài:

- Haizzz, thật không hiểu, tòa soạn của bọn em đếm đi đếm lại cũng chỉ có vài cô, sao lại cứ dây dưa nhà họ Trương thế nhỉ?

Lúc ấy Trương Kiếm Long đang chuẩn bị họp. Diệp Thuần thốt lên rồi lại thở dài trong điện thoại, ông không biết bất cứ hai tay thì có thể gây ra chuyện kinh thiên động địa gì, suy nghĩ một lúc rồi quyết định về nhà.

Mẹ Tiểu Tình đang gói bánh sủi cảo, nhận được điện thoại của Tiểu Tình, tap dè cũng không kịp cời mà chạy ngay đến nhà Hải Châu, giữa đường bị vấp, phải đi tập tễnh nên là người đến cuối cùng. Tiểu Tình nhìn thấy mẹ, cuối cùng không kìm được bật khóc. Mẹ Tiểu Tình thấy con gái khóc thảm thiết, cũng không hỏi rõ trắng đen mà chạy lại ôm Tiểu Tình, khóc theo con gái.

Hải Châu ủ rũ ngồi cạnh, khó khăn lắm mới chờ được Tiểu Tình bình tĩnh lại, sụt sịt kể lại mọi chuyện. Phản ứng của hai nhà trái ngược nhau rõ rệt, nhà Hải Châu không đồng tình, bố mẹ Tiểu Tình vô cùng tức giận. Trương Kiếm Long giận dữ nhìn đồng hồ, thầm nghĩ bây giờ quay lại công ty có lẽ buổi họp chưa kết thúc, thế nên nói một câu “tùy tiện” rồi bỏ đi. Mẹ Hải Châu tỏ ra thẳng thốt:

- Tiểu Tình à, Hải Châu không đúng, chúng ta sẽ dạy dỗ nó, con không đến mức phải chuyện bé xé ra to chứ?

Thấy mẹ Hải Châu tỏ ra không bận tâm như thế, mẹ Tiểu Tình không vui chút nào:

- Bà thông gia, bà bênh con trai chúng tôi không có ý kiến, nhưng đây không phải chuyện nhỏ, là tác phong sinh hoạt đồi bại, là sa đoạ! Con gái chúng

tôi là người hiểu biết, không đến công ty Hải Châu tìm lãnh đạo kết tội, chỉ nói ra nỗi ám ức với người thân, đúng không? Đi đâu mới tìm được một đứa con gái tốt như thế!

Bố Tiểu Tinh gật đầu lia lịa, tỏ ý mình ủng hộ mẹ Tiểu Tinh. Bố mẹ Tiểu Tinh ép Hải Châu thừa nhận lỗi lầm. Hải Châu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Con không sai, đây là sự thể hiện tình cảm của con, con có gì sai nào? Lẽ nào cứ bắt con phải nói dối, giả tạo thừa nhận lỗi lầm mới là đúng sao? Chuyện tình cảm chưa bao giờ có đúng hay sai!

Bố Tiểu Tinh tức giận, đập bàn quát lớn:

- Mày nói những lời khôn nạn gì vậy!

Mẹ Hải Châu cũng không kìm được, đứng dậy nói:

- Có chuyện gì thì bình tĩnh nói, đúng không? Việc gì phải nổi nóng như thế? Bà thì suốt ngày chỉ có ở nhà chơi mát chược, chẳng làm việc gì. Bố Hải Châu bận rộn như vậy, ông ấy chỉ cần phân tâm, ngộ nhỡ đưa ra quyết định sai lầm nào thì tổn thất sẽ rất lớn, tổ chức cũng sẽ truy cứu trách nhiệm của ông ấy.

- Tôi ở nhà thì sao? Ở nhà thì con trai bà có thể ức hiếp con gái tôi sao? – Mẹ Tiểu Tinh giống như quả bom bị châm ngòi nổ.

- Ức hiếp? Ức hiếp thế nào? Con trai tôi đánh nó hay chửi nó? Vợ chồng cãi nhau, một bàn tay vỗ không ra tiếng, chắc chắn là con gái bà cũng có chỗ không đúng.

- Có nghĩa bọn nó cãi nhau, con trai bà có thể ra ngoài tìm gái?

- Bà đừng có thay đổi khái niệm được không? Nói chuyện với hai người tôi thấy mệt chết đi được, đúng là đàn gây tai trâu!

Thấy hai bà mẹ cãi nhau, Tiểu Tinh cũng không khóc nữa, lén nhìn Hải Châu, sắc mặt anh nhợt nhạt, lông mày nhíu lại, vẻ mặt rất tuyệt vọng. Trong lòng Tiểu Tinh cảm thấy hối hận, lẽ ra không nên nói cho bố mẹ biết. Lúc ấy mẹ Tiểu Tinh kéo Tiểu Tinh dậy:

- Thế này còn cười xin gì nữa? Không cười nữa! Đi, theo mẹ về nhà! – Nói rồi bà người bỏ về.

TTT

Sự việc tiến triển không theo dự tính của Tiểu Tinh. Vốn dĩ cô muốn nói với phụ huynh hai bên, để mọi người biết lỗi lầm của anh, nỗi ám ức của cô, cần đánh thì đánh, cần xoa thì xoa, sau đó nên làm thế nào thì làm như thế. Việc Hải Châu không chung thủy khiến cô vô cùng đau lòng nhưng trong thâm tâm thì chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chia tay.

Thấy Tiểu Tinh mặt mày ủ rũ, mẹ Tiểu Tinh an ủi con gái:

- Nhà chúng ta không làm cho ra trò thì họ sẽ tưởng chúng ta dễ ức hiếp! Con yên tâm, chắc chắn Hải Châu sẽ đến tìm con. Sắp kết hôn rồi, nhà họ bỏ nhiều tiền như vậy, bố Hải Châu chẳng phải là lãnh đạo sao, đâu phải mở ngân hàng. Ông ta cũng làm công ăn lương, lần này vì con trai, có lẽ họ cũng sạch túi rồi, vì thế bây giờ người rơi vào thế bị động là họ!

Ở nhà Hải Châu, mẹ Hải Châu khuyên bảo con trai:

- Đừng có mà ủ rũ giống như thua trận như thế. Con là đàn ông, dám làm thì dám chịu! Con bé Tiểu Tinh, mẹ thấy cũng chả phải hạng vừa, không cần thì thôi! Con yên tâm, nhất định nó sẽ đến tìm con, đâu phải là tiêu thư đài các, đi đâu tìm được nhà có điều kiện tốt như nhà chúng ta? Nhà chúng ta điều kiện tốt như vậy, cái gì cũng có, cùng lắm là chúng ta đổi cô dâu, cho nhà họ tức chết!

Trương Kiếm Long đi tiếp khách về, gọi con trai vào thư phòng tâm sự:

- Con trai, đàn ông tìm thú vui bên ngoài cũng là điều khó tránh khỏi, nhưng con hơi quá quắt rồi, sao con lại tìm đồng nghiệp của Tiểu Tinh? Bây giờ sự việc ầm ỹ như thế này, mọi người đều thấy khó xử!

Hải Châu cãi lại:

- Bố, người đàn ông nào không có lúc bông bột? Làm chuyện gì cũng lo trước tính sau, suy nghĩ đến nguyên nhân hậu quả thì còn gọi gì là đàn ông?

Con trai đánh trúng điểm yếu của bố, Trương Kiếm Long như bị kim châm, sắc mặt u ám đến đáng sợ. Sự im lặng đột ngột của bố khiến Hải Châu có chút bất an:

- Bố...

Trương Kiếm Long xoa tay:

- Con ra ngoài đi, con lớn rồi, hãy tự giải quyết chuyện của mình.

Trương Kiếm Long châm một liều thuốc, hút lấy hút để, cảm giác bất an trào dâng trong lòng. Ông bắt đầu nghĩ, Triệu Vân và Diệp Thuần ngày nào cũng làm việc cùng nhau, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Ông có thể đoán trước được phản ứng của Diệp Thuần, cô sẽ khóc, sẽ tức giận, không nói chuyện với ông nhưng chỉ cần dỗ dành là sẽ không sao. Còn Triệu Vân, ông không thể nắm bắt được tâm tư của người phụ nữ này, cũng không thể dự đoán được cô ta sẽ phản ứng như thế nào. Ông nghĩ người suy nghĩ một lúc lâu, liều thuốc trên tay đã tàn, thế nên ông dúi nó vào gạt tàn. Có được vị trí như ngày hôm nay, bao nhiêu khó khăn gian khổ chìm một mình mình biết, không thể để phụ nữ làm loạn, không thể kéo dài hơn nữa, ông nghĩ.

Trương Kiếm Long rút điện thoại, nhắn tin cho Diệp Thuần:

- Em hãy suy nghĩ về chuyện thôi việc, cứ cho là vì tôi, được không?

Lúc nhận được tin nhắn, Diệp Thuần đang nằm trên giường. Cô bây giờ không sợ mưa to gió lớn nữa nhưng cô lại bắt đầu sợ sự cô độc. Cảm giác cô độc giống như một mình ở trong căn phòng bị ngập nước, giường mất nhìn nước lặn lẽ chảy vào nhà nhưng không biết làm thế nào. Lúc cô họp, viết báo cáo, ăn trưa với Tiểu Tinh, cô đều không thể thoát khỏi cảm giác này. Diệp Thuần nghĩ rất lâu rất lâu rồi mới nhắn lại:

- Thôi được, làm nốt tháng này.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Đúng vào cái lúc trời tờ mờ sáng ấy, Hải Châu thở dài, khó nhọc nói: - Tiểu Tinh, em biết cách quay đầu xe chứ? Gặp con ngõ chật hẹp thì không thể quay được, phải từ từ buông tay, đâu thể nói không qua lại là không qua lại được?

1

Tiểu Tinh về nhà là nằm lăn ra ngủ, không mơ một giấc mơ nào. Ngày thứ hai dậy, cảm giác toàn thân uể oải, đầu cũng đau nhức. Tiểu Tinh ra sức day hai bên trán, sau đó kéo rèm theo thói quen, ánh nắng ban mai lập tức chiếu vào, dịu dàng lướt qua cánh tay của cô. Cảm giác ấm áp này khiến Tiểu Tinh có ảo giác trong thoáng chốc, cảm giác dường như tất cả đều không thay đổi. Vẫn là căn nhà ấy, Hải Châu vẫn là Hải Châu của ngày xưa, mình vẫn là mình, ngày tháng vẫn trôi đi như thế...

Tiểu Tinh khẽ gục đầu lên cửa kính, một ý nghĩ mơ hồ hiện lên trong đầu, có lẽ có thể giống như trước đây, sống những ngày tháng bình lặng, hòa thuận, ấm áp, hạnh phúc, cần làm gì thì làm cái ấy, cần ăn cơm thì ăn cơm, cần nói chuyện thì nói chuyện, cần đi làm thì đi làm...

Đúng rồi, đi làm, hằng ngày cứ đến giờ này là Tiểu Tinh đã chuẩn bị đi làm rồi. Tiểu Tinh bất chợt ngẩng đầu lên, sững người một lúc, giống như đột nhiên bừng tỉnh, rào bước đến trước tủ quần áo chọn quần áo. Vẫn phải sống, phải làm việc, vẫn còn bao nhiêu việc cần giải quyết, nhất định Phan Lộ Lộ sẽ nhìn cô chăm chăm, vì thế cô nhất định phải thật xinh đẹp khi đến tòa soạn!

Tiểu Tinh chọn chiếc áo ba lỗ màu đen, khoác chiếc áo len lỡ tay màu xanh nhạt, kết hợp với quần bó màu cà phê, đi đôi giày mới mua, một cô nhân viên công sở xinh đẹp gọi cảm xuất hiện trước gương. Tiểu Tinh vuốt tóc rồi buộc cao, sau đó lấy lược gạt vài lọn tóc cho nó xòa xuống hai bên mai, sau đó dùng bút kẻ lông mày, tô môi son màu cam. Cô ngắm nhìn mình trong gương, trông rất xinh, hít một hơi thật sâu rồi xách túi đi làm.

Lại nói về Phan Lộ Lộ, tình cảm của cô ta với Hải Châu ngày càng sâu đậm. Ý nghĩ “chỉ hy sinh không cần báo đáp, chỉ chờ đợi không tính toán” lúc đầu giết theo mây khói, vì chuyện này cô ta chia tay với Thành Cường, vì chuyện này cô ta lật bài ngửa với Tiểu Tinh. Trẻ trung là ưu thế của cô ta, thứ cô ta muốn có thì cô ta nhất định phải theo đuổi, nỗi đau khổ của người khác liên quan gì đến cô ta? Nỗi đau khổ của mình mới gọi là đau khổ thực sự.

Rất nhiều lần cô ta yêu cầu Hải Châu chia tay Tiểu Tinh nhưng thái độ của Hải Châu không rõ ràng, cứ chần chừ không quyết, chơi trò xiếc đi dây với hai người phụ nữ. Khi Tiểu Tinh khoe bộ váy phù dâu trong phòng làm việc, Phan Lộ Lộ không kìm nén được nữa, cô ta quyết định cắt đứt sợi dây đó rồi giờ tay kéo Hải Châu về bên mình.

Sau khi lật bài ngửa, Phan Lộ Lộ chuẩn bị tâm lý đón trận cuồng phong nhưng không ngờ ngày hôm sau, Tiểu Tinh xuất hiện ở phòng làm việc rất đúng giờ, thần nhiên bất máy tính, chuẩn bị làm việc, không thèm nhìn Phan Lộ Lộ. Phan Lộ Lộ chột dạ, giống như dùng hết sức lực để tung cú đấm nhưng lại đánh hụt. Cô ta đứng ngồi không yên, cuối cùng không kìm được, đi đến trước bàn của Tiểu Tinh:

- Tôi biết tôi có lỗi với chị nhưng tôi thà phạm sai lầm cũng không thể bỏ lỡ cơ hội.

- Cảm ơn! - Tiểu Tinh vẫn gõ bàn phím, không ngẩng đầu lên.

- Tang Tiểu Tinh, tôi vẫn còn trẻ, tôi có thời gian chờ đợi, lẽ nào chị không muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này sao?

- Trẻ? - Tiểu Tinh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, khẽ thở dài - Không sao, hai năm nữa là già.

Phan Lộ Lộ sững người, đứng ngây ra đó không nói gì, rất lâu sau mới nói:

- Tang Tiểu Tinh, chị thấy như thế này thú vị sao? Một tay anh ấy chỉ lên ánh trăng, thế non hện biển với chị, tay kia có thể lên dưới gầm bàn nhấn tin cho tôi! Chích biết lúc ở với chị, Hải Châu liên lạc với tôi bằng cách nào không? Ở trong phòng vệ sinh, anh ấy khóa cửa, vịn vòi nước, tôi có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách như dòng suối. Anh ấy đứng bên dòng suối nói với tôi anh ấy nhớ tôi, anh ấy muốn có tôi...

Tiểu Tinh đứng dậy, vung tay tát cho cô ta một cái. Phòng làm việc bỗng chốc xôn xao cả lên, một số đồng nghiệp ngo ngoe nghiêng nghiêng, ánh mắt rất tò mò, khẽ thì thầm to nhỏ: “Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?”

Phan Lộ Lộ rom róm nước mắt, từ từ ngẩng mặt lên, nói từng câu từng chữ:

- Tang Tiểu Tinh, tôi không nợ chị nữa!

Phan Lộ Lộ bị Tiểu Tinh tát trước mặt mọi người, đồng nghĩa với việc tuyên bố với tất cả tòa soạn cô ta cướp người đàn ông của Tiểu Tinh. Văn phòng nhỏ bé vì chuyện này mà bỗng chốc ảm ỉ cả lên. Phan Lộ Lộ lặng lẽ xin thôi việc càng làm cho sự việc trở nên khó hiểu.

Tiểu Tinh cảm thấy rất căng thẳng. Cô hẹn Diệp Thuần ra ngoài uống rượu, uống đến say mềm, khóc lóc với Diệp Thuần:

- Đàn ông chẳng có ai ra gì... Ké thứ ba càng đáng bịtung xẻo! Diệp Thuần, cậu... cậu không yêu là đúng. Lúc đầu có bao nhiêu ngọt ngào thì cuối cùng phải gánh chịu bấy nhiêu đau khổ...

Diệp Thuần nghe thấy mà lòng nhói đau, không kìm được ôm Tiểu Tinh khóc nức nở.

TTT

Người khơi ra chuyện chia tay là mẹ Tiểu Tinh và mẹ Hải Châu, cuối cùng người hòa giải cũng là hai người. Dưới sự khuyên nhủ của hai bên gia đình, Hải Châu và Tiểu Tinh dọn đến nhà mới. Hai người tôn trọng nhau, cẩn thận kín đáo hơn nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ, cảm xúc không còn giống trước đây.

Hải Châu đưa Tiểu Tinh đi làm, lúc xuống xe, nếu là trước đây cô sẽ cau có căn dặn: “Lái xe cẩn thận.” - Nhưng bây giờ khẽ nói một câu: “Cảm ơn.” Lúc hai người thân mật, đến chỗ quan trọng nhất thì Tiểu Tinh lại gạt anh ra theo bản năng và nói:

- Em bị ám ảnh tâm lý.

Hải Châu buồn rầu nằm sang một bên, khẽ thở dài:

- Ngủ đi!

Nếu Hải Châu đi làm về muộn hoặc bắt buộc phải tiếp khách, Tiểu Tinh lại thấy bất an, lo anh ở cùng với Phan Lộ Lộ, không ngừng gọi điện nhắn tin. Hải Châu nhắc máy chậm một chút là cô lại nổi nóng. Phụ nữ vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên vết thương, chốc chốc lại nhắc lại.

Nửa đêm, thấy Hải Châu ngủ say, Tiểu Tinh rón rén ngồi dậy, rút điện thoại trong túi áo của Hải Châu. Cô nóng lòng nhấn bàn phím, tìm những tin nhắn đáng nghi và kiểm tra nhật ký cuộc gọi. Nhưng Hải Châu chưa ngủ, lạnh lùng chứng kiến tất cả. Ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại phản chiếu trên khuôn mặt của Tiểu Tinh, làm hiện lên khuôn mặt tái nhợt của cô, trông rất đáng sợ.

Trên thực tế, quan hệ giữa Hải Châu và Phan Lộ Lộ không hề bị gián đoạn, ngược lại vì áp lực gia đình và sự kiểm soát của Tiểu Tinh mà quan hệ của họ có thêm một chút bí ẩn. Nửa đêm, nằm cạnh một người nhưng trong lòng lại nhớ đến người khác, cảm giác trái tim như bị gặm nhấm, lo lắng, giãy vò, đau đớn.

Từ nhỏ Hải Châu đã không biết lựa chọn, trước mắt anh lúc nào cũng là con đường bằng phẳng, cho dù thỉnh thoảng xuất hiện gẽ rẽ thì cũng đã có biển báo chờ ở phía trước. Đối diện với hai mối tình, anh không thể cắt đứt. Tiểu Tinh kéo thì anh đi về phía Tiểu Tinh. Phan Lộ Lộ giằng lại, anh lại không thể tự chủ chuyển phương hướng. Nhưng hai người phụ nữ cứ giằng co nhau, Hải Châu cảm thấy rất khó xử.

Một buổi tối, Hải Châu kiểm soát đến công ty lấy sạc điện thoại, sau khi lái xe đi không thấy quay lại nữa, gọi điện thoại không nghe, nhắn tin không nhận lại. Tiểu Tinh cảm thấy rất khó chịu, nằm trên giường, lặng lẽ nhìn kim đồng hồ treo trên góc tường, mười giờ, mười một giờ, mười hai giờ... Đến một giờ đêm, quả thực Tiểu Tinh vừa tức vừa lo, cô ngồi dậy thay quần áo đi tìm Hải Châu. Bảo vệ công ty đang ngủ, gật gù nói;

- Không có ai đến cả!

Tiểu Tinh lại sợ anh uống nhiều xảy ra chuyện gì, thế nên đi theo con đường mà Hải Châu thường xuyên đi, lái xe đi đi lại lại mấy vòng.

Lúc này thành phố đã ngủ say, rất yên tĩnh, dưới cột đèn đường là một hai người bán hàng rong, những chiếc xe thừa thớt trên đường giống như thiên thần trong bóng tối, phóng vọt qua, đèn xe nhấp nháy trên con đường tối tăm trước mặt. Chương trình truyền hình buổi tối đang phát bài “Hoa sen xanh” của Hứa Ngụy. Tiểu Tinh nắm chặt vô lăng, lớn tiếng hát theo tiếng nhạc: “Không gì có thể ngăn cản anh đến với tự do; trái tim của anh không còn gì nhưng nhớ...” Cô hát mà nước mắt nhạt nhòa trên khóe mi.

Tiểu Tinh đi vòng vèo mãi mới về nhà, phát hiện xe của Hải Châu đỗ trước cửa, xông vào phòng thì thấy Hải Châu đang ngủ say. Tiểu Tinh thờ phào

nhưng ngay sau đó lại thấy tức giận: phát hiện mình không ở nhà, vậy mà một cuộc điện thoại cũng không có, thật sự không bận tâm đến vậy sao? Cô lật chăn của anh ra và nói:

- Anh đừng ngủ nữa, có phải anh lại đi tìm người phụ nữ khác không?

Đúng vào cái lúc trời tờ mờ sáng ấy, Hải Châu thở dài, khó nhọc nói:

- Tiểu Tình, em biết cách quay đầu xe chứ? Gặp con ngõ chật hẹp thì không thể quay được, phải từ từ buông tay, đầu thế nói không qua lại là không qua lại được?

2

Sau khi Phan Lộ Lộ xin thôi việc, Triệu Vân lo lắng hỏi Tiểu Tình:

- Phan Lộ Lộ là do Thành Cương giới thiệu, cô ta đi như vậy, công ty bất động sản Kim Thành có cắt đứt với tòa soạn không?

- Tôi không biết. - Thái độ của Tiểu Tình rất lạnh nhạt.

Triệu Vân lờm Tiểu Tình, Tiểu Tình không hề sợ hãi lờm lại, thầm nghĩ: Cô nói thêm một từ nào nữa tôi sẽ ném đồng giấy tờ này vào mặt cô, cùng lắm thì bà cũng bỏ việc không làm nữa! Triệu Vân chưa bao giờ thấy Tiểu Tình như thế, cũng sợ cãi nhau rồi sẽ mất mặt lãnh đạo nên lăm bắm gì đó rồi đi ra.

Tang Tiểu Tình coi như không có chuyện gì xảy ra, vẫn làm việc bình thường, bàn chuyện quảng cáo viết kế hoạch. Trong lòng rất đau khổ, có lúc khó chịu quá liền dùng tay, vào phòng vệ sinh khóa cửa lại, dựa lưng vào cửa, che miệng khóc thút thít, khóc xong rồi lại rửa mặt đi ra ngoài, tiếp tục làm việc.

Buổi trưa nào Diệp Thuần cũng ăn cơm cùng Tiểu Tình. Một hôm Triệu Vân bụng khay cơm nhập hội, Diệp Thuần và Tiểu Tình bỗng chốc im bật. Triệu Vân một lòng muốn làm thân, tỏ vẻ đồng cảm nói với Tiểu Tình:

- Cô đừng để ý đến kẻ thứ ba ấy! Cứ coi như chồng cô bị côn trùng cắn, cô cần phải nói chuyện với chồng để tìm cách chữa trị và trở lại như xưa, chẳng có chuyện gì để nói với con côn trùng ấy cả.

Tiểu Tình và Diệp Thuần nhìn nhau. Tiểu Tình nói:

- Trưởng phòng Triệu, tôi không hiểu ý chị. - Câu nói ấy đã gạt Triệu Vân ra khỏi những người biết chuyện.

Người trong cuộc không cảm kích trước tâm lòng của mình khiến Triệu Vân có chút ngượng ngùng, mỉm cười chuyển chủ đề nói chuyện:

- Diệp Thuần, nghe Trương Kiểm Long ở công ty điện lực nói, cô rất giống cháu gái của ông ấy.

Tự nhiên nhắc đến Trương Kiểm Long, suýt chút nữa thì Diệp Thuần bị sặc, ho sặc sụa một lúc mới nói:

- Vậy sao? Ha ha ha ha.

Triệu Vân không thấy có gì bất thường nhưng thấy rất mất hứng, đúng lúc ấy tổng biên tập bụng khay cơm đi về phía này, Triệu Vân lập tức đứng dậy đón:

- Tổng biên tập Thường, bây giờ ông mới ăn à?

Sau khi Triệu Vân đi, Diệp Thuần vẫn còn thấy kinh hồn bạt vía, quay sang nhìn Tiểu Tình, thấy tay cô đang run lên không thể kiềm chế được:

- Cậu thấy đấy, ngay cả Triệu Vân cũng biết chuyện này, mình đoán không có người nào trong tòa soạn là không biết chuyện.

Lúc ấy Phan Lộ Lộ cũng đang ăn trưa, có điều cô ta ăn một mình, ở quán cà phê Thượng Đảo dưới tòa nhà của công ty Hải Châu. Một đĩa cơm thập cẩm mà cô ta ăn hơn một tiếng đồng hồ. Ngồi ở chiếc bàn thứ ba gần cửa sổ có thể nhìn thấy xe của Hải Châu, còn có thể nhìn thấy chú gấu Teddy treo trước xe.

Đột nhiên Hải Châu xuất hiện trong tầm mắt, Phan Lộ Lộ bất chợt đứng dậy, bám chặt vào cửa kính, đôi mắt đắm lệ dõi theo anh. Kỳ tích đã xuất hiện, lúc mở cửa xe, Hải Châu vô tình nhìn về phía quán cà phê Thượng Đảo và thấy Phan Lộ Lộ nước mắt đầm đìa. Anh đứng sững ở đó, hai người cứ nhìn nhau như thế, dường như tháng năm ngưng tụ, thời gian ngừng trôi. Phan Lộ Lộ lao ra, ôm Hải Châu khóc lóc:

- Xin anh hãy đưa em đi, đi thật xa, vĩnh viễn không bao giờ quay lại!

Đĩ nhiên bỏ nhà đi là chuyện không hiện thực cho lắm. Hôm ấy Hải Châu ở cùng Phan Lộ Lộ, đến tận đêm khuya mới về. Về đến nhà, vừa đẩy cửa thì thấy Tang Tiểu Tình sa sầm mặt mày ngồi trên ghế sofa, bên cạnh là bố mẹ cô.

Khoảnh khắc ấy, cảm giác có lỗi với Tiểu Tình tan biến như mây khói:

- Tiểu Tình, chuyện của chúng ta có thể tự giải quyết được không? Vì sao lúc nào em cũng làm kinh động đến bố mẹ?

Mẹ Tiểu Tinh vừa nghe câu ấy đã nổi đóa lên, bà chivào mặt Hải Châu và nói với Tiểu Tinh:

- Con gái, mẹ đã nói với con rồi, đừng có đối xử quá tốt với đàn ông, hoặc là nó sẽ coi thường con, hoặc là nó sẽ có lỗi với con!

Thấy mẹ Tiểu Tinh lại bắt đầu muốn cãi nhau, Hải Châu chán ngán đi vào phòng ngủ:

- Xin lỗi, con buồn ngủ, con muốn đi ngủ.

- Thái độ gì vậy, thái độ gì vậy? - Mẹ Tiểu Tinh tức tối giậm chân.

Hải Châu về phòng là nằm xuống ngủ luôn. Tiểu Tinh tiễn bố mẹ, khẽ đẩy cánh cửa khép hờ, bên trong vang lên tiếng ngáy khe khẽ. Anh ta có thể ngủ ngon lành như thế sao? Tiểu Tinh dựa người vào khung cửa, chăm chú lắng nghe, trong lòng cảm thấy rất tuyệt vọng, cảm giác Hải Châu yêu mình say đắm trước đây càng ngày càng cách xa vời vợi.

Cuối cùng Tiểu Tinh không kìm được nữa, thô bạo đánh thức Hải Châu. Hải Châu đang mơ một giấc mơ, mơ thấy mình bị lạc đường, không có đèn đường, không có người chỉ đường. Anh muốn gọi điện cho bố mẹ để hỏi nhưng cứ gọi nhầm số điện thoại mà mình đã thuộc như lòng bàn tay. Hải Châu giật mình ngồi dậy, nhìn thấy Tiểu Tinh sa sầm mặt xuống, đứng ở đầu giường, khuôn mặt tái xanh vì bị chiếc đèn nhỏ trong phòng chiếu vào, không khỏi sợ hãi thốt lên:

- Á!

Tiểu Tinh im lặng một lúc lâu rồi mới khẽ nói:

- Lê nào em đáng sợ vậy sao? - Cô nói rồi quay người đi ra phòng khách. Hải Châu thở dài, cảm thấy rất mệt mỏi, nằm xuống nhưng không thể ngủ tiếp được.

Tang Tiểu Tinh nằm ở phòng bên cạnh, trần trọc mãi không sao ngủ được. Cô tung đồng xu, mặt ngửa là giành lấy, mặt sấp là từ bỏ. Đồng xu rơi xuống bàn trang điểm, phát ra tiếng leng xeng, giống như tiếng trái tim tan nát. Chỉ cần một giây đã có kết quả nhưng Tiểu Tinh không dám lại gần để nhìn, chỉ đứng từ xa nhìn tình yêu của mình, vận mệnh của mình. Lấy hết dũng khí đi nhìn đồng xu ấy, quả nhiên là mặt sấp. Tiểu Tinh cảm thấy trái tim của mình bắt đầu chùng xuống, chùng xuống.

Ngày hôm sau, Phan Lộ Lộ gọi điện cho Hải Châu từ rất sớm:

- Em nhớ anh, anh đến được không? - Giọng nói run rẩy, sợ hãi.

Hải Châu im lặng.

Đầu dây bên kia nức nở, không ngừng cầu xin:

- Em không thể chịu được nữa, anh đến với em được không? Em thật sự không thể chịu được nữa.

Hải Châu không kìm được, bắt đầu đứng dậy chải chuốt và thay quần áo.

Tiểu Tinh nghe thấy tiếng Hải Châu thức dậy. Cô khoác áo chạy vào phòng tắm. Lúc ấy Hải Châu đã ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị ra khỏi cửa.

Nghĩ đến đồng xu ấy, Tiểu Tinh hít một hơi thật sâu, quyết định cho Hải Châu một cơ hội cuối cùng. Cô hỏi:

- Anh đi đâu?

Hải Châu không ngoảnh đầu lại mà nói:

- Anh đến công ty.

- Đến công ty làm gì?

- Có chút việc.

- Thứ bảy cũng có việc?

- Ừ... làm báo cáo... sắp cần gấp... - Hải Châu có chút chột dạ, quay sang nhìn Tiểu Tinh - Anh đi một lát, tối chờ anh về ăn cơm.

- Thôi được. - Tiểu Tinh quay người, nước mắt rơi xuống, trong lòng thầm gào thét: “Xin anh đừng đi, đừng đi!”

Cùng với tiếng mở cửa, trái tim của Tiểu Tinh chùng xuống, căn phòng chìm trong yên tĩnh, Hải Châu vẫn đi.

Tiểu Tình bắt đầu điên cuồng dọn dẹp, kỹ càng tới mức không thể để bụi dính ở bất cứ góc tường nào. Căn nhà ba tầng, phải mất một ngày mới dọn xong. Nhìn căn phòng sạch sẽ đến mức không có hơi người, Tiểu Tình cười rồi bắt đầu vắn nước vào bồn tắm.

Trong bồn tắm có nhỏ tinh dầu đàn hương, hoa bưởi và hoa oải hương, có tác dụng trấn tĩnh, an thần rất tốt. Hương thơm dịu mát lan tỏa trong phòng, Tiểu Tình suốt đêm không nhắm mắt từ từ chìm vào giấc ngủ, đến tận khi nước lạnh dần, Tiểu Tình mới tỉnh lại, làn da đã bị ngâm đến nổi tái nhợt, ngón tay khê ấn vào sẽ để lại vết đỏ. Tiểu Tình đứng dậy, thay bộ quần áo sạch sẽ, gọi điện cho Triệu Vân, định xin nghỉ một tuần.

Triệu Vân vừa nghe đã tỏ ra không vui:

- Cô có chuyện gì mà xin nghỉ phép lâu như vậy?

- Tôi... nhà tôi có một số việc cần giải quyết. - Tiểu Tình áp ứng nói.

- Không được! Nhiệm vụ quảng cáo nặng như vậy, không bắt các cô làm thêm là tốt lắm rồi, thứ hai phải đi làm đúng giờ! - Triệu Vân nói với giọng điệu không thể chối cãi.

Lúc ấy, Tiểu Tình rất muốn dập điện thoại, rất muốn hét lên với đầu dây bên kia “Tôi không làm nữa.” Nhưng cô không làm như thế. Rồi xa Hải Châu cô vẫn phải sống. Bố mẹ già rồi, cần cô chăm sóc, vì thế cô khễnói:

- Được, tôi biết rồi.

Hải Châu ở với Phan Lộ Lộ suốt cả ngày, nhớ lại trước lúc đi nói với Tiểu Tình buổi tối cùng nhau ăn cơm, vì thế năm giờ chiều đã muốn về nhà. Phan Lộ Lộ ôm cánh tay của anh, hai người cứ ngồi như thế ở cửa, nhìn thời gian, từng giây từng phút trôi qua đến sáu giờ.

- Thật sự anh phải đi rồi. - Hải Châu đứng dậy.

Phan Lộ Lộ cứ ngồi như thế, nhìn anh với ánh mắt tha thiết.

- Anh phải đi rồi. - Hải Châu nhắc lại, kiên quyết mở cửa. Anh có thể cảm nhận được ánh mắt của Phan Lộ Lộ ở phía sau nhưng kiên quyết không ngoảnh đầu lại.

Về đến nhà, chỉ thấy nhà cửa sạch sẽ, mùi thơm của tinh dầu tràn ngập trong không khí. Tiểu Tình đang dọn đồ đạc, nhìn thấy Hải Châu về nhà, Tiểu Tình còn mỉm cười:

- Anh về rồi à!

Hải Châu có chút ngạc nhiên:

- Em sắp đi công tác à?

- Không! - Tiểu Tình tiếp tục gấp quần áo - Chúng ta chia tay đi.

- Cái gì? - Dường như Hải Châu không nghe rõ.

- Chúng ta chia tay! - Tiểu Tình nhắc lại một lần nữa. Lần này, giọng nói của cô có chút nghẹn ngào.

- Em không muốn cãi nhau với anh nữa, không muốn ân đoạn nghĩa tuyệt... Em biết anh rất khó đưa ra sự lựa chọn, trước đây anh mua giày thể thao màu gì, chọn kem loại nào cũng chạy đến hỏi em, vậy thì... hãy để em chọn giúp anh một lần nữa nhé.

Nói đến đây, Tiểu Tình đã nước mắt đầm đìa, cô ôm Hải Châu, ra sức nói:

- Em biết anh không đến công ty, em biết anh đi tìm cô ta, em biết tất cả.

Hải Châu vuốt ve bờ vai nhỏ bé của Tiểu Tình, bàn tay run run, cố gắng mỉm cười:

- Vì sao em không giữ anh lại?

Tiểu Tình không nói gì, Hải Châu lại hỏi:

- Vì sao?

Tiểu Tình khê đẩy Hải Châu ra, trốn vào phòng chải đầu, ở trong đó rất lâu không chịu ra ngoài. Hải Châu gõ cửa rồi bước vào:

- Hãy để anh chải tóc cho em một lần. - Tiểu Tình cúi đầu, Hải Châu cầm lược, vừa chải được hai cái, Tiểu Tình lại không cầm được nước mắt. Nước mắt rơi là chã xuống bàn trang điểm bằng gỗ.

Hải Châu nhìn thấy một sợi tóc chẻ ngọn, cúi người xuống, cẩn bỏ phần chẻ ngọn, toàn thân không kìm được run lên:

- Em, em... em còn nhớ lần anh đi cắt tóc cùng em không?

Tiểu Tinh khóc òa lên:

- Anh còn nhớ... sao em có thể quên được? - Lần ấy, thợ cắt tóc không cẩn thận, kéo lướt qua cổ Tiểu Tinh để lại một vết xước. Hải Châu nổi trận lôi đình, đẩy cậu ta ra, đưa Tiểu Tinh về nhà, vừa lo vừa thương, trên đường đi không ngừng căn nhắc với Tiểu Tinh: “Sau này anh cắt tóc cho em, chỉ một mình anh được động vào tóc em!”

Hải Châu bỏ từng thứ mà Tiểu Tinh đã xếp vào túi ra ngoài. Đây là con búp bê mà hồi nhỏ Tiểu Tinh thích nhất, biết chớp mắt, mặc chiếc váy kẻ màu đỏ, đầu kẹp chiếc nơ xinh xắn. Đây là hộp trang điểm bằng gỗ đàn hương có khắc hình long phượng cát tường, cô đã mua nó trong lần hai người cùng đi dạo phố cổ. Lúc ấy Tiểu Tinh còn cười và nói, sau này có thể truyền từ đời này sang đời khác... Cô thật sự muốn ra đi, mang theo tất cả mọi thứ.

Tiểu Tinh lại xếp từng thứ vào, cô vừa khóc vừa nói:

- Anh còn nhớ hồi ở Canada, anh đã nói gì với em không? Anh nói với em chờ anh về kết hôn. Em muốn kết hôn biết nhường nào, muốn làm cô dâu biết nhường nào... Anh biết không? Thực ra mua chiếc váy cưới đắt như vậy em cũng rất tiếc nhưng thật sự em mặc nó rất đẹp! Lúc ấy em nghĩ, đời người con gái được mặc chiếc váy cưới như thế này có chết cũng đáng... Hải Châu, anh thật tốt, anh nói đất thế nào cũng mua, anh nói chích em vui, tiền có là gì, anh thật tốt! Nhưng em phải đi, chúng ta vĩnh viễn đừng bao giờ gặp lại nhau nữa...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

- Ông yên tâm, tôi sẽ về nói chuyện với nó. Tiểu Tinh là cô gái tốt, nhà chúng tôi đã viết xong thiệp mời rồi, nhất định chúng sẽ kết hôn. - Tổng giám đốc Trương giống như chúa cứu thế trên cao, nói chắc chắn như đinh đóng cột.

1

Tiểu Tinh kéo vali về nhà. Mẹ Tiểu Tinh nhìn thấy, tò vò rất đặc chí:

- Vợ chồng phải một người tiến một người lùi. Lúc đàn ông tức giận, phụ nữ phải nhịn. Đợi đến khi đàn ông nguôi giận, phụ nữ có thể xông pha chiến đấu.

Hình như Tiểu Tinh không nghe thấy, vội vàng chạy ra ngoài, một lúc sau lại kéo một chiếc vali to hơn vào. Mẹ Tiểu Tinh sửng người:

- Con mang nhiều đồ như thế về làm gì? Con không muốn sống với nó nữa thật sao?

Thấy con gái buồn rầu như muốn bật khóc, mẹ Tiểu Tinh không dám hỏi nhiều, nhẹ nhàng đóng cửa lại, căn nhắc với bố Tiểu Tinh:

- May mà chúng ta vẫn chưa chuyển về, nếu không một mình con gái sẽ rất buồn, không biết chừng lại còn tự sát!

Bố Tiểu Tinh bỗng thấy căng thẳng hẳn lên, cứ dăm ba phút lại áp sát vào cửa phòng con gái nghe động tĩnh, chắc chắn con gái không nghỉ quân.

Dòng thời gian vĩnh viễn sẽ không vì một người nào đó mà ngừng trôi. Sáng thứ hai, đường lúc nào cũng tắc hơn, Tang Tiểu Tinh đi làm như bình thường. Lúc bước vào tòa soạn, cô phát hiện mình vẫn có thể mỉm cười chào bảo vệ. Vào phòng làm việc, cô đổi status của mình trên yahoo là: “Từ khóc lóc đổ kỵ ban đầu trở thành mỉm cười ngưỡng mộ”.

Diệp Thuần vừa nhìn là hiểu ngay, nhấn ba chữ: “Chia tay rồi à?” - “Ừ, chia tay rồi.” - Tiểu Tinh vừa gõ vừa nghe điện thoại của trưởng phòng Triệu. Lúc bận rộn, cô cảm thấy dường như mình không còn đau khổ nữa. Rất tốt, Tiểu Tinh nói với mình, không còn đàn ông, vẫn có công việc. Đàn ông nói trở mặt là trở mặt nhưng công việc sẽ không như thế. Bạn hết lòng vì nó, nhất định nó cũng hết lòng vì bạn. Tóm lại công việc đáng tin hơn đàn ông.

Gián điệp Diệp Thuần lập tức nhấn tin cho Trương Kiểm Long, cô tỏ ra rất lo lắng: “Ông mau nghĩ cách đi, họ chia tay thật rồi.” Trương Kiểm Long không kìm được nhủ mảy, thầm nghĩ sao hai đứa trẻ này lại không hiểu chuyện như thế, sắp kết hôn rồi mà còn giận dỗi cái gì? Nhưng ông không muốn Diệp Thuần quá bận tâm đến chuyện này, thế nên nhấn lại: “Chuyện của chúng để chúng tự giải quyết, tôi đang họp.” Diệp Thuần bĩu môi, buồn rầu gấp điện thoại lại.

Tối hôm ấy Trương Kiểm Long đến nhà Triệu Vân. Vừa cởi quần áo, Triệu Vân không kìm được hỏi:

- Nghe nói con trai anh và Tiểu Tinh chia tay rồi đúng không?

Vừa nói dứt lời, tinh thần chiến đấu của Trương Kiếm Long lập tức tan biến, làm thế nào cũng không thể lấy lại được. Triệu Vân vô cùng ân hận:

- Xin lỗi, em không nên hỏi anh những chuyện phiền muộn này.

Cô nói rồi chạy lại hôn ông. Trương Kiếm Long khó chịu đẩy cô ra, nằm trên giường của Triệu Vân, nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Giữa nam và nữ, chỉ cần một vài động tác nhỏ cũng khiến đối phương tự ái. Triệu Vân bị Trương Kiếm Long đẩy ra, lập tức giận dữ, quay lưng về phía ông, chờ ông dỗ dành. Nằm nghỉ mười mấy phút, Trương Kiếm Long đứng dậy mặc quần áo. Cuối cùng Triệu Vân không kim được:

- Anh muốn đi sao?

- Ừ. - Trương Kiếm Long mặc quần áo rồi bỏ đi.

TTT

Trương Kiếm Long lại lạnh nhạt với Triệu Vân. Từ trước đến nay người đàn ông này lúc nóng lúc lạnh, cô đã quen rồi. Người đàn ông này cho mình rung động một lần thì đòi lại bằng nỗi đau khổ gấp bội.

Trong buổi họp của phòng quảng cáo, Triệu Vân nói với mọi người:

- Gần đây chúng ta cùng thẩm mỹ viện Mỹ Luân làm một hoạt động có tên là “Đi tìm đại sứ xinh đẹp”. Trước tiên là lựa chọn trong toàn thành phố, qua vòng loại, vòng bán kết, cuối cùng chọn ra ba cô gái được thẩm mỹ miễn phí.

Mọi người không nói gì, mỗi người đều thầm nhẩm tính trong lòng, mỗi lần hoạt động là một lần gian khổ, mong là đừng có đổ lên đầu mình.

- Mọi chuẩn bị cho hoạt động lần này giao cho Tang Tiểu Tinh. Tiểu Tinh, trước tiên cô viết thông báo đăng tuyển, kích lệ những cô gái thích làm đẹp! - Triệu Vân liếc nhìn xung quanh rồi giao nhiệm vụ. Tiểu Tinh thấy rất căng thẳng trong khi đó những đồng nghiệp khác thì thờ phào.

Rất nhiều nhiệm vụ, lãnh đạo chỉ nêu ra, chỉ nói một câu rất nhẹ nhàng. Mỗi yếu tố trong câu nói này đều có thể khiến nhân viên mệt mỏi. Trước tiên phải đăng thông báo hoạt động, quảng cáo, thu hút mọi người. Tiểu Tinh tìm biên tập mỹ thuật làm quảng cáo hoạt động “Đi tìm đại sứ xinh đẹp”, đăng trên báo của tòa soạn rồi lại đăng lên mạng. Để mở rộng tầm ảnh hưởng, Tiểu Tinh còn tìm công ty quảng cáo hợp tác, hy vọng mượn tám biên quảng cáo mà họ vẫn chưa bán ra ngoài. Người ta vừa nghe đã lắc đầu:

- Không được, địa điểm của chúng tôi đẹp như thế này, một năm mấy chục vạn! Cô tính xem, một ngày bao nhiêu tiền?

Tiểu Tinh cười trừ:

- Giám đốc Tiết, chẳng phải bây giờ các ông vẫn chưa bán được sao? Để không cũng không làm gì, chỉ bằng cho chúng tôi dùng nửa tháng, chúng tôi sẽ bỏ phí trang trí.

- Cái gì mà để không cũng không làm gì? Cô Tang, cô không nhìn thấy trên biển quảng cáo có dán số điện thoại kêu gọi quảng cáo sao? Chúng tôi không để không một ngày nào, cho dù không có doanh nghiệp nào đầu tư thì cũng coi như là quảng cáo hình tượng của chúng tôi.

- Thế này có được không, chúng tôi có thể cung cấp miễn phí một số trang báo cho quý công ty, để công ty đăng quảng cáo.

- Điều này...

Thấy đối phương do dự, Tang Tiểu Tinh bắt đầu tranh thủ thời cơ:

- Gần đây lượng phát hành của tòa soạn chúng tôi không ngừng tăng lên, hướng hồ độc giả của chúng tôi đều là những nhân viên văn phòng trẻ trung, hiệu quả quảng cáo rất tốt. Cứ quyết định như thế nhé, chúng ta hợp tác lâu như vậy rồi, chuyện nhỏ này ông không giúp đỡ sao?

Cuối cùng đối phương cũng nhận lời.

Quảng cáo được đăng một cách rất thuận lợi, người dân toàn thành phố đều biết hoạt động này. Trong cuộc họp, tổng biên tập còn đặc biệt biểu dương Triệu Vân:

- Tiểu Triệu, ảnh hưởng của hoạt động này rất lớn. Đám bạn của con gái tôi cũng biết.

- Tổng biên tập Thường, vì hoạt động này tôi đã vắt óc suy nghĩ, ban đầu công ty quảng cáo sòng chết không cho chúng tôi đăng quảng cáo, cứ đòi chúng tôi phải bỏ tiền. Nhưng sao chúng tôi có thể để tòa soạn phải bỏ tiền được? Tôi phải nói mãi nói mãi, cuối cùng họ cũng đồng ý. Ông thấy đấy, quảng cáo của họ rất có hiệu quả. - Trưởng phòng Triệu thần nhiên cướp công của Tang Tiểu Tinh mà không hề cảm thấy xấu hổ.

- Vắt và cho cô rồi, cần phải kết hợp làm việc và nghỉ ngơi, chú ý sức khỏe. - Tổng biên tập tỏ ra rất hài lòng.

Những chuyện như thế này Tiểu Tinh đã chứng kiến rất nhiều lần. Lần nào cô cũng tức sôi máu, dĩ nhiên chắc thể âm thầm tức sôi máu. Lần này cô không muốn làm anh hùng vô danh nữa, thần nhiên nói một câu:

- Đứng rồi tổng biên tập, giám đốc Tiết của công ty quảng cáo nhờ tôi hỏi thăm ông. Ông ấy nói muốn mời ông uống rượu. - Khéo léo nhắc cho sếp biết công ty quảng cáo này là do tôi đến nói chuyện bàn bạc.

- Ha ha ha ha... - Dường như tổng biên tập đã hiểu ý của Tiểu Tinh, ông ta cười rất tươi. Còn Triệu Vân thì lạnh lùng lườm Tiểu Tinh: Con ranh này cứng cáp rồi đây, dám chơi xấu mình.

2

Hoạt động có vẻ tiến triển rất tốt nhưng cuối cùng lại là “thùng rỗng kêu to”. Sau khi đăng quảng cáo, chỉ có vài cuộc điện thoại tư vấn, không một ai đăng ký. Trưởng phòng Triệu rất lo lắng, cô ta nói với Tiểu Tinh:

- Cô nghĩ cách đi, ít nhất phải tìm một trăm người tham gia hoạt động lần này.

Tiểu Tinh thăm than thở trong lòng nhưng vẫn thản nhiên nhận lời. Mấy năm đi làm, Tiểu Tinh đã hình thành một thói quen, sếp giao cho việc gì, cho dù là bảo mình nâng cả trái đất thì trước tiên cũng phải nhận lời, đừng có nhún mạnh khó khăn, không được nói không, nếu không sếp sẽ nói lại một câu:

- Cô vẫn chưa làm, sao biết là không được?

Vài ngày sau sẽ báo cáo tình hình với sếp:

- Tôi đã thử rất nhiều cách nhưng không được.

Lúc ấy không làm được việc không phải là vấn đề chủ quan mà là vấn đề khách quan vì đã thử rất nhiều cách rồi.

Ngày hôm sau, Tiểu Tinh báo cáo với Triệu Vân:

- Trưởng phòng, hôm qua tôi đã liên lạc với tất cả bạn bè của tôi nhưng họ đều không muốn tham mỷ.

- Không muốn tham mỷ cũng không sao, đến cổ vũ cũng được.

- Công việc của mọi người đều bận rộn, không có thời gian.

- Tang Tiểu Tinh! - Trưởng phòng Triệu nổi nóng - Cô làm việc kiểu gì vậy? Tôi không muốn nghe cô nói quá trình. Tôi chỉ cần kết quả! Tôi không biết cô dùng cách gì, tóm lại phải có một trăm người!

Đúng lúc ấy tổng biên tập bước vào hỏi tình hình đăng ký.

Trưởng phòng Triệu xòe tay, tỏ ra vô tội:

- Tôi đã sớm giao việc này cho Tiểu Tang, đến bây giờ vẫn chưa có người đăng ký, tôi không hiểu, chuyện này khó đến vậy sao? - Một câu nói mà đổ hết trách nhiệm cho Tang Tiểu Tinh.

Mặc dù lãnh đạo đổ trách nhiệm cho bạn nhưng cô ta sẽ không dễ dàng đuổi việc bạn, suy cho cùng thì cô ta vẫn hy vọng bạn làm việc. Tiểu Tinh lầm nhảm trong lòng: Có phải là cần làm lễ cúng không? Thất bại trong chuyện tình cảm thì thôi, sao công việc cũng xui xẻo thế này?

Hết giờ làm, cô đến cửa hàng trang sức, định mua cho mình một miếng ngọc, để xem mang theo bên mình có thể may mắn hơn chút nào không. Đừng hy vọng người khác đối xử tốt với mình, trước tiên mình phải đối xử tốt với mình. Cô chọn nải, chọn được một miếng ngọc như ý, chọn một sợi dây màu đỏ đeo lên cổ. Miếng ngọc xanh đậm đưa trước ngực, trông rất đẹp.

Ra quầy thanh toán, Tiểu Tinh lấy tiền trong ví, đột nhiên nhớ đến một câu nói: “Anh giống miếng ngọc bội, anh sẽ bảo vệ em suốt đời.” Câu nói này là ai nói? Tiểu Tinh thấy chưa xót trong lòng, đôi mắt ngẩn lẹ.

Rất nhiều người xếp hàng mua đồ, người đứng phía sau rất khó chịu, giục cô nhanh một chút. Tiểu Tinh lấy thẻ tín dụng, lúc nhập mật mã, nghĩ đến người này đã rời xa mình, anh đã rời xa mình! Tiểu Tinh vội vàng giật thẻ tín dụng, quay người chạy đi, cổ kìm nén nước mắt không để nó chảy xuống, thầm nghĩ: Anh là kẻ lừa đảo, anh sẽ không bảo vệ em nữa!

Bước ra khỏi trung tâm mua sắm, hai chân cô mềm nhũn, dựa người vào chiếc cột bên ngoài, cảm giác đau đớn không thể chịu được. Thì ra sự bình tĩnh trước đó chỉ là giả tạo, lừa mình lừa người. Đau đớn giống như có ai đó đâm dao vào tim, lúc ấy không cảm thấy, sau này mới thấy nỗi đau ấy lan ra toàn thân.

Lúc này, Hải Châu đang nói chuyện với Phan Lộ Lộ trong căn nhà mới của hai người:

- Mặc dù anh và Tiểu Tinh đã chia tay nhưng anh cũng không thể kết hôn với em. Anh không có cách nào chịu đựng được việc chuẩn bị hôn lễ với một người phụ nữ, cuối cùng lại kết hôn với một người phụ nữ khác.

- Chúng ta có thể không sống trong căn nhà này, thậm chí có thể không làm tiệc. Kết hôn chỉ là chuyện của hai người, chúng ta chỉ cần đi làm giấy đăng ký kết hôn. - Phan Lộ Lộ không đồng ý. Đối với bất kỳ người phụ nữ nào, cách tốt nhất để bày tỏ tình yêu chính là kết hôn.

- Kết hôn không chỉ là chuyện của hai người, liên quan đến hai gia đình, thậm chí hai gia tộc! - Hải Châu lắc đầu. - Anh rất mệt, anh muốn nghỉ ngơi một thời gian.

- Không phải là anh vẫn còn nhớ đến Tang Tiểu Tinh chứ? - Phan Lộ Lộ thấy lòng chua xót, muốn kìm nén nhưng không kìm nén được.

Nhắc đến ba chữ “Tang Tiểu Tinh”, Hải Châu thấy lòng nhói đau:

- Em đừng nói nữa, nói đến những chuyện đó thì có tác dụng gì.

- Đàn ông các người gặp người nào yêu người ấy, cuối cùng người không có được luôn là người tốt nhất. - Phan Lộ Lộ tức giận thật.

Dường như Hải Châu không nghe thấy, anh ngậy người nhìn trần nhà, đôi lông mày nhíu lại, đáng vẻ có chút sợ hãi. Anh đang nghĩ gì?

Lúc ấy điện thoại của Hải Châu đổ chuông. Anh vừa nhìn màn hình liền đứng dậy đi sang phòng bên cạnh. Người gọi điện là Tang Tiểu Tinh, câu đầu tiên mà cô nói là:

- Tôi thề đây là lần cuối cùng tôi gọi điện cho anh... - Cô nói rồi không nói tiếp nữa.

Họ nói chuyện điện thoại rất lâu, đêm khuya tĩnh lặng, giọng nói của Hải Châu lúc to lúc nhỏ. Phan Lộ Lộ ngồi cạnh ghế sofa, ngón tay không ngừng ấn vào mu bàn tay. Cuối cùng cô ta không kìm nén được cảm xúc của mình, ném tất cả tạp chí, cốc chén trên bàn xuống đất. Nói chuyện với Tiểu Tinh xong, Hải Châu nói với Phan Lộ Lộ:

- Anh đưa em về nhà, không còn sớm nữa.

- Em không đi, em muốn ở lại đây.

- Thế thì anh về nhà. - Hải Châu lái xe về nhà bố mẹ.

3

Đợi đến khi Hải Châu quay lại nhà mới thì phát hiện căn nhà đã thay đổi. Ga trải giường màu đỏ sậm theo phong cách châu u mà Tiểu Tinh thích đã được thay bằng ga trải giường quê mùa màu hồng phấn. Tấm thảm kê ô trong phòng khách cũng không thấy đâu, thay vào đó là miếng đệm chân bằng da dê. Những thứ mà Tiểu Tinh chưa kịp mang đi đã bị ném vào túi vứt ra ban công:

- Những thứ này cô ta có cần không? Cần thì mau chóng đến lấy đi, không cần thì em vứt đi đấy. - Phan Lộ Lộ vội vã đến nỗi người ướt đầm mồ hôi. Cô ta nóng lòng muốn xóa bỏ dấu ấn mà nữ chủ nhân trước đã để lại trong căn nhà.

Hải Châu khó có thể chấp nhận được, nổi nóng với Phan Lộ Lộ:

- Em muốn làm gì?

Phan Lộ Lộ tỏ ra rất ảm ức, nhưng không nói gì, đứng ngây ra đó giống như giật mình hoảng sợ. Hải Châu lại có chút không đành lòng, khoác vai cô ta:

- Thay rồi thì thôi, chúng ta đi ăn.

Hải Châu không dám nói với bố mẹ chuyện mình chia tay với Tiểu Tinh. Trương Kiếm Long cũng muốn để hai người bình tĩnh một thời gian nên vờ như không biết. Thấy ngày tổ chức hôn lễ sắp đến gần, suốt ngày mẹ ở nhà nghiên cứu mời ai không mời ai, Hải Châu cũng thấy rất sốt ruột. Nghĩ đi nghĩ lại anh đã tự chạy đến khách sạn hủy tiệc cưới.

Anh vừa rời khỏi khách sạn thì giám đốc khách sạn đã gọi điện thoại cho Trương Kiếm Long:

- Tổng giám đốc Trương, con trai anh muốn hủy tiệc cưới, không có chuyện gì chứ?

Tổng giám đốc Trương thần nhiên nói:

- Thật sao? Có thể là hai đứa cãi nhau, để tôi hỏi xem thế nào.

Giám đốc khách sạn rất sốt ruột, ngày đẹp như thế bao nhiêu người tranh nhau, bên này hủy bên kia có người tranh nhau vỡ đầu nhưng lại không thể nói ra, vẫn cười như không có chuyện gì:

- Trẻ con cãi nhau là chuyện bình thường! Bàn tiệc tôi vẫn để lại cho ông, tôi sẽ đợi điện thoại của ông!

Trương Kiếm Long cúp máy, sắc mặt u ám, nói với nhân viên đang báo cáo công việc:

- Cậu ra ngoài trước đi, tôi có chút việc.

Nhân viên biết ý đưa tài liệu rồi đi ra. Trương Kiếm Long lập tức gọi điện cho con trai:

- Mày đi hủy tiệc cưới sao? Rốt cuộc mày định làm cái trò gì hả?

Hải Châu áp ứng nói:

- Đột nhiên con không muốn kết hôn nữa, có thể lùi hôn lễ lại được không?

Trương Kiếm Long nghiêm giọng nói:

- Vớ vẩn! Vì sao không muốn kết hôn nữa? Mày tưởng tao không biết chuyện con con của chúng mày à? Tao có bao nhiêu bạn như vậy, cấp trên cấp dưới đều biết con trai tao kết hôn ngày mồng một tháng mười. Mày nói hủy là hủy, mày bảo tao phải làm thế nào? Tao nói cho mày biết, cho dù hôm nay kết hôn ngày mai ly hôn cũng phải tổ chức cho ra trò.

Sau khi bị bố mắng, Hải Châu ngậm người ngồi trong văn phòng suốt buổi chiều. Trước khi tan ca, giám đốc đích thân đến tìm Hải Châu:

- Sao thế? Uể oải, chẳng có tinh thần gì cả.

- Không có gì, thời tiết oi bức. - Hải Châu miễn cưỡng nghiêng người, coi như là đón tiếp sếp. Cả công ty, chỉ duy nhất một mình anh là người thấy giám đốc không đứng dậy.

- Ha ha ha ha... - Giám đốc vừa cười vừa đưa cho anh một phong bì dày.

- Mở ra xem xem tâm trạng có khá hơn chút nào không.

Hải Châu mở phong bì mà có chút nghi hoặc. Vừa mở ra anh đã giật nảy mình, bên trong là một tập nhân dân tệ dày.

- Hải Châu à, lần này công ty diện lược mua thiết bị của chúng ta, công lớn thuộc về cậu. Tôi đã nói với cậu rồi, một người không thể uống hết nước sông Trường Giang, có tiền mọi người cùng kiếm, số tiền này cậu xứng đáng được nhận.

- Tôi chỉ nói với bố tôi một tiếng thôi, chuyện đơn giản mà, không thể nói là lập công lớn được. - Hải Châu đẩy phong bì lại.

- Đừng khách sáo với tôi, cho dù là anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, hưởng hồ đây là chuyện làm ăn. Năm vạn, không nhiều đâu, đưa bạn gái đi du lịch châu u một chuyến! - Giám đốc vỗ vai Hải Châu. - Chỉ cần bố cậu gạt đầu, tiền kiếm không hết, nghỉ thoáng một chút chàng trai. Buổi tối cùng tôi đi thư giãn, bản thân vui vẻ là quan trọng nhất.

TTT

Vừa nghe nói buổi tối Hải Châu không về ăn cơm, Phan Lộ Lộ lập tức lo lắng không yên:

- Phải tiếp khách? Tiếp ai? Ở đâu? Mấy giờ anh về? À... không phải là anh hẹn Tang Tiểu Tinh chứ?

Đột nhiên Hải Châu thấy rất chán ngán, không nói gì mà cúp máy.

- Hải Châu, chuẩn bị xong chưa? Đi thôi! Đúng rồi, hôm nay mời giám đốc phòng mua bán của công ty Phương Thế Đạt ăn cơm, uống hai viên chống say đi, nghe nói cậu ta uống được! - Làm ăn là gì? Không phải họp hành đàm phán kêu gọi đầu tư thì là đến quán bar khách sạn, ăn uống chơi bời, lừa bịp lẫn nhau.

Ăn uống hát hò là cách kết hợp thịnh hành nhất. Khách hàng đồng ý uống với bạn đến sáu phần say bốn phần tỉnh, sau đó đến quán karaoke ôm gái hò hét, trước khi đi nhét tiền boa, vậy là chuyện làm ăn này coi như xong. “Những kẻ vong ơn bội nghĩa chỉ biết ăn, uống, chơi, cầm tiền nhưng không làm việc sớm muộn cũng sẽ vào đây hết!” - Đây là câu cửa miệng của sếp Hải Châu.

Nếu thời gian dừng lại ở một giờ ba mươi phút sáng ngày mồng một tháng bảy, Tang Tiểu Tinh đang nằm trần trọc trên giường, ánh trăng nhàn nhạt bên ngoài cửa sổ chiếu vào, có thể lơ mơ nhìn thấy những đường nét của những vật dụng trong nhà. Căn phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe thấy nhịp đập của tim mình.

Phan Lộ Lộ đang ngậm người ngồi trước máy tính, cách hai phút lại gọi điện cho Hải Châu. Đáng tiếc đầu dây bên kia là giọng nói lạnh lùng:

- Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. - Trái tim của Phan Lộ Lộ chùng xuống, cô mở trang web của China Mobile, nhập số điện thoại của Hải Châu, thử mật mã hết lần này đến lần khác.

Hải Châu đang ở hộp đêm, đang uống hăng, chơi trò chơi với một em có răng khểnh:

- Hai chú ong nhỏ, bay trong vườn hoa... Ha ha, em thua rồi, uống rượu uống rượu! Cái gì? Không uống? Không uống thì phải hôn.

Giám đốc công ty Phương Thế Đạt đã uống say, lớn tiếng nói với một em áo trắng:

- Ba nghìn tệ, lát nữa đi với anh nhé?

Em áo trắng là người mới vào nghề, có chút sợ hãi, lảng tránh rồi lắc đầu.

- Năm nghìn tệ vậy! - Giám đốc nâng giá.

Em áo trắng vẫn im, đáng vẻ như sắp khóc. Má mì không nhìn tiếp được, ngả vào người giám đốc:

- Ôi sếp ơi, em này mới đến, không hiểu gì, xin anh đừng trách. Anh muốn đi đâu, em đi với anh...

- Cô ư? Cô coi mình là ai?

Má mì không tức giận, tươi cười lắc tay anh ta:

- Đừng giận mà, ra ngoài chơi là để mua vui.

- Cô ta đi cùng tôi, tôi sẽ thấy vui. - Anh ta không chịu buông tha.

Lúc ấy, giám đốc của Hải Châu bước lên, kéo em áo trắng sang bên cạnh nói gì đó. Chẳng bao lâu, em đó chủ động lại gần, gượng gạo khoác vai anh ta:

- Anh ơi, chúng ta đi thôi.

Cuối cùng Hải Châu mới biết giám đốc bỏ ra một vạn, điều kiện là để cô gái này ở với khách hàng một đêm.

- Sự tự tôn là cái gì, đừng nói với tôi về cái đó, vô ích! - Giám đốc của Hải Châu nói - Cái gì cũng có giá, chỉ là giá cao hay thấp mà thôi.

TTT

Hải Châu cảm năm vạn ấy mà trong lòng có chút bất an, lặng lẽ nói với bố chuyện này.

- Ồ? - Trương Kiếm Long khẽ nói - Khoản này, ít nhất giám đốc của các con phải kiếm được tám mươi vạn.

Dường như ý muốn nói là cho thế này còn ít. Không biết vì sao lời nói của bố khiến Hải Châu lo lắng, tìm đập thành thịch, cũng không biết là căng thẳng hay phấn khích. Thì ra kiếm tiền dễ như vậy? Tiền kiếm dễ dàng như thế có đáng tin không? Suy cho cùng là tiền mặt, quả thực Hải Châu không nỡ trả lại cho sếp, nghĩ đến chuyện Tiểu Tinh sắp lấy nhà, đến lúc ấy trả nốt tiền, sắm sửa đồ dùng trong nhà cũng cần một khoản tiền không nhỏ, liền gửi số tiền ấy vào thẻ của Tiểu Tinh.

Lúc ấy, Tiểu Tinh đang chuẩn bị cho hoạt động “Đi tìm sứ giả xinh đẹp”, tìm tất cả bạn bè và bạn của bạn, thuyết phục họ đến cổ vũ. Đáng tiếc là phần lớn bạn bè và bạn của bạn đều không có hứng thú với thẩm mỹ. Tiểu Tinh gọi điện thoại cả một ngày mà chỉ có bảy người tỏ ý có thể giúp đỡ cho đủ số lượng.

Trương phòng Triệu không hài lòng lắm, cô ta nói:

- Cô đến trung tâm thành phố, nhìn thấy cô gái nào ăn mặc thời trang thì giới thiệu với họ hoạt động của chúng ta... Cô đừng nói khó khăn với tôi. Tôi nói cho cô biết, những chuyện này trước đây tôi đã từng làm, chẳng có gì khó cả! - Sắc mặt Tiểu Tinh rất khó coi, sống sượng nuốt những lời muốn nói.

Sáng hôm sau, Tang Tiểu Tinh kê một chiếc bàn ỏchỗ râm mát trong trung tâm thành phố. Trên bàn có phiếu đăng ký, tranh ảnh và báo, bên cạnh là áp phích tuyên truyền của hoạt động lần này. Thấy những cô gái đi đi lại lại đều lướt mắt mò hôi, hời hả bước đi, quả thực Tang Tiểu Tinh không có dũng khí kéo tay một người trong số họ rồi hỏi người ta: “Xin chào, cô có muốn thẩm mỹ không?”

Dần dần ánh nắng mặt trời chói chang vô tình chiếu xuống. Tang Tiểu Tinh không thể chịu được cái nóng, quyết định chui vào quán cà phê cạnh đó, nhìn qua cửa kính, nghe nhạc. Thực tiễn chứng minh, con người không thể dễ chịu lâu được, chưa mất mấy được bao lâu Tiểu Tinh đã bắt đầu ngủ gật. Cô gồi đầu lên cánh tay, nghĩ bụng chỉ chợp mắt một lúc, thế nên cô nhắm mắt. Tang Tiểu Tinh còn nằm mơ, mơ thấy hồi nhỏ cùng đám bạn đi ăn trộm nho. Lúc ấy mình thấp bé, chạy vào nhà lấy cái ghế. Một anh hàng xóm đã bế mình lên ghế, đang định nhón chân hái nho thì bị người ta phát hiện. Đám bạn xấu xa hùa nhau bỏ chạy, để lại một mình mình lẻ loi đứng trên ghế không dám nhảy xuống, sợ hãi òa khóc. Còn nhỏ như vậy mà đã cảm nhận được thế nào là bị cô lập.

Cũng không biết ngủ bao lâu, lúc tỉnh dậy mắt vẫn còn ướt, vừa ngẩng đầu lên thì thấy nhân viên của đội quản lý thành phố đang chất chiếc bàn của mình lên xe. Tiểu Tinh bừng tỉnh, chạy ra hét lên:

- Của tôi đây, tôi đây!

- Có người càng tốt, phạt tiền!

Á? Tang Tiểu Tinh trở mắt nhìn, nói mãi mới không bị tịch thu đồ, nhưng phạt hai trăm tệ. Tiểu Tinh không dám nói với Triệu Vân, đành phải coi là mình xui xẻo. Lúc rút tiền trong máy ATM, mắt cô lờ lờ, trong thẻ có hơn năm vạn. Phản ứng đầu tiên của cô là “Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Hoạt động quảng cáo rất hoành tráng nhưng chỉ có vài người đăng ký. Triệu Vân lòng nóng như lửa đốt, suy cho cùng thì người phụ trách hoạt động này là cô ta. Lãnh đạo sốt ruột, người xui xẻo luôn luôn là nhân viên. Một ngày hai mươi tư tiếng, cô ta không phân thời gian địa điểm, cứ nhớ ra là gọi điện

thoại cho Tiểu Tinh:

- Chuyện đăng ký thế nào rồi? Cái gì? Vẫn chưa tìm được người? Tang Tiểu Tinh, năng lực làm việc của cô quá kém, tháng này cô có muốn nhận lương không?

Bị mắng quá nhiều con người ta cũng tê liệt, nghe tai nọ ra tai kia, nếu không thì không sống được. Nhưng tiền lương rất quan trọng, Tang Tiểu Tinh không thể coi là không có chuyện gì. Ngày thứ hai, ngày thứ ba... một tuần liền, Tiểu Tinh phát tờ rơi ngoài đường, khích lệ các cô gái đi qua đi lại: “Cô có thể trở nên xinh đẹp hơn...” Vừa lôi kéo người ta đăng ký tham gia hoạt động, vừa phải đề phòng nhân viên đội quản lý có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Trời không phụ lòng người, sau một tuần, Tang Tiểu Tinh đã có một tập đơn đăng ký, chín mươi sáu tờ, gần hoàn thành nhiệm vụ. Tiểu Tinh vui vẻ đến tòa soạn báo cáo. Triệu Văn nhìn thấy nhiều người đăng ký như vậy cũng thờ phào, dịu dàng hòa nhã với Tiểu Tinh một cách đáng ngạc nhiên:

- Vất vả cho cô rồi, làm tốt lắm. Máy ngày này tôi cũng chịu rất nhiều áp lực, thái độ không được tốt lắm, cô phải bỏ qua cho tôi đây.

- Không sao ạ! - Tiểu Tinh nói dối lòng mình. Lãnh đạo đúng là diễn viên, nói khóc là khóc, nói cười là cười.

Quả nhiên Triệu Văn là diễn viên, cô ta xem tập đơn đăng ký ấy, xem rồi sắc mặt bỗng trở nên u ám:

- Sao toàn là người đi làm thuê thế này? Sao không có lấy một người xinh xắn? Tiểu Tinh, thế này không được, tìm thêm vài cô xinh xắn, biết hát biết múa, như thế mới chọn được chứ... Cô vất vả thêm chút nữa, đến học viện nghệ thuật, học viện âm nhạc xem có cô gái nào muốn đăng ký không?

Tiểu Tinh cảm thấy mình sắp không gượng được nữa, buồn rầu cầm tập đơn đăng ký về, khẽ “vâng” một tiếng rồi về chỗ ngồi của mình. Ngày người một lúc rất lâu mới lấy lại bình tĩnh: trưởng phòng cô coi tôi là siêu nhân chắc? Muốn tìm đủ một trăm cô gái xinh đẹp biết múa biết hát đến tham gia hoạt động tuyển chọn, giải thưởng là thăm mỹ miễn phí?

Đúng lúc ấy Diệp Thuần đi qua, Tiểu Tinh kéo cô, hỏi một câu không đầu không đuôi:

- Cậu có quen ông bầu nào không?

Sau khi Tiểu Tinh kể lại toàn bộ sự việc, Diệp Thuần gợi ý cho cô:

- Khách sạn nhiều cô xinh đẹp, cậu liên hệ thử xem. - Tang Tiểu Tinh điểm lại tất cả những mối quan hệ của mình một lượt, cuối cùng nghĩ đến tổng giám đốc Tôn Dung của khách sạn Hồ Cảnh, nhanh chóng lật số điện thoại gọi cho tổng giám đốc Tôn.

Tôn Dung không hổ là người làm ăn, ông ta nhanh chóng phát hiện tiềm năng của hoạt động này:

- Chúng tôi có thể giúp các cô tìm những cô gái xinh đẹp, có tố chất tham gia tuyển chọn, thậm chí còn có thể cung cấp địa điểm cho hoạt động lần này. Nhưng điều kiện là coi khách sạn chúng tôi là đơn vị tổ chức, tất cả những quảng cáo tuyên truyền đều phải có tên của khách sạn chúng tôi.

Tiểu Tinh nghe vậy bỗng tươi như hoa, thầm gào thét trong lòng: Quá hay, quá tuyệt, quá OK nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra do dự:

- Giám đốc Tôn, chắc chuyện này không vấn đề gì, nhưng tôi vẫn phải hỏi ý kiến sếp. Hoạt động lần này chúng tôi tuyên truyền rất nhiều, rất nhiều nhà đầu tư muốn tham gia, tôi sẽ cố gắng hết sức giành cơ hội cho khách sạn. - Hai ba câu nói biến tình thế từ bị động sang chủ động.

Tôn Dung bật cười:

- Tiểu Tang, cô rất tháo vát, sau này không muốn làm ở tòa soạn nữa thì sang chỗ tôi nhé!

TTT

Bố Tiểu Tinh là người đàn ông duy nhất trong nhà, ông không biết vì sao con gái và Hải Châu nói chia tay là chia tay. Con gái rất đau lòng, mặc dù cố gắng giấu giếm nhưng là một người cha, ông hiểu và cảm thấy cũng đau lòng thay. Bố Tiểu Tinh quyết định đi tìm bố Hải Châu, nói chuyện giữa hai người đàn ông.

Chuyện này bố Tiểu Tinh không nói với ai. Sáng sớm hôm sau, ông mặc quần áo lịch sự, đạp xe đến coquan của bố Hải Châu. Tòa nhà này rất to, bố Tiểu Tinh dất xe vào trong sân, nhanh chóng bị bảo vệ chặn lại:

- Này, xe đạp dựng ở ngoài. - Bố Tiểu Tinh thật thà đi ra ngoài, dựng xe đạp bên đường, đưa cho bảo vệ một điều thuốc:

- Phiên anh trông hộ, bây giờ kẻ trộm nhiều lắm. - Bảo vệ cầm điều thuốc lên nhìn, thấy đó là thuốc Hồng Hà năm tẹ một bao, liền vứt xuống bàn, gạt đầu cho xong chuyện.

Bố Tiểu Tinh bước vào đại sảnh. Bảo vệ ngăn ông lại:

- Này, ông tìm ai?

- Mời anh hút thuốc. - Bố Tiểu Tinh mỉm cười rồi lại mời thuốc.

- Tôi không hút. - Anh bảo vệ trẻ tuổi nghiêm mặt nói.

Bố Tiểu Tinh giờ tay ra rồi ngưng ngưng rút tay lại, mỉm cười lấy một điều thuốc chuẩn bị hút.

- Ở đây cấm hút thuốc! - Bảo vệ quát, bố Tiểu Tinh sợ quá run tay, chiếc bật lửa nhựa rơi xuống đất.

- Ông tìm ai? - Bảo vệ cầm sổ đăng ký.

- Tôi... tôi tìm tổng giám đốc Trương.

- Tổng giám đốc Trương nào?

Bố Tiểu Tinh trở mặt nhìn, lẽ nào còn có mấy tổng giám đốc Trương? Ông không nhớ tên của bố Hải Châu,áp úng một lúc mới nói:

- Là tổng giám đốc Trương đứng đầu công ty.

Bảo vệ tỏ ra không tin, nhìn bố Tiểu Tinh từ trên xuống dưới, khinh thường hỏi:

- Ông? Tìm tổng giám đốc Trương!

- Tôi tìm ông ấy có chút chuyện, anh nói với ông ấy bố Tiểu Tinh tìm là ông ấy biết, phiền anh thông báo một tiếng.

Bảo vệ khó chịu nhấc máy:

- Alô, thư ký La à? Ở dưới có một ông già tìm tổng giám đốc Trương... nói là bố Tiểu Tinh gì đó, không nói có chuyện gì... Tôi không biết... Mời ông ấy lên, được được, tôi biết rồi.

- Chú ạ, mời chú đi bên này! - Sau khi cúp máy, thái độ của bảo vệ lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, đưa bố Tiểu Tinh đến tận cửa thang máy, giúp ông ấn thang máy - Tổng giám đốc Trương ở phòng 2408 tầng 24, lúc này thái độ của cháu không tốt chú đừng đẩy, cháu không biết chú là họ hàng của tổng giám đốc Trương.

Trương Kiếm Long đang ngồi trong văn phòng chờ bố Tiểu Tinh. Ông bảo thư ký pha trà cho bố Tiểu Tinh, thái độ lạnh lùng và khách sáo:

- Mời ông uống trà.

Bố Tiểu Tinh chưa bao giờ đến văn phòng cao cấp như thế này, ông cố làm ra vẻ thành thạo bưng cốc uống một ngụm trà, không ngờ nước trà nóng rất, ông bị bỏng, vội nhỏ ra khiến nước bắn tung tóe ra bàn, ra sofa. Bố Tiểu Tinh không ngớt nói lời xin lỗi, cúi người lấy vật áo lau.

Trương Kiếm Long lạnh lùng nhìn, một lúc sau mới nói:

- Không sao, tôi bảo người đến dọn, ông ngồi đi, ngồi đi.

Điện thoại đổ chuông, Trương Kiếm Long nhấc máy, giọng đầy quyền uy:

- Chẳng phải tôi đã sắp xếp rồi sao? Sao chuyện nhónhặt như thế cũng không làm được? - Giọng nói bình tĩnh nhưng lại rất khí thế.

Bố Tiểu Tinh nhìn ông thông gia tương lai ngồi sau bàn làm việc, chưa mở miệng nói nhưng đã thấy có chút sợ hãi, im lặng chờ Trương Kiếm Long cúp máy. Lúc ấy ông mới lấy giọng, lấy hết dũng khí nói:

- Tôi biết ông rất bận, tôi không biết số điện thoại của ông, nếu không đã có thể hẹn trước. Tôi đến vì chuyện của bọn trẻ...

- Đây là lỗi của Hải Châu! - Bố Tiểu Tinh chưa nói xong, Trương Kiếm Long đã đưa ra kết luận cho chuyện này. - Ông yên tâm, tôi sẽ về nói chuyện với nó. Tiểu Tinh là cô gái tốt, nhà chúng tôi đã viết xong thiệp mời rồi, nhất định chúng sẽ kết hôn. - Tổng giám đốc Trương giống như chúa cứu thế trên cao, nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Nhất định chúng sẽ kết hôn! Câu nói này giống như thuốc an thần khiến bố Tiểu Tinh thấy nhẹ cả người. Ông cảm ơn rồi ra về. Khi đi xuống dưới, nhìn thấy bảo vệ, ông lại thân thiện đưa một điều thuốc. Lần này bảo vệ đưa hai tay ra cầm, gật đầu bợ đỡ:

- Cảm ơn chú, cảm ơn chú!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Đột nhiên Tiểu Tình cảm thấy Triệu Vân khó tính hẳn học lại rất giống người chị bên hàng xóm. Cô nắm lấy tay Triệu Vân. Triệu Vân cảm kích nhìn Tiểu Tình, Không nói gì, chỉ cười. Hành khách dần dần nhiều lên, đàn ông quát tháo, trẻ con khóc lóc, hai người phụ nữ nắm chặt tay, không buông ra.

1

Kể cũng lạ, từ sau khi Trương Kiếm Long mất thể diện trước trước mặt Triệu Vân, cơ thể đã một thời tràn đầy sức hút và ma lực của cô không còn bắt kì sức hấp dẫn nào với ông. Những cuộc hẹn cũng thưa dần, một hai tuần không gặp nhau lấy một lần.

Còn về Diệp Thuần, cơ thể trẻ trung căng đầy sức sống từng bước được “khai thác” khiến khao khát khám phá trào dâng mãnh liệt trong ông. Những buổi tối không phải đi tiếp khách, Trương Kiếm Long thường đến căn hộ của Diệp Thuần, cùng cô ăn cơm, xem tivi, nghe cô kể kể buổi sáng làm gì, buổi chiều làm gì. Cơ thể của họ ngày càng hào hợp, tình cảm cũng ngày càng say đắm.

Dưới sự khuyến bảo mềm mỏng của Trương Kiếm Long, cuối cùng Diệp Thuần cũng quyết định xin thôi việc. Cô vừa tốt nghiệp là xin đi làm ở tòa soạn này. Hồi ấy cô vẫn là một tờ giấy trắng, bị tô đủ các loại màu sắc trong cái văn phòng nhỏ bé này. Áp lực là màu đen, thành công là màu đỏ, phấn khích là màu cam, thất vọng là màu xám. . . Lúc tức giận âm ỉ, biết bao lần cô nghĩ rằng cùng lắm là bỏ việc không làm nữa. Bấy giờ thực sự phải đi thì lại thấy buồn và lưu luyến. Đơn xin thôi việc đã đánh xong, cái số bí mật lưu trong máy tính, cứ kéo dài mãi, từ lúc Tiểu Tình và Hải Châu chuẩn bị kết hôn đến lúc hai người chiến tranh lạnh chia tay. Cuối cùng Diệp Thuần quyết tâm in đơn xin thôi việc, đưa cho cấp trên Triệu Vân.

Triệu Vân tỏ ra rất ngạc nhiên, Cô ta luôn nghĩ rằng Diệp Thuần là một cô gái ngoại tình, có thể đứng vững trong thành phố này là nhờ có công việc khá tốt này. Đột nhiên bây giờ muốn thôi việc, quả thật khiến người khác rất khó hiểu.

- Sức khỏe không tốt? – Triệu Vân liếc nhìn tờ đơn trên tay, giấy trắng mực đen rõ ràng – Cô còn trẻ như thế mà đã sức khỏe không tốt? Không tốt ở đâu?

Diệp Thuần có chút chột dạ, miễn cưỡng nói:

- Đây là chuyện riêng của tôi, không tiện nói với trường phòng.

Bỗng nhiên Triệu Vân bị nhân viên khiêu khích, cảm thấy mất mặt. Cô ta ném đơn xin thôi việc xuống bàn:

- Tôi không phê chuẩn!

Trên đời chỉ có chuyện không thể đi làm, không có chuyện không thể nghỉ việc, dù sao thì cũng không muốn làm nữa, thủ tục chỉ còn là giấy tờ, Diệp Thuần vượt cấp gửi đơn xin thôi việc cho tổng biên tập Thường.

Tổng biên tập Thường có một thói quen, cho dù nhân viên làm việc xuất sắc đến đâu, thành tích xuất sắc đến đâu, chỉ cần đơn xin nghỉ việc gửi đến tay ông thì ông sẽ không ngăn cản. logic của ông là đã đến bước này chứng tỏ người ta đã hạ quyết tâm tìm đường lùi, nói nhiều vô ích, giữ lại cũng không nên, liền phê chuẩn ngay!

Quả nhiên đơn xin thôi việc nhanh chóng được phê chuẩn. Bỗng nhiên Diệp Thuần thấy lòng trống trải. Cô nhìn xung quanh một lượt, các đồng nghiệp vẫn đang viết báo cáo, gọi điện thoại, gửi fax như mọi ngày, ai ai cũng bận rộn, Cô cảm thấy hụt hẫng, chỉ còn một tháng nữa là mình sẽ không còn bất kì quan hệ gì với nơi này. Tòa soạn đã lưu giữ rất nhiều niềm vui và nỗi buồn, mơ ước và phấn đấu của cô. Từ đây tất cả đều kết thúc, chỉ là một dòng kinh nghiệm làm việc trong hồ sơ xin việc.

- Diệp Thuần, cậu đứng ngây ra đó làm gì? Xem giúp mình báo giá của quảng cáo ống đồng là bao nhiêu? – Tiểu Tình nói với cô.

Diệp Thuần sửng ngờ, vội nói một dãy số:

- 32.500 tệ - Sau đó mới tính bảng giá đối chiếu, không sai một chữ.

TTT

Khi bố Tiểu Tình đắc chí nói với con gái mình đã đến tìm bố của Hải Châu, Tiểu Tình lập tức nhảy lên:

- Ai bảo bố đi? Bố đi làm gì? Chuyện của hai đứa bọn con bố tham dự vào làm gì?

Bố Tiểu Tình không ngờ phản ứng của cô lại giữ dội đến vậy, những đường gân trên trán hẳn lên. Một lúc sau ông mới áp ứng nói:

- Bố... bố chỉ muốn tốt cho hai đứa thôi.

Tiểu Tình nhìn bố, vừa thương vừa chua xót. Cô không nói gì nữa, thờ dãi rồi quay người đi ra khỏi cửa, đi lang thang trên đường. Tiểu Tình trong lòng rối bời, trong túi của cô nhét năm vạn dây cộc, cô luôn mang theo bên mình muốn trả lại cho Hải Châu nhưng lại không có dũng khí gọi điện cho anh.

Khi chiếc xe đến trước cổng khu Long Phụng, Tiểu Tinh ngạc nhiên, cô đã không tự chủ được lái xe đến căn nhà mới hồi nào.

Cô chậm chậm lái xe vào trong, dừng lại phía dưới căn nhà quen thuộc, ngẩng người nhìn ánh đèn trong phòng, cảm xúc đan xen chông chênh. Cô cảm điện thoại, lấy hết dũng khí ấn dây số quen thuộc ấy, nhưng chỉ một hồi chuông lại hốt hoảng tắt máy.

Cô không dám nghe giọng nói của anh, sợ rằng anh chỉ nói một tiếng “Alô”, mình sẽ không kịp nên được quay đầu, yêu anh, tranh dành anh với cô gái kia.

Thực ra hôm ấy thật sự rất trùng hợp. Hải Châu từ chối đi tiếp khách, cũng không hẹn hò với Phan Lộ Lộ, chỉ muốn yên tĩnh một mình. Anh nằm trên sofa, ném điện thoại trên bàn ăn. Điện thoại đổ chuông liên hồi, anh đều không nghe. Nhưng cuộc điện thoại chỉ reo một chuông lại khiến Hải Châu nhói lòng. Anh ngồi dậy lấy điện thoại như bị điện giật. Quả nhiên là số điện thoại quen thuộc ấy. Hải Châu vội vàng gọi lại...

Điện thoại đổ chuông, Tiểu Tinh thấy tim mình đập thình thịch, nghe hay không nghe, nghe hay không nghe? Cuối cùng cô mở điện thoại, chỉ “Alô” một tiếng rồi không thể nói tiếp được nữa.

Hải Châu tưởng rằng tín hiệu không tốt, rào bước đi đến bên cạnh cửa sổ:

- Tiểu Tinh, alô, em nói đi, nói đi. – Vừa cúi đầu thì nhìn thấy xe của Tiểu Tinh đỗ ở dưới.

Hải Châu sẽ nhớ buổi tối hôm ấy suốt đời. Anh chạy như bay xuống dưới, thấy Tiểu Tinh đang nắm vô lăng. Anh gõ cửa xe, Tiểu Tinh từ từ ngẩng đầu, sau đó Hải Châu nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trong đôi mắt của cô, càng ngày càng đầy, cuối cùng trào ra, tuôn dài trên má. Họ nhìn nhau qua tấm cửa kính, giống như một bộ phim cảm ngày xưa, cứ nhìn nhau như thế, không có lời thoại.

Tối hôm ấy ánh trăng sáng ngời, vì sao lấp lánh, tất cả những âm thanh xa gần đều vang lên bên tai, mơ hồ nghe thấy tiếng sáo uyển chuyển du dương trong đêm tối dịu dàng. Hoa quế trong khu vườn nhỏ đã nở, tỏa ra mùi hương ngọt ngào, trầm lắng.

2

Hôm ấy sau khi về nhà, Tiểu Tinh nói chuyện điện thoại với Hải Châu rất lâu, nghe giọng nói quen thuộc ở đầu dây bên kia, Tiểu Tinh cảm thấy dường như những ngày tháng tươi đẹp trước đây đã quay trở lại.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ thật sự rất nhạy bén. Phan Lộ Lộ gọi điện cho Hải Châu thấy mấy bận suốt. Cô ta liền gọi điện cho Tiểu Tinh, cũng thấy mấy bận. Suốt hai tiếng đồng hồ, điện thoại của họ cùng bận. Trái tim của Phan Lộ Lộ dần dần chùng xuống.

Ngày hôm sau, Hải Châu hẹn Tiểu Tinh cùng ăn tối, chính tại quán bít tết mà họ thường xuyên đến. Nhân viên phục vụ tươi cười tiếp đón:

- Hai người có muốn dùng thử món ăn tình nhân của nhà hàng chúng tôi không?

Hải Châu và Tiểu Tinh nhìn nhau cười rồi gật đầu. Rượu vang được mang đến, Hải Châu nhẹ nhàng rót cho Tiểu Tinh nửa ly, sau đó cho thêm hai viên đá.

- Em còn nhớ lần đầu tiên anh mời em đồ ăn tây không?

- Sao em có thể quên được? – Tiểu Tinh cười – Hôm ấy anh quá căng thẳng, làm đổ rượu vang vào người em. Anh biết không, chiếc váy trắng mà em mặc hôm ấy, vì để gặp anh mà em đã đến Parkson mua, rất đắt, quyết tâm mãi mới dám mua.

- Đúng đúng, anh biết chiếc váy trắng ấy, về sau anh muốn mang đi giặt nhưng em nhất quyết không cho.

- Bởi vì em không nỡ, em nghĩ đó là một... một kỷ niệm – Đột nhiên Tiểu Tinh có chút thương cảm.

Hải Châu nắm bàn tay lạnh lạnh của cô. Người con gái trước mắt cúi đầu, dáng vẻ có chút sợ hãi, long mi in bóng xuống má, nhấp nháy nhấp nháy, giống như con bướm xinh đẹp đang rộng đôi cánh muốn bay đi nhưng lại lao xuống...

Lúc ấy, điện thoại của Hải Châu đổ chuông, kéo hai người trở về với hiện thực. Hải Châu chột dạ nhìn Tiểu Tinh rồi nhấc máy:

- Alô... Anh đang ăn cơm với khách... không biết được, em đừng đợi anh nữa.

Tiểu Tinh ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mắt, rốt cuộc anh ta yêu ai? Chẳng bao lâu điện thoại của Tiểu Tinh cũng đổ chuông, cúi đầu thì nhìn thấy số điện thoại của Phan Lộ Lộ. Tiểu Tinh thờ dãi, bây giờ nên đến lượt cô ghen tuông rồi. Lúc đầu cô không muốn nhấc máy nhưng đối phương gọi liên hồi khiến tâm trạng cô chuyển từ than thở đến tức giận, cuối cùng đã nhấc máy:

- Tang Tiểu Tinh, tôi nói cho cô biết, tránh xa chồng tôi ra, tối qua cô nói chuyện với Hải Châu đến tận nửa đêm, tưởng tôi không biết sao? – Phan Lộ Lộ hầm hầm trút hết mọi nỗi tức giận lên người Tiểu Tinh.

- Vậy sao? – Tiểu Tinh khẽ nói – Những lời này cô hãy nói với chồng cô, anh ta đang ngồi bên cạnh tôi. – Cô nói rồi đưa điện thoại cho Hải Châu.

Hải Châu sững người, cầm điện thoại mà như cầm củ khoai nướng. Tiếng hét chói tai, tuyện vọng của Phan Lộ Lộ truyền qua điện thoại, Hải Châu tát máy luôn. Anh ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt u buồn của Tiểu Tinh, Hải Châu nhìn cô chằm chằm như đã hạ quyết tâm:

- Chúng ta hãy bắt đầu lại. – Rồi anh nói một câu – Tối nay anh sẽ nói với cô ấy.

TTT

Tiểu Tình không biết Hải Châu sẽ dàn xếp chuyện này như thế nào. Cô chỉ biết Phan Lộ Lộ sẽ không chịu dễ yên. Vì Hải Châu, cô gái này có thể bất chấp tất cả. Nhưng mình đã qua cái tuổi bất chấp tất cả, cô phải bận tâm đến nhiều thứ, vì thế cô rất sợ Phan Lộ Lộ tìm đến, chất vấn mình trước mặt các đồng nghiệp: “Vì sao cô lại cướp chồng của tôi?” Mặc dù Tiểu Tình không cướp, mặc dù Hải Châu cũng không phải chồng cô ta nhưng các đồng nghiệp sẽ không để ý đến những chi tiết này. Chỉ một câu nói ấy thôi đã đủ để Tiểu Tình không còn mặt mũi làm người.

Đúng lúc ấy Triệu Vân phải đi Bắc Kinh khai thác thị trường quảng cáo, dĩ nhiên Tiểu Tình phải đi cùng. Mặc dù Tiểu Tình biết đi công tác với một người tính tình cô quái như thế này, những khó khăn hiểm nguy trên đường đi tuyệt đối không thua kém Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh. Nhưng khó khăn thế nào cũng hơn việc đối mặt với Phan Lộ Lộ, vì thế cô tích cực hưởng ứng đi công tác.

Để được tiếng chi tiêu tiết kiệm trong tòa soạn, Triệu Vân đã chọn đi tàu, sai Tiểu Tình đặt hai vé giường nằm lúc mười giờ hai mươi phút tối.

- Trưởng phòng Triệu, vé đã được đưa tới, trưởng phòng xem chúng ta gặp nhau ở ga tàu lúc mấy giờ? – Tiểu Tình hỏi.

- Chín giờ cô đến nhà tôi, chúng ta cùng đi. – Trưởng phòng Triệu không ngần ngại.

Tiểu Tình than thở trong lòng, nhà mình cách ga rất gần, bắt xe cũng chỉ mất giá mở cửa. Triệu Vân sống ở phía đông thành phố, ngược hướng với ga tàu.

Chín giờ tối, Tiểu Tình đến nhà Triệu Vân. Vừa gõ cửa đã sững người. Thông thường người ta thường đặt lọ hao hoặc mắc treo mũ áo ở cửa nhưng căn nhà chỉ có bà chủ này lại treo một bức ảnh phóng to ở cửa. Người phụ nữ trong bức ảnh mặc áo đen, đi giày đỏ, ánh mắt mờ màng, hai tay khoanh trước ngực, trông rất lạ lùng. Bức ảnh được photoshop, đẹp thì có đẹp nhưng dưới ánh đèn, bức ảnh ấy ẩn chứa vẻ gì đó kì lạ rất khó diễn tả.

Tiểu Tình không dám nhìn lâu, thay dép rồi nhanh chóng đi vào. Trên bức tường phía sau ghế sofa trong phòng khách cũng treo bức ảnh của bà chủ nhà: Mặc chiếc váy dài chấm gót, đi trên bãi cát. Không thể không thừa nhận người phụ nữ này rất đẹp, có vẻ gợi cảm và cuốn hút đặc biệt của người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi.

Căn phòng rất ngon gang và rộng rãi nhưng không có một vết tích đàn ông. Trên bàn ăn có một bức tranh thêu, là một bức tranh hoa cúc sắp hoàn thành. Các mũi thêu rất đều và ẩn chứa tâm sự. Tiểu Tình cảm thấy có chút ngạc nhiên, cô không ngờ người phụ nữ mạnh mẽ, nhanh nhẹn, hoạt bát như vậy lại có thời gian rảnh rỗi như thế này. Tuổi xuân của một người phụ nữ âm thầm trôi đi trong những sợi chỉ, trong từng mũi kim sao? Trong lòng Tiểu Tình trào dâng cảm giác xót xa, cảm giác xót xa của một người phụ nữ dành cho một người phụ nữ. Đột nhiên cô muốn gần gũi với cô ta hơn.

- Đứng ngay ra đó làm gì, mau giúp tôi xếp tài liệu vào túi! – Trưởng phòng Triệu quát lên.

Tiểu Tình khẽ thở dài rồi cúi người, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Phụ nữ quá mạnh mẽ, cuối cùng chính là người bị tổn thương.

Hành lý của Triệu Vân rất phong phú. Cô ta mang rất nhiều quần áo, trang phục đi làm, dạo phố, dạ hội... đủ loại màu sắc, túi xách, giày dép, phụ kiện đi kèm cũng không thể thiếu. Một chiếc vali khác để laptop, tài liệu, mỹ phẩm và một túi thuốc rất to. Cốc uống nước dung trên tàu, dép đi một lần và một chiếc khăn quàng mỏng thì được cho vào một chiếc túi xách, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra dùng, rất thuận tiện... Có điều đi công tác một tuần, tất cả mọi đồ dùng đều mang theo bên người, có thể thấy người phụ nữ nhìn thì có vẻ mạnh mẽ này nhưng lại luôn mang trong mình cảm giác không an toàn.

Tiểu Tình thấy may mắn vì mình chỉ mang một chiếc túi du lịch nhỏ, nếu không nhiều đồ như thế, hai người phụ nữ không thể mang đi được. Ba chân bốn cẳng lôi vali ra cửa, kéo xuống dưới, bỗng nhiên Triệu Vân hét một tiếng:

- Chết rồi!

Sau đó nói với Tiểu Tình bằng giọng ra lệnh:

- Cô trông hành lý, tôi quên uống sữa rồi. – Cô ta nói rồi vứt chiếc túi cầm tay cho Tiểu Tình, chạy vụt đi.

Đã sắp đến giờ tàu chạy, Tiểu Tình trông một đồng hồ mà lòng như lửa đốt. Đợi khoảng mười phút, cuối cùng thấy Triệu Vân đi giày cao gót, chậm rãi bước lại:

- Bắt xe đi, sao cô còn chưa bắt xe? Sắp không kịp rồi.

“Cô cũng biết không kịp à?” Tiểu Tình tức giận nghĩ. Cô vứt hành lý trên vỉa hè, chạy sang bên đường bắt xe.

- Trời ơi, sao cô có thể dựng hành lý của tôi vào gốc cây thế này? – Trong nháy mắt, dường như đột nhiên tâm trạng của Triệu Vân lại vui vẻ hẳn lên, trách móc nhẹ nhàng với cấp dưới.

Khu vực này rất ít taxi, khó khăn lắm mới bắt được xe. Trưởng phòng Triệu ngồi vào trong xe, một mình Tiểu Tình thở hổn hển nhét túi lớn túi bé vào trong xe. Trên đường đi, trưởng phòng Triệu lại một lần nữa thốt lên. Lần này quên không mang pin điện thoại dự trữ, có điều thời gian không cho phép cô ta quay về nhà lấy. Thế nên cô ta rất buồn rầu, than phiền rằng pin Samsung không dùng được lâu, than phiền điện thoại có nhiều bức xạ quá lớn, than phiền công việc vất vả, động một tí là phải đi công tác, lại còn không thể ngồi máy bay...

- Tiểu Tinh, cô nói xem vì sao người ta phải đi làm?

- Để kiếm tiền.

- Cô nói xem vì sao tôi có mọi thứ, có nhà, có xe, còn có mấy chục vạn trong thị trường cổ phiếu, tôi còn phải đi làm làm gì?

Tiểu Tinh bức tức trong lòng, cô kể khổ hay khoe khoang vậy? Tiểu Tinh biết lúc này điều Triệu Vân muốn nghe mình nói là: Đúng vậy, thật không hiểu chích nhiều tiền như vậy còn cần phải đi làm làm gì? Nhưng Tiểu Tinh không muốn nói như vậy, cô nói:

- Thế thì chị không cần phải đi làm nữa, - Quả nhiên sắc mặt của Tiểu Vân có chút khó coi, không nói gì nữa.

Lên tàu rồi cũng không còn sớm nữa, Tiểu Tinh đánh răng rửa mặt rồi leo lên giường, chuẩn bị đi ngủ. Triệu Vân vô duyên vô cớ lại nổi nóng:

- Lúc nào rồi mà cô còn tâm trạng để ngủ? Đến Bắc Kinh phải triển khai công việc như thế nào, cô có ý kiến gì không?

Tiểu Tinh tức giận muốn nói rằng: “Tôi chẳng có ý kiến gì cả, tôi đang buồn ngủ”. Nhưng vẫn phải vùng dậy bò xuống, cố gắng lấy tinh thần ngồi bên cạnh trường phòng Triệu.

Đúng lúc ấy tàu tắt điện, chỉ để lại ánh đèn mờ nhạt.

- Á? sao lại tắt điện? – Triệu Vân than phiền – Tiểu Tinh, đi bảo bọn họ bật đèn lên! – Giọng nói rất to, hành khách xung quanh nhìn cô ta với ánh mắt rất kì lạ. Tiểu Tinh cúi đầu ra điều tôi không quen người phụ nữ này, không quen. . .

Khó khăn lắm Tiểu Tinh mới khiến Triệu Vân hiểu rằng mình không có bản lĩnh chỉ huy nhân viên trên tàu không tắt điện, cũng không có bản lĩnh sắp xếp tất cả hành khách trên tàu ngủ dưới ánh điện. Thế là Triệu Vân lại than phiền có quá nhiều áp lực trong công việc, đi công tác không được đi máy bay. . . Cần nhân một hồi lâu, đột nhiên Triệu Vân lại nhớ lại một chuyện:

- Tang Tiểu Tinh, điện thoại của tôi sắp hết pin rồi, mau bảo bọn họ giúp tôi tìm ổ điện sạc pin!

3

Chuyến đi Bắc Kinh không thuận lợi, đi đến đâu cũng bị từ chối khiến trường phòng Triệu nhụt chí, thế là Tiểu Tinh trở thành chỗ để cô ta trút giận.

Công ty đồ uống Đông Đạt là mục tiêu quan trọng nhất của chuyến đi này. Nhưng công ty của họ ở Thuận Nghĩa. Triệu Vân thấy bắt taxi rất đắt nên tìm một chiếc xe bên đường, thỏa thuận giá cả, cả đi cả về là một trăm tệ. Thì ra lái xe của chiếc xe này chuyên vận chuyển hàng hóa cho các khu đô trang trí, đột nhiên chuyển sang bắt khách, rất nhiều thói xấu chưa thể thay đổi được. Lên xe một cái là vền áo ba lỗ lên, để lộ cái bụng đầy mỡ. Hai người phụ nữ nhìn nhau, thăm nghĩ, thôi thôi, cố nị một chút là đến, kim nén không lên tiếng. Anh ta chỉ biết mấy khu đô trang trí, sau khi lái xe đến khu đô gia dụng của Thuận Nghĩa thì không biết rẽ hướng nào nữa, vòng trái vòng phải một hồi lâu, cuối cùng cũng đến công ty Đông Đạt, nhưng đã quá giờ hẹn gần một tiếng.

Hai người phụ nữ chạy vào phòng làm việc của giám đốc Từ, phòng marketing chạy như nước rút nhưng bị tắc ở cửa:

- Xin lỗi, giám đốc Từ đang họp.

- Là thế này, chúng tôi có hẹn với giám đốc Từ nhưng lái xe không biết đường nên đã đến muộn, rất xin lỗi, phiền cô có thể thông báo một tiếng được không? – Tiểu Tinh thở hắt hắt giải thích với nhân viên lễ tân.

- Xin lỗi, lãnh đạo của chúng tôi rất bận, Các cô đến muộn là vấn đề của các cô. – Cô ta tỏ ra rất khinh người, không thèm ngẩng đầu mà tiếp tục đánh máy.

Gừng càng già càng cay, trưởng phòng Triệu lập tức xông vào văn phòng. Nhân viên lễ tân lao ra chặn lại:

- Không được, đứng lại, hừ, sao cô lại vô ý thức như vậy?

Tiểu Tinh tức giận, kéo tay cô ta ra:

- Im miệng, cô có thái độ gì vậy? Thầy giáo của các cô không dạy các cô làm người phải biết lễ phép sao? Cô cso biết hai chữ ý thức viết như thế nào không?

Bắc Kinh là nơi ngọa hổ tang long, nhân viên lễ tân thấy Tiểu Tinh hung hăng như vậy, nghi ngờ liệu cô có phải là con gái hoặc vợ lãnh đạo nào đó không? À không, vợ lãnh đạo không trẻ thế này, có lẽ là vợ hai? Trong lúc cô ta sững người, trưởng phòng Triệu dẫn Tiểu Tinh hung hổ xông vào văn phòng của giám đốc Từ.

Quả nhiên giám đốc Từ đang họp, đám người đang hướng mắt nhìn màn hình, bỗng chốc bị ngát quãng nên có chút không vui, cau mày hỏi:

- Sao giờ này hai người mới đến?

- Xin lỗi, xin lỗi, hãy nghe chúng tôi giải thích. – Trưởng phòng Triệu có chút lúng túng.

- Tôi rất bận, chúng ta hẹn hôm khác. – Giám đốc Từ cúi đầu nhấn chuột.

- Giám đốc Từ, chúng tôi đã đi tàu cả một đêm, lại ngồi xe hai tiếng, lẽ nào ông không muốn bỏ ra hai phút nghe phương án hợp tác của hai chúng ta sao? – Lúc cấp bách, Tiểu Tinh lớn tiếng nói.

Nghe câu nói ấy, Từ Châu ngẩng đầu, nhìn Tang Tiểu Tinh với ánh mắt hứng thú:

- Được, tôi cho các cô hai phút, các cô nói đi.

- Giám đốc Từ, chúng tôi đặc biệt đến đây gặp ông, lái xe không quen đường vì thế đến muộn, chúng tôi rất xin lỗi vì sự cố này. Chúng tôi bất chấp thể diện xông vào văn phòng của ông, quả thực là không còn cách nào, nhưng cũng có thể thấy thành ý hợp tác của chúng tôi. Tờ soạn của chúng tôi cso sức ảnh hưởng không nhỏ trong giới thượng lưu, lượng phát hành cũng vượt quá ba mươi vạn. Có thể nói mỗi một độc giả của chúng tôi đều là người tiêu dùng sản phẩm của quý công ty. Đối với một khách hàng có thương hiệu như quý công ty, tờ soạn chúng tôi rất coi trọng, đặc biệt đề ra hàng loạt phương án hợp tác, bao gồm đầu tư quảng cáo cứng và quảng cáo mềm, cùng với các hoạt động tổ chức không định kì để mở rộng tầm ảnh hưởng. Đây là bản kế hoạch mà chúng tôi đã soạn, xin giám đốc Từ xem cho. – Trưởng phòng Triệu không hổ là người giỏi giang, nói rất lưu loát, đầy sức thuyết phục. Vừa nói dứt lời, Tiểu Tinh liền đưa tập giấy tờ đến trước mặt giám đốc Từ.

Giám đốc Từ cầm bản phương án, liếc nhìn qua:

- Giá quảng cáo hơi cao.

Trưởng phòng Triệu và Tang Tiểu Tinh nhìn nhau cười: Có hy vọng rồi!

Triệu Vân do dự nói:

- Giá quảng cáo cao là có cái lý của nó, sau khi quay về chúng tôi sẽ xin ý kiến lãnh đạo, nhất định sẽ cho giám đốc Từ giá ưu đãi nhất.

TTT

Cuộc đàm phán thuận lợi một cách đáng ngạc nhiên. Bước ra khỏi cửa công ty, Tang Tiểu Tinh và Triệu Vân nhìn nhau, cả hai đều má đỏ hồng hào, hai mắt sáng rực, đột nhiên đồng thanh nói:

- Hôm nay cô rất xinh!- Hai người phụ nữ lại một lần nữa hóa thù thành bạn.

Nhưng khi xuống dưới tìm một vòng, không phát hiện bóng dáng của chiếc xe kia đâu, gọi điện cho lái xe, tên lái xe báo ịch kia tắt máy. Lúc ấy đã là chiều tối, Tiểu Tinh nói:

- Có thể người ta không đợi được nên về rồi, bỏ mặc chúng ta ở vùng đất lạ này.

Trưởng phòng Triệu giận dữ:

- Trời ơi, như thế sao được? Hai đứa con gái chúng ta đi đêm nguy hiểm lắm!

Tiểu Tinh không sợ đi đêm nhưng khi thấy sếp xưng là “con gái”, không kim được nổi da gà. Hai người đứng bên đường chờ rất lâu nhưng không thấy một chiếc taxi nào đánh phải đi về phía bên xe bus. Mặc dù mặt trời bắt đầu lặn nhưng mặt đất bị phơi nắng suốt một ngày bắt đầu tản nhiệt. Hai người phụ nữ đều mặc váy ngắn, đi giày cao gót, mới đi được mấy bước đã thối hển hên, đầm đìa mồ hôi.

Cuối cùng đã đến bến xe buýt, nhưng chờ nửa tiếng mà không thấy một chiếc xe bus nào. Màn đêm dần dần buông xuống, xung quanh không một bóng người, đèn đường chiếu vào hàng cây hai bên đường tạo thành những cái bóng kì quái. Lúc này cũng có gió, lá cây rung xào xạc, mấy chú chim giống như những hồn ma đang bay lượn trên bầu trời.

Cuối cùng cũng thấy một chiếc xe bus từ xa, Tiểu Tinh thấy nhẹ cả người, mỉm cười với Triệu Vân như trút được gánh nặng. Có thể vì đường ở ngoại ô nên hành khách trên chiếc xe này rất ít. Ai cũng nghiêm mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ nghe thấy tiếng động cơ chạy ù ù. Không biết vì sao, Tiểu Tinh nghĩ đến câu chuyện quỷ cái “Ghostly Bus”, trong lòng cảm thấy rất căng thẳng. Quay mặt sang thì thấy bàn tay của Triệu Vân đang run lên, cô ấy cũng đang sợ hãi. Lúc này, đột nhiên Tiểu Tinh cảm thấy Triệu Vân khó tính hẳn học lại rất giống người chị bên hàng xóm. Cô nắm lấy tay Triệu Vân. Triệu Vân cảm kích nhìn Tiểu Tinh, không nói gì, chỉ cười. Hành khách dần dần nhiều lên, đàn ông quát tháo, trẻ con khóc lóc, hai người phụ nữ nắm chặt tay, không buông ra.

4

Trên chuyến tàu đêm quay về, hai người kê vai nhau ngồi trên chiếc ghế cạnh hành lang. Bên ngoài cửa sổ là cánh đồng và hồ nước tối đen, giống như một bức tranh vô cùng vô tận hiện ra trước mắt. Chính trong đêm tối ấy, Triệu Vân đã kể cho Tiểu Tinh nghe về cuộc hôn nhân đã kết thúc của mình. Giống như một sự trao đổi, Tiểu Tinh cũng kể về câu chuyện giữa mình và Hải Châu.

Triệu Vân chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ và nói:

- Hồi ấy, tôi vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, rất kén chọn, lúc nào cũng muốn tìm một người đàn ông khôi ngô, ăn cần, giàu có, biết lo cho gia đình. Bây giờ nghĩ lại thì làm gì có người đàn ông như thế. Nếu thực sự có thì anh ta đúng là quái nhân. Người phụ nữ chỉ có mấy năm trẻ trung xinh đẹp, kén đi kén lại, tuổi tác lớn dần, thấy các bạn nữ bằng tuổi đều làm mẹ rồi, trong lòng cũng thấy sốt ruột. Đùng lúc thì chồng cũ theo đuổi, điều kiện của anh ấy rất tốt, thế nên tôi đã lấy anh ấy. Kết hôn đến tháng thứ hai thì có kẻ thứ ba gọi điện cho tôi, sau đó là kẻ thứ tư, kẻ thứ năm... Tôi cảm thấy hồi ấy mình rất giống nhân viên phòng chữa cháy, từ sáng tới tối bận rộn dập lửa. Cuối cùng quả thật không thể gắng gượng được nữa liền ly hôn. Anh ta để lại cho tôi một căn nhà và một chiếc xe.

- Chính là chiếc mà chị đang dùng? – Tiểu Tinh hỏi.

- Không phải, mà là một chiếc xe đua Coupe. Sau khi ly hôn tôi đi làm ở một công ty quảng cáo, kiếm được chút tiền nên bán chiếc xe ấy đi. Có thể cô cũng biết, chồng cũ của tôi là giám đốc Auto BMW 4S, tôi đã đến công ty của họ mua BMW. Tôi thừa nhận tôi là người sĩ diện. Tôi muốn để anh ta thấy, không có anh ta tôi vẫn sống rất tốt, hơn nữa còn tốt hơn cả trước đây!

- Chị thấy bây giờ cuộc sống của chị có tốt không? – Đột nhiên Tiểu Tinh nghĩ đến bức tranh thêu chưa hoàn thành ở nhà Triệu Vân.

Nói thật là không tốt. Rất nhiều bạn bè nói, tôi đã ly hôn thành công! Mới kết hôn một năm mà được chia sớt tài sản hơn một trăm vạn, đi làm một bữa không kiếm được nhiều tiền như vậy! - Triệu Vân thở dài – Tiểu Tinh, thực ra tôi rất hy vọng có thể có một người chồng bình thường, có một đứa con tinh nghịch, ngày ngày được quay quần bên nhau. Lúc đi làm cũng suy nghĩ xem buổi tối nấu món gì ngon cho họ ăn. Nhưng bây giờ thì sao, đi công tác chỉ cần đóng cửa là đi, không cần phải nói với ai.

Tàu hỏa phát ra một tiếng kêu gào xé rồi từ từ dừng lại. Là một trạm không biết tên. Rất nhiều người chen chúc lên tàu, một người đàn ông đang hút thuốc, đầu thuốc lập lòe trong bóng đêm, giống như vận mệnh của con người.

TTT

Ngày hôm sau thức dậy, sắc mặt của Triệu Vân có chút u ám, rõ ràng là không ngủ được. Sắp đến bến nhưng cô ta vẫn kiên trì ngồi trong khoang tàu lắc lư tô son, cẩn thận hết sức không để bị nhòe nét. Tiểu Tinh thu dọn hành lý, thấy Triệu Vân vẫn đang soi gương trang điểm, không nệ được nói đùa:

- Xinh thế! Có anh nào đón à?

- Đừng nói lung tung, có ai nói chuyện với sếp như cô không? – Sau một đêm, Triệu Vân trở lại bình thường. Cô ta không còn là chị gái hang xóm, cô ta là sếp! Lúc dạy dỗ Tiểu Tinh cô ta chỉ mới tô son được một nửa, môi trên đỏ chót, môi dưới tái nhợt, trông rất đáng sợ.

Tiểu Tinh ngượng ngùng, vội ra về thu dọn hành lý, tránh ánh mắt của Triệu Vân. Dường như Triệu Vân mơ hồ nhớ lại cuộc tâm sự tối qua. Đó là cuộc tâm sự giữa hai người phụ nữ, cảm thấy có đôi chút hối hận. Suy cho cùng đồng nghiệp vẫn là đồng nghiệp, vĩnh viễn không thể trở thành bạn, hà tất phải nói những chuyện đó? Cô ta ho một tiếng như muốn giấu giếm:

- Tiểu Tinh, chuyến đi này cô cũng vất vả rồi. Hôm nay về nhà nghỉ đi, mai đi làm.

Được nghỉ một hôm, Tiểu Tinh mừng thầm trong bụng, về nhà ngủ một giấc, buổi tối đi ăn lẩu với Hải Châu. Dường như hai người lại quay lại như trước đây, sánh vai nắm tay, thân mật trên đường. Cuộc sống thật tươi đẹp!

Ngày hôm sau, Tang Tiểu Tinh vừa đến tòa soạn, Diệp Thuần đã kéo cô sang một bên:

- Sao hôm qua cậu không đến?

- Triệu Vân cho tớ nghỉ một ngày.

- Cậu ngốc à? Cậu không đến, người ta đến, gian khổ mọi người chịu, công lao một mình cô ta hưởng!

- Thật sao? – Tiểu Tinh không giám tin.

- Lừa cậu làm gì? Hôm qua họp, vốn dĩ Triệu Vân có thể không tham gia, nhưng người ta cứ đến, nói về những gian khổ trong chuyến đi Bắc Kinh và cô ta đã khắc phục mọi khó khăn gian khổ, nhìn thấy ánh sáng hy vọng và đã nắm lấy một phần trăm hy vọng, bỏ ra một trăm phần trăm nỗ lực như thế nào... Ba tiếng Tang Tiểu Tinh, người ta không thêm nhắc đến.

Mẹ kiếp, Tang Tiểu Tinh không kim được muốn chửi nhau. Cô nhớ lại chuyến tài đêm hôm ấy, ánh mắt của Triệu Vân thật chân thành: “Hồi ấy tôi vừa trẻ trung vừa xinh đẹp...”.

Tiểu Tinh không kim được than thở với Diệp Thuần:

- Đồng nghiệp vĩnh viễn không thể trở thành bạn.

Diệp Thuần hỏi lại:

- Thế mình với cậu thì sao?

Tiểu Tinh phân tích một cách lí trí:

- Minh đánh chính lại, đồng nghiệp ở ngang cấp không có quan hệ lợi hại, cậu không có quan hệ tranh chấp có thể trở thành bạn, mình và cậu là quan hệ như thế... - Tiểu Tinh có chút ngậm ngùi – Đợi đến ngày nào cậu thăng chức, chúng ta có thể sẽ xa cách.

- Yên tâm, tình huống ấy vĩnh viễn không thể xảy ra! – Diệp Thuần cười – Minh xin thôi việc rồi.

- Hà? Sao có thể thế được? – Tiểu Tinh ngạc nhiên.

- Một rồi, muốn nghỉ ngơi. – Tiểu Thuần khẽ nói, tránh ánh mắt của Tiểu Tinh. Khoảnh khắc ấy cô cảm thấy mình thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Triệu Vân cúi đầu, nắm chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, đau nhói. Im lặng một lúc rất lâu, cô ngẩng đầu như hạ quyết tâm, rút điện thoại:

- 114 đúng không? Xin tìm giúp tôi số điện thoại nóng tố cáo sai phạm với viện kiểm sát thành phố.

1

Chuyện của Phan Lộ Lộ cuối cùng vẫn phải nhờ mẹ Hải Châu đứng ra dàn xếp. Có thể là bỏ một khoản tiền. – Nhưng vấn đề tiền có thể giải quyết được, đều không phải là vấn đề quan trọng! – Mẹ Hải Châu nói rất nhẹ nhàng. Tiểu Tinh ngồi cạnh mà tim đập chân run, linh cảm sắp xảy ra chuyện.

Gần đến ngày cưới, hai nhà Hải Châu và Tiểu Tinh bắt đầu lên danh sách họ hàng bạn bè tham dự hôn lễ, tích cực chuẩn bị thiệp cưới, mua kẹo, thuốc, rượu.

- Đặt hai mươi hai bàn, bố Hải Châu nhiều bạn bè làm lãnh đạo, nhà tôi cần mười sáu bàn, cho nhà gái sáu bàn., thế nào?

Mẹ Hải Châu gọi điện cho mẹ Tiểu Tinh, ra vẻ hỏi ý kiến nhưng thực chất là thông báo, bởi vì bà ta đã sắp xếp mười sáu bàn cho nhà mình.

- Chỉ có sáu bàn? – Mẹ Tiểu Tinh có chút thất vọng – Nhà chúng tôi cũng rất nhiều khách, đặt hai mươi sáu bàn được không?

- Không được, bố Hải Châu là lãnh đạo, cần phải giữ tiếng. Con trai kết hôn đặt nhiều bàn như vậy, người ta biết lại nói này nói nọ.

- Vậy... thôi được. – Mẹ Tiểu Tinh miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi đi công tác về nghe nói chuyện này, Tiểu Tinh lập tức tỏ vẻ không vui:

- Sao lại chỉ cho nhà chúng ta sáu bàn? Chỉ riêng họ hàng thân thích nhà mình đã ba bốn mươi người, còn đồng nghiệp của mẹ và bố con, hàng xóm, ít nhất cũng phải tám bàn mới đủ! Ước hiếp người quá đáng, để con nói với Hải Châu!

- Bà cô của tôi ơi, chị nhìn một chút đi, hai anh chị suýt thì chia tay, khó khăn lắm mới hòa giải hòa. Chúng ta có thể lùi một bước thì lùi một bước, chỉ mong chị và Hải Châu có thể thuận lợi kết hôn, chỉ mong hai anh chị sống yên ổn... - Mẹ Tiểu Tinh nói rồi nghẹn ngào – Cô con gái thường ngày được nuông chiều, hồi nhỏ lúc nào cũng bấu môi “Mẹ bế, mẹ bế!”, chẳng mấy chốc đã lấy chồng, người làm cha làm mẹ có thể không lo lắng được không?

Tiểu Tinh cũng buồn, cô ôm mẹ:

- Thôi thôi, sau này con sẽ không cãi nhau với Hải Châu nữa. Sau khi kết hôn, tuần nào chúng con cũng đến thăm bố mẹ. Mấy tháng nữa là có nhà mới rồi, lúc ấy bố mẹ đến đó sống, để mẹ và bố hưởng thụ nhà mới.

Ép trái ép phải, cuối cùng nhà Tiểu Tinh cũng không chế được số họ hàng bạn bè trong sáu bàn. Mẹ Tiểu Tinh cảm thấy tiếc khi nói với Tiểu Tinh:

- Không mời được nhà bác Vương. Bọn họ lớn lên cùng với con, năm ngoài thằng út nhà họ kết hôn, mẹ và bố con cũng đi...

Bố Tiểu Tinh sợ con gái khó chịu, vội vàng ngắt lời vợ:

- Được rồi, được rồi, đến lúc ấy mời riêng là được.

- Ông thật là lảm chuyện.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên sau khi rời khỏi tòa soạn, trong lòng Diệp Thuần cảm thấy mình đã là người của Trương Kiểm Long. Chẳng bận tâm đến trước đây, không nghĩ đến sau này, chỉ mong như bây giờ. Cảm giác của Diệp Thuần đối với Trương Kiểm Long rất đặc biệt. Có lúc cô là cô con gái nhỏ của ông. Mỗi quan hệ phức tạp này khiến Diệp Thuần hoảng sợ. Cô thường nói với mình, theo ông ba năm, ba năm sau, mang theo tiền của ông, đến một thành phố khác bắt đầu cuộc sống mới. Cô luôn tự an ủi mình, thành phố này có rất ít cô gái thành công trong truyện tình cảm, so với họ, ít ra mình cũng được bù đắp về mặt vật chất. Tiền không phải là vạn năng nhưng không có tiền thì không thể làm gì được, cứ coi như là mình làm việc cho Trương Kiểm Long ba năm. Nhưng nghĩ lại, như thế chẳng phải là bán thân hay sao? Có khác gì cave đâu?

Sau khi thôi việc, cô càng có nhiều thời gian hơn để suy nghĩ vẩn vơ. Đêm ngủ thì mê man, trông tiêu tụy hơn lúc đi làm. Trương Kiểm Long thương người tình nhỏ, mua chiếc BMW Z4 tặng cô, giấy tờ nhà đất cũng làm xong, Diệp Thuần đứng tên. Chẳng tốn một chút sức lực nào, Diệp Thuần đã có tài sản hàng trăm vạn. Nhưng vì sao cô vẫn không cảm thấy vui?

Diệp Thuần cắt đứt với tất cả đồng nghiệp và bạn bè trước đây, Trương Kiểm Long lại không có thời gian ở bên cô. Để xua đi sự cô đơn, Diệp Thuần bắt đầu học cách tiêu tiền, mua rất nhiều hàng hiệu mà cô không biết tên. Nhiều lúc chỉ liếc nhìn, không thử mà nói với nhân viên bán hàng:

- Tôi mua chiếc này, gói lại cho tôi.

Nhưng chỉ có khoảnh khắc quẹt thẻ là cô cảm thấy vui. Khi xách những túi quần áo xanh xanh đỏ đỏ về nhà, trái tim của cô lại chùng xuống. Vô vị hết mức, trang điểm cho ai nhìn đây? Đường như chỉ trong nháy mắt, trong thành phố quen thuộc này, cô chỉ quen một người tên là Trương Kiểm Long.

Diệp Thuần khoanh tay nhìn dòng xe cộ phía dưới, ánh mắt mơ màng. Cô mơ hồ nhìn thấy mình của mấy tháng trước: Sáng nào cũng suy nghĩ chọn quần áo, trang điểm rồi đi ra ngoài, chào chủ bán báo ngoài cửa, ông lão nuôi chim, bà lão bán đồ ăn sáng, sau đó bắt chuyến xe bus số 24 đi làm, đến tòa soạn, Tiểu Tinh, Trần Đông Nam... nói chuyện âm ỉ. Bây giờ thì sao? Mình có nhà, có xe nhưng niềm vui là của người khác, mình không có. Diệp Thuần thờ dài, ông trời rất công bằng, có thứ này thì ắt phải mất cái gì đó. Tất cả những thứ từ trên trời rơi xuống, nhất định phải suy nghĩ thật rõ ràng rồi mới được nhặt.

Sắp đến ngày kết hôn mà phù dâu lại vô cớ mất tích, Tang Tiểu Tinh tìm Diệp Thuần khắp nơi, không gọi được điện thoại thì nhắn tin, gần như tối nào cũng nhắn. Đến tận một hôm, Tiểu Tinh nhận được một bưu kiện Diệp Thuần gửi tới. Cô mở chiếc hộp ấy ra thì thấy chiếc váy dạ hội màu xanh quen thuộc, bên trong còn có một món quà, là một đôi thiên nga bằng thủy tinh rất đẹp. Bên dưới đôi thiên nga có một tấm bưu thiếp nhỏ.

“Gửi Hải Châu và Tiểu Tinh:

Chúc hai người sống đến đầu bạc răng long, trăm năm hạnh phúc!

Diệp Thuần.”

Tiểu Tinh ngây người nhìn nét chữ quen thuộc, dường như cô hiểu ra điều gì đó nhưng lại không tìm ra manh mối để giải thích rõ mọi chuyện. Ngày kết hôn sắp đến, cô không còn tâm trạng để nghĩ quá nhiều, đành phải sắp xếp em họ làm phù dâu.

2

Ngày mùng tám tháng tám, Tiểu Tinh và Hải Châu quyết định chọn ngày này đi đăng ký kết hôn, hai người xin nghỉ nửa ngày, buổi trưa hẹn nhau ăn ở cửa hàng ăn nhanh “Jack in the Box” ăn trưa rồi đi đến chỗ đăng ký kết hôn.

Tâm trạng của hai người rất tốt. Tiểu Tinh vẫn còn rất vui nói với Hải Châu:

- Máy tiếng nữa là em mất tự do rồi.
- Mất tự do?
- Không còn được coi là độc thân nữa.
- Anh thì không thể à, em đừng tưởng một mình em thiệt thòi.
- Kết hôn là phụ nữ thiệt thòi hơn đàn ông!
- Được được, từ nay về sau em chính là lãnh đạo, em chính là người đứng đầu ở nhà chúng ta, được chưa? Thỏa mãn rồi chứ!
- Cũng tạm tạm – Tiểu Tinh cười.

Ăn xong, hai người dắt tay đi ra ngoài, đúng lúc ấy có một nhân viên phục vụ bê đồ ăn lao ra, suýt nữa thì va vào họ. Nhân viên này sưng lại rồi lại bê khay thức ăn đi, sa sầm mặt mày, đáng về bắt cần.

Tiểu Tinh tức giận:

- Này, cậu đứng lại! Không phải là cậu nên nói một tiếng xin lỗi sao?

Hình như nhân viên phục vụ không nghe thấy, cúi đầu xếp đồ ăn. Tiểu Tinh xông lên, nhớ mã số của nhân viên này rồi gọi điện tố cáo với quản lý cửa hàng.

Hải Châu khuyên cô:

- Thôi thôi, người ta kiếm tiền cũng không dễ dàng, một tháng chẳng kiếm được bao nhiêu.
- Thời buổi này ai dễ dàng? Muốn thoải mái thì về nhà mà nằm, ra ngoài thì phải biết giữ phép tắc! – Tiểu Tinh mặc kệ Hải Châu, tiếp tục gọi điện.
- Sao em lại nhỏ nhen thế nhỉ? Tính toán với nhân viên phục vụ làm gì? Bây giờ em chẳng giống phụ nữ chút nào! – Hải Châu than phiền.

Tiểu Tinh gấp điện thoại lại, trợn mắt:

- Trương Hải Châu, ngoài việc công kích người khác anh còn có bản lĩnh nào nữa không?
- Đây mà là công kích sao? Anh chỉ nói sự thật thôi!

Tiểu Tinh quay đầu bỏ đi. Hải Châu dõi theo bóng cô, trong lúc tức giận đã đến bãi đỗ xe đi lấy xe. Tiểu Tinh tưởng Hải Châu sẽ đuổi theo mình, ngoảnh lại mới thấy xe của Hải Châu phóng đi. Tiểu Tinh tức giận, hét lên:

- Trương Hải Châu, tôi không kết hôn nữa!

Hải Châu buồn rầu về nhà, vừa mở cửa thì bắt gặp ánh mắt hùng hục của mẹ:

- Con trai, sao đi nhanh vậy? Lấy giấy đăng kí chưa?
- Chưa ạ, cãi nhau với Tiểu Tinh, cô ấy chạy rồi.
- Trời ơi, hai cái đứa này! Tiểu Tinh cũng thật là, ngày quan trọng như thế, sao có thể nói bỏ là bỏ được! – Mẹ Hải Châu phàn nàn.

Cũng không thể chỉ trách Tiểu Tinh, con cũng có lỗi. – Thấy mẹ ra sức trách móc Tiểu Tinh, Hải Châu không kìm được nói giúp bạn gái. Lúc quan trọng này, quyết không thể gây mâu thuẫn giữa mẹ chồng và ocn dâu.

- Hai con đừng có giống trẻ con, động một tí là cãi nhau, ngày mừng tám tháng tám là một ngày thật hoàn mỹ, hơn nữa mẹ nhờ người xem rồi, hôm nay âm lịch cũng là một ngày đẹp để dựng vợ gả chồng... Không được, hôm nay nhất định hai đứa phải mang giấy đăng kí kết hôn về. Mau! Gọi điện thoại cho Tiểu Tinh bảo nó đến đây. Không, con đi đón nó, nếu không thì không kịp đâu. – Mẹ Hải Châu không nói thêm mà gọi điện thoại, bắt Hải Châu phải nói chuyện.

Hải Châu đón Tiểu Tinh đến chỗ đăng kí kết hôn. Phóng xe như bay trên đường, đến khi tới nơi thì đúng lúc người ta không làm việc.

- Xin anh giúp chị, giúp chúng tôi làm một chút, hôm nay là ngày đẹp. – Tiểu Tinh cầu xin.
- Xin lỗi cô, cô nhìn xem bên ngoài có bao nhiêu người muốn lấy giấy đăng kí, giúp cô rồi giúp họ, chúng tôi có được về nhà không? Muốn chọn ngày tốt thì đến sớm đi! – Thấy vậy, Hải Châu gọi điện thoại cho mẹ:
- Hôm nay không làm được, người ta về rồi.

Mẹ Hải Châu sốt ruột:

- Để mẹ gọi điện cho bố con, bảo người ta không được về.

Có thể thấy một tay Trương Kiếm Long không thể che cả bầu trời, sở Tư pháp vẫn đóng cửa, nhân viên thì lần lượt ra về. Một lúc sau mẹ Hải Châu mới gọi điện:

- Con trai, các con về đi, không làm được cũng không sao, đến lúc ấy mẹ bảo bố con nhờ người làm cho các con giấy đăng kí kết hôn ngày mừng tám tháng tám.

Tiểu Tinh nghe mà dờ khóc dờ cười, hỏi Hải Châu:

- Hình thức như thế làm gì? Đóng cái giấu ngày mừng tám tháng tám là có thể đảm bảo vĩnh viễn không ly hôn?
- Được rồi, em bớt nói một câu đi! Mẹ anh cso mê tín một chút nhưng chẳng phải là muốn tốt cho chúng ta sao? – Hải Châu khẽ phàn bác.

Nhìn cánh cửa cũ kĩ của sở Tư pháp, dường như thấy diêm báo chẳng lành, Tiểu Tinh và Hải Châu đều thấy bất an. Tiểu Tinh có chút sợ hãi, cô hỏi Hải Châu:

- Anh nói xem, cso phải chúng ta sẽ không kết hôn được không?

Hải Châu vỗ vào đầu cô:

- Đồ ngốc, không đâu, sáng mai chúng ta sẽ đến.

TTT

Sau khi về nhà, Hải Châu nói với mẹ nhưng mẹ anh không đồng ý:

- Chẳng phải là đã nói với con rồi sao? Bố con sẽ nhờ người làm cho các con, chờ một chút, chờ một chút, các con không phải là những đứa trẻ hư hỏng, vội gì!

Lời nói của mẹ Hải Châu thật linh nghiệm, tháng này Tiểu Tinh chậm kinh, mua que thử thai thì mới biết đã có thai. Thông tin này khiến hai nhà sục sôi, người vui nhất là mẹ Hải Châu, thay đổi thái độ lạnh nhạt trước đây với Tiểu Tinh, chỉ muốn đón con dâu về nhà. Sáng nào cũng chuẩn bị thuốc bổ đồ ăn ngon, lại còn vui mừng đi đến cửa hàng vàng bạc mua cho cháu nội một cù lạc bằng vàng.

Tiểu Tinh ăn cơm xong cũng không rửa bát, cầm cù lạc vàng tươi cười hỏi mẹ chồng:

- Sao mẹ biết chắc chắn là cháu trai?

- Mẹ tìm người xem rồi, chắc chắn là con trai. – Mẹ Hải Châu cười tít mắt, lại còn huých tay bố Hải Châu - Này, ông đến tìm viện trưởng Trương của viện chăm sóc sức khỏe bà mẹ trẻ em, bảo ông ta siêu âm 4D xem thế nào...

Trương Kiểm Long đang ngây người suy nghĩ, mấy ngày gần đây, một phó phòng trong cục bị kiểm tra. Nếu theo sợi dây này lên trên thì rất có thể sẽ kiểm tra đến chỗ ông. Là ai đang chơi mình đây? Ông nghĩ ra rất nhiều cái tên trong đầu rồi lại loại trừ rất nhiều cái tên. May mà tuệ trước tới nay ông làm việc rất cẩn thận, có lẽ không dễ cho người khác nắm đằng đuôi. Ông đang tích cực tìm kiếm sự giúp đỡ, muốn kéo phó phòng này ra hoặc kiên quyết lỗi anh ta vào nhưng liệu viện kiểm soát bắt được kẻ phạm tội thay có chịu để yên không? Ông nhìn Tiểu Tinh, đột nhiên nghĩ đến Diệp Thuần. Hai cô gái đều lớn bằng nhau, một người đang vui mừng chuẩn bị làm cô dâu, làm mẹ. Một người thì cô đơn chờ đợi một người đàn ông đã lớn tuổi. Đột nhiên ông thấy có lỗi với cô gái ấy. Nếu có thể qua được kiếp nạn này thì sẽ để Diệp Thuần cao chạy xa bay còn mình nghỉ hưu. Đang suy nghĩ thì bỗng nhiên bị vợ hỏi, Trương Kiểm Long buột miệng nói:

- Con trai hay con gái cũng được, tôi đều thích cả.

Tiểu Tinh nhìn bố Hải Châu với ánh mắt cảm kích. Bố chồng tương lai đang ngồi dưới ngọn đèn chùm, khuôn mặt hiền từ giống phật Di Lặc. Lúc đang nói chuyện đột nhiên liếc nhìn Tiểu Tinh, đáng vẻ như cười và không phải cười, trông rất kì lạ. Bỗng nhiên Tiểu Tinh thấy sống lưng lạnh buốt.

Cả nhà quây quần ăn cơm, mẹ Hải Châu gấp cho Tiểu Tinh rất nhiều thức ăn:

- - Ăn nhiều một chút, phải béo lên, sau này cho nhà họ Trương chúng ta một đứa cháu trai bụ bẫm.

Lại thế rồi, Tiểu Tinh khẽ nhú mày, miễn cưỡng đưa thức ăn lên miệng.

- Con nhìn con mà xem, không hiểu biết chút nào, lúc này phải ăn nhiều, ăn nhiều! – Mẹ Hải Châu nhìn Tiểu Tinh chăm chăm.

- Mẹ.. mẹ cứ ăn đi, mẹ nhìn cô ấy như vậy, cô ấy đâu dám ăn? – Hải Châu trách móc, - Thời buổi này ai cũng đủ dinh dưỡng, chuyện sinh con cần phải thuận theo tự nhiên, ăn nhiều quá cũng không tốt. Một người bạn đại học của con, vợ nó chưa sinh đôi, nặng như nâng trứng, mỗi ngày uống bao nhiêu nước cũng phải đóng đũa, kết quả đứa trẻ sinh ra bị bại não...

Mẹ Hải Châu lập tức quát:

- Mày im đi, Tiểu Tinh ăn nhiều một chút là tốt, vốn dĩ nó đã gầy rồi, con gái bây giờ chỉ thích gầy, da bọc xương có gì là đẹp, ăn đi, ăn nhiều vào!

Trương Kiểm Long không bao giờ uống rượu khi ăn cơm ở nhà. Tối nay uống nửa chai Mao Đài, quay sang nói với Tiểu Tinh:

- Con chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng nghe lời mẹ Hải Châu, con trai hay con gái chúng ta đều thích!

Tiểu Tinh vui mừng nói:

- Cảm ơn chú, cháu biết rồi!

Ăn cơm xong, Hải Châu đưa Tiểu Tinh về nhà. Tiểu Tinh nói với Hải Châu:

- Sao hôm nay em thấy bố anh là lạ thế nào ấy.

- Có thể là vui vì sắp được bế cháu trai.

- Cái gì mà cháu trai, cháu trai, khiến em thấy rất áp lực. Ngộ nhờ sinh con gái thì mẹ anh ăn thịt em mất.

- Lại nói lung tung gì vậy, anh thích con gái. Con gái là người tình kiếp trước của bố, hihi. Đến lúc ấy anh thích người tình kiếp trước không thích em nữa.

- Anh dám? – Tiểu Tinh hét lên rồi đánh Hải Châu.

- Ôi ôi, bà cô của tôi ơi, em đừng có mạnh tay quá. Bây giờ em là động vật trọng tâm được gia đình anh bảo vệ...

Trương Kiếm Long đã uống say, ngã người vào ghế sofa nói vắn vớ:

- Minh à, tôi có lỗi với bà... Bà nhìn xem, thoát cái tóc bà cũng bạc rồi, lưng cũng sắp còng rồi. Nếu tôi có thể vượt qua được cửa này, tôi sẽ nghỉ hưu... Nghỉ hưu để ở nhà với bà, đưa cháu trai đi chơi.

Mẹ Hải Châu bưng cốc sữa, khẽ nhấp một ngụm trà:

- Ông lại uống nhiều rồi, mau vào phòng ngủ đi. Hiếm khi ở nhà ông ăn cơm lại uống rượu, ông thật là!

- Tôi không buồn ngủ, tôi phải nói chuyện với bà, nói chuyện với bà, ngộ nhờ có chuyện gì, hãy nhớ bà không biết gì. Nhà là do tôi trang trí, tôi mời nhà thiết kế rồi mời người trang trí, bà không biết gì cả, không biết gì cả! – Đột nhiên Trương Kiếm Long khẽ nói, đầu óc minh mẫn, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Mẹ Hải Châu thấy lòng nhói một tiếng, bước lại nắm tay ông và hỏi:

- Có chuyện gì thế ông?

- Một cán bộ ở công ty bị kiểm tra, cấp trên đã phái một người kiểm tra xuống. Tôi đang thông qua các mối quan hệ trong tỉnh để dàn xếp. Bà đừng lo, sự việc vẫn có thể không hề được, chỉ sợ ngộ nhờ. Bà hãy nhớ những gì tôi nói: Bà không biết gì cả!

Mẹ Hải Châu không nói gì, bàn tay run rẩy lấy thuốc trợ tim, hai chân run rẩy đi vào phòng ngồi trước Quan m Bồ Tát, ngồi xuống, cung kính vái ba vái, lúc ấy mới nói:

- Lão Trương, tôi sẽ đi cùng ông, bất kể là nơi nào!

Trương Kiếm Long rút nước mắt, ông vuốt ve bàn tay của vợ và nói:

- Bà nghĩ gì thế? Nhất định tôi sẽ bảo vệ bà. Những lời này năm hai mươi tuổi tôi đã nói với bà, Trương Kiếm Long tôi nói lời là giữ lời. Chúng ta sắp có cháu trai rồi, bà còn phải trông cháu cho Hải Châu nữa! Đừng sợ, tôi sẽ thu xếp ổn thỏa, hãy tin tôi.

Dưới ánh đèn ám áp, bố mẹ Hải Châu ngả đầu vào nhau, chiếc đồng hồ ở góc tường tích tắc tích tắc, một tuần nữa là kỉ niệm ba mươi năm ngày cưới của họ.

3

Nhờ vào sự tính toán và lo liệu về mọi mặt, cuối cùng, phó phòng bị kiểm tra đã thuận lợi trở về, tất cả mọi người đều thờ phào. Trương Kiếm Long cũng thấy nhẹ cả người sau bao ngày mất ăn, mất ngủ. Ông gọi điện cho Diệp Thuần:

- Em đợi tôi ở nhà, hết giờ làm tôi đưa em đi ăn sushi.

Vừa nghe thấy giọng nói của ông là Diệp Thuần biết ông không có chuyện gì. Cô nũng nịu:

- Không đâu, em muốn ăn lẩu.

- Được được được, lẩu thì lẩu! – Trương Kiếm Long cười rồi cúp máy.

Diệp Thuần nghe điện thoại rồi bắt đầu trang điểm thay quần áo để gặp người đàn ông này. Điều nàu đã trở thành điểm sang duy nhất trong cuộc sống của cô hiện nay. Cô soi mình trong gương, dùng phấn che đi làn da tái xanh, dùng bút kẻ lông mày tô đậm màu sắc và đường cong của đôi lông mày, dùng mascara làm đôi mắt to và có thần hơn.

Hết giờ làm lại nhận được điện thoại của cấp trên, nói là phải tăng cường công tác bảo hộ điện lực, ngày hôm sau phải mở cuộc họp khẩn cấp, yêu cầu Trương Kiếm Long tham dự và phát biểu. Chẳng còn cách nào, Trương Kiếm Long vội vàng nhờ thư kí viết báo cáo, viết xong lại phải sửa chữa, đến tận hơn bảy giờ mới về. Gần như cứ cách mười phút Trương Kiếm Long lại nhắn tin cho Diệp Thuần: “Cung ngoan, sắp đến rồi.”

Làm việc xong, Trương Kiếm Long vội vàng đi đón Diệp Thuần. Đang đi trên đường, một chiếc BMW màu đỏ bất ngờ phóng lên, chặn chiếc Audi của Trương Kiếm Long lại. Trương Kiếm Long phanh kít một cái, sột soát mồ hôi, xuống xe định chúm, vừa nhìn biển số xe, bỗng chốc thấy da đầu tê nhức. Đây là xe của Triệu Văn. Quả nhiên Triệu Văn chậm rãi ấn cửa xe:

- Tổng giám đốc Trương, sao lại có hứng thú đích thân lái xe thế này?

Trương Kiếm Long chỉ cso thể mỉm cười và nói:

- Cách cô tiếp đón người khác thật đáng sợ!

Nụ cười quen thuộc khiến Triệu Vân chóng mặt. Cô nhanh chóng điều chỉnh lại, nhìn ông với ánh mắt thách thức:

- Tổng giám đốc Trương rất bận, chỉ có cách này mới thu hút sự chú ý của tổng giám đốc thôi.

Trương Kiếm Long biết Triệu Vân đang trách mình. Ông không muốn xung đột với cô ta, thế nên xoa dịu không khí:

- Đạo này cô khỏe không?

- Tôi không khỏe. – Triệu Vân ngồi ở ghế lái, nhìn Trương Kiếm Long chằm chằm.

Bỗng chốc Trương Kiếm Long có chút ngượng nhịu. Ông nhìn đồng hồ rồi bật cười:

- Đừng giận dữ nữa được không? Tôi phải đi đón một người bạn, hay là em đi cùng tôi?

Không ngờ Triệu Vân lại khởi động xe:

- Đi, ở đâu?

Trương Kiếm Long thầm than phiền trong lòng nhưng không thể biểu lộ ra mặt, đành phải nói một câu:

- Đi theo tôi

Sau đó ông quay người đi lên xe. Thực ra ông cũng không biết đi đâu, vòng vèo trên đường, cuối cùng đến hội quán Lam Sơn. Trên đường đi ông gọi điện thoại cho Diệp Thuần: “Cung à, tôi có việc không thể đến được. Đừng giận nhé, em chọn cho mình một món quà đi, tôi thanh toán, coi như tôi đền em, được không?”

Diệp Thuần đã trang điểm thay quần áo xong xuôi, chờ mãi chờ mãi cuối cùng chỉ thấy thất vọng. Cô khẽ đáp một tiếng rồi cúp máy nhưng trái tim lại buốt giá như chìm xuống đáy biển. Cô lấy nước tẩy trang, xóa hết lớp phấn trên mặt... xóa được một nửa, một hàng nước mắt trên mặt rơi xuống.

TTT

Trương Kiếm Long và Triệu Vân lái xe của mình đến hội quán Lam Sơn. Quả nhiên nơi đây vẫn vắng khách như xưa, Trương Kiếm Long thở phào.

Đối diện với Triệu Vân, Trương Kiếm Long che tay lên miệng khê ho một tiếng:

- Xin lỗi tôi...

- Không có gì là có lỗi hay không có lỗi, em và anh đều trưởng thành rồi! – Triệu Vân ngắt lời ông – Thực ra anh không hẹn bạn đúng không? Anh cũng không ngờ là em sẽ đi theo anh đúng không?

- Em hiểu lầm rồi, em nghĩ nhiều rồi, lúc lái xe tôi nhận điện thoại, người bạn nói có việc bận. – Trương Kiếm Long có chút khó xử, vội vàng giải thích.

Triệu Vân nhìn Trương Kiếm Long với ánh mắt “em biết mọi chuyện”, sau đó cô cúi đầu:

- Nhất định là anh chán em rồi đúng không? Em cũng thấy chán bản thân mình lắm, thậm chí em còn thấy mình hèn hạ. Em phải cố gắng lắm mới tìm được mình không tìm anh, gọi điện cho anh. Hôm nay gặp anh là sự ngẫu nhiên và cũng là điều tất nhiên, bởi vì ngày nào tăng ca em cũng đi vòng quanh công ty anh, có phải là em rất ngốc, đúng không?

Trương Kiếm Long nghe vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên và xúc động. Ông thấp giọng nói:

- Xin lỗi...

- Hôm nay, thực ra lúc đó chờ đèn đỏ ở đường Quảng Châu em đã nhìn thấy anh rồi. Em đi sau anh, lúc nào cũng đối ngang với anh ở bên phải. Em hy vọng anh có thể nhìn thấy em, chào em một tiếng, nhưng anh luôn tỏ ra vội vã. Anh nhìn về phía em rất nhiều lần nhưng không phát hiện ra em. Không phải em muốn quấn lấy anh, em chỉ có một số lời muốn giải thích rõ ràng... Em không biết rốt cuộc anh có thái độ gì? Chúng ta kết thúc rồi sao? Chỉ cần anh nói ra một tiếng “phải”, em lập tức bỏ đi, từ bây giờ vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước tầm mắt của anh... - Triệu Vân nói rồi, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, cô cố gắng kìm nén nói hết câu.

Trương Kiếm Long không biết phải nói gì. Ông nhìn bàn tay cầm cốc cà phê của Triệu Vân run run liền đưa tay nắm lấy tay cô, cảm thấy bàn tay cô lạnh buốt.

Lúc ấy một người đàn ông mặc complet tối màu xuất hiện cạnh bàn ăn của họ:

- Chào tổng giám đốc Trương!

Trương Kiếm Long sững người, lập tức đứng dậy như bị điện giật, cung kính giữ hai tay:

- Thư kí Châu, xin chào!

Triệu Vân thở dài, rút tay lại, lạnh lùng nhìn người đàn ông lúc này còn dịu dàng như dòng suối trở mặt như trong phim, quay mặt một cái là hèn hạ nhỏ mọn, cô thấy ghê tởm.

- Đây là trưởng phòng Triệu phụ trách phòng quảng cáo của tạp chí thời trang. – Trương Kiếm Long ngượng ngùng giới thiệu. Triệu Vân miễn cưỡng đứng dậy, mỉm cười với vị lãnh đạo mà mình không biết.

Lãnh đạo chỉ gật đầu, không nhìn Triệu Vân, quay sang với Trương Kiếm Long:

- Tôi có vài lời muốn nói với cậu.

Ông ta nói rồi đi thẳng về phía trước. Trương Kiếm Long vội vàng đi theo, ngay cả câu “Đợi tôi một chút” cũng không kịp nói với Triệu Vân.

Vị lãnh đạo này là thư kí trưởng của văn phòng ủy ban tỉnh. Trương Kiếm Long có thể vượt qua cửa ải lần này là nhờ có vai trò quan trọng của ông ta. Dĩ nhiên ông ta không chỉ giúp Trương Kiếm Long mà còn vì giúp bản thân mình. Lần này ông ta đưa người đến hội quán Lam Sơn ăn cơm, vô tình thấy Trương Kiếm Long và một người phụ nữ lạ mặt đi cùng nhau, quan hệ rất thân thiết, bỗng chốc nổi trận lôi đình: Lúc nào rồi mà không chú ý giữ mình như thế, từ xưa tới nay hồng nhan là họa thủy. Trương Kiếm Long vừa mới đi một vòng quanh bờ vực thẳm, sao lại muốn nhảy xuống?

Triệu Vân buồn bã dõi theo hình bóng của Trương Kiếm Long. Đúng lúc này người đàn ông khí chất phi phàm ấy giống như một chú chó, khúm núm đi theo người có chức to hơn mình. Lúc này, chiếc điện thoại Trương Kiếm Long để quên trên bàn đồ chuông, nhạc chuông kêu rất vang kèm theo rung khiến Triệu Vân giật mình. Triệu Vân uống một ngụm nước, thử không bận tâm nhưng người gọi lại gọi hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, Triệu Vân không kìm được, giờ tay lấy điện thoại lên, màn hình hiện “Tiểu Diệp tòa soạn”. Triệu Vân thấy lòng nhói lên một tiếng, chán chường nhấn nút nghe. Đầu dây bên kia “Alô” một tiếng, không thấy trả lời lại hỏi lại: “Là ông à?”. Sau đó dường như nhận ra điều gì đó, lập tức cúp máy.

Không sai, là Diệp Thuần, Triệu Vân nhận ra giọng nói của cô. Triệu Vân căng thẳng, tim đập thình thịch. Chà trách Diệp Thuần vô cớ xin thôi việc, chà trách Trương Kiếm Long càng ngày càng lạnh nhạt với mình, chà trách ông ta lên giường với mình, đồng thời còn lăng nhăng với Diệp Thuần? Bao nhiêu nghi vấn dần dần được làm sáng tỏ. Cô nóng lòng kiểm tra điện thoại của Trương Kiếm Long, nhìn thấy những tin nhắn gửi cho Diệp Thuần nhưng chưa kịp xóa đi: “Đang bận, hôn cung”. “Cung ngoan, sắp xong rồi”. “Cung chờ lâu rồi phải không? Đói rồi chứ?” Tay Triệu Vân run run, trái tim nguội lạnh, cô bặm chặt môi, dường như sắp rứa máu.

Lúc ấy, tin nhắn cuối cùng trong hộp thư gửi đi gây chú ý với Triệu Vân: “Toàn bộ số tiền ấy đổi sang USD, tổng cộng là 1.200 vạn, đã chuyển vào tài khoản của Tiểu A, số tài khoản là 325897428”. Triệu Vân nghiêng răng ken két, thật đáng sợ, đây là ý gì? Lễ nào Trương Kiếm Long có vấn đề gì? Cô suy ngẫm một lúc rồi chuyển tiếp tin nhắn này sang máy của mình.

- Tôi kể cho cậu nghe một chuyện – Thư kí Châu nhìn Trương Kiếm Long, vẻ mặt như cười mà không phải là cười – Có một vị lãnh đạo muốn quan sát dân tình, liền đi xe bus để trải nghiệm cuộc sống của người dân. Trên xe có rất nhiều người, một cô gái xinh đẹp đứng phía sau lãnh đạo. Sau khi xe bus lăn bánh, cô gái đó đứng phía sau, không ngừng cò sát vào người lãnh đạo. Vị lãnh đạo này cảm thấy rất thích, thân nhiên để cô ta làm như vậy. Kết quả là xuống xe mới phát hiện mất ví tiền. Lãnh đạo đến phòng làm việc kèn mở cuộc họp và nói: “Các đồng chí, đằng sau vấn đề tác phong luôn luôn có thể tìm ra vấn đề chính trị”.

Trương Kiếm Long hiểu ý của thư kí Châu, ông vừa giám cười vừa không giám cười, đứng khom lưng ở đó, lúng túng không biết phải làm thế nào. Thư kí Châu vỗ vai ông, nhìn ông bằng ánh mắt xót xa:

- Kiếm Long à, cậu được như ngày hôm nay không dễ dàng. Lần này xảy ra chuyện, cậu hiểu rất rõ tôi đã phải cố gắng như thế nào mới khiến mọi người thoát khỏi kiếp nạn. Bây giờ vừa mới thử phào, cậu lại không chú ý như vậy. Hồng nhan họa thủy, không nhân nhượng được việc nhỏ sẽ làm hỏng chuyện lớn!

Trương Kiếm Long mỉm cười ngượng ngùng:

- Đâu có ạ! Anh hiểu lầm rồi, em và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường...

Thư kí Châu xua tay, ngắt lời Trương Kiếm Long:

- Tôi không cần biết hai người quan hệ gì, với thân phận của mình, cậu không nên thân mật với một người phụ nữ ở nơi công cộng! Dĩ nhiên, có lẽ cậu nghĩ tôi quan tâm đến quá nhiều chuyện, cậu có thể thích làm gì thì làm, ok, không sao, đừng để mất chiếc mũ ô sa trên đầu là được!

Thư kí Châu vung tay bỏ đi, Trương Kiếm Long hướng mắt nhìn theo, vẫn giữ tư thế cung kính, đến tận khi hình bóng ấy biến mất. Ông đứng cạnh ban công, châm một điếu thuốc, rít hai hơi, sau đó dập tắt, lầm rầm chửi một câu, hậm hậm quay về chỗ của mình.

Vừa ngồi xuống, Triệu Vân đã chỉ vào chiếc điện thoại rồi hỏi tội:

- Trương Kiếm Long, lúc này Diệp Thuần gọi điện, anh còn dám nói không có quan hệ gì với cô ta sao?

Ngọn lửa tức giận cố gắng kìm nén trong lòng Trương Kiếm Long lúc này bùng phát:

- Cô là cái gì của tôi, có tư cách gì mà hỏi nọ hỏi kia! – Ông ném hai trăm tệ xuống bàn, cầm điện thoại và túi bỏ đi, động tác quá mạnh khiến chiếc ghế

xiêu vẹo, nhân viên phục vụ và những khách hàng có mặt ở đó đều quay sang nhìn với ánh mắt kì lạ.

Triệu Vân cúi đầu, nắm chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, đau nhói. Im lặng một lúc rất lâu, cô ngẩng đầu như hạ quyết tâm, rút điện thoại:

- 114 đúng không? Xin tìm giúp tôi số điện thoại nóng tố cáo sai phạm với viện kiểm sát thành phố.

Lúc này Diệp Thuần đang cảm thấy hối hận về sự liều lĩnh của mình. Cô tưởng rằng người vừa nhắc máy là bà Trương. Cô đi đi lại lại trong phòng, muốn gọi điện nhưng không dám gọi, soạn tin nhắn rồi cũng không dám gửi, tim đập thình thịch, trong lòng có linh cảm chẳng lành.

4

Một tuần sau, Trương Kiểm Long xảy ra chuyện. Lúc ấy ông đang chủ trì cuộc họp thường niên, vừa phát biểu xong thì bị đưa đi.

Tiểu Tinh là người cuối cùng biết tin. Lúc cô vội vàng đến nhà Hải Châu, viện kiểm sát vừa mới lục soát trong thư phòng được một nghìn vạn tiền mặt. Một nghìn vạn! Rất nhiều tờ tiền đỏ chót chất đống trong phòng khách. Hải Châu sửng sốt, anh chưa bao giờ biết trong thư phòng nhà mình có một đường hầm, hai két bảo hiểm khổng lồ trong đó chứa đầy tiền, đồng hồ, vàng và tranh chữ.

Thực ra khoảnh khắc người của viện kiểm sát đẩy cánh cửa ấy, mẹ của Hải Châu đã suy sụp, ngã xuống sofa, không thể thở được.

Thế giới bao la, mỗi con người chỉ là một hạt bụi nhỏ bé, chỉ thuận theo dòng nước chảy về trước, không thể khống chế được điểm xuất phát của mình, cũng không thể khống chế được điểm đích của mình, thậm chí rất nhiều lúc không thể điều khiển được vận mệnh của mình, cho dù bạn là dân thường hay là quan to lớn.

Hải Châu ngồi dưới đất, bao nhiêu người đi qua đi lại bên cạnh anh. Tiểu Tinh đứng trong góc tường, buồn rầu nhìn anh. Anh chỉ thấy đầu óc trống rỗng. Anh chìm vào nhắm mắt ngủ, ngủ, tất cả đều là cơn ác mộng, tỉnh dậy rồi vẫn là bầu trời u ám. Đường như anh đã thật sự ngủ say, nhưng dường như rất tỉnh táo. Anh nghe thấy nhân viên điều tra gọi điện báo cáo cấp trên:

- Có cần tiếp tục lục soát không ạ?

Anh nhìn thấy bác sĩ truyền nước cho mẹ, cho mẹ thở oxy. Mẹ giống như con búp bê bằng vải, nằm trên ghế sofa. Thậm chí anh vẫn cười với Tiểu Tinh:

- Em về nhà đi, không sao rồi.

Đúng vậy, sự việc đã đến mức này thì thực sự không sao nữa, không thể cứu vãn được nữa, điều có thể làm chỉ là chờ đợi và cầu nguyện. Tiểu Tinh pha một bát bột yến mạch, bung đến trước mặt Hải Châu. Hải Châu yếu ớt xua tay, Tiểu Tinh thấp giọng, nói bằng giọng ra lệnh:

- Anh ăn đi!- Hải Châu ngoan ngoãn cầm bát, bung bằng hai tay, nhìn yến mạch trong bát và nói:

- Bây giờ không còn gì nữa.

Anh cúi đầu, mái tóc rối bời, bàn tay trắng mịn đang run lên. Tiểu Tinh không đành lòng, lại gần anh, xoa đầu anh giống như một người mẹ, nhẹ nhàng đặt đầu anh vào bụng mình, dịu dàng nói:

- Thôi nào, chẳng phải vẫn còn có chúng ta sao?

Cảnh sát không lục soát nữa, mẹ Hải Châu bị theo dõi tại nhà. Tiểu Tinh muốn thu dọn đồng sách và tạp chí dưới đất. Hải Châu bước lại vỗ lưng cô:

- Đừng dọn nữa, căn nhà này có giữ được hay không còn chưa chắc chắn.

Tiểu Tinh không ngẩng đầu mà tiếp tục dọn dẹp, nhẹ nhàng nói:

- Chẳng phải nó vẫn là nhà mình sao, chẳng phải vẫn đang sống sao, vẫn phải sống tiếp, được ngày nào hay ngày ấy.

Cuối cùng Hải Châu không chịu được nữa, chạy vào phòng vệ sinh, nhìn mình trong gương và nói:

- Trương Hải Châu, sau này cái nhà này phải dựa vào mày rồi, mày hãy bỏ cái kiểu công tử ấy đi, học cách chịu áp lực, học cách nịnh bợ, học cách chịu khổ!

Ngày thứ ba sau khi bố Hải Châu xảy ra chuyện, giám đốc khách sạn quốc tế Vân Đình gọi điện thoại cho mẹ Hải Châu:

- Chị dâu, tiệc cưới của công tử vốn đặt ngày mừng một tháng mười...?

Mẹ Hải Châu nghiêng răng nói:

- Tất cả vẫn như kế hoạch!

Tuy nhiên, mười chiếc thiệp gửi đi thì có đến chín người gọi điện nói có việc đột xuất, không thể thu xếp được. Lúc này, có ai là không muốn tránh hiểm nguy! Mẹ Hải Châu tức đến nổi sắp ngất đi:

- Đám người này thật vô lương tâm, nghĩ lại lúc đầu lão Trương đã giúp đỡ họ như thế nào, bây giờ thì không dám lộ diện! Đừng làm cho ta tức lên, nếu không ta sẽ đến viện kiểm sát khai báo tất cả những chuyện xấu xa mà họ đã làm! Chẳng có ai là trong sạch cả!

Hải Châu khuyên mẹ:

- Thôi đi mẹ ạ, chẳng phải bây giờ chúng ta gặp nạn sao? Khách sạn quốc tế Vân Đình đắt lắm, bây giờ trong nhà lại xảy ra chuyện lớn như thế, con thấy nên lùi lại lếchơi. Để con đi nói với Tiểu Tinh, cô ấy sẽ không có ý kiến gì đâu!

- Không được! – Mẹ Hải Châu kiên quyết nói – Kết hôn là chuyện vui, phải làm, không biết chừng bố con sẽ quay về.

Hải Châu giọng cười, riêng tiền mặt trong nhà đã lục soát được một nghìn vạn, không từ tám đến mười năm tù thì sao bố có thể về được? Thấy con trai cúi đầu không nói gì, mẹ Hải Châu nói tiếp:

- Con trai, tiền làm đám cưới cho con đều là tiền sạch sẽ, là tiền lương hưu bao nhiêu năm của mẹ! Trước khi xảy ra chuyện bố con đã nói với mẹ rồi, ông ấy muốn bế cháu nội. Các con nhanh chóng làm đám cưới rồi cho nhà họ Trương một đứa cháu trai mập mập, mẹ và bố con... bố mẹ có chết cũng nhắm mắt... - Mẹ Hải Châu không nói tiếp nữa, chỉ nắm tay con trai rất chặt, cứ như sợ con trai sẽ chạy đi mất.

Hải Châu nhìn mẹ, cảm giác chỉ trong một đêm mà mẹ đã già đi rất nhiều, từng lọn tóc bạc hiện ra, nếp nhăn trên trán cũng sâu hơn, khiến người ta nhìn mà xót xa. Khó khăn trong cuộc sống giống như một con dao, từng nhát từng nhát đâm vào khiến người ta đau đớn. Hải Châu vô cùng đau đớn:

- Mẹ, con nghe mẹ, cái gì cũng nghe mẹ.

- Chẳng phải là có người từ chối không đến dự sao? Được, chúng ta đổi người, chẳng phải nhà Tiểu Tinh còn rất nhiều bạn bè thân thích chưa mời sao? Mời tất cả bọn họ đến, không đủ thì đặt thêm bàn! – Mẹ Hải Châu nói như đinh đóng cột.

Lúc ấy nhà Tiểu Tinh cũng đang họp khẩn cấp.

Mẹ Tiểu Tinh vỗ đùi thở dài:

- Trời ơi là trời, lần này thì xui xẻo rồi, trời sắp sụp xuống rồi! Cả đời tôi chưa được hưởng phúc, chỉ mong con gái lấy chồng cũng được sống sung sướng mấy ngày. Không ngờ lại xảy ra chuyện này! Bố Hải Châu à, tôi vừa nhìn đã thấy không phải người tốt. Người ta chỉ cười lộ hàm trên, ông ta thì lộ hàm dưới. Loại người này ngày xưa đều là gian thần, là quân bán nước!

- Được rồi, bà bớt nói vài câu đi, đừng có nói vuốt đuôi nữa! Bây giờ bà nói người ta là gian thần, là quân bán nước, bà không nghĩ xem lúc bước ra khỏi nhà Hải Châu bà thêm khát thế nào à! Cứ nói tôi không có bản lĩnh, nhìn bố Hải Châu mà xem, một người làm quan cả họ được nhờ, bây giờ thì sao? Cả nhà cũng xui xẻo theo! – Bố Tiểu Tinh vừa buồn vừa có chút hể hể.

- Lúc ấy không nên đồng ý chuyện hôn sự này, thà để Tiểu Tinh lấy một người bình thường nhưng yên phận còn hơn. – Bác của Tiểu Tinh cũng rất phiền muộn.

- Bây giờ bảo chúng chia tay e là muộn rồi! – Bác hai nói.

- Muộn rồi, trong bụng có mầm mống của nhà ấy rồi! – Mẹ Tiểu Tinh giậm chân – Cứ tưởng một người làm quan cả họ được nhờ, bây giờ thì hay rồi, vào nhà lao mà hưởng phúc. Tôi đang nghĩ hay là người nhà này thấy bất an, linh cảm sẽ xảy ra chuyện nên nhanh chóng bảo Hải Châu làm sao cho gạo đã nấu thành cơm. Như thế chúng ta muốn hối hận cũng không được, không thể để đứa trẻ không có bố được!

- Cũng không thể nói người ta như thế, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện này? – Bố Tiểu Tinh lẩm bẩm.

Mẹ Tiểu Tinh bỗng chốc lớn tiếng quát tháo:

- Sao lại không nghĩ được? Bắt đầu từ khi ông ta tham ô nhận hối lộ một tệ thì đã nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay! Tôi đã nói sao dân thường chúng ta lại nghèo như thế? Tiền đều cho bọn tham quan lấy đi hết rồi! Một nghìn vạn, một nghìn vạn đấy, cứ cất ở trong nhà như thế, sau đó mẹ Hải Châu giả vờ giả vịt chạy đến hỏi nhà gái chúng ta: “Con gái kết hôn định bỏ ra bao nhiêu tiền?” cười tít mắt nhìn chúng ta chạy đôn chạy đáo đi vay khắp nơi, đúng là ác độc hơn cả Từ Hy thái hậu!

- Em dâu, bây giờ nói những chuyện đó cũng vô ích, nên ủng hộ Tiểu Tinh và Hải Châu tổ chức hôn lễ. Không biết chừng nhà người ta vẫn còn tiền! – Bác cả của Tiểu Tinh làm ra vẻ thần bí.

Lúc ấy Tiểu Tinh về nhà với dáng vẻ mệt mỏi. Tất cả mọi người đều nhìn ra cửa, căng thẳng nhìn Tiểu Tinh thay dép, rửa tay, uống nước.

- Mọi người nhìn con làm gì? Ngày mừng một tháng mười chuẩn bị uống rượu mừng đi! – Toàn thân Tiểu Tinh rã rời nhưng vẫn cố làm ra vẻ thoải mái.

Những tình tiết của vụ án ngày càng được đi sâu sáng tỏ, mẹ Hải Châu cũng bị liên quan, sau đó là Diệp Thuần và Triệu Vân. Mẹ Hải Châu cứ tưởng Trương Kiếm Long là người chồng tốt, bỗng nhiên biết ông chồng tốt có phụ nữ ở bên ngoài. Hai người phụ nữ này còn là đồng nghiệp của con dâu nên hoàn toàn suy sụp, không nói được một lời nào mà ngã vật xuống, được đưa đến bệnh viện cấp cứu ba ngày, may mà vẫn giữ được tính mạng.

Vốn dĩ viện kiểm sát muốn thẩm tra cả mẹ Hải Châu nhưng mẹ Hải Châu nằm trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, quả thực cũng không thẩm tra được gì, chỉ phái hai nữ cảnh sát vào viện canh bà lão chờ sống chờ chết này trong bệnh viện.

Không thăm vấn được vợ cả, các tình nhân lần lượt ra tòa. Bỗng chốc tin đồn rộ lên, nói Trương Kiềm Long có không dưới mười người tình, ai cũng trẻ trung xinh đẹp. Trương Kiềm Long gặp xui xẻo là do phụ nữ. Vì không có bất kì liên quan nào về kinh tế với Trương Kiềm Long nên Triệu Vân không gặp chuyện gì lớn. Sau khi ra tòa, cô ta xin nghỉ việc ở tòa soạn, từ đó bắt vô âm tín.

Đêm ngày mừng bảy tháng chín, thời tiết se lạnh, Triệu Vân ở nhà, lặng lẽ thêu tranh. Đó là chiếc lá cuối cùng của bong bóng hạnh phúc. Thêu xong cô cắt kim, vuốt ve những mũi kim lồi lõm rồi lại giờ lên ngắm nghía, dáng vẻ rất hài lòng. Ngắm nhìn hồi lâu, cô lấy bật lửa, đốt bức tranh hoa bách hợp mà mình đã thêu nửa năm. Góc phòng khách là hành lí cô đã thu dọn xong. Ngày hôm sau cô sẽ rời khỏi cái nơi yêu hận tình sâu này. Trong ngọn lửa cháy rực, dường như cô nhìn thấy một Triệu Vân lúc vừa mới đến thành phố này, một cô gái rất trẻ có đôi mắt cong cong biết cười. Cô không ngừng hỏi mình: Mày có nhớ không? Mày có đau lòng không? Mày có hối hận không?

Vì có dính líu đến tội tàng trữ tài sản bất hợp pháp và tội biết mà không báo nên Diệp Thuần bị tạm giữ hình sự. Sau đó bị bắt vì tội tàng trữ tài sản bất hợp pháp, toàn bộ tài sản bị niêm phong. Nhà cửa, xe hơi có được trong một đêm cũng biến mất trong một đêm. Nửa đêm, ánh đèn trên hành lang hắt vào, để lại vòng sáng loang lổ, nhợt nhạt dưới mặt đất, Diệp Thuần nằm co ro trong góc nhà giam. Trước mắt không ngừng hiện lên những ngày tháng cùng Tang Tiểu Tinh thuê chung một căn phòng. Hai đứa con gái cùng loẹt quẹt dép lê cùng nhau đi ăn lẩu cay xè, một người chiếm chỗ, một người đi gọi đồ ăn. Tiểu Tinh đứng cạnh quán vẫy tay với mình: “Diệp Thuần, cậu muốn gọi rong biển, cánh gà, còn gì nữa..” Cô vẫn nhớ mỗi tình đầu của mình. Giữa bãi cỏ của tòa giảng đường, chàng trai nắm một mí nắm chặt bàn tay của mình, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, lạnh buốt và ẩm ướt...

Lúc này, đột nhiên Tiểu Tinh giật mình bừng tỉnh từ cơn ác mộng, mở đôi mắt nhắm nghiền: “Mình đang ở đâu? Mình là ai? Mình bị làm sao?” Cô thở hổn hển, một lúc rất lâu mới lấy lại bình tĩnh.

Tiểu Tinh kéo rèm cửa, ngáy người ra ngoài cửa sổ, cảm giác tim đau nhói. “Diệp Thuần, cậu có khỏe không? Cậu có sợ không? Cậu có nhớ nhà không?”

Tiểu Tinh hận Diệp Thuần nhưng lại không thể hận được, lúc nào cũng nhớ đến trước đây. Những ngày tháng ngây thơ giống như một bộ phim, từng cảnh quay hiện lên trước mắt. Cứ nhắm mắt lại, khuôn mặt của Diệp Thuần lại hiện lên trước mắt, về mặt lúc ấy cô cười, khóc, nhíu mày, nhe răng, biết bao nét biểu cảm sinh động tràn về. Tiểu Tinh thấy tim mình thất lại. Cuộc đời giống như một vở kịch nhưng nhiều kịch tính hơn. Kết thúc vở kịch màn sẽ hạ nhưng cuộc đời thì vẫn phải bước tiếp.

Bố Hải Châu vào tù, mẹ Hải Châu ngã bệnh, Hải Châu cũng gần như suy sụp, người tình của bố còn ít tuổi hơn mình, ai có thể không suy sụp được? Ngày mừng một tháng mười chắc chắn không thể kết hôn được. Tiểu Tinh đến khách sạn lùi hôn lễ đến tháng ba năm sau. Ngày đẹp tháng tốt đều bị người ta đặt hết, chỉ còn lại ngày mừng bốn tháng ba. Số bốn vì đồng âm với “tử”, lại thêm số ba, kết hợp lại không may mắn, vì thế chỉ có ngày này là trông.

Mẹ Tiểu Tinh tra ngày âm lịch, lo lắng khuyên Tiểu Tinh:

- Đổi ngày khác đi con, ngày này không tốt cho việc cưới xin.

Tiểu Tinh cũng không bận tâm nhiều đến thế:

- Bốn thì bốn, mặc kệ, nhà đã thế rồi, còn có gì thê thảm hơn nữa sao? Con không sợ chết, cùng lắm là chết chứ gì?

Tiểu Tinh mang thai, vừa phải đi làm, vừa phải chăm sóc mẹ Hải Châu, lại còn phải an ủi Hải Châu. Tâm trạng của Hải Châu rất không ổn định, có lúc hiểu chuyện đến ngạc nhiên, nói với Tiểu Tinh:

- Sau này anh sẽ chăm chỉ làm việc để lo cho cái nhà này.

Có lúc lại buồn chán đến tuyệt vọng, đập phá, gào thét với Tiểu Tinh:

- Anh đã thế này rồi, mọi người đừng bận tâm đến anh nữa, nhân lúc còn trẻ em hãy tìm người nào tốt mà kết hôn đi!

Tiểu Tinh hiểu anh, cho dù anh đối xử với cô như thế nào thì cô cũng âm thầm chịu đựng.

Lúc này cô phải kiên cường hơn bất cứ lúc nào. Ba người nhà chồng, một người vào tù, một người vào viện, còn có một người suy sụp tinh thần. Nếu không coi mình là người ngoài, Tiểu Tinh được coi là người bình thường duy nhất. Cô nhất định phải gắng gượng.

Nhà mẹ đẻ thì sao? Càng không thể nói một câu, chican lộ về khổ sở là mẹ lập tức sẽ tiếp lời:

- Mày thấy khổ à? Cắt đứt là xong, dù sao thì cũng chưa kết hôn!

Có lúc Tiểu Tinh không nhịn được, đứng dậy và nói:

- Không cưới thì không cưới, để con đi bỏ đứa trẻ!

Mẹ Tiểu Tinh lại không kìm được kéo tay con gái:

- Con ranh này, mày nói bỏ là bỏ được sao, cẩn thận sau này lại không đẻ được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Anh cảnh cáo mình: Ánh mắt soi mói thì có là gì? Thành kiến thì có là gì? Chỉ chỉ trỏ trỏ thì có là gì? Bỏ xảy ra chuyện rồi, mình là trụ cột trong nhà, phải học cách nhẫn nại và kiên trì.

1

Không sai, vẫn phải sống tiếp. Bệnh tình của mẹ Hải Châu ổn định hơn một chút, Hải Châu liền quay lại công ty là việc. Anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, chuẩn bị đón ánh mắt soi mói của đồng nghiệp. Anh cảnh cáo mình: Ánh mắt soi mói thì có là gì? Thành kiến thì có là gì? Chỉ chỉ trỏ trỏ thì có là gì? Bỏ xảy ra chuyện rồi, mình là trụ cột trong nhà, phải học cách nhẫn nại và kiên trì.

Tiểu Tinh cảm thấy như được an ủi, cô nhìn theo theo Hải Châu dịu dàng nói:

- Hết giờ làm anh về sớm nhé, tối em chờ anh về ăn cơm.

- Bây giờ là lúc nào rồi, em cho rằng vẫn có người mời anh ăn tối sao? – Hải Châu cười gượng.

Nửa tháng không đi làm, công ty lại thay nhân viên lễ tân. Có thể nói nhân viên lễ tân là bộ mặt của công ty, dăm ba hôm lại thay người mới, một tháng 1.500 tệ, chicăn xinh đẹp, biết nói tiếng phổ thông là được. Cô gái mới đến không quen Hải Châu, kiểm tra thẻ của anh rất kĩ rồi ngượng ngùng mỉm cười:

- Xin lỗi, tôi mới đến không lâu, không biết anh, mời vào.

Công ty vẫn bận rộn như thế, không có ai lạnh nhạt quá mức với Hải Châu, dĩ nhiên cũng không có ai nhiệt tình quá mức với anh. Dường như không khí ấm đạm này tiềm ẩn một trận mưa bão khiến Hải Châu cảm thấy sợ hãi. Anh cúi đầu, tránh chào hỏi đồng nghiệp, nhanh chóng đi vào phòng làm việc của mình.

Bàn làm việc phủ một lớp bụi mỏng, trên bàn là tạp chí doanh nghiệp vừa mới phát, tiêu đề là gần đây công ty hợp tác thành công với một tập đoàn Singapore, đầu tư ba nghìn vạn khai thác phần mềm văn phòng mới. Nhìn ngày tháng, đúng vào ngày thứ ba bố Hải Châu xảy ra chuyện, bên cạnh có một tấm ảnh ghi lại nghi thức kí hợp đồng, lãnh đạo công ty tươi cười rạng rỡ. Một tỷ phú đồ xuống thì vẫn có hàng vạn tỷ phú bước tiếp. Những thương gia thông minh sáng suốt nhanh chóng quay đầu xe, theo đuổi lợi ích và tiền bạc.

Quay lại làm việc thì phải báo cáo với lãnh đạo. Hải Châu chần chừ một lúc lâu rồi mới miễn cưỡng gõ cửa phòng làm việc của giám đốc. Giám đốc đang gọi điện thoại, thấy Hải Châu vào liền gạt đầu, tỏ ý bảo anh ngồi xuống. Hải Châu ngoan ngoãn ngồi xuống, hai tay đặt lên đầu gối, tay phải nắm lấy tay trái. Cuộc điện thoại của giám đốc rất dài, nghe kĩ mới thấy chẳng qua là gần đây cổ phiếu lên giá hay rút giá, khó khăn lắm mới đợi được ông ta cúp máy thì lại có khách đến thăm. Giám đốc xua tay với Hải Châu:

- Cậu đi trước đi. – Thế là Hải Châu ngồi trong phòng làm việc của giám đốc nửa tiếng nhưng không có cơ hội nói một câu nào.

Như thế cũng tốt, dù sao thì cũng phải chạm mặt, chẳng phải chỉ là giám đốc nhỏ của công ty IT thôi sao? Có gì phải sợ. Hải Châu biết, bắt đầu từ bây giờ, mình sẽ giống như những nhân viên khác, anh cũng phải học tập AQ.

Trước đây, công việc của Hải Châu là phân tích chiến lược hạng mục mới của công ty, nhưng một năm công ty chỉ có vài hạng mục, vì thế công việc chủ yếu của Hải Châu là đắm mình trong vầng hào quang của con trai Trương Kiểm Long, đi tiếp khách với giám đốc. Bây giờ vầng hào quang biến thành xiềng xích, con trai của tổng giám đốc Trương cũng giống như mảnh giẻ rách, bịn rịn vào xó xỉnh không ai hỏi han.

Những ngày tháng huy hoàng rực rỡ bỗng chốc biến thành những ngày tháng gian khổ đắng chát. Buổi trưa đặt cơm hộp bảy tệ hay chín tệ cũng phải đắn đo suy nghĩ mãi. Cảm giác bất lực và thất bại khiến anh rất đau khổ. Anh cố gắng kìm nén tâm trạng tuyệt vọng, cố gắng tìm việc gì đó để làm nhưng công ty bao nhiêu việc, bao nhiêu người, một khi lãnh đạo cảm thấy anh không có việc gì làm thì sẽ đuổi anh ra khỏi cửa không chút do dự, không chút nể mặt. Ai muốn chia việc cho người khác? Chia việc có nghĩa là chia tiền, ai lại chê tiền?

Hải Châu bị lạnh nhạt một tuần, nhìn sinh viên đại học mới đến ngay cả mạng tài liệu cũng phải chạy cả đoạn đường, cảm giác sợ hãi giống như cỏ dại trào dâng trong anh.

Anh nói chuyện với Tiểu Tinh. Tiểu Tinh buột miệng nói:

- Giám đốc lạnh nhạt với anh thì anh cứ mặc kệ ông ta, dù sao ông ta không thể tùy tiện đuổi việc anh! Anh kí hợp đồng ba năm, được luật lao động bảo vệ. Nếu ông ta ức hiếp anh như ức hiếp nhân viên lễ tân thì anh cứ khai những chuyện thầm kín kia ra, tặng quà cho chủ nhiệm này, tặng tiền cho cục trưởng kia, tất cả đều là hối lộ! Dù sao bây giờ chúng ta đi chân đất, ông ta đi giày, không sợ!

Hải Châu vẫn nhú mồm, mặt mũi và buồn chán:

- Anh hiểu em nhưng như thế có ích gì không?

Hải Châu đứng dậy, nằm bên cạnh Tiểu Tinh, gác đầu vào lưng cô, không nói gì, chỉ nằm cạnh cô như thế, hơi thở yếu ớt giống như con thú nhỏ bị thương. Tiểu Tinh thở dài, quay người lại, ôm người đàn ông này vào lòng giống như một người mẹ. Hai người cứ thế rồi ngủ thiếp đi, hi vọng ngày mai mọi thứ sẽ tốt hơn.

TTT

Quả nhiên ngày hôm sau có một chút chuyển biến, trước khi tan ca, giám đốc gọi điện cho Hải Châu:

- Buổi tối tôi mời quản đốc Tiết của xưởng nhiệt điện ăn cơm, cậu biết ông ta, cùng đi nhé.

Bỗng chốc có một luồng khí ấm áp trào dâng trong lòng Hải Châu, giám đốc không quên mình, không quên mình!

Hải Châu vào nhà vệ sinh, thất lại cả vạt, xị keo. Chàng trai trong gương anh tuấn nho nhã, mặc dù có chút tiêu tụy nhưng lại có thêm chút phong độ đặc biệt. Hải Châu mỉm cười, thầm nói với mình:

- Mình làm được, mình có thể!

Hải Châu lái xe, chờ giám đốc và Tống Huy đến khách sạn. Trên đường đi, giám đốc nói bóng nói gió, dò hỏi về mối quan hệ giữa quản đốc Tiết và bố Hải Châu.

- Quản đốc Tiết là cấp dưới của bố tôi, trước đây làm phó phòng quy hoạch của công ty điện lực, về sau xưởng nhiệt điện cải tạo, bố tôi giới thiệu ông ấy làm quản đốc. Có thể nói ông ta được bố tôi nâng đỡ. Người này rất biết cách sống, cứ đến dịp lễ tết là lại đến nhà tôi biếu quà. Ông ấy là người Tô Châu, cứ đến mùa thu là lại xách một thùng cua đến nhà tôi. Vì thế nhà tôi chỉ ăn gạch cua, thịt cua cho bảo mẫu mang về nhà. – Hải Châu phấn khích nhớ lại.

- Bố cậu xảy ra chuyện không liên quan tới ông ta chứ? – Giám đốc hỏi.

Sắc mặt của Hải Châu lập tức u ám hẳn lên, anh miễn cưỡng nói:

- Không, ông ấy biếu thuốc, biếu rượu, biếu cua, không biếu tiền!

- Quan trường giống như thương trường, thay đổi trong nháy mắt, hoàn toàn dựa vào vận may! Bố cậu thật không may mắn. – Giám đốc đưa ra kết luận.

Hải Châu thờ dài, không nói gì, không khí trong xe bỗng chốc trở nên rất ngột ngạt.

Một lúc lâu sau, giám đốc mới hỏi:

- Sắp tới, xưởng nhiệt điện sẽ mua một lô máy tính, bây giờ rất nhiều người để ý đến Lão Tiết. Hải Châu, cậu nói xem Lão Tiết có nể tình bạn cũ với bố cậu, để đơn đặt hàng cho chúng ta không?

Hải Châu nói thật:

- Tôi cũng không biết.

- Haizzz! – Giám đốc than thở - Nhân tình thế thái, giúp anh là vì tình không giúp là vì mình.

Nói ra rồi mới nhận ra có chút không thỏa đáng, thái độ của mình đối với Hải Châu lúc này chẳng phải là lời giải thích cho câu nói này sao? Vì thế giám đốc lại vội vàng giải thích:

- Hải Châu, cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ buột miệng nói vậy thôi.

- Không có gì, đây là sự thật, tôi không hiểu lầm. – Hải Châu tức giận nói, tâm trạng vui vẻ trước lúc đi bây giờ tan biến như mây khói.

Thức ăn đã được bung lên, rượu Ngũ Lương Dịch 520 cũng được rót đầy, cứ đợi mãi đợi mãi nhưng quản đốc Tiết không xuất hiện. Vì nhờ người ta nên giám đốc của Hải Châu cũng không dám giục, chỉ có thể ngồi đó chờ, càng chờ càng sốt ruột, càng chờ càng tức. Chờ đến bảy giờ, quả thực không thể nhẫn nhịn được nữa, tức giận rút điện thoại gọi điện cho quản đốc Tiết. Khuôn mặt hằn lên những đường gân xanh đột nhiên nở nụ cười giả tạo:

- Quán đốc Tiết, khi nào ông mới đến vậy?

Đầu dây bên kia vờ làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Cái gì? Tôi nhận tin ông không nhận được sao? Tôi có việc đột xuất, không đến được. Thật sự rất xin lỗi, hôm khác tôi mời ông! – Nói xong ông ta cúp máy.

Giám đốc của Hải Châu vô cùng tức giận, ném điện thoại cho Hải Châu:

- Tôi không cần biết cậu làm thế nào, cầu xin cũng được, quỳ cũng được, nhất định phải gọi cho tên khốn này đến cho tôi! Nếu không tôi sẽ hỏi tội cậu.

Hải Châu cầm điện thoại, thấy Tổng Huy đang nhìn mình, bỗng chốc mặt đỏ bừng. Bữa cơm này là đích thân giám đốc hẹn. Quán đốc Tiết cũng là do giám đốc liên hệ, sao lại hỏi tội “tôi”? Hải Châu cố nén tức giận, gọi điện thoại cho quán đốc Tiết, khẽ nói:

- Cháu chào chú Tiết, cháu là Trương Hải Châu, chú còn nhớ cháu chứ ạ?

Đầu dây bên kia có chút sững sờ, sau đó bật cười:

- Nhớ chứ, nhớ chứ, sao có thể không nhớ được? Hồi nhỏ cháu còn gọi chú là bố nuôi!

Hải Châu khẽ thở phào, cố làm ra vẻ thoải mái:

- Cháu và giám đốc đang ở khách sạn Việt Hòa chờ chú, dù thế nào chú cũng phải bớt chút thời gian đến, nếu không giám đốc của cháu sẽ hỏi tội cháu! – Hải Châu vừa nói vừa liếc nhìn giám đốc nghiêm mặt ngồi cạnh.

Quán đốc Tiết nói với Hải Châu bằng giọng nói khẩn thiết như muốn móc tim mình ra cho người khác xem:

- Hải Châu à, lúc này chú gọi điện thoại đã nói với giám đốc của cháu rồi. Thật sự hôm nay chú có việc. Hôm khác, hôm khác chú mời được không?

Hải Châu nói:

- Vậy chúng cháu chờ, chú làm việc xong thì đến, cho dù mấy giờ chúng cháu cũng chờ!

- Trời ơi, mọi người thật là... đừng như thế mà. Mọi người đều thân thiết như vậy, đừng khách sáo nữa! Có chuyện gì cứ nói trực tiếp qua điện thoại!

- Chú Tiết, từ xưa tới nay uống rượu không bàn chuyện, chúng cháu chỉ muốn mời chú ăn cơm, nhất định chú phải nể mặt! – Mặt Hải Châu đỏ bừng, trước đây không phải cầu xin ai bao giờ, bây giờ phải cầu xin người khác, thật sự là rất khó.

Cuối cùng quán đốc Tiết cũng đồng ý:

- Thôi được, chú đến muộn một chút, mọi người cứ ăn trước đi.

- Không, không, chúng cháu chờ, muộn đến đâu cũng chờ! – Hải Châu cười trừ, trong lòng thầm chửi mình hèn hạ.

Sau khi cúp máy, sắc mặt của giám đốc tươi tỉnh hẳn lên:

- May mà thằng cha này đã đồng ý. Đi đi, bảo phục vụ mang ba bát mì, đói chết đi được! – Tổng Huy ngồi im, Hải Châu đành phải đứng dậy gọi phục vụ.

Hải Châu vừa ra ngoài, giám đốc liền hất cằm về phía cửa, nói với Tổng Huy:

- Bây giờ cậu ta khiến tôi rất đau đầu!

- Ai biết bố cậu ta sẽ xảy ra chuyện? – Tổng Huy có chút ngượng ngùng, suy cho cùng Hải Châu là người do anh ta giới thiệu – Có dấu hiệu của cậu ta rất tốt, không tỏ vẻ đại thiếu gia, bạn trước bạn sau, lúc này gọi điện cho Lão Tiết, thái độ cũng rất tốt.

- Đúng vậy, nếu Lão Tiết nể mặt, cuộc làm ăn này coi như là thành công, tôi có thể nuôi cậu ta đến bữa nửa tháng.

Ba người ăn mì rồi tiếp tục chờ. Sắp đến chín giờ mà quán đốc Tiết vẫn chưa xuất hiện. Tổng Huy không kim được, dò hỏi giám đốc:

- Hay là gọi điện thoại giục?

- Không được, ông ta nói đến là nhất định sẽ đến. Chắc chắn bây giờ đang làm việc, làm phiền người ta không hay lắm! – Hải Châu khẽ nói.

Giám đốc sa sầm mặt xuống, không nói một lời, ngọn lửa tức giận trào dâng dữ dội. Mười phút sau, cuối cùng giám đốc nói với Hải Châu.

- Cậu gọi điện hỏi xem. Đừng giục, nói là chúng ta gọi món, hỏi ông ta thích ăn gì. – Hải Châu nhún vai, nhưng đầu dây bên kia vang lên giọng nói khiến

người ta tuyệt vọng: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

- Khốn kiếp! – Giám đốc đập bàn, ly rượu trên bàn chao đảo. Hải Châu giật mình, cũng không biết giám đốc đang chửi quản đốc Tiết hay chửi mình.

Tổng Huy khuyên:

- Thôi thôi, lão quản đốc này cũng chẳng ra gì, không thể làm ăn với loại người này.

- Đúng vậy, hẳn không đến, chúng ta ăn! Hải Châu, rót rượu! – Giám đốc nói lỏng cả vạt, sắc mặt rất khó coi. Bị người ta cho leo cây như thế, rõ ràng là người ta coi thường một giám đốc như ông ta.

Tổng Huy và Hải Châu cẩn thận tiếp rượu giám đốc. Giám đốc uống hết cốc này đến cốc khác, trông rất đáng sợ. Uống đăm ba cốc, giám đốc bắt đầu rượu vào lời ra:

- Ông mở công ty lâu như vậy... ngày nào cũng phải tiếp xúc với bọn khốn kiếp này, mệt chết đi được!

Đột nhiên ông ta nhìn Tổng Huy chằm chằm:

- Cậu còn muốn làm giám đốc à? Cậu làm đi!

Sau đó lườm Hải Châu:

- Còn cậu? Có muốn làm giám đốc không?

Nói rồi lại ngửa cổ uống cạn một ly:

- Ha ha... thực ra hai người đều muốn làm giám đốc, đúng không? Thế thì được, hai người làm đi, làm đi... Ngày nào cũng phải ăn uống tươi cười với kẻ làm quan, biểu thuốc, biểu rượu, biểu tiền. Hải Châu, cậu có biết bố cậu nhận của tôi bao nhiêu tiền không? Biểu Diêm Vương rồi, lại còn phải biểu thẳng quỹ như cậu, lại còn biết bao nhiêu cục trưởng, sở trưởng, nhân viên... tôi kiếm chút tiền có dễ dàng không? Nuôi những quân tốt như các cậu, một tháng mất của tôi bao nhiêu tiền! Tiền lương, bảo hiểm không nộp là sờ lao động sẽ đến gây phiền phức. Ngày mười lăm hàng tháng phát lương, chích cần chậm một ngày là lũ khốn kiếp ở dưới sẽ tạo phản. Tôi mệt lắm nghe thấy tiếng điện thoại là tôi sợ, sợ lãnh đạo nào đó đột ngột đến thăm phải tiếp đón, mất bao nhiêu tiền, cuối cùng còn đi đưa gái, mẹ kiếp, những chi phí này đều không có hóa đơn.

Hải Châu im lặng nghe giám đốc than phiền. Ai không biết ông khó khăn? Ai không biết quan trường hỗn loạn? Nếu ông đã làm đến cái chức này, suốt ngày được người ta gọi một câu giám đốc, hai câu giám đốc, vậy thì ông buộc phải chịu trách nhiệm. Muốn thoái mái? Dễ thôi, bán công ty, về nhà với vợ con, nhưng ông có muốn như thế không?

TTT

Hôm ấy, Tổng Huy và Hải Châu tiếp giám đốc đến tận hai ba giờ đêm. Bảy giờ sáng hôm sau, Hải Châu đã bò dậy chuẩn bị đi làm. Tiểu Tinh bực bội:

- Sao anh dậy sớm thế?

- Đi là sớm một chút, bây giờ không giống ngày xưa, tránh để người ta nói này nói nọ. – Hải Châu vừa rửa mặt vừa nói.

Tiểu Tinh ngáy người nhìn Hải Châu. Cô có cảm giác chỉ trong một đêm mà anh đã trưởng thành. Trước đây thả sức vầy vùng, bây giờ đã biết sống thực tế, biết nhìn sắc mặt của người khác... Rốt cuộc như thế là tốt hay xấu?

Đến công ty, việc đầu tiên mà Hải Châu làm là gọi điện thoại cho quản đốc Tiết, nhưng không gọi được, đầu dây bên kia bận.

Lúc ấy, ở phòng bên cạnh, giám đốc đang nói chuyện điện thoại với quản đốc Tiết. Quản đốc Tiết nói:

- Sao ông vẫn chưa hiểu rõ về chốn quan trường thế? Sao hôm qua ông lại nghĩ ra gọi cả con trai Trương Kiểm Long đến? Bây giờ Trương Kiểm Long là kẻ sa cớ thất thế. Ông có biết không, trước khi Trương Kiểm Long bị kiểm tra, cửa nhà ông ta bị bí mật lắp camera, tất cả những người đến nhà ông ta đều bị viện kiểm soát mời đến phối hợp điều tra. Ông nói xem lúc nước sôi lửa bỏng như thế này, ai còn dám dây dưa với người nhà ông ta?

Giám đốc làm ra vẻ giật mình bừng tỉnh, chỉ muốn cho mình hai cái bạt tai:

- Trời ơi! Sao tôi lại không nghĩ ra điều này nhỉ? Đáng chết, đáng chết! Lúc ấy tôi chỉ nghĩ Trương Hải Châu là hậu bối của ông, lúc nào cũng ngưỡng mộ ông, vì thế gọi cậu ta đi cùng!

- Ngưỡng mộ? – Quản đốc Tiết bật cười – Nó có thể ngưỡng mộ tôi? Cái thằng này biết tôi từ nhỏ, thanh cao kiêu ngạo. Nếu bố nó nắm quyền thì đó là ưu điểm, nhưng bây giờ thì không đáng nói!

- Đúng vậy, đúng vậy, quản đốc Tiết phân tích rất đúng. Có điều thằng này làm việc ở công ty tôi, không thể vì bố nó mới xảy ra chuyện mà tôi đuổi nó đi được, như thế là vô đạo đức.

- Tôi biết ông lương thiện nhưng làm ăn mà, có lúc phải nhẫn tâm chút. Thú thực lần mua bán này chúng tôi rất hứng thú với công ty ông, nhưng nếu con

tra của Trương Kiểm Long còn ở công ty ông, tôi sẽ rất khó làm. Người khác sẽ tưởng tôi và Trương Kiểm Long có quan hệ gì đó không trong sạch... Thực ra ông ta là sếp cũ của tôi, mà là sếp cũ thì mỗi dịp lễ tết chỉ đến thăm mà thôi.

- Quản đốc Tiết thanh liêm như thế nào tôi còn không biết sao? Mời ông ăn cơm còn không được nữa là. Ông yên tâm, tôi biết phải làm thế nào rồi.

Giám đốc cảm động rót nước mát, hôm qua còn chửi người ta là quân xấu xa đồn mạt, hôm nay đã trắng trợn bợ đỡ:

- Quản đốc Tiết, ông là quý nhân của tôi!

Sau khi cúp điện thoại, giám đốc không để lỡ một giây nào, gọi điện thoại cho Tống Huy, sắc mặt u ám đến đáng sợ:

- Trương Hải Châu không thể dùng được nữa! Cậu gọi cậu ta cho tôi, để tôi xem ý cậu ta như thế nào.

Thế là Tống Huy gọi điện thoại đến phòng làm việc của Hải Châu, không có người nhắc máy, gọi di động cũng không nhắc máy. Tống Huy sốt sắng, gọi điện thoại cho giám đốc:

- Thằng ranh này không biết trời cao đất dày, không ở trong phòng làm việc, gọi di động cũng không nghe, không biết đang làm trò gì.

Giám đốc tức giận:

- Cậu ta tưởng mình vẫn là công tử sao? Hôm nay tôi phải trị cái thói vô tổ chức, vô kỉ luật của cậu ta!

Hải Châu vào phòng vệ sinh, sau đó xuống dưới lấy thùng hàng chuyển phát nhanh, mười phút sau quay lại phòng làm việc, phát hiện điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ, một cuộc của Tống Huy, một cuộc của giám đốc.

Dĩ nhiên là phải gọi lại cho giám đốc trước, kết quả là đầu dây bên kia vừa nhắc máy, Hải Châu chỉ kịp nói "Alô", giám đốc đã thao thao bất tuyệt, từ một cuộc gọi nhỡ bắt đầu nói đến tố chất nhân phẩm của Hải Châu, thậm chí đến vấn đề giáo dục. Lúc đầu Hải Châu còn lơ mơ không hiểu gì, sau đó dòng máu nóng sôi sục trào dâng trong anh.

- Cậu coi mình là ai? Không có bố cậu, cậu chẳng là ai cả? – Giám đốc vẫn đang nổi nóng.

- Tôi không là ai, tôi là tôi! Tôi xin thôi việc! – Cuối cùng Hải Châu không kìm được, buột miệng nói.

Đột nhiên đầu dây bên kia im lặng, tim Hải Châu đập thình thịch, anh không biết giám đốc sẽ phản ứng thế như nào.

Làm việc cho người khác, quan trọng nhất là phải biết nhịn. Lời mắng mỏ của giám đốc và sự nhún nhường của nhân viên tỉ lệ thuận với nhau. Giám đốc chưa bao giờ gặp nhân viên nào không chịu được mắng như thế, cũng không ngờ sự việc lại được giải quyết dễ dàng như thế, cảm thấy có chút khó xử, từng người một lúc mới lấy lại bình tĩnh:

- Thôi được, nếu cậu đã nói như thế, vậy thì đến phòng nhân sự làm thủ tục đi. – Giọng nói lạnh lùng giống như không hề quen người tên là Hải Châu, nói xong ông ta cúp máy.

Hải Châu cầm điện thoại, ngây người đứng đó, một lúc rất lâu mới có phản ứng: Minh thất nghiệp rồi.

3

Hải Châu suy nghĩ mãi, cuối cùng lấy hết dũng khí nhắc điện thoại, định báo tin xấu này cho Tiểu Tinh biết. Tiểu Tinh đang họp, vừa nhìn thấy số máy của Hải Châu liền nhắc máy:

- Hải Châu, em đang bận, lát nữa gọi lại cho anh.

Hải Châu lại chỉ có cơ hội nói tiếng "Alô". Anh rất buồn, vô cùng buồn, ngây người ngồi trong phòng làm việc. Lúc ấy điện thoại ở văn phòng đổ chuông, anh tưởng Tiểu Tinh gọi lại, nào ngờ là Tiểu Lý:

- Anh Trương, nghe nói anh xin thôi việc, giám đốc bảo tôi hỗ trợ anh làm thủ tục.

Hải Châu tức giận đập máy rồi bỏ đi.

Không phải Tiểu Tinh không muốn nghe điện thoại của Hải Châu mà lúc ấy tổng biên tập đang nổi nóng, lí do nổi nóng là lãnh đạo tập đoàn phê bình maket trang in của tạp chí không có tính sáng tạo, mà sản phẩm maket này là trọng tâm của quảng cáo, vốn dĩ do Triệu Vân chỉ đạo, Tiểu Tinh phụ trách chấp hành. Bây giờ maket không đẹp, lãnh đạo lớn phê bình lãnh đạo nhỏ, lãnh đạo nhỏ phê bình nhân viên. Bây giờ Triệu Vân không còn ở tòa soạn. Là nhân viên giữ chức vụ trợ lý trưởng phòng, Tiểu Tinh cúi đầu im lặng, không ngừng tự nói với mình: Mình cứ coi như ông ta đang hát. Mình cứ coi như ông ta đang ngâm thơ.

Sau khi "hát" xong, tổng biên tập cũng bớt giận đôi chút, cuối cùng ông ta cũng có thể bình tĩnh hỏi Tiểu Tinh một câu:

- Theo cô nên làm thế nào với phần maket này?

Tiểu Tinh cẩn thận hỏi lại:

- Ý của tổng biên tập thế nào ạ? – Đá quả bóng lại cho tổng biên tập.

Tổng biên tập thở dài, xua tay và nói:

- Cô về suy nghĩ đi, ngày mai mọi người cùng bàn bạc.

Tang Tiểu Tinh ba chân bốn cẳng chạy khỏi vùng đất thị phi này, quay về chỗ của mình, đang định gọi lại cho Hải Châu thì tổng biên tập gọi cô lại:

- Cô lại đây.

- Vâng. – Tiểu Tinh thở dài, lễ bước quay về phòng tổng biên tập.

- Tang Tiểu Tinh, đây là maket của một tạp chí thời trang ở Hàng Châu, cô xem kĩ đi, làm rất tốt, rất sáng tạo! CD, Lancome, Estee lauder, Clinique, bốn loại mascara hàng hiệu này, loại nào không ngấm nước? Phóng viên của người ta làm thử nghiệm, phết vào lông vũ rồi ngâm vào nước một đêm, loại nào nhòe loại nào không nhòe là biết ngay. – Tổng biên tập giở tờ tạp chí rồi chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tang Tiểu Tinh không biết tổng biên tập lại định làm gì, vì thế nằm bò trên bàn nhìn một lúc rất lâu, không dám phát biểu ý kiến.

- Thế nào? Rất sáng tạo, đúng không? Chúng ta có thể học tập, chúng ta phải thường xuyên học tập và tham khảo ưu điểm của người khác thì mới có thể tiến bộ. tôi nghĩ rồi, chúng ta có thể tìm mấy loại kem chống nắng hàng hiệu, bôi lên giấy trắng rồi phơi dưới ánh nắng tám tiếng, dùng phương pháp thực tế này xem hiệu quả chống nắng của loại nào tốt nhất!

- Bôi lên giấy trắng e là không có tác dụng gì. – Tiểu Tinh buột miệng nói.

- Đúng vậy! – Tổng biên tập đập tay lên đầu – Phải bôi lên da! Bôi lên người cô thử xem! tự mình thử nghiệm mới có quyền phát ngôn.

Tang Tiểu Tinh vô cùng hối hận, chỉ muốn cho mình hai cái bạt tai. Tổng biên tập rất phản kích:

- Cô bôi bốn loại kem chống nắng lên cánh tay, lấy bút vạch rõ ranh giới, phơi nắng một ngày, loại nào hiệu quả tốt nhất sẽ biết ngay. Kì này chúng ta làm kem chống nắng, kì sau làm kem dưỡng trắng da, kì sau nữa làm kem dưỡng ẩm, đợi đến sau khi thu hút một lượng độc giả nhất định, chúng ta hoàn toàn có thể mời những hãng mỹ phẩm này đăng quảng cáo...

Tổng biên tập hoàn toàn chìm đắm trong ảo tưởng của mình, càng nói càng kích động. Một người làm vật thí nghiệm như Tiểu Tinh không thể không ngắt lời ông ta, đưa ra vấn đề về tính thực tiễn của thử nghiệm lần này:

- Nhà tôi chỉ có Mentholatum, những loại kem chống nắng đắt tiền mà ông nói tôi không mua được.

- Ồ... – Tổng biên tập rơi từ trên mây xuống đất, bỗng nhiên nhớ ra nhà Tiểu Tinh vừa xảy ra chuyện, chần chờ một lúc rồi nói – Hay là cô cứ mua đi, đợi đến khi mời được quảng cáo thì bảo tòa soạn thanh toán. Cô yên tâm, chuyện mục có tính sáng tạo như thế này, làmدام bữa nửa tháng, nhất định sẽ mời được quảng cáo!

- Tôi... tôi không có tiền.

- Thế thì cô đi vay.

- Tôi cũng không vay được.

- Thế này không được, thế kia cũng không được, rốt cuộc cô muốn thế nào? Cô còn muốn làm nữa hay không? Tôi đã nói với các cô rồi, đừng có nhấn mạnh khó khăn với tôi. Khó khăn là để khắc phục! Cô làm gì cũng có khó khăn, vậy thì tòa soạn thuê cô làm gì? Không làm được thì đừng làm! – Cuối cùng tổng biên tập đã bùng phát.

Tiểu Tinh cúi đầu không nói gì, thầm nghĩ mình phải nhẫn nhịn, cơn giông tố rồi sẽ qua đi.

TTT

Tối hôm ấy, Hải Châu và Tiểu Tinh đều về nhà với dáng vẻ mệt mỏi.

- Cung à, tối nay chúng ta ăn gì? – Hải Châu cố gắng tạo ra một không gian thật thoải mái.

- Không ăn nữa, tức no rồi. – Tiểu Tinh vui đầu vào gối, mơ hồ nói.

- Ai chọc giận cục cưng của nhà chúng ta, để anh đi tìm kẻ đó!

- Tổng biên tập của em, Triệu Văn... đi rồi, ông ta ức hiếp em – Nhắc tới hai chữ “Triệu Văn”, Tiểu Tinh thấy lòng nhói một tiếng, giọng nói nhỏ đến nỗi ngay cả mình cũng không nghe thấy.

Hải Châu không bận tâm, Tiểu Tinh cũng không nói nhiều, vẫn uể oải nằm đó, nhắm mắt suy nghĩ. Quà thực có quá nhiều chuyện phải lo lắng, chuyện kiện tụng của bố chồng, bệnh của mẹ chồng, tòa biệt thự liền kề bị tịch thu, căn nhà của bố mẹ Hải Châu có thể giữ lại được hay không còn chưa biết. Cho dù có giữ lại được, sau này mẹ Hải Châu ra viện, phải sống chung dưới một mái nhà. những ngày tháng ấy, chỉ cần nghĩ cũng thấy đáng sợ...

- Tiểu Tinh, anh thôi việc rồi. – Đột nhiên, Hải Châu nói lí nhí.

- Cái gì? – Tiểu tinh kích động lẫn xuống giường – Thôi việc? Vì sao?

- Giám đốc của anh ức hiếp người quá đáng, trong lúc tức giận, anh... – Hải Châu ấp úng nói.

- Trong lúc tức giận anh đã thôi việc? Sao trong lúc tức giận anh không vùng dậy, lật đổ giám đốc của anh rồi lên làm giám đốc?

- Anh...

- Có phải là anh bị bệnh không? Anh vẫn coi mình là đại công tử sao? Ai cũng tăng bốc anh, nịnh bợ anh, anh là ai chứ? Bây giờ tình hình trong nhà như thế nào không phải là anh không biết, thế mà anh lại thôi việc trong lúc này? Nếu giám đốc không ức hiếp người khác thì ông ta đã không phải là giám đốc. Từ sáng tới tối lúc nào em cũng bị ức hiếp nhưng chẳng phải là vẫn ngoan ngoãn làm việc đấy sao? Vì sao? Chính bởi vì ông ta phát lương cho em! Đại thiếu gia, anh có nghĩ đến tiền mà nhảu nhện một chút được không? Mẹ anh nằm trong bệnh viện, mới có hai tuần đã mất hơn ba vạn. Chúng ta còn phải kết hôn, có chuyện gì là không cần đến tiền? – Tiểu Tinh chỉ tay vào mặt Hải Châu trách móc, vừa khóc vừa nói – Trương Hải Châu, anh đừng làm con rùa rút cổ nữa, ngày mai anh đi tìm giám đốc, nói với ông ta anh không thôi làm việc nữa, anh tiếp tục làm! Anh kí hợp đồng ba năm cơ mà, anh không làm gì sai, ông ta không thể tùy tiện đuổi việc anh! Muốn đuổi cũng được, phải đền tiền!

Hải Châu ôm đầu, chết cũng không nói.

- Em nói nhiều như thế anh có nghe thấy không? Ngày mai anh phải đi tìm giám đốc của anh! – Tiểu Tinh đẩy Hải Châu.

Hải Châu vẫn ôm đầu, một lúc lâu sau mới nói như đã hạ quyết tâm:

- Anh không đi!

- Trương Hải Châu, anh... anh không phải đàn ông! – Tiểu tinh nước mắt đầm đìa, chỉ tay vào mặt hải Châu, nói từng câu từng chữ.

Hải Châu ngồi quay lưng ở đó như một pho tượng. Tiểu Tinh tức đến hộc máu nhưng vẫn không chịu thôi:

- Anh nói đi, anh già bộ cái gì thế, nói đi!

Nổi tức giận tích tụ bấy lâu nay cuối cùng bùng phát, chỉ nghe thấy “choang” một tiếng, Hải Châu lật đổ chiếc bàn trước mặt. Tiểu Tinh vẫn chưa kịp phản ứng thì anh đã đẩy cửa bỏ đi.

Nửa đêm, Hải Châu vẫn chưa về nhà, điện thoại cũng không gọi được. Tiểu Tinh vừa tức, vừa lo, vừa oán, vừa hận, một mặt muốn mặc kệ anh cho anh ở bên ngoài, mình tìm một người đàn ông bình thường, sống những ngày tháng yên ổn. Mặt khác lại không đành lòng, thay quần áo đi tìm anh.

Đây đã là lần thứ hai Tiểu Tinh đi tìm Hải Châu lúc nửa đêm. Đêm khuya ở thành phố lúc nào cũng rực rỡ, ánh đèn nhấp nháy, đường phố hiu quạnh, xe cộ phóng vụt qua, tất cả đều làm cho không gian thêm chút momo màng màng. Quán nướng bên đường có mấy người đàn ông đã uống say, thấy Tiểu Tinh đỗ xe bên đường liền hò hét:

- Em ơi, vào đây uống rượu với anh đi!

Tiểu tinh sa sầm mặt xuống, đóng cửa kính, cảm giác lòng thất lại, không kìm được lại gọi điện thoại cho Hải Châu. Lần này đã gọi được, rất lâu mới có người nhấc máy:

- Alo, đây là quán bar Hà Diệp, chủ nhân của chiếc điện thoại này đã uống say, chị mau đến đón anh ta về đi, chúng tôi sắp đóng cửa rồi!

Hải Châu say như lợn chết, Tiểu Tinh và bảo vệ quán bar lôi anh lên xe. Hải Châu nằm ở ghế sau, ngủ rất say. Tiểu Tinh lái xe, đi trên con đường bị bóng tối bao phủ. Chương trình phát thanh ban đêm phát đi phát lại một bài hát. Nữ ca sĩ nhẹ nhàng cất tiếng hát:

Mở cửa sổ nhìn cánh chim trắng chân trời

Nhớ lại nụ cười vị bạc hà của em

Hồi ấy em chạy dưới sân

Anh đã hét lên anh yêu em, em có biết không

Hồi ấy chúng mình chẳng sợ gì cả

Cùng ngắm nhìn ánh tà dương màu cà phê

Em nói sẽ mãi yêu, sẽ mãi tốt với nhau

Cứ như thế không bao giờ xa cách

Chúng ta là những đứa trẻ ngoan

Những đứa trẻ mơ mộng

Hãy tin rằng tình yêu là mãi mãi

TTT

Trước mắt Tiểu Tình giống như một bộ phim: Hải Châu nắm tay cô, Hải Châu hôn lên trán cô, Hải Châu tung cô lên, tung rất cao, rất cao... Đèn đỏ vụt sáng, Tiểu Tình gục mặt xuống vô lăng òa khóc.

Đột nhiên Hải Châu ở ghế sau bừng tỉnh, mơ hồ nói:

- Nào, uống rượu!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: end

Cuộc đời giống như một vở kịch nhưng kịch tính hơn, hoang đường hơn. Kết thúc vở kịch màn sẽ hạnh phúc cuộc đời thì vẫn phải bước tiếp. Cuộc đời chính trị của bố Hải Châu kết thúc từ đây, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, hôn lễ vẫn phải tiếp tục...

1

Cãi vã thì cãi vã. Tranh luận thì tranh luận, cuối cùng vẫn phải kết hôn. Trong tiếng cãi vã ầm ĩ, nhà họ Tang và nhà họ Trương trải qua cuộc đàm phán gian khổ, cuối cùng cũng đi đến thống nhất: Sau khi kết hôn, Tiểu Tình sống ở nhà Hải Châu, mỗi tháng hai người góp 1.500 tệ phí sinh hoạt cho mẹ Hải Châu. Còn căn nhà mới của Tiểu Tình thì cho thuê, tiền thuê nhà dùng để trả nợ, căn nhà này thuộc về tài sản riêng của Tang Tiểu Tình.

Mẹ Tiểu Tình rất thất vọng với kết quả này, bà cắn nhai với bố Tiểu Tình:

- Người ta lấy chồng thì được nhà mới, đồ dùng mới. Nhưng Tiểu Tình nhà chúng ta chỉ có thể sống trong căn nhà cũ ấy, tôi thấy rất khó chịu.

Bố Tiểu Tình thở dài:

- Thôi thôi, bà nghĩ xem sức khỏe của mẹ Hải Châu yếu như vậy, không thể không có ai bên cạnh, cũng chíchó thể sống chung, chẳng còn cách nào khác cả. May mà còn có tiền thuê nhà, lấy tiền thuê nhà nuôi nhà chẳng phải là một bầy giờ sao?

Mẹ Hải Châu cũng không hài lòng, suốt ngày lẩm nhảm với con trai:

- Con nói xem căn nhà trang trí đẹp như thế cứ phải cho người khác thuê, người ta có biết trân trọng không? Nhìn thì có vẻ là thu được tiền thuê nhà nhưng đến lúc lấy lại nhà còn phải trang trí lại, đắp tiền thuê nhà vào không biết là có đủ không! Tiểu thị dân đúng là tiểu thị dân, chỉ có thể nghĩ ra cái cách này!

Hải Châu rất khó chịu, anh hét lên:

- Mẹ không phải tiểu thị dân, mẹ nghĩ ra cách hay hơn đi!

Mẹ Hải Châu không nói gì nữa.

Cuối cùng Hải Châu và Tiểu Tình cũng đến sở Tư pháp đăng kí kết hôn. Không phải là thời kì hoàng kim như hai mươi tháng năm, mừng tám tháng tám. Mừng chín tháng chín nên việc đăng kí kết hôn rất thuận tiện. Lúc cầm cuốn sổ nhỏ màu đỏ trên tay, hai người không kìm được nhìn nhau cười, thờ phào nhẹ nhõm:

- Kết hôn, thật không dễ dàng!

Sau khi hai người chính thức trở thành vợ chồng, hai gia đình lại ngồi lại với nhau. Mục đích chủ yếu của lần gặp này là thảo luận những việc liên quan đến

tổ chức hôn lễ. Mẹ Tiểu Tinh nói:

- Nhiệm vụ cấp bách bây giờ là xác định số bàn. Lần này nhà chúng tôi tám bàn.

Sau đó bà hướng ánh mắt dò hỏi về phía mẹ Hải Châu. Mẹ Hải Châu miễn cưỡng nói:

- Vậy thì nhà trai chúng tôi cũng tám bàn.

- Há? Nhà bà có nhiều người đến dự thế sao? – Mẹ Tiểu Tinh ngạc nhiên thốt lên.

- Dĩ nhiên là có, chỉ riêng họ hàng dưới quê thì đã không chỉ con số này! – Mẹ Hải Châu không muốn bịt mắt.

- Chỉ đông người thì có ích gì, quan trọng là có thu lại được tiền vốn không!

Mẹ Tiểu Tinh buột miệng nói. Nói xong mới nhận ra không thích hợp, lại vội vàng giải thích:

- Chủ yếu là tiền đặt bàn ở khách sạn quốc tế Văn Đình đắt quá, 2.088 tệ, hai nhà chúng ta đều nén lại. Chúng ta hãy nghĩ cách khống chế trong sáu bàn.

Mẹ Hải Châu bĩu môi:

- Haizz, hay quyết định để chúng kết hôn du lịch đi, đi chơi một chuyến là được. Tổ chức hôn lễ một người lại tốn kém, cuối cùng không đủ tiền thuê khách sạn.

Tiểu Tinh nghe vậy suýt chút nữa thì nhảy lên, bóp tay Hải Châu, ghé sát vào tai anh và nói:

- Hôn lễ là hôn lễ, du lịch là du lịch, không thể thiếu một trong hai, anh bảo mẹ anh đừng có lẫn lộn.

Kết quả không cần Hải Châu lên tiếng, mẹ Tiểu Tinh đã phản đối:

- Như thế không được, thật mất mặt! Bạn bè họ hàng đang đứng cạnh nhìn đấy.

Mẹ Hải Châu thở dài, tự biết không tránh được cửa nàu, suy ngẫm một lúc rất lâu mới nói:

- Thế này vậy, nhà chúng tôi chỉ cần ba bàn là đủ, bạn bè đồng nghiệp của hai đứa mời ba bàn cũng tạm đủ, tất cả là sáu bàn.

Vấn đề đặt khách sạn cuối cùng cũng giải quyết xong nhưng lại phát sinh thêm nhiều vấn đề hơn: Mời ai không mời ai, ai ngồi bàn chính, ai là người chứng hôn, xe cưới, người chủ trì hôn lễ, rượu, thuốc, bánh kẹo... Chuyện nào hai nhà cũng bất đồng ý kiến. Tiểu Tinh và Hải Châu nhìn nhau, chỉ thấy da đầu tê nhức, chẳng phải là kết hôn thôi sao, sao còn gian khổ hơn cả đánh trận?

Lễ cưới sắp đến gần, trải qua hết cuộc đàm phán gian khổ này đến cuộc đàm phán gian khổ khác, cuối cùng cũng đã đi đến thống nhất: mười hai bàn tiệc giá 2.088 tệ và một bàn tiệc dự bị: trọn bộ tổ chức lễ cưới của công ty tổ chức lễ cưới, tất cả là 3.888 tệ, bao gồm xe cưới, trang trí hôn lễ, người dẫn chương trình, xe đi đầu là Chrysler 300C, đoàn xe đi cùng gồm bốn chiếc Regal màu đen, rượu Dương Hà, thuốc lá Trung Hoa vô cứng. Tuần trăng mật đi đảo Bali...

Sau khi lấy giấy đăng ký kết hôn, Tiểu Tinh thường xuyên sống ở nhà Hải Châu. Một người sắp trở thành vợ, thành mẹ như Tiểu Tinh cũng bắt đầu làm những việc nhà hợp với sức của mình, kính trọng lễ phép với mẹ Hải Châu, tạm thời chưa có chuyện gì xảy ra.

Một hôm không khí lạnh đột ngột tràn về, Hải Châu đi công tác, không yên tâm để mẹ ở nhà một mình nên gọi điện thoại cho Tiểu Tinh báo cô đến nhà. Tiểu Tinh đến, lễ phép chào hỏi rồi ngồi trong phòng khách xem tivi. Mẹ Hải Châu xem vài phút rồi đi vào phòng, một lúc rất lâu không thấy động tĩnh gì. Tiểu Tinh không yên tâm, thò đầu ghé vào xem. Mẹ Hải Châu đang đeo kính, ngồi bên mép giường khâu chăn. Chiếc chăn rất dày, rất khó chọc kim vào. Mẹ Hải Châu chăm chú từng khâu từng mũi, từng mũi một. Tiểu Tinh lặng lẽ đi ra ngoài, tiếp tục xem tivi. Một lúc sau, mẹ Hải Châu khó nhọc ôm chăn ra ngoài:

- Tiểu Tinh, hôm nay lạnh, con đắp chăn này. Đây là chăn mới, là di của Hải Châu mang từ quê ra.

Tiểu Tinh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vội vàng đỡ chăn, mùi đàn hương thoang thoảng lan tỏa trong không khí. Tối hôm ấy Tiểu Tinh cuộn mình trong chiếc chăn mềm mại ấm áp, cảm thấy những ngày tháng như thế này cũng rất tốt, có tiền có nổi phien của có tiền, không có tiền cũng có niềm vui của không có tiền.

2

Ngày hôm sau, Hải Châu đi công tác về, người giúp việc hẹn giờ đang bận rộn chuẩn bị bữa tối trong bếp. Mẹ và Tiểu Tinh đang xếp bát đĩa trên bàn ăn, không khí gia đình rất ấm áp. Tâm trạng của Hải Châu rất vui, ăn liền hai bát cơm. Ăn xong vội đi tắm. Tiểu Tinh vẫn chưa ăn xong, thấy mẹ Hải Châu đẩy cửa vào phòng Hải Châu. Tiểu Tinh lằm nhăm trong đầu, bà ta lại định làm gì? Quả nhiên hai phút sau, trong phòng vang lên giọng nói của mẹ Hải Châu:

- Tiểu Tinh, sao cô có thể để quần áo như thế này?

Tiểu Tinh đặt bát đĩa xuống đi vào phòng, suýt nữa thì ngã. Đồng quần áo mà cô vất vả thu dọn đã bị mẹ chồng lấy ra hết, ném bừa bãi trên giường.

- Tiểu Tinh, cô để quần áo như thế này không được. Chiếc tủ này có hai ngăn trên dưới, sao cô có thể để quần áo của mình ở ngăn trên, để quần áo của chồng mình ở ngăn dưới được? Quần áo của phụ nữ sao có thể để trên quần áo của đàn ông được? Như thế là xui xẻo! – Tình cảm của Tiểu Tinh đối với mẹ Hải Châu lập tức tan biến theo mây khói.

Lúc đầu vì thấy ngăn trên của chiếc tủ này rất tinh xảo nên mới mua, lúc đấy Hải Châu còn chỉ vào hình hoa khắc trên đó nói với Tiểu Tinh:

- Vợ anh đẹp như đóa hoa này. Anh sẽ mua thật nhiều quần áo đẹp cho vợ anh để, được không?

Tiểu Tinh hôn Hải Châu, sau đó hai người mua chiếc tủ 2.800 tệ này, đặt vào căn nhà lụp xụp, có thể coi là điểm sáng huy hoàng.

Tiểu Tinh vẫn chưa phản ứng thì mẹ Hải Châu lại chỉ vào một chiếc quần nam và hét lên:

- Trời ơi, quần của đàn ông sao có thể gấp được, quần của đàn ông phải để thẳng, treo lên!

Nhưng căn phòng nhỏ như thế này, chỉ có duy nhất chiếc tủ này, không có chỗ nào để treo quần áo nữa. Tiểu Tinh đang do dự thì mẹ Hải Châu đóng cửa lại, chivào mắc treo sau cửa và nói:

- Nay, con bỏ túi xách của con xuống, sau này treo quần áo của Hải Châu ở đây.

Tiểu Tinh sững người, cảm thấy mẹ Hải Châu đúng là diễn viên. Ngày hôm qua diễn vai tình cảm, hôm nay diễn vai uy nghiêm, nhìn cảm phòng bừa bãi lộn xộn, Tiểu Tinh tức giận bỏ đi. Cô biết lát nữa Hải Châu tắm xong, mình sẽ lại phải xem màn kẻ khổ.

Sau khi hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, Hải Châu thòdài, hỏi mẹ:

- Có phải mẹ ở nhà không có việc gì làm nên kiếm chuyện không? Mẹ có thể đi xuống dưới, nói chuyện với hàng xóm, như thế vừa tốt cho sức khỏe vừa thoải mái cho tâm trạng.

- Con không thấy những người sống ở đây là những người như thế nào à, mẹ thì có chuyện gì để nói với họ, không phải cùng thuộc một tầng lớp. – Mẹ Hải Châu liếc nhìn con trai rồi lầm bầm.

- Được, được, thế thì không nói chuyện nữa, chỉ đi dạo được rồi chứ?

Anh quay người đi vào phòng, gọi điện thoại cho Tiểu Tinh:

- Anh biết chắc chắn là mẹ anh kiếm chuyện, bà cô của tôi ơi, em rộng lượng một chút, có thể nể tình bà ấy là mẹ anh mà đừng giận được không? Em cứ coi mẹ anh là khách hàng được không? Em hãy lấy tinh thần phục vụ khách hàng. ... ngoài miệng thì hòa theo nhưng không để bụng, được không? – Hải Châu thầm nghĩ, đàn ông đúng là chẳng dễ dàng gì, vừa phải dỗ dành mẹ, vừa phải dỗ dành vợ.

Tiểu Tinh đang hằm hằm tức giận, nghe Hải Châu nói vậy, không kìm được bật cười:

- Em coi mẹ anh là khách hàng? Khách hàng có thêm lợi cho em, mẹ anh có thể không?

- Chẳng phải mẹ anh đã mang lại cho em một ông chồng tốt sao? Đừng giận nữa được không, ngày mai anh cùng em đi thử váy!

- Thôi được, tha lỗi cho anh, có điều phiền anh nói lại với mẹ anh, xin bà đừng có lúc nào cũng kiếm chuyện với em!

Hải Châu đã dần dần quen với vai trò của người chồng. Anh bị kẹt giữa mẹ và vợ, quen với sự mâu thuẫn của họ, cũng quen với việc dỗ dành họ. Bây giờ anh giống như người đàn ông có gia đình bình thường. Hằng ngày hết giờ làm là về nhà, đưa tiền lương cho vợ, lén đưa tiền thưởng cho mẹ. Hai người phụ nữ giống như bàn đạp, bên này cao thì anh chạy đi nện xuống, bên kia thấp thì anh nâng lên. Chính vì không ngừng chạy đi chạy lại như thế mà cuối cùng cũng duy trì được cân bằng cho bàn đạp này.

Mèo Garfield¹ nói, tình yêu đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ có thịt heo là mãi mãi. Tiểu Tinh hiểu thịt heo là mắm muối củi gạo. Trong hôn nhân, tình yêu sẽ biến thành tình thân, chỉ có mắm muối củi gạo là mãi mãi, muốn sống tiếp thì phải có lòng kiên nhẫn, học cách mài tính cách của mình để thích ứng với chồng, thích ứng với mẹ chồng, thích ứng với đứa con sắp trào đời, thích ứng với một cái tôi mà ngay cả bản thân mình cũng coi thường. Hòn đồi chẳng được mấy hôm, Tiểu Tinh liền quay về. Mẹ chồng con dâu gật đầu, mỉm cười, coi như là hòa giải.

Lúc ấy mọi thứ cho hôn lễ đều đã chuẩn bị xong. Lúc ăn cơm, Tiểu Tinh nũng nịu nói với Hải Châu:

- Đồng nghiệp của bọn em cũng kết hôn tháng ba. Họ đến cửa hàng trang sức đặt làm trang sức cưới rất đẹp, còn có thể khắc tên lên đó. Chúng mình cũng đi xem nhé? Em còn muốn đặt cho mẹ em một chiếc nhẫn hoa. ... - Vừa nói xong đã thấy hối hận, vội vàng bổ sung - Đặt cho cô một cái nữa, cô thích kiểu gì ạ?

Mẹ Hải Châu như cười mà không phải là cười:

- Tôi không cần, mua cho mẹ cô đi.

Tiểu Tinh lăm bắm trong lòng, bà ta là khách hàng, bà ta là khách hàng, một lúc rất lâu mới cười trừ và nói:

- Mẹ cháu tự bỏ tiền ra mua, cháu chỉ muốn chọn mẫu giúp mẹ.

Mẹ Hải Châu khịt mũi, không nói gì. Tiểu Tinh thấy câu nói này của mình giống như lạy ông tôi ở bụi này, muốn giải thích nhưng không biết phải mở miệng như thế nào, đành phải cúi đầu ăn cơm. Sau khi phản ứng thời kì đầu thai nghén biến mất, Tiểu Tinh ăn nhiều hơn, cũng thấy ngon miệng hơn. Mẹ Hải Châu gấp thịt ở bụng cá vào bát Tiểu Tinh, Hải Châu nhân cơ hội ấy giải vây:

- Mẹ thiên vị, con cũng muốn!

Mọi người cười âm lên, những thay đổi trên bàn ăn giống như vũ đài chính trị vậy.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tinh liền lôi Hải Châu đi đặt trang sức. Ngoài đặt cho mình, hai người chọn cho hai bà mẹ mỗi người một chiếc nhẫn hoa kiều dáng nhỏ nhắn. Buổi trưa họ đến nhà Tiểu Tinh ăn cơm. Mẹ Tiểu Tinh vui vẻ xem hình chiếc nhẫn:

- Hìhì, kiểu dáng đẹp lắm, mẹ rất thích.

Vừa nói dứt lời, nhìn thấy chiếc nhẫn của mẹ Hải Châu, sắc mặt lập tức thay đổi:

- Nay, bà ấy cũng đặt à, cũng tự bỏ tiền à?

Hải Châu vừa nghe đã thấy rất phản cảm, tôi mua cho mẹ tôi một chiếc nhẫn bé xíu mà cũng đòi bà ấy tiền, làm ăn buôn bán chắc? Thế là bất chấp Tiểu Tinh đang nháy mắt với mình, anh kiên định nói:

- Không phải, là cháu tặng mẹ cháu.

Sắc mặt của mẹ Tiểu Tinh càng khó coi hơn nhưng không tiện biểu lộ, chỉ có thể xô bát đĩa vào nhau để trừu giận, không ngừng lăm nhảm:

- Cứ nói là không có tiền còn tiêu lung tung.

Sau đó đập mạnh chiếc vung vào nồi, quát Tiểu Tinh:

- Ăn nhanh lên! Ăn xong rồi mang nhẫn về biếu mẹ chồng.

Tiểu Tinh và Hải Châu không nói gì, cúi đầu ăn. Mẹ Tiểu Tinh quay người đi vào bếp. Thông thường những người dân thường đều có một ưu điểm, đó là biết cách tự an ủi mình, có tinh thần AQ. Mẹ Tiểu Tinh vừa rửa nấp vung đã nghĩ thông suốt: Mẹ Hải Châu chắc có nỗi mình Hải Châu là con trai. Sau này tài sản của bà ta đều là của Hải Châu? Của Hải Châu thì chẳng phải của Tiểu Tinh sao? Đừng tính toán quá nhiều, như thế sẽ tỏ ra mình là người hẹp hòi. Nghĩ đến đây, mẹ Tiểu Tinh lại thấy cân bằng, vui vẻ thò đầu ra hỏi Tiểu Tinh:

- Ngày các con tổ chức hôn lễ, mẹ đại diện nhà gái phát biểu hay bố con?

Tiểu Tinh húp canh soà m soap, không ngẩng đầu lên mà nói:

- Thôi tùy mẹ!

Mẹ Tiểu Tinh lại rút đầu vào, vừa cọ nồi vừa nói: “Về lý thuyết thì nên để bố con phát biểu, ông ấy là trụ cột gia đình nhưng ông ấy có biết nói năng gì đâu, chắc chắn cuối cùng lại đến lượt mẹ...” Bà nói rồi lại thò đầu ra hét:

- Tiểu Tinh, đến lúc ấy phải nói gì con viết ra, bố mẹ học thuộc là được.

3

Ngày kia kết hôn, Hải Châu và Tiểu Tinh bắt đầu xin nghỉ phép, nghỉ ngơi, chuẩn bị chờ đợi thời khắc quan trọng trong cuộc đời.

Hôm ấy, Hải Châu cùng Tiểu Tinh về nhà mẹ đẻ, bảo người giúp việc ở nhà với mẹ Hải Châu. Kết quả là sáu giờ sáng hôm sau, mẹ Hải Châu gọi điện cho Tiểu Tinh. Chuông điện thoại reo không ngừng. Tiểu Tinh bảo Hải Châu nghe.

Hải Châu mơ màng ậm ừ hai câu rồi đưa điện thoại cho Tiểu Tinh:

- Mẹ anh tìm em

Tiểu Tinh cầm điện thoại, ủa oái “alo” một tiếng, mẹ chồng hét lên giống như pháo nổ:

- Cô làm vợ kiểu gì vậy? Sáng sớm đã bắt Hải Châu nghe điện thoại không để cho nó ngủ!

Tiểu Tinh không còn gì để nói, trên thế giới này chắc có con trai bà là người. là cần được ngủ, còn người khác đều là người máy, phía sau có gắn dây điện, chỉ cần mớ máy là có thể xoay chuyển.

Tiểu Tinh không muốn phát sinh mâu thuẫn với mẹ chồng trong lúc quan trọng này. Cô thầm lẩm nhẩm trong đầu: Đối xử với mẹ chồng phải ăm ắp như mùa xuân, dịu dàng như mưa phùn, khom lưng cúi đầu giống như với khách hàng trước khi kí hợp đồng. Mệ kiếp, cô thầm chửi rửa, nếu mình có thể dồn hết nhiệt tình với mẹ Hải Châu vào công việc, vậy thì ít nhất doanh thu của tòa soạn sẽ tăng gấp đôi.

Không chịu đựng được sự thúc giục của mẹ Hải Châu, hai người lại vội vàng quay về nhà Hải Châu. Vừa đến nhà, mẹ Hải Châu đã lấy đôi dép lê, dịu dàng nói với Tiểu Tinh:

- Nào, con thay dép đi.

Tiểu Tinh thấy sống lưng lạnh buốt, trực giác, trực giác của phụ nữ, nhất định có chuyện! Quả nhiên, bà ta mỉm cười nói với Tiểu Tinh:

- Có chuyện này, mẹ muốn nói với hai con.

Tiểu Tinh thấy lòng nhói lên một tiếng, chỉ thay một chiếc dép, chống vào tủ giày đứng một chân, căng thẳng hỏi:

- Chuyện gì ạ?

- Hôm qua mẹ nhờ người xem, mẹ con và đứa trẻ trong bụng tương khắc, vì thế nếu không có chuyện gì sau này con không nên về nhà mẹ đẻ nhiều. – Mẹ Hải Châu là ra về sợ con dâu giận nên nói rất nhẹ nhàng.

Lúc này Tiểu Tinh vẫn có thể nhịn được. Phục vụ khách hàng lâu như vậy, quan trọng nhất là nhịn. Cô vừa thay dép vừa cười:

- Đó là mê tín, thế mà mẹ cũng tin. Buổi trưa bọn con ăn gì, con đói quá, Hải Châu, anh cũng đói đúng không?

Hải Châu gật đầu lia lịa, anh cũng thấy mẹ mình đưa ra yêu cầu này quả thực có chút vô lý, nói giúp Tiểu Tinh:

- Ăn cơm, ăn cơm thôi, con đang đói chết đi được.

Mẹ Hải Châu không chịu bỏ qua:

- Có thờ có thiêng, có kiêng có lành. Trước khi bố Hải Châu xảy ra chuyện, đột nhiên tượng Bồ Tát trong nhà bị nứt, con nói có thiêng không? Sau khi xem bói xong mẹ cũng thấy sợ, sợ rằng con đang mang thai ở chỗ mẹ con bị làm sao, vì thế mới sáng sớm đã gọi điện báo các con về. Tiểu Tinh, con xem có thể bảo mẹ con đừng đến dự hôn lễ được không?

Tiểu Tinh không dám tin vào tai mình, cái gì, bảo mẹ mình đừng đến tham dự hôn lễ của mình? Đây là chuyện gì vậy? Thấy Tiểu Tinh cúi đầu không nói, mẹ Hải Châu nói tiếp:

- Bảo mẹ con hãy nghĩ đến mọi việc, đến lúc ấy cho bà ấy xem video cũng thế mà, xem được hết.

Xem video cũng thế? Thế vì sao vẫn có nhiều vé bóng đá chợ đen như thế? Vì sao vẫn có nhiều người can tâm tình nguyện mua vé chợ đen giá cao? Chẳng phải là thích không khí ở sân bóng sao? Con gái kết hôn không cho mẹ đẻ tham dự, đúng là chuyện kì lạ chưa từng thấy trên đời.

Để không xung đột với mẹ chồng, Tiểu Tinh cố gắng nhẫn nhịn gượng cười hai tiếng, không nói gì. Mẹ Hải Châu thao thao bất tuyệt, lúc đầu nhà chúng ta đối với con thế nào, mẹ thế nào thế nào, Hải Châu thế nào thế nào, xem bói thế nào thế nào... Tiểu Tinh tiếp tục lấy thái độ phục vụ khách hàng. Bà nói gì cũng giống như hát hay, tôi không bận tâm. Đang chuẩn bị vào phòng, mẹ Hải Châu “á” một tiếng rồi ngất lịm đi. Tiểu Tinh có lạnh nhạt vô tình đến đâu thì cũng không thể thấy chết không cứu, nhanh chóng cùng Hải Châu ấn huyệt nhân trung rồi lại day thái dương, cuối cùng bà ta cũng tỉnh lại. Mẹ Hải Châu vừa mở mắt đã rơi nước mắt:

- Mẹ chỉ muốn tốt cho các con...

Hải Châu nắm tay mẹ:

- Mẹ đừng nói nữa, mẹ nghỉ đi đã, ngày kia là đám cưới rồi, lúc ấy mẹ đừng có mệnh hệ gì.

Sau đó anh nhìn Tiểu Tinh bằng ánh mắt cầu cứu. Tiểu Tinh lạnh lùng lườm Hải Châu, không nói gì, đến tận khi đưa mẹ Hải Châu lên giường, Tiểu Tinh mới nghiêng răng nói:

- Em nói cho anh biết, Trương Hải Châu, mẹ em không đến em cũng không đến. Anh đi mà kết hôn với mẹ anh!

Sự việc đến nước này giống như tranh chấp nội bộ trước cuộc đại chiến, Hải Châu và Tiểu Tinh vô cùng lo lắng.

Mẹ Hải Châu đòi nói chuyện với mẹ Tiểu Tinh, hi vọng mẹ Tiểu Tinh có thể nghĩ đến mọi chuyện, đừng xuất hiện trong buổi hôn lễ. Hải Châu vừa nghe đã lo lắng, như thế chẳng phải sẽ cãi nhau rung trời sao? Vội vàng ngăn cản và nhanh trí bịa ra lời nói dối:

- Mẹ, thực ra mẹ Tiểu Tinh là người hiểu biết. Chúng con đã nói với bà chuyện tương khắc. Bà đã đến chùa cầu xin tránh tà ma.

Mẹ Hải Châu bán tín bán nghi:

- Như thế có ích gì không?

Tiểu Tinh như vớ được phao cứu sinh:

- Dĩ nhiên là có chứ ạ, các cao tăng trong chùa đã nói như thế, mẹ con đã công đức rất nhiều tiền hương khói.

Mẹ Hải Châu hài lòng, không chỉ vì bà thông gia lên chùa cầu xin, quan trọng hơn là nhà gái coi trọng ý kiến của nhà trai. Bà thở dài, miễn cưỡng nói:

- Thôi được, để bà ấy đi.

Giọng điệu ấy, vẻ mặt ấy giống hệt bà chủ trong ở xã hội phong kiến. Tiểu Tinh tức giận, hàm hứ một tiếng, cổ kim nén không đỡ lời.

Một ngày trước khi kết hôn, Tiểu Tinh chuyển về nhà sống. Tối hôm ấy cô ngủ với mẹ. Mẹ Tiểu Tinh giúp con gái kiểm tra thật kĩ một lượt: một bộ váy cưới, hai bộ váy dạ hội, một chiếc áo dài và trang sức đi kèm. Mẹ vuốt ve chiếc váy cưới, dường như đang tự nói với mình:

- Con gái lấy chồng rồi, mẹ già rồi.

Tiểu Tinh nghe mà thấy sống mũi cay cay, gục đầu vào chăn rồi ngủ thiếp đi, mơ thấy mình mặc váy cưới, lo lắng nói với mẹ:

- Mẹ đừng quên mang dây lưng đỏ đấy.

Mẹ đứng cách đó hai ba bước, không ngừng hỏi lại:

- Mẹ không nghe rõ, con nói gì?

Trời đã sáng, cảm giác vừa mới ngủ đã tỉnh.

Thợ trang điểm gọi điện thoại tới nói là sẽ lập tức đến, sau đó là thợ chụp ảnh gọi điện hỏi địa chỉ nhà Hải Châu. Quả nhiên ngày cưới không giống ngày bình thường, cần có khí phách của nhà chí huy, sự ung dung của tướng quân, trí tuệ của tham mưu trưởng. Đáng tiếc Tiểu Tinh là người bình thường. Lúc cô trang điểm, mẹ đang mặc quần áo ở nhà nấu canh bách hợp hạt sen trong bếp. Tiểu Tinh còn lầm nhảm: “Đừng quên bảo mẹ đeo dây lưng đỏ khi thay quần áo, nhất định không được quên.” Nhưng lúc nghe mấy cuộc điện thoại thúc giục, cuối cùng cô đã quên.

4

Đón cô dâu, nhà gái đến tham quan phòng cưới, cô dâu chú rể đến công viên chụp ảnh ngoại cảnh... bận rộn suốt một ngày, chân Tiểu Tinh sưng phồng. Hải Châu bóp chân cho cô:

- Cố gắng một chút, sau bữa tiệc tối là sẽ giải thoát, chúng ta...

Chưa nói hết câu, người chỉ trì cầm cuốn sổ vội vàng chạy lại:

- Cô dâu chú rể, theo hai người để những thiên thần nhỏ hát sau khi giới thiệu cô dâu chú rể được không?

Sáu giờ tối, bạn bè họ hàng hai nhà lần lượt đến khách sạn. Mọi người ngồi túm tụm uống nước nói chuyện, chờ bữa tiệc bắt đầu. Bố Tiểu Tinh đến sớm, đón tiếp họ hàng bạn bè nhà mình. Hôm nay mẹ Tiểu Tinh trang điểm nhẹ, mặc chiếc áo lông cừu màu mặn, quần tây đen, trông rất trẻ.

Họ hàng nhà Hải Châu không nhiều. Sau khi tiếp đón họ hàng, mẹ Hải Châu bắt chuyện với mẹ Tiểu Tinh:

- Bà Tang, hôm nay trông rất trẻ.

Mẹ Tiểu Tinh cười:

- Bà cũng thế, sau này chúng ta là người một nhà rồi. Tiểu Tinh còn phải nhờ bà mẹ chồng như bà dạy dỗ!

Dĩ nhiên câu nói này chỉ là lời nói khách sáo, nhưng mẹ Hải Châu nghiêm túc nói:

- Dĩ nhiên rồi, Tiểu Tinh không biết làm việc nhà, sau này sao có thể chăm sóc chồng được?

Mẹ Tiểu Tinh thăm nghĩ, sao bà ta có thể không biết ăn nói thế chứ. Nhưng hôm nay là ngày đại hỉ, mẹ Tiểu Tinh vẫn cười và nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Nhưng bác của Tiểu Tinh đứng cạnh nghe thấy, không nhịn được nói xen vào một câu:

- Mẹ Hải Châu à, thời đại bây giờ khác rồi, đều là con trai làm việc nhà. Tiểu Tinh nhà chúng tôi trông chờ Hải Châu nhà bà chăm sóc!

Mẹ Hải Châu sững người, sau đó cười và nói:

- Chăm sóc lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, haha.

Lúc ấy người đưa bánh cưới đến, mẹ Tiểu Tinh vội vàng đỡ bánh cưới đặt lên bàn. Vừa giờ tay, để lộ dây lưng màu đen. Mẹ Hải Châu liếc nhìn, dường như không dám tin vào mắt mình, vội vàng đi lên trước, vồ ra và kéo áo giúp mẹ Tiểu Tinh, nhìn lại một lần nữa. Lần này, ngọn lửa tức giận trong lòng mẹ Hải Châu trào dâng, bà ta chỉ vào mặt mẹ Tiểu Tinh và quát:

- Sao bà không thắt dây đỏ, bà không đến chùa đúng không?

Mẹ Tiểu Tinh tỏ vẻ nghi hoặc:

- Dây đỏ gì? Haizz, bà chỉ vào mặt tôi làm gì?

Mẹ Hải Châu đã hiểu, chắc chắn là Tiểu Tinh không nói với mẹ cô chuyện này. Món nợ này phải tính với con dâu. Thế là bà đặt tay xuống, ghé sát vào tai mẹ Tiểu Tinh:

- Bà thông gia, chuyện này không trách bà, chắc chắn là Tiểu Tinh chưa nói với bà chuyện này. Mấy hôm trước tôi mời thầy xem bói, thầy nói đứa bé trong bụng Tiểu Tinh tương khắc với bà, vì thế bây giờ bà nhanh chóng đi đi, vẫn còn kịp!

Bà ta vừa nói, vừa xua tay:

- Đi mau đi mau, Tiểu Tinh đang đón khách ở cửa trước, bà đi cửa sau.

Mẹ Tiểu Tinh tức điên lên:

- Cái gì mà tương khắc với không tương khắc. Tôi thấy bà mới tương khắc ấy, muốn đi thì bà đi đi, tôi không đi.

Mẹ Hải Châu thấy vậy, vội vàng đi gọi cứu binh, lão đạo kéo Hải Châu và Tiểu Tinh lại, đau đớn nói:

- Các con làm chuyện hay rồi! Hải Châu, chẳng phải con nói mẹ Tiểu Tinh lên chùa xin dây đỏ trừ tà ma rồi sao? Con nhìn xem, con nhìn xem. . .

Bà ta nói rồi giờ tay vén áo mẹ Tiểu Tinh. Mẹ Tiểu Tinh gạt tay theo bản năng, mẹ Hải Châu không đứng vững, ngồi phệt xuống đất. Hải Châu lo lắng, đẩy mẹ vợ và nói:

- Sao mẹ lại đẩy mẹ con.

Mẹ Tiểu Tinh lúng túng đứng đó:

- Tôi không đẩy, bà ấy tự ngã.

- Chính mẹ đẩy! Bọn con đều nhìn thấy! Mẹ không biết sức khỏe của mẹ con không tốt sao mà lại ra tay như thế! – Hải Châu tức giận, nói năng không suy nghĩ.

Tiểu Tinh không chấp nhận được, xông lên trước bảo vệ mẹ mình:

- Trương Hải Châu, anh bị bệnh à? Rõ ràng là mẹ anh gây chuyện trước, mẹ em chỉ lỡ tay thôi.

Mẹ Tiểu Tinh lo lắng:

- Đừng cãi nhau nữa, đừng cãi nhau nữa, không nhìn xem hôm nay là ngày gì à? Tiểu Tinh, Tiểu Tinh, là mẹ không đúng, các con đừng cãi nhau nữa, mau ra cửa đón khách, lãnh đạo ở tòa soạn và đồng nghiệp của con sắp đến rồi.

Mẹ Hải Châu thấy mâu thuẫn kịch liệt, cũng gắng gượng ngồi dậy:

- Đúng vậy, Hải Châu, giám đốc của con cũng sắp đến rồi, mau đi đi!

Tiểu Tinh vô cùng tức giận, đang định đi thì bị Hải Châu kéo lại:

- Đứng lại, hôm nay mẹ em phải xin lỗi mẹ anh.

- Buông tay ra! – Tiểu Tinh lạnh lùng nói. Hải Châu không nói gì, cũng không buông tay.

- Có buông không? – Tiểu Tinh hỏi lại một lần, hai mắt tóe lửa.

Mẹ Tiểu Tinh cũng chạy lại:

- Thôi thôi Hải Châu, đừng giờ tính trẻ con nữa, có chuyện gì tối về nhà nói, được không?

- Không thể được? – Hải Châu hầm hầm nói, gạt tay mẹ Tiểu Tinh - Từ khi nhà chúng tôi xảy ra chuyện, nhà các người luôn coi thường chúng tôi! Hôm

nay nhất định phải nói cho rõ ràng, cùng lắm thì không kết hôn nữa.

- Bốp! – Tiểu Tinh giơ tay tát Hải Châu, gạt tay anh ra rồi quay người bỏ đi. Ánh mắt của những người có mặt ở đó giống như đèn pha, đồng loạt chiếu tới. Mẹ Hải Châu sững sờ, mẹ Tiểu Tinh cũng sững sờ, ngượng ngùng mỉm cười nói với mọi người:

- Hai đứa đang đùa, haha, haha.

Cái tát này khiến Hải Châu hoàn toàn bùng phát, anh đuổi theo Tiểu Tinh, đẩy rất mạnh, bụng Tiểu Tinh va vào bàn.

- Mẹ kiếp, muốn tạo ph... - Hải Châu chưa kịp nói chữ “phân” thì thấy Tiểu Tinh ngã dưới đất không đứng lên được, sắc mặt tái nhợt, chẳng bao lâu, máu thấm đầm chiếc váy cưới trắng muốt. Hải Châu sững sờ, đứng im không nhúc nhích.

Mẹ Tiểu Tinh hét lên, chạy lại ôm con gái, ra sức hét:

- Nhanh lên! Mau gọi 120, xe cấp cứu, xe cấp cứu!

Mẹ Hải Châu chạy lại, ra sức kéo mẹ Tiểu Tinh:

- Bà tránh xa ra, bà tránh xa ra. Tôi đã nói rồi bà với cháu nội của tôi tương khắc. Ông trời ơi, lần này thì hết rồi, hết rồi!

Mẹ Tiểu Tinh vừa khóc vừa chửi:

- Bà im đi, bà cút đi cho tôi, cả nhà bà cút hết đi! Tiểu Tinh... con gái của mẹ...

Tiểu Tinh dần mất đi ý thức, cô mơ hồ nghe thấy tiếng khóc hét rất ồn ào. Tiếng còi xe cứu thương từ xa vọng lại. Cô nắm tay mẹ, khó nhọc nói:

- Mẹ, con xin lỗi bố mẹ... Đám cưới này, e là không tổ chức được...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Chồng Đại Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.